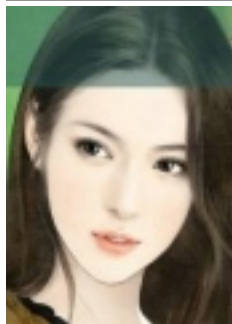

Không Thể Ngừng Yêu - Lục Xu

Contents

Không Thể Ngừng Yêu - Lục Xu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	49
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	61
18. Chương 19	65
19. Chương 20	67
20. Chương 21	73
21. Chương 22	82
22. Chương 23	85
23. Chương 24	88
24. Chương 25	91
25. Chương 26	95
26. Chương 27	98
27. Chương 28	101
28. Chương 29	105
29. Chương 30	109
30. Chương 31	113
31. Chương 32	116
32. Chương 33	120
33. Chương 34	123
34. Chương 35	127
35. Chương 36	130
36. Chương 37	134
37. Chương 38	137
38. Chương 39	140
39. Chương 40	143
40. Chương 41	146
41. Chương 42: Kết Thúc (thượng)	150

Không Thể Ngừng Yêu - Lục Xu

Giới thiệu

Truyện kể về một cô nàng trông chờ tình yêu đích thực và hoàn hảo nhất của cuộc đời mình. Cô phả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-ngung-yeu-luc-xu>

1. Chương 1

Nhâm Niệm chưa từng nghĩ sẽ trở về thành phố này lần nữa, nơi này là quê hương của cô, nhưng cũng là nỗi đau không thể chạm vào trong lòng cô, một thành phố đã đưa cô đi qua đau thương, nước mắt, chỉ riêng không có hận. Cô cũng muốn hận, nhưng cô không biết nên hận ai, nếu như muốn hận, người cô nên hận nhất thực ra chính là bản thân cô

Cô luôn hy vọng cuộc sống của mình giống như đường cong của ngọn sóng nhấp nhô, để đến khi cô già đi, cô có thể để cho những chuyện cũ trở về đúng vị trí của nó, nhưng khi trời xanh về ngọn sóng đầu tiên trong cuộc đời của mình, lúc đó cô mới hoàn toàn sụp đổ, khi đó, cô mới hiểu, hóa ra, cuộc sống của mình chỉ thích hợp là một đường thẳng, tốt nhất là từ lúc bắt đầu có thể nhìn thấy kết cục, mà hiện tại, sở dĩ cô trở lại thành phố này, là muốn về lên đầu chấm hết cho đường thẳng này, sau đó cô có thể chân chính tìm một người đàn ông bình thường cùng cô đi tiếp nửa quãng đời còn lại, cả ngày bận rộn vì cuộc sống, sau đó sẽ cố gắng làm việc vì con cái, cuộc sống đơn giản như thế, chớp mắt một cái, cô đã già đi rồi

Ừ, đúng vậy, sở dĩ cô trở lại thành phố này chính là muốn bản thân hết hy vọng. Bởi vì hôm nay là ngày đính hôn của người ấy

Cô gấp rút trở về từ thành phố khác, ngồi máy bay suốt 1 tiếng rưỡi đồng hồ. Lúc nhìn thấy truyền thông thi nhau đưa tin về tin tức ấy, lòng của cô bắt đầu lo sợ bất an. Không ngừng khuyên nhủ chính mình, người ấy đính hôn không có liên quan gì đến cô. Nhưng bất luận cô tự an ủi mình như thế nào, cũng vẫn ăn ngủ không yên, đến nỗi lúc làm việc còn mang nhầm bữa sáng cho khách, bị quản lý mắng ột trận, khi đó, cô không có cách nào tự lừa gạt chính mình. Cho dù thời gian đã qua 4 năm, cô cũng không thể bình tĩnh khi nghe tin tức về anh. Dù cho có vô số lần cô tự nói với chính mình, cô và người đàn ông ấy sớm đã trở thành người của 2 thế giới

Quá khứ cô vẫn còn là một nàng công chúa, anh cũng không xem cô ra gì, bây giờ cô chỉ là một hạt bụi nhỏ bé, càng không có tư cách đứng bên cạnh anh. . . Nhưng, từ đầu đến cuối trái tim vẫn không cam lòng. Nhất là, truyền thông đưa tin, cô cứ nghĩ đối tượng đính hôn với anh phải là Thẩm Tâm Dịch, vì cô ấy căn bản không biết mình chính là cái gai sinh trưởng trong trái tim của Nhâm Niệm nhiều năm qua, muốn nhỏ cũng nhỏ không được

Nhâm Niệm vĩnh viễn không quên thời khắc đau khổ nhất trong cuộc đời mình, lúc đó, cô lấy dũng khí đến gặp Chu Gia Trạch, nhưng lại nhìn thấy một màn, trước mặt tất cả bạn học, giữa đám đông, anh quỳ xuống trước mặt Thẩm Tâm Dịch: “Hôm nay, anh muốn em trở thành cô dâu của anh, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho đến khi chúng ta già đi, vẫn nắm tay nhau đi hết đoạn đường còn lại”

Nữ chính trong truyện cổ tích vui đến phát khóc, ôm chặt vai nam chính, một đám người bên cạnh giờ lên bằng gôn thật lớn với khẩu hiệu: Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch mãi mãi ở bên nhau

Không có ai biết, ngày đó, Nhâm Niệm đứng trong đám đông, nhìn bọn họ hạnh phúc, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, một nữ sinh bên cạnh vẫn còn đang lau nước mắt: “Cô cảm thấy rất cảm động, phải không?”

Nhâm Niệm cười rơi lệ, gật đầu. Khoảng khắc ấy cô mới hiểu rõ, sự đau lòng của cô, không liên quan gì đến Chu Gia Trạch, cô ở trong thế giới của mình đau đến đứt từng khúc ruột, anh vẫn ở trong thế giới của mình diễn câu truyện cổ tích rung động lòng người, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, bọn họ cũng không phải là người của một thế giới

Ngày đó là ngày 20 tháng 5, cũng là ngày giỗ cho tình yêu của cô

Mà hôm nay đối tượng Chu Gia Trạch đính hôn không phải là Thẩm Tâm Dịch, cô đã từng ảo tưởng rất nhiều, nếu như người ấy không phải là Thẩm Tâm Dịch, có thể nào là mình hay không? Một giấc mộng tâm thường như vậy, cô cũng không dám thực hiện, bởi vì cô biết, cho dù người kia không phải là Thẩm Tâm Dịch, cũng là người khác, vĩnh viễn không phải là Nhâm Niệm cô

Nhiều năm trước, ngay cả giấc mộng cô cũng không có tư cách thực hiện, nên cô đã hết hy vọng rồi, lần này trở về, chỉ muốn nhìn xem, anh với người ấy hạnh phúc cỡ nào mà thôi

Nhâm Niệm vuốt bàn tay có chút thô ráp của mình, đứng ở trước cửa chính cửa hàng bách hóa, thật lâu sau mới đi vào bên trong. Lúc trước, cô thường đến những khu mua sắm như thế này chỉ để chọn những loại quần áo mình thích, rồi trực tiếp đi thử. Mà cô bây giờ, thật cẩn thận nhìn giá trên quần áo, xác định mình có thể mua nổi nó hay không? Cô cần một bộ quần áo hoa lệ, quần áo trong tủ kính đẹp dễ, xa lạ, khiến cho cô không có cách nào tưởng tượng, cô bé trong quá khứ có phải là mình hay không? Khi đó, chỉ cần cô vừa ý bộ quần áo nào, thì trực tiếp quẹt thẻ, hoặc nếu lười không muốn đi mua, thì để nhân viên cửa hàng chuyển đến tận nhà. Có những bộ vẫn còn mới chưa tháo mác xuống, lặng yên nằm trong tủ áo. Bây giờ, cô phải lựa chọn quần áo thích hợp ỳnh, vừa lựa, vừa chống lại ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ, mặt dày đi vào

Cuối cùng khi cô mua được một bộ lễ phục, liền vội vàng vàng rời khỏi giống như đang trốn chạy, nhưng cô biết phía sau không có người đuổi theo mình

Mặt trời lên cao, cô khẽ cắn môi, chọn một quán cà phê chờ Lương Tây đến, Mộc Lương Tây là bạn học thời đại học của cô, gia thế hai người tương đương, sau khi tiếp xúc với nhau thì trở thành bạn tốt. Chỉ là, sau này gia đình Nhâm Niệm gặp biến cố, tất cả bạn học trong quá khứ đều cắt đứt liên lạc, lúc này cô sử dụng không ít biện pháp mới có thể liên lạc được với Mộc Lương Tây

Mộc Lương Tây cũng vội vã chạy tới, sau khi nhìn thấy y phục của Nhâm Niệm cũng không lộ ra ánh mắt khác, chỉ khẽ thở dài: “Cậu gây đi nhiều”

Mộc Lương Tây ngồi vào chỗ đối diện với cô: “Ban đầu tớ nghĩ, nếu như gặp lại cậu nhất định sẽ mừng cho cậu một trận, nói đi là đi, cũng không để lại cho tớ bất kì phương thức liên lạc nào, bây giờ nhìn thấy cậu, lại không nở mắg”

Nhâm Niệm cắn môi, có chút chua xót nói: “Tớ chỉ định ở lại một ngày, ngày mai sẽ về” Nói xong, cô cười cười, có lẽ ánh mắt của Mộc Lương Tây làm cô cảm thấy an ủi, cũng không quan tâm tình trạng của mình hiện tại nói: “Tớ chỉ xin nghỉ một ngày, nếu trở về chậm sẽ bị quản lý mắg”

Trên mặt Mộc Lương Tây lộ ra một tia chua xót, trong quá khứ, các cô là bạn tốt của nhau, đương nhiên hiểu rõ lẫn nhau, bọn họ đều là đại tiểu thư mười ngón tay không chạm nước, hơn nữa tiêu xài hoang phí, tính cách cũng không hòa đồng, nên thường bị đám con gái trong lớp cô lập, nhưng lúc đó quan hệ của các cô cũng rất tốt, bây giờ, Nhâm Niệm cũng đi làm công cho người khác, vì sinh tồn mà bỏ xuống lòng kiêu ngạo của bản thân, có lẽ đây chính là cuộc sống, có thể từ từ mài mòn góc cạnh của con người

“Nếu như không phải vì Chu Gia Trạch, có lẽ cậu không muốn trở về đây đúng không? Cậu quả thật không có lương tâm” Mộc Lương Tây mắng đi mắng lại, nhưng vẫn lấy một tấm thiệp mời từ trong túi xách của mình: “Đây là thiệp mời đính hôn” Nói xong, không dấu vết thở dài: “Cậu vẫn không thể quên được anh ta sao?” diendan

Lúc này Nhâm Niệm mới nhớ, Mộc Lương Tây đã kết hôn, không kiềm được cười hỏi: “Bây giờ cậu thế nào?” Có thể giả cho người đàn ông mình yêu là một chuyện may mắn cỡ nào

Mộc Lương Tây lại cười đến mức ý vị thâm trường: “Tiểu Niệm, nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng hâm mộ người khác” Cô cho rằng cô đã giả ột người đàn ông tốt, nhưng không ngờ đó lại là một ác ma

Nhâm Niệm cũng nhìn ra Mộc Lương Tây không muốn nhắc đến chồng của mình, cho nên ngừng đề tài này, Mộc Lương Tây rất quan tâm đến cuộc sống vài năm nay của Nhâm Niệm, lúc trước, gia đình Nhâm Niệm gặp biến cố, tài sản đều bị thân thích cướp đoạt, cô được một người cô nhỏ bà con xa nhận nuôi, nhưng người cô này không được tốt lắm, bình thường hay tính toán, cho nên sau đó cô ấy bỏ học và đi làm thuê

Các cô nói chuyện một hồi lâu, lúc này mới chia tay

Nhìn theo bóng lưng của Mộc Lương Tây, cô thật lòng hy vọng cô ấy có thể được hạnh phúc, những xui xẻo của cô ấy nên để cô gánh chịu, để cho cô tiếp tục đi xuống, dù sao cô cũng không sao cả, cũng không còn gì để mất, bởi vì cô vốn đã không còn gì cả

Trước khi buổi lễ đính hôn bắt đầu, Nhâm Niệm trang điểm thật lâu, lúc trước cô rất ít khi trang điểm, bởi vì nghĩ bản thân vẫn còn trẻ, không cần trang điểm màu mè. Nhưng bây giờ cô nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương, chỉ cảm thấy đẹp giống như một bức họa, nhưng lại thiếu sức sống, cho dù khéo miệng cô lộ ra nụ cười, nhưng không cách nào che giấu được sự tang thương trong đáy mắt của mình, thì ra có rất nhiều thứ, bất luận che giấu như thế nào cũng không có tác dụng. Mặc lễ phục, đeo túi xách, lúc này cô mới ra ngoài

Trong khoảnh khắc đóng cửa lại, cô lại tự giễu cười cười, cho dù cô có trang điểm đẹp đến đâu thì trong mắt Chu Gia Trạch, cô cũng không là gì cả, tựa hồ cô vì anh mà trả giá tất cả, dù cho cả thế giới đều biết Nhâm Niệm cô đối với Chu Gia Trạch tâm tâm niệm niệm nhưng anh vẫn có thể thờ ơ xem cô như người vô hình

Lễ độ của một thực nữ cô vẫn chưa quên, cho dù cô ngồi xe taxi đến có vẻ không hợp lắm. Ở cửa lớn khách sạn 6 sao, đậu rất nhiều xe thể thao nổi tiếng, chỉ liếc mắt một cái cũng làm cho người ta nảy sinh ảo giác, tưởng là họ đến xem triển lãm xe. Cô vẫn không lộ ra ánh mắt kinh ngạc, lúc trước cô đã từng là một thiên kim tiểu thư, chỉ là trước khác nay khác mà thôi

Cô giao thiệp mời, thuận lợi đi vào

Ánh đèn huyền ảo, rượu ngon như vậy, buổi lễ đính hôn của xã hội thượng lưu, khiến cho cô cảm thấy mình cơ hồ xuyên không đến. Cảnh tượng hoa mỹ như thế này từng xuất hiện trong giấc mộng của cô, cô thừa nhận, từ năm 17 tuổi lúc ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh. Cô đã nhận định anh là giấc mộng cả đời cô, ở trong mộng có hôn lễ của bọn họ, còn cô là cô dâu của anh

Cô nở nụ cười, chỉ là vẻ u sầu trong mắt thật lâu cũng khó tan, trên thế giới này người đáng thương và đáng buồn nhất chính là người không chịu buông thứ không thuộc về mình

Có người bắt chuyện với cô, khéo léo hỏi gia thế của cô, cô chỉ cười cười cũng không đáp lại, cô vốn định nán lại chỗ này một lúc, liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó sẽ trở về thành phố của mình, không bao giờ suy nghĩ về giấc mộng không thực tế nữa, quay về với cuộc sống hiện thực, hà cớ gì ở lại chỗ này làm gì

Nhân vật chính của tiệc đính hôn Chu Gia Trạch và Tô Định vẫn chưa xuất hiện, cô cũng khẩn trương, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, người đàn ông bốn năm cô tâm tâm niệm niệm, lúc trưởng thành đáng vẻ trông như thế nào?

Kỳ thật cũng không phải không gặp qua anh, khi đó vừa vặn anh đến thành phố cô ở đề công tác, ở tại khách sạn cô làm việc. Không ít nhân viên đều bàn luận về người đàn ông có gia thế, thân phận cao quý, chỉ có cô trốn ở một góc khuất, cô không thể để mình xuất hiện trước mặt anh trong bộ quần áo lao động, còn anh thì mặc âu phục cao cấp, có lẽ trong giờ phút ấy cô đã hiểu được sự chênh lệch giữa bọn họ

Lễ đính hôn còn chưa bắt đầu, cô nhìn mồ hôi trong lòng bàn tay của mình, cười giấu chính mình: Mày khấn trương cái gì?

“Tiểu....Tiểu Niệm?” Một giọng nói ko xác định xuất hiện sau lưng của cô

Cô xoay người, rượu đỏ trong tay sóng sánh, vốn để che giấu sự khấn trương và bất an của mình, Chu lão phu nhân lớn tuổi, nghi hoặc đánh giá cô, lúc nhìn thấy cô xoay người mất lộ ra vẻ kinh ngạc: “Thật là Tiểu Niệm”

Bà nội Chu lôi kéo hai tay của Nhâm Niệm: “Đã nhiều năm như vậy, cũng không nhớ bà nội, cháu đã đi đâu a, đã gầy đi rất nhiều rồi”

Nhâm Niệm nén lại xúc động muốn khóc, để ly rượu trong tay xuống: “Bà nội cháu sống rất tốt, không phải bây giờ cháu đã trở về thăm nội sao?”

Cô hiểu, trong quá khứ, chỉ có bà là thật lòng thích cô, thậm chí sau khi nhìn ra tâm tư của cô, còn chủ động tác hợp cho cô và Chu Gia Trạch, khi đó bà nội Chu thường thích mở miệng nói: “Nếu như tiểu Niệm trở thành cháu dâu nhà chúng ta, ngay cả nằm mơ bà nội cũng mỉm cười”

Bà nội Chu lôi kéo tay Nhâm Niệm hỏi rất nhiều chuyện, lập tức nghĩ tới cái gì đó, nên nhìn về phía bên kia gọi to: “Tiểu Vân, Trị An, các con lại đây xem ai này”

Nhâm Niệm cắn cắn môi, bản thân cô không muốn ai chú ý đến sự tồn tại của mình, chỉ muốn lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi, nhưng...

Nghê Vân và Chu Trị An cùng nhau đi tới, sau khi nhìn thấy Nhâm Niệm cũng không nhận được hỏi tình hình mấy năm nay của cô, cô không thể không thuật lại lời vừa nói với Chu lão phu nhân một lần, chỉ là qua loa nói bị người thân dẫn đi, sau đó cũng không tặc lưỡi, cảm ơn bọn họ đã quan tâm

Nghê Vân và Chu Trị An lúc trước cũng rất thương cô, chỉ có điều con trai và vị hôn thê của nó quen nhau lúc du học, cho nên đối với chuyện tình yêu của con trai cũng không có thái độ can thiệp, biết Chu Gia Trạch không có tình yêu với cô, cũng không có tâm tư gì khác

Nhâm Niệm dè dặt cẩn trọng hàn huyên với bọn họ, nghĩ lại qua hôm nay là tốt rồi, tất cả sẽ trở lại nguyên trạng không ai ảnh hưởng đến ai nữa

“Hả, ai vậy, thế nhưng có thể làm cho bà nội vui vẻ như vậy?” Người tới rất thân thiết kéo cánh tay của Bà nội Chu nói: “Bà nội, cháu ghen tỵ”

Chu Gia Trạch khoa trương ôm trán của mình: “Bà nội, cũng thật nhẫn tâm”

Chỉ có Nhâm Niệm tự mình biết, lòng của cô giống như bị rút bị kéo rất đau đớn, cô tìm 4 năm, nhưng vẫn không có cách nào đưa anh vào quên lãng, sau khi anh nhìn thấy cô cũng không nhìn ra cô

Cô từng nghĩ tới, anh đối với cô, kết quả tệ nhất chỉ là sau khi anh nhìn thấy cô thì nhớ cô là ai, bởi vì không nhìn thấy mới không nhớ nổi đó là ai, hóa ra cô đã tự đánh giá cao bản thân mình, cho dù sau khi nhìn thấy cô cũng không biết cô là ai

Chu Gia Trạch nhìn Nhâm Niệm liếc mắt một cái: “Cô gái nhỏ lớn lên lại biến thành người đẹp, tôi suýt nữa nhận không ra, về tình có thể tha thứ”

Sau khi nói ra lời này, mọi người cười ra tiếng, chỉ có Nhâm Niệm nhẹ nhàng cắn môi, cô nghĩ đau đi, tốt nhất đau triệt để một lần đi

2. Chương 2

Nhâm Niệm im lặng đứng ở bên cạnh bà nội Chu, nhìn lễ đính hôn bắt đầu như thế nào, rồi kết thúc ra sao, bọn họ không cũng kiêng dè với cô, cho dù đều nhớ Nhâm Niệm đã từng thích Chu Gia Trạch, mọi chuyện đã qua lâu như vậy, ai còn để ý chứ. Có lẽ bọn họ đều quên mất, cô là một cô gái gốc, 4 năm trôi qua trái tim đã trao đi, cũng chưa thu hồi lại, không phải cô muốn mình ngốc nghếch, nhưng cô không có cách nào lấy lại trái tim mình, vì thế đành phải tiếp tục ngốc nghếch

Cô nhìn ra được bà nội Chu rất vui vẻ, đúng vậy a, đối với bà nội Chu mà nói, có chuyện gì vui hơn nhìn thấy cháu mình lập gia đình

Cô nhìn Chu Gia Trạch nhẹ nhàng hôn lên trán của Tô Dịch, bọn họ đều cười giống như hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích, cô cũng không khỏi nở nụ cười. Tốt lắm, đây là hình ảnh mà cô mong đợi, cuối cùng cô có thể an tâm rời khỏi, không có gì vướng bận nữa

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng nói với chính mình: Chu Gia Trạch, tạm biệt

Từ nay về sau, anh chỉ là anh, mà cô có thể không mơ mộng về anh nữa rồi, thật tốt, thật tốt

Cô vẫn luôn nói chuyện với bà nội Chu, ngay cả nói riêng với Chu Gia Trạch một câu cũng không có, nhưng cô không thấy tiếc nuối ngược lại còn cảm thấy thoải mái, đây là kết quả mà cô mong đợi

Tiệc rượu kết thúc, cô muốn quay về khách sạn nhưng bà nội Chu không đồng ý để cô đi, không ngừng khuyên cô, thật vất vả cô mới trở về một lần, ngày mai lại muốn rời khỏi, không bằng ở lại với bà nội một đêm, cô không chống lại lời khẩn cầu của bà nội Chu, lại nghĩ đến quá khứ bà đã từng đối xử tốt với cô, ngoại trừ cha mẹ, ở ngoài, thật sự không có người tốt với cô như bà nội Chu, nên cô định ở lại

Lúc tối, Nhâm Niệm ngủ bên cạnh bà. bà nội Chu vẫn không ngừng nói chuyện với cô, trong lời nói, không khỏi cảm thấy tiếc cho cô, bây giờ, điều Nhâm Niệm không hy vọng nhất chính là người khác thương hại mình. Nhưng cô biết bản thân thật đáng thương. Trong bữa tiệc có người chỉ vào cô hỏi: “Chu lão phu nhân, người con gái bên cạnh bà là ai thế?”

Vì thế có người bắt đầu giải thích nghi hoặc, sau khi nói ra thân thế của cô, cũng không khỏi miễn cưỡng lắc đầu, cô cố gắng hết sức không muốn để ý tứ trong ánh mắt của họ. Chẳng qua là, cô biết, mình rất để ý

Khi nằm ngủ cô nghĩ, ngày mai sau khi đi viếng mộ của bố mẹ sẽ rời khỏi thành phố này, không biết khi nào mới có dịp trở lại, thành phố này mang đến cho cô quá nhiều nước mắt. Cô không muốn mình suốt ngày chỉ biết khóc lóc

Nhưng cô lẩn qua lẩn lại lại không ngủ được, trong đầu xen lẫn rất nhiều đoạn phim, tựa như lúc cha mẹ cô gặp chuyện không may, lúc đó bất luận cô đi đến đâu người khác đều thảo luận chuyện nhà của cô, ngay cả khi đi đến quảng trường, trên màn hình lớn cũng thông báo tin tức. Vợ phát hiện chồng bên ngoài có người đàn bà khác, nên trước hạ độc chồng của mình, sau đó tự tử, để lại đứa con gái còn học đại học. Cô muốn chạy trốn, nhưng mà khắp thế giới đều đang bàn luận. Những người đó vừa ăn vừa bàn tán, vừa cười vừa trò chuyện, dường như bị kịch nhà cô trở thành đề tài cho bọn họ bát quái trong vài phút vậy

Đột nhiên, từ trong bóng tối cô mở mắt ra, trước mắt một mảng tối đen, cô chớp mắt để cho con mắt thích ứng với bóng đêm, cuối cùng có thể nhìn thấy rõ sơ lược bên trong phòng, cô từ từ ngồi dậy. Bên cạnh, bà nội Chu ngủ rất say, chỉ còn hít thở liên tục, thanh âm vang lên trong ban đêm yên tĩnh. Trong quá khứ, lúc cha mẹ không có ở nhà, cô sẽ chạy qua ngủ với bà nội Chu. Sau đó trở về kể với mẹ cô, buổi tối bà nội Chu ngủ sẽ ngáy, mẹ cô cười dùng ngón tay chỉ trán của cô nói chỉ có đàn ông ngủ mới ngáy, còn phụ nữ ngủ gọi là thối hơi

Cô cẩn thận xuống giường chỉ sợ đánh thức bà. Đêm rất yên tĩnh, cô lặng lẽ tiêu sái rời khỏi phòng, biệt thự Chu gia vẫn như cũ, cô nhớ lúc mình vẫn là một cô bé, lúc bố mẹ cô vẫn còn sống, cô vẫn thường xuyên chạy qua chạy lại nơi này, nhưng bây giờ lại cảm thấy xa lạ đến thế. Loại cảm giác xa lạ làm cho cô hoảng hốt

Đi qua hành lang dài mới đến cầu thang xuống lầu, trước kia, mỗi lần cô đi trên hành lang, đều sẽ đếm mình phải đi bao nhiêu bước mới đến cầu thang, điều đó vẫn khắc sâu trong trí nhớ như mới ngày hôm qua. Chân của cô dừng trên bậc thang, phát ra thanh âm thanh thúy, cô thở dài, một đêm cuối cùng, qua tối nay cô sẽ trở lại cuộc sống quen thuộc của mình, có thể để cô buông thả bản thân một chút, dùng tối nay để hồi tưởng lại quá khứ của mình

Lúc chân của cô bước xuống bậc thang cuối cùng, ở giữa phòng khách đột nhiên sáng lên một ngọn lửa, ánh sáng của ngọn lửa giống như sẽ lan tràn. Cô chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Chu Gia Trạch ngồi ở giữa sofa, trong tay anh cầm cái bật lửa, bật lửa lóe ra ánh sáng màu lam

Đường như cô bị dính ở tại chỗ, khó tin nhìn hình ảnh trước mắt mình. Không phải do cô tưởng tượng ra đấy chứ?. Căn bản anh không tồn tại chân thực?. Anh chỉ là người cô tưởng tượng ra mà thôi?. Cô nhắm chặt 2 mắt, mở to nhìn lại lần nữa, phát hiện Chu Gia Trạch vẫn ngồi ở chỗ đó. Chỉ là không biết anh lấy đâu ra một cây nến, anh dùng bật lửa châm nến

“Không nhận ra tôi sao?” Chu Gia Trạch gật gật đầu với cô, vẻ mặt vẫn thản nhiên như vậy

Nhâm Niệm chậm rãi đi về phía anh, dường như dưới ánh sáng màu vàng nhạt anh chỉ là ảo giác, cô không ngừng tự nói với chính mình, mới có thể lạnh nhạt bình tĩnh ngồi vào chỗ đối diện với anh: “Trễ như vậy, anh còn chưa ngủ?”

Chu Gia Trạch nâng cằm lên hỏi: “Chẳng phải em cũng chưa ngủ sao?”

Cô thật khấn trương, may là anh không có mở đèn, ánh sáng ngọn nến có chút mờ nhạt, không thể nhìn thấy sự khấn trương của cô: “Em ngủ không được”

Cô ngượng ngừng cười cười, cô lại có thể ngồi ở trước mặt anh, cô biết cô vô dụng, vô hình trung làm cho bản thân trở nên tầm thường, tựa hồ một nụ cười, một ánh mắt của cô, đối với cô giống như sự ban ơn, nhưng cô không có cách nào, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã trở nên nhỏ bé như vậy: “Anh đấy, có phải quá mức hưng phấn hay không?”

Cô cắn chặt môi dưới của bản thân, bây giờ anh đã dính hôn, chẳng bao lâu nữa sẽ lấy vợ, cô nên chúc mừng anh, chứ không phải là buồn phiền. Sẽ không có người vì một người đau lòng mà trở nên không hạnh phúc

Chu Gia Trạch cầm lấy bình rượu để ở trên bàn trà, trực tiếp dùng miệng cắn một cái, anh lấy ra một cái cốc rót rượu vào, đẩy tới trước mặt Nhâm Niệm, đồng thời cũng lấy ra một cái cốc khác để ở trước mặt anh. Lúc này cô mới nhìn rõ, thì ra trên bàn trà đã có rất nhiều chai rượu

Cô nhìn chằm chằm vào ly rượu trước mặt, có chút khó hiểu

“Hôm nay, mọi người đến kính tôi nhiều như vậy, nhưng em vẫn chưa kính rượu tôi, có thể nói, chúng ta cũng là quen biết nhiều năm nha”

Chu Gia Trạch chỉ vào cô cười, lúc anh cười miệng hơi méo, nếu người con trai khác cười như vậy, nhất định sẽ rất xấu, mang theo một chút tà khí, nhưng cô cảm thấy lúc anh cười như vậy, dường như nhiều thêm một phần sẽ quá xấu, mà ít đi một phần sẽ mất ý vị

Cô sáng khoái nâng ly rượu trước mặt lên: “Em kính anh ly rượu này, hy vọng anh sẽ mãi mãi hạnh phúc”

Chu Gia Trạch hí mắt, thấy cô uống rượu, lúc này mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đôi mắt thâm thúy khó có thể nắm bắt. Thấy Nhâm Niệm uống xong, anh lại rót rượu cho cô, không dấu vết nhắc lại chuyện hồi nhỏ, thấy cô đang hăm sâu trong hồi ức, lại rót rượu cho cô bảo cô uống hết. anh lơ đãng đề cập đến một số chuyện, cô theo bản năng trả lời, cũng không nghĩ lại uống xong rượu anh rót

Cô nghĩ dù sao đây cũng là đêm cuối cùng, dù bản thân phóng túng chính mình một chút, tối hôm nay mãi mãi sẽ trở thành hồi ức. Cô tự thôi miên bản thân mình, hoàn toàn quên mất, anh không còn là chàng trai cô tâm tâm niệm niệm, mà anh đã trưởng thành là một người đàn ông, thậm chí là một người đàn ông trên thương trường, am hiểu nhất chính là tính kế

Nhâm Niệm không nhớ mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ biết anh cười với cô, khiến cô cảm thấy cho dù rượu trong tay là độc được cô cũng uống hết

Sau khi Nhâm Niệm tỉnh dậy, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đầu của cô rất choáng váng, cơ hồ nặng tựa ngàn cân, cô ngẩng đầu lên đều cảm thấy mệt. Cô mở to mắt nhìn thấy trần nhà màu trắng, cô lập tức ngồi dậy, ký ức đêm qua cũng trở nên mơ hồ dường như chính cô đã nằm mơ. Cô xoa đầu mình, nghiêng người, thấy Chu Gia Trạch đứng ở bên giường, anh như cười như không nhìn thoáng qua cô, sau đó anh tiếp tục mặc quần áo, động tác làm cho cô cảm thấy vừa lười nhác vừa tao nhã

Rốt cục cô nhớ tới cái gì đó, cúi đầu nhìn chính mình, phát hiện chăn từ trên ngực trượt xuống, thế nhưng không mặc gì hết, cô mở to mắt nhìn bản thân, cả người đều cứng đờ

“Tiểu Niệm, cháu mau mặc quần áo vào đi” Giọng nói của bà nội Chu đột nhiên vang lên, trong giọng nói mang theo tiếng thở dài, ánh mắt nhìn về phía cô tràn ngập thất vọng

Nhâm Niệm nghe được tiếng động, lúc này mới nhìn về phía cửa, phát hiện bà nội Chu, chú Chu, và cô Chu đều đứng ở đó, về mặt bà nội Chu tràn ngập thất vọng không ngừng lắc đầu, mà về mặt của chú Chu và cô Chu lại có chút âm trầm

Cô mở miệng, lại phát hiện chính mình cái gì cũng nói không được. Ai tới nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?. Cô vò tóc của mình, vì sao một chút cô cũng không nhớ?. Cô chỉ nhớ mình đã uống rất nhiều, rất nhiều

Bà nội Chu lắc đầu, rồi rời khỏi

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô không không chế nổi, thanh âm phát ra đều run rẩy

Chu Gia Trạch nhìn lòng bàn tay : “Em.... Không phải biết rõ mà còn hỏi sao?” Anh nói xong, tiêu sái sải bước rời khỏi phòng, chỉ để lại cho cô một ánh mắt ý vị thâm trường

Lúc này Nhâm Niệm mới nhìn thấy quần áo nằm rải đầy trên mặt đất, cô ngơ ngác nhìn quần áo này, dường như không cần người khác nhắc nhở, đã biết được tối qua đã phát sinh chuyện gì, nhưng cô chỉ muốn khóc, rốt cục tất cả mọi chuyện xảy ra như thế nào vậy?

Sắc mặt của Chu Trị An và Nghê Vân rất khó coi, sáng sớm sau khi bọn họ ngủ dậy mới nghe nói thì ra tối qua con trai đã trở về làm cho bọn họ rất bất mãn. Sau khi đính hôn, Chu Gia Trạch không ở lại với vị hôn thê của anh, lại trở về nhà, mấy năm nay, bọn họ càng ngày càng không hiểu con trai, càng ngày càng cảm thấy xa lạ, tuy rằng anh vẫn tôn trọng bọn họ, nhìn qua cũng không có ý kiến đối với lễ đính hôn, nhưng bọn họ làm cha làm mẹ cũng biết, người trong lòng con trai là Thẩm Tâm Dịch, anh vẫn bất mãn đối với lễ đính hôn này

Bọn họ còn lo sợ, trong tiệc đính hôn hôm qua Chu Gia Trạch sẽ gây ra chuyện gì, bọn họ vẫn nơm nớp lo sợ đến giờ, mắt thấy không có chuyện gì xảy ra, bọn họ mới biết mình lo bò trắng răng, kết quả hôm nay lại xảy ra chuyện này, con trai của bọn họ mang đến kinh ngạc cho bọn họ

Họ đợi thật lâu cũng không thấy Chu Gia Trạch xuất hiện, đi gõ cửa anh cũng không để ý, mãi đến khi bọn họ chờ không được, bảo người hầu đi lấy chìa khóa mở cửa ra, thế nhưng nhìn thấy Chu Gia Trạch và Nhâm Niệm nằm ở trên giường.....

Chu Gia Trạch chậm rãi tiêu sái xuống lầu, Nghê Vân vừa nhìn thấy con trai của mình, thì tức giận một bụng:: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Gia Trạch đi đến trước mặt Nghê Vân : “Ngày hôm qua sau khi tiệc rượu kết thúc, Tâm Dịch gọi điện thoại cho con, con cảm thấy khó chịu cho nên đã trở về. Bởi vì tâm trạng không tốt nên con mới uống rượu, vừa lúc... Tiểu Niệm cũng không ngủ được, bọn con cùng nhau uống mấy ly, con uống hơi nhiều, chuyện sau đó con cũng không nhớ nữa”

Anh nói xong thì đứng tại chỗ chờ xử lý

Nghê Vân và Chu Trị An trao đổi ánh mắt, Chu Gia Trạch yêu con bé họ Thẩm kia sâu nặng bao nhiêu, bọn họ làm cha làm mẹ đều biết, hôm qua là ngày đính hôn của nó, lại nhận được điện thoại của con bé kia, tâm trạng khó chịu về tình thì có thể tha thứ. Lời nói của Chu Gia Trạch hoàn toàn có lý, như vậy chính là Nhâm Niệm.... Thật không ngờ, nhiều năm trôi qua, con bé vẫn tồn tại tâm tư với Chu Gia Trạch, lại nghĩ ra thủ đoạn như vậy, quả nhiên không thích hợp với tác phong của một đại tiểu thư, hoặc là trong cuộc sống đã học được những thủ đoạn không đúng đắn như thế

Chu bà nội thở dài: “Nói như vậy là tiểu Niệm...” Trên mặt bà tràn ngập chán nản, bà thật lòng yêu thương con bé: “Làm sao nó có thể hồ đồ như vậy”

Nghê Vân cũng tức giận, thứ nhất là con trai mình mới đính hôn lại xảy ra chuyện như vậy, thứ hai là lúc trước bà cũng thật lòng yêu thương con bé Nhâm Niệm....

“Chuyện đã xảy ra như vậy, bây giờ con định làm thế nào?” Nghê Vân lửa giận ngút trời nhìn con trai của mình, bất kể như thế nào, một bàn tay chẳng thể nào vỗ thành tiếng, bất luận nói như thế nào cũng có lỗi

của con trai bà

“Không biết” Chu Gia Trạch cũng thở dài một hơi

Nghê Vân và Chu Trị An cũng không biết làm thế nào với con trai của mình, muốn nghĩ ra biện pháp tốt nhất để giải quyết chuyện này ngay lập tức

3. Chương 3

Nhâm Niệm chậm rãi mặc xong quần áo, cô cố gắng nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô không nhớ nổi gì cả. Cô không dám ra khỏi cửa, sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của bọn họ, vừa rồi, tia thất vọng trong mắt bà nội Chu rõ ràng như vậy, Chu Gia Trạch vừa mới đính hôn, cô còn định chúc phúc cho anh và vị hôn thê của anh. Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?. Cô đã định sẽ ra đi, vì sao ông trời còn không chịu bỏ qua cho cô?. Cô phải đi lại không để cô đi được đẹp mắt một chút....

Cánh cửa lại bị đẩy ra bà nội Chu nhìn cô một chút: “Tiểu Niệm, cho dù cháu thích Gia Trạch, cũng không nên...” Bà nội Chu nói không được nữa:

“Tại sao cháu lại ngu như vậy, đây là hại chính cháu a, hơn nữa, đã qua nhiều năm như vậy, vì sao cháu còn chưa buông xuống chứ?”

Cô nhìn ánh mắt của bà, thoáng hiện lên tia trách móc, cô nên nói gì đây?. Nói cô vốn không hề thích Chu Gia Trạch sao?. Nói cô ngày ngày đêm đêm không hề nghĩ về Chu Gia Trạch sao?. Nói cô không hề có ý gì với anh ta sao?

“Bà nội” Nước mắt cô rơi thẳng xuống “Cháu thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, cháu thật sự không biết...”

Bà nội Chu thấy cô như vậy, cũng không nhẫn tâm trách móc cô nặng nề, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài

Mà ở dưới lầu, Nghê Vân và Chu Trị An cơ hồ cũng rầu rầu trắng đầu, tuy rằng bọn họ bước vào thương trường đã nhiều năm, nhưng vẫn tuân hoàn theo một quy tắc, làm đến nơi đến chốn, chưa bao giờ làm ra chuyện hại người hại mình, cho dù thỉnh thoảng sẽ làm cho người khác bị tổn thất, nhưng cũng rất thẳng thắn và vô tư. Hai vợ chồng bọn họ quen biết nhau lúc ở nước ngoài du học, sau đó lại yêu nhau, họ rất tôn trọng chuyện tự do yêu đương, cho nên chưa bao giờ can thiệp vào chuyện tình cảm của con mình

Trước kia, bọn họ thấy Chu Gia Trạch yêu con bé họ Thẩm say đắm, cũng vui vẻ muốn tác thành cho bọn họ, mặc dù bọn họ không đánh giá cao Thẩm gia cho lắm, nhưng cũng môn đăng hộ đối, đương nhiên rất tốt. Thẩm gia cũng là nhà giàu có, bọn họ không có lý do để phản đối, hơn nữa Thẩm Tâm Dịch, bất luận là về tướng mạo hay học thức, đều cực kì xuất sắc, có được người con dâu như vậy, dĩ nhiên bọn họ rất vui vẻ chấp nhận. Mấy tháng đầu, không biết có phải Thẩm gia dựa vào quan hệ giữa Thẩm Tâm Dịch và Chu Gia Trạch hay không, trong hợp tác thường giữ công phu sư tử ngoạm (ý nói là muốn được chia lời nhiều hoặc giành hợp đồng có lợi về phía mình). Vì con trai, cho dù họ không vui, cũng nhắm một con mắt, mở một con mắt

Sau đó Thẩm gia càng lúc càng quá đáng, làm cho bọn họ khó mà chấp nhận được, nghe nói Thẩm Tâm Dịch cũng bắt đầu ỷ sủng mà kiêu (tức là được cưng chiều mà kiêu ngạo), nhất thời khiến cho Nghê Vân và Chu Trị An rất nổi giận, bọn họ muốn con trai của mình cưới một người vợ khéo léo hiểu lòng người, chứ không phải cưới một đại tiểu thư bướng bỉnh, kiêu ngạo

Mà khoảng thời gian trước, Thẩm gia thấy Chu gia không đáp ứng yêu cầu vô lý của bọn họ, lại hợp tác với đối thủ không đội trời chung nhiều năm của Chu gia, chuyện này khiến cho bà và Chu Trị An không thể nhìn được nữa, Thẩm gia tựa hồ muốn nuốt hết Chu gia bọn họ, nghĩ rằng Chu Gia Trạch nhất định sẽ cưới Thẩm Tâm Dịch

Thẩm gia đã ở trước mặt phương tiện thông tin đại chúng tuyên bố tin tức giả, bọn họ rất bức mình, trực tiếp để cho Chu Gia Trạch tự mình xử lý, vì Thẩm gia bọn họ đã tổn thất rất nhiều, mà còn tổn thất về tài chính, công ty bị lỗ lỗ nghiêm trọng, giờ phút này, Tô gia chủ động ra tay tương trợ, Nghê Vân và Chu Trị An cũng tốn không ít sức lực, tác hợp cho Chu Gia Trạch và Tô Dịch ở cùng một chỗ, thứ nhất Chu gia có

Tô gia trợ giúp và hợp tác, thứ hai cũng để cho Thẩm gia nhìn thấy, Chu gia bọn họ ko có con gái Thẩm gia làm con dâu cũng không sao

Vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện này.....

Nghê Vân và Chu Trị An cũng hiểu, trước đó bọn họ cũng có phần kích động, nên cảm thấy hổ thẹn với con trai, nhưng xảy ra loại chuyện như vậy, bọn họ hối hận cũng chẳng có ích gì. Tuy rằng nhà bọn họ giàu có, nhưng quản giáo con cái rất nghiêm, đối với chuyện tình cảm, họ tuyệt đối không cho phép con mình học thói ăn chơi trác táng, bắt cả 2 tay, hoàn hảo là mấy đứa con của họ đều rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện

Mặc dù Chu Trị An và Nghê Vân đối với hành vi của Nhâm Niệm cảm thấy thật trơ trẽn, nhưng suy nghĩ đầu tiên của bọn họ, chính là muốn con trai chịu trách nhiệm với Nhâm Niệm, cũng muốn cho bọn chúng một cơ hội. Nếu như thật sự không được, bọn họ sẽ bồi thường cho Nhâm Niệm....Dẫu sao sự trong sạch của con gái cũng rất quan trọng

Bên này, bọn họ còn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt nhất, đã có điện thoại gọi đến nói xảy ra chuyện lớn rồi

Sau khi Chu Trị An tiếp điện thoại, gân xanh trên tay nhảy loạn cả lên. Nghê Vân an ủi chồng của bà. Thấy ông cúp điện thoại, mới lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?. Chẳng lẽ công ty...”

Chu Trị An trừng mắt nhìn Chu Gia Trạch: “Xem con đã làm ra chuyện tốt gì...”

Thì ra có người đem ảnh chụp Chu Gia Trạch và một người con gái khóa thân ôm nhau phát tán trên mạng, trong lúc nhất thời, tấm hình này bị người ở trên mạng đua nhau đăng tải, mà hôm nay, trên trang đầu của các tờ báo, đều là tin Chu Gia Trạch bỏ đối tượng đính hôn, cặp kè với một người phụ nữ khác. Điều này đối với Tô gia mà nói, quả thực không thể chịu đựng nổi. Sáng sớm nay Tô tổng đã gọi điện thoại đến chỉ trích Chu gia bọn họ, rốt cuộc là có ý gì, còn chưa gả con gái của họ qua đã làm ra loại chuyện như vậy, nếu gả qua rồi, còn phải đối mặt với loại chuyện như thế nào nữa

Tô tổng chỉ có một đứa con gái là Tô Dịch, cho nên ông rất cưng chiều con gái của mình, tuyệt đối không cho phép con gái chịu bất kỳ ủy khuất nào, ngay lập tức ông cảm thấy Chu Gia Trạch đứa con trai này không đáng dựa vào, không để ý đến phản đối của con gái mà trực tiếp hủy hôn ước với Chu gia

Chu Trị An chỉ có thể không ngừng nói lời xin lỗi

Chuyện này càng làm cho Chu Trị An và Nghê Vân càng thêm chán ghét Nhâm Niệm, bọn họ còn đang suy nghĩ, mặc dù Nhâm Niệm đã làm ra chuyện như vậy, có lẽ vì cô thật lòng yêu con trai của họ, nhưng còn phát tán những tấm hình như vậy, tâm cơ của cô ta quá sâu rồi, tuyệt đối không thể để cô ta ở bên cạnh họ được

Mà từ đầu đến cuối, Chu Gia Trạch chỉ ngồi một bên không phát biểu bất kỳ quan điểm gì

Lúc Chu gia đang rối thành một nùi, Chu đại thiếu gia, Chu Gia Dục, đầy tớ của nhân dân trở về, trong khoảng thời gian này, anh luôn ở tỉnh khác để theo dõi một dự án, cả lễ đính hôn của em trai mình anh cũng bỏ lỡ, sau khi anh trở về, Chu Trị An và Nghê Vân an tâm hơn nhiều, bọn họ rất tin tưởng con trai lớn, tuy rằng từ nhỏ Chu Gia Trạch được khen là thông minh, nhưng không đủ trầm ổn so với Chu Gia Dục

Rất nhanh, Chu Gia Dục đã biết được nguyên nhân và hậu quả của mọi chuyện từ lời kể của cha mẹ, anh không nói lời nào, chỉ trừng mắt liếc nhìn Chu Gia Trạch một cái: “Em theo anh lên lầu”

Anh nhìn ánh mắt nghi hoặc của cha mẹ mình: “Con chỉ muốn tâm sự với em ấy một chút thôi, bố mẹ đừng nghĩ lung tung”

Từ khi anh hai qua đời, Chu Gia Trạch càng thêm kính sợ vị anh cả này, cũng càng thêm quý trọng phần tình thân này, mặc dù thấy sắc mặt anh cả không tốt, nhưng vẫn đi theo

Vừa vào thư phòng, Chu Gia Dục đã trực tiếp đánh cho Chu Gia Trạch một quyền: “Mày thật là giỏi a, cái khác không học, nhưng chuyện ức hiếp phụ nữ lại rất giỏi”

Một quyền này, Chu Gia Dục dùng rất nhiều sức, đánh cho khóe miệng của Chu Gia Trạch chảy máu, Chu Gia Trạch từ trên bàn đứng lên: “Anh cả, anh làm cái gì vậy?”

Chu Gia Dực sờ sờ mũi, nhưng ánh mắt rất lạnh: “Anh đã hoài nghi, vì sao mày lại ngoan ngoãn xuất hiện ở buổi lễ đính hôn như vậy, lại còn ngoan ngoãn đính hôn, hóa ra là có biện pháp khác. Anh nói, muốn trở về gấp để tham dự lễ đính hôn của mày, trong điện thoại mày lại bảo đừng về, dù sao trở về cũng không kịp, kỳ thật mày đã tính giờ trò trong lễ đính hôn rồi phải không?. Chỉ là sau đó gặp được Nhâm Niệm, nên kế hoạch của mày đã thay đổi”

Chu Gia Trạch cũng không nói chuyện, lấy một điều thuốc ra đốt lên, giống như không có việc gì, anh hít một hơi

Chu Gia Dực nhìn bộ dạng này của anh thì càng thêm nổi giận: “Mày vì mục đích của mày, đối phó với phụ nữ như vậy, không phải quá xấu xa sao?. Mày có nghĩ tới, cô ấy sẽ bị mọi người nhìn với ánh mắt như thế nào không?”

Bàn tay của Chu Gia Trạch chống trên bàn làm việc, phun ra một vòng khói: “Có liên quan đến em sao?” Anh nhướn nhướn mày, bỗng chốc nở nụ cười, vẻ mặt như không có chuyện gì quan trọng cả

Anh cũng không biết rốt cuộc Thẩm gia đã uống nhầm thuốc gì, lại chọc giận ba mẹ của anh, Thẩm Tâm Dịch cũng không chịu gặp anh, Sau đó Tô gia và Chu gia hợp tác, ý của cha mẹ anh rất rõ ràng, hy vọng anh sẽ qua lại với con gái của Tô gia, anh biết nếu anh phản đối, Nghe Vân và Chu Trị An nhất định sẽ có thành kiến với Thẩm gia, huống chi, trước đó, Thẩm gia đã làm những chuyện hơi quá đáng, vì muốn làm dịu cơn tức giận của cha mẹ, anh đành giả vờ đồng ý qua lại với Tô Dịch

Sau khi Chu gia và Tô gia hợp tác, anh càng không thể chia tay với Tô Dịch, nếu không tổn thất của bọn họ sẽ càng lớn, cũng sẽ khiến cho ba mẹ thêm tức giận. Anh vốn định trước khi đính hôn sẽ nhờ Tô Dịch một chút, ai ngờ Tô Dịch lại định anh rồi, còn làm ra vẻ, ngoài anh ra không lấy ai khác, điều này làm cho anh bắt đầu cảm thấy phiền, đời này, anh không định cưới ai khác ngoài Thẩm Tâm Dịch, vì để thoát khỏi Tô gia, anh tính sẽ gây ra chút chuyện gì đó trong lễ đính hôn

Nhâm Niệm xuất hiện, khiến cho kế hoạch của anh thay đổi, nếu gây sự trong lễ đính hôn sẽ làm cho bố mẹ anh không chịu nổi, vì thế anh không muốn làm như vậy, mà anh chọn cách tổn thương cô bé tự đưa đến cửa này

“Đi xuống lầu nói rõ ràng” Chu Gia Dực nhìn em trai mình lom lom

Tô gia chủ động hủy hôn ước, tốt hơn so với bọn họ chủ động, Tô gia vì Tô Dịch, tất nhiên sẽ không tuyên bố chuyện hủy hôn, sẽ giấu nhẹm truyền thông chuyện hủy hôn này trong một khoảng thời gian, đồng thời Tô gia còn có thể bảo vệ hình tượng của mình

Trong lòng Chu Gia Trạch không hề có chút áy náy, bởi vì anh chỉ yêu một người con gái là Thẩm Tâm Dịch, ngoài ra, thật lòng ấn tượng của anh về Nhâm Niệm cũng không sâu, phải ngồi thật lâu mới nhớ được hóa ra từng có một người con gái như vậy xuất hiện trong đời mình

“Anh bảo mày xuống nói rõ với bố mẹ” Chu Gia Dực mở miệng gần từng chữ

Chu Gia Trạch và Chu Gia Dực không giống nhau, trước đây phần lớn thời gian Chu Gia Trạch đều dùng để yêu Thẩm Tâm Dịch, còn phần lớn thời gian Chu Gia Dực đều ở nhà nên rất quen thuộc với Nhâm Niệm, mà điều làm anh không thể nói rõ, chính là, hôm nào đó, anh lái xe về nhà, sau khi nhìn thấy Nhâm Niệm, anh đã đưa cô về, ngay cả anh cũng không ngờ sẽ nhìn thấy một màn đó, anh là một người đàn ông, nhìn thấy hai cô thì thể nằm trong phòng còn thấy rùng mình, nhưng anh thấy Nhâm Niệm chỉ ngơ ngác đứng ở đó, cô muốn khóc cũng khóc không được, ngược lại cô nhìn anh:

“Có phải ba mẹ em đang ngủ không? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh giúp em gọi bọn họ dậy được không?”

Chu Gia Dực chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt của ai ưu thương như vậy, nhưng cô có thể cười, cô đi đến bên cạnh người nằm trên mặt đất, ngồi xổm xuống, mở miệng: “Mẹ, mẹ tỉnh dậy đi, mặt đất lạnh lắm, mẹ đừng ngủ trên đất, sẽ ngã bệnh đấy”

Trên mặt đất tất cả đều là máu, toàn bộ căn phòng đều bốc mùi máu tươi

Chu Gia Trạch không rõ vì sao anh mình lại có thái độ như vậy, bây giờ anh đã đạt được mục đích, có nói hay không thì có gì quan trọng, nhiều nhất là bị cha mẹ mắng một trận thôi

Anh nhún nhún vai, vừa muốn đi ra, Chu Gia Dục đi theo phía sau anh, khi bọn họ mở cửa thư phòng, thì nhìn thấy Nhâm Niệm đứng ở ngoài cửa

Cô nhìn Chu Gia Trạch chằm chằm, trong mắt cô không hề có phần nộ cũng không có hận ý, cái nhìn trần trụi như vậy khiến anh cảm thấy khó tin, lần đầu tiên anh muốn tránh khỏi ánh mắt ấy

Nhâm Niệm lẳng lặng nhìn anh: “Anh không cần đi giải thích”

Trong mắt cô mang theo ý cười nhưng lại cố tình ẩn nhẫn, răng cắn chặt ở trên môi, tựa hồ muốn tỏa ra thoải mái, nhưng lại ức chế không chịu nổi một thứ gì đó, dường như một giây sau đó sẽ hồng mắt, hơn nữa ánh mắt của cô vẫn thẳng tắp dừng trên mặt anh: “Không cần đi giải thích gì cả, chỉ là nửa đêm tôi nghe được có tiếng xe bên ngoài trở về, biết anh đã về cho nên cố ý xuống lầu. Thấy anh uống rượu thì có ý xấu, muốn mượn việc anh uống rượu để chúng ta phát sinh quan hệ, để anh chịu trách nhiệm với tôi. Hiện tại, đột nhiên tôi cảm thấy mình quá mức ngây thơ, đồng thời trong lòng tôi cảm thấy xấu hổ, cho nên tôi đem chuyện tôi làm nói cho anh biết” Cô kiềm nén lo lắng trong lòng, cô cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình, không phải vì cô đã làm gì, mà là vì cô ở trước mặt anh lại tầm thường như vậy, cô thẳng tắp nhìn vào ánh mắt anh:

“Về phần nguyên nhân vì sao, Chu Gia Trạch tôi vẫn luôn yêu anh, từ quá khứ đến bây giờ”

Cuối cùng cô cũng có dũng khí thổ lộ trước mặt anh, vốn tưởng rằng đời này không còn cơ hội, rốt cuộc cô có thể ỉnh một câu trả lời, cũng vẽ lên một dấu chấm tròn nguyên vẹn, nhưng cô biết, trong mắt Chu Gia Trạch nhất định xem cô là một con ngốc, anh ta tính kế cô, nhưng bản thân cô lại không có bất kì oán trách nào, còn chủ động thừa nhận tất cả.

Cô thở dài một hơi, xem như đây là món quà cuối cùng cô dành tặng cho anh ta, cho dù cô bị tất cả mọi người hiểu lầm cũng không sao, chỉ cần anh có thể hạnh phúc. Có thể cùng Thẩm Tâm Dịch dắt tay nhau đến già như lời hứa hẹn năm ấy của anh là được rồi

Trước khi rời đi, cô dùng cách của mình để chúc anh hạnh phúc

Chu Gia Trạch nhìn lướt qua mặt cô, miễn cưỡng cười: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn đi toilet”

Anh đi qua bên người cô, cái gì cũng không giải thích, cái gì là chân tướng, anh khinh thường hừ một tiếng. Hôm qua anh không có lái xe về, cho dù cô yêu anh yêu đến hèn mọn như vậy, ngoại trừ cảm thấy như vậy, anh không có cảm giác nào khác

Nhâm Niệm cong khóe môi, lẳng lẽ nở nụ cười

Tốt lắm, dường như cô với bọn họ, cho tới bây giờ đều là người của 2 thế giới, cô vĩnh viễn tầm thường như vậy, anh vĩnh viễn sẽ không rung động, bọn họ chỉ âm dương kém sai gặp gỡ nhau, thì ra vốn không có sau đó, chỉ có cô muốn giữ lại chút tâm tư cho riêng mình

Không phải lòng của anh ngoan độc, cũng không phải anh xem thường cô, mà vì anh không yêu cô, cho nên nỗi đau của cô, cũng không liên quan đến anh

4. Chương 4

Nhâm Niệm chỉnh đốn lại cảm xúc của mình một chút, mới cười cười với Chu Gia Dục, nói lời cảm ơn, bây giờ còn có người sẵn lòng suy nghĩ vì mình. Chu Gia Dục nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, không khỏi có chút đau lòng. Phần lớn anh em nhà Chu gia đều là con trai, sau này thật vất vả mới có một đứa em gái – Chu Gia Dao. Tất cả mọi người đều hết sức cưng chiều cô, chỉ là Chu Gia Dao được trưởng thành trong một gia đình ấm áp, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, mọi người đều chiều theo ý cô. Mà Nhâm Niệm là người con gái làm cho Chu Gia Dục có xúc động muốn bảo vệ, coi cô như em gái của mình, không hy vọng nhìn thấy sự lo lắng trên mặt cô

Sau này anh đem cảm xúc này nói với bà xã của mình, vợ anh cười nói anh nghiện làm anh cả không thôi

Cô đi xuống lầu nói lời tạm biệt với bà nội Chu, chú Chu và cô Chu: “Làm phiền mọi người rồi ạ, sắp đến giờ bay của con rồi, con phải trở về, cảm ơn sự chăm sóc của mọi người”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người cô đi ra khỏi biệt thự của Chu gia, đi ra khỏi cửa lớn, cô quay đầu nhìn xung quanh một chút, ngôi biệt thự quen thuộc trong trí nhớ, sau này nó cũng chỉ có thể ở lại trong miền ký ức mà thôi, trong quá khứ, mỗi lần qua đây chơi, tâm trạng của cô sẽ rất tốt, dĩ nhiên cảm xúc cũng dâng trào, đơn giản vì cô nghĩ rằng mình có thể nhìn thấy người mà cô tâm tâm niệm niệm

Tạm biệt, thật sự tạm biệt, tốt lắm, trời xanh dùng cách này, để cho cô thật sự có thể buông xuống, từ nay về sau, tất cả những gì ở nơi này, cô sẽ đặt chúng nguyên vẹn ở một góc, vì nó, cô nên gia cố một cái nắp chắc chắn, chỉ có cô mới có thể mở ra

Cô cũng không nói gì, cô sớm đã bỏ lỡ chuyến bay, cô đi thật lâu mới đến trạm xe công cộng, bắt xe đến ngoại ô

Cô đứng ở trước mộ bia của cha mẹ mình, trên bia đã có rất nhiều rêu xanh, cô đưa tay sờ sờ, trên ngón tay cũng là dấu vết màu xanh biếc của rêu, cô ngơ ngác nhìn tay mình, nước mắt đột nhiên rơi xuống: “Ba, mẹ, con thật bất hiếu, lâu như vậy mới trở về thăm 2 người” Cô dùng tay kia lau nước mắt:

“Đừng lo lắng cho con, con gái rất tốt, trước kia con không biết rửa chén, nhưng bây giờ con có thể rửa chén rất sạch, cô nhỏ nói con rửa chén sạch đến mức có thể soi được bóng người đấy. bây giờ con có thể quét dọn phòng ở rất sạch sẽ, lần trước con còn được khen thưởng là công nhân tốt nhất, con quét dọn phòng chưa bao giờ bị khách hàng khiếu nại, con còn có thể nấu rất nhiều món để ăn cơm, rất nhiều...” Cô im lặng hồi lâu: “Con gái đã trở nên rất tốt, vì sao không cho con cơ hội hiếu thuận với ba mẹ?”

Trước kia cô tùy hứng như thế nào, nhưng vẫn là bảo bối trong lòng ba mẹ, mỗi ngày ba tới đón cô tan học, chỉ cần là họp phụ huynh ông đều sẽ đến tham dự, cho dù có cuộc họp quan trọng, đều sẽ hoãn lại. Mẹ sẽ làm những món ăn cô thích, mỗi lần đều làm một bàn lớn, cô nhớ mỗi năm sinh nhật cô, họ sẽ tặng cho cô một món quà đặc biệt

Cô vuốt mộ bia, nhẹ nhàng áp mặt vào trên đó, mộ bia lạnh lẽo áp trên mặt cô, lòng cô cũng cảm thấy trống trơn

Bây giờ cô không có mẹ, cũng không có ba, sau này thế giới của cô cũng không có người mà cô tâm tâm niệm niệm nữa rồi

“Ba mẹ, con muốn rời khỏi Lâm thị, có lẽ thật lâu mới trở về, có lẽ mãi mãi cũng sẽ không trở lại, nhưng con sẽ nhớ ba mẹ, tha thứ cho con gái bất hiếu” Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, quỳ gối xuống đất, dập đầu lạy ba cái để tạm biệt

Chu Gia Dục trầm mặc nửa ngày vẫn lựa chọn xuống lầu, Chu Trị An và Nghê Vân vẫn ngồi ở trên sofa, vẫn duy trì động tác ban đầu, mà bà nội Chu cũng không ngừng thở dài

“Ba mẹ, các người thật sự tin tiểu Niệm là loại người này sao?” Anh nhìn thấy bố mẹ của mình không nói chuyện, không khỏi cảm thấy tức giận: “Thay vì đi hoài nghi nhân phẩm của tiểu Niệm, còn không ngắm lại xem con trai của bố mẹ là loại người gì”

Chu Trị An và Nghê Vân nhìn nhau một chút, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đứa con trai út của bọn họ, quả thật giỏi sử dụng mưu kế, hơn nữa cũng không có đạo đức gì. Suy nghĩ một chút thái độ của Chu Gia Trạch đối với chuyện này, anh lại bảo trì trầm mặc, quả thật không giống tác phong làm việc của anh

“Gọi Gia Trạch xuống đây cho ba” Chu Trị An suy nghĩ hồi lâu lúc này mới lên tiếng

Chu Gia Trạch bĩu môi, anh vừa mới gọi điện thoại cho Tâm Dịch, điện thoại đã đổ chuông nhưng cô cũng không tiếp, giận dữ anh suốt mấy tháng trời, anh đã quên mất vì chuyện gì đã làm cô tức giận, nhưng nhớ đó là chuyện rất nhỏ, rất nhỏ

Thậm chí Tâm Dịch không nhận điện thoại, điều này làm cho tâm trạng của Chu Gia Trạch không tốt, anh chậm rì rì đi xuống lầu: “Ba, có chuyện gì?”

Chu Trị An thấy thái độ con mình như vậy, cũng tức giận: “Con nói xem, chuyện con với tiểu Niệm là như thế nào?”

“Cái gì là như thế nào?” Chu Gia Trạch nhún nhún vai: “Mọi người nghĩ như thế nào thì chuyện là như thế ấy” Về mặt anh không thêm để ý, cũng không nói dối, anh không phải là một người ngay thẳng nhưng cũng khinh thường việc nói dối gạt người, huống chi anh cả đang nhìn anh chằm chằm

Chu Gia Trạch tùy ý nằm ở trên sofa, còn nói : “Nếu trong lòng mọi người đều định tội cho con, thì đừng hỏi con về chuyện này nữa, dù sao con có nói cũng vô ích”

Nghê Vân trừng mắt nhìn Chu Gia Trạch, chính bà sinh đứa con trai này, nhưng cũng không thể nào hiểu nổi nó, lúc cãi nhau với Chu Trị An bà thường nói: “Ông tốt quá, con trai đều học theo ông” bà khẽ cắn môi nhìn qua rất giận dữ: “Vậy con nói xem, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra”

Chu Gia Trạch về mặt vô tội nói: “Con nói, con uống say không biết cái gì cả”

Chu Trị An và Nghê Vân nhìn con trai mình chằm chằm, Chu Gia Dực đứng ở phía sau sofa không biết nghĩ đến cái gì

Vẫn là bà nội Chu chà chà gậy trong tay: “Bà thấy chuyện này rất đơn giản, tâm trạng Gia Trạch không tốt nên uống rượu, tiểu Niệm thấy vậy nên mới uống theo, sau đó lại phát sinh chuyện gì chính bọn chúng cũng không biết”

Rượu thật sự là một lý do tốt, có thể giải thích chuyện không hợp lý thành hợp lý. Nghê Vân hơi mím môi, tiếp nhận cách lý giải của bà nội Chu, nhưng cũng không ngờ con trai của mình lại như vậy, đi tính kế với một cô bé, quan trọng nhất là, bọn họ bảo con trai họ đính hôn, trong chuyện này cũng không giải quyết thỏa đáng, mới làm cho anh dùng phương thức phản kháng quá khích như vậy

Ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người Chu Gia Trạch, anh còn có thể trưng ra vẻ mặt bình ổn, khiến cho người ta không phục cũng không được, vẫn là Chu Gia Dực lắc đầu: “Bây giờ chuyện quan trọng là phải tìm được tiểu Niệm”

Ngoại trừ Chu Gia Trạch, mọi người đều gật đầu, nhưng Chu Gia Trạch lại nhìn di động của mình, nhìn dãy số duy nhất gửi đi vài tin nhắn, tựa hồ không có cảm giác

Chu Gia Dực tra xét chuyến bay của Nhâm Niệm, phát hiện máy bay sớm đã cất cánh, nhìn thời gian chuyển bay lại nghĩ đến thời gian Nhâm Niệm rời khỏi, cũng biết cô đã bỏ lỡ chuyến bay, chuyển bay đến thành phố cô ở, đến tối mới có chuyến khác. Vì thế anh mạnh dạn suy đoán, bây giờ cô vẫn còn ở Lâm thị, vì thế anh phái người đi thăm dò bản ghi ghép của các khách sạn, chỉ là cũng không chắc dùng phương pháp như vậy có thể tìm được cô, có nhiều khách sạn nhỏ vốn không có ghi lại hồ sơ của khách hàng, cũng không biết cô có ở lại khách sạn lớn hay không

Nhưng vận khí của Chu Gia Dực không tệ, rất nhanh đã tìm được chỗ ở của Nhâm Niệm, anh không khỏi cảm thấy buồn cười, cho dù nhiều năm trôi qua cô vẫn thích ở khách sạn như thế, xem ra thói quen vẫn đi đôi theo một người

Nhâm Niệm không mang theo nhiều thứ, bởi vì không định ở lại chỗ này lâu dài, cô thu thập qua loa một chút, chuẩn bị đến đại sảnh để làm thủ tục trả phòng, vừa đi đến cửa đã nhìn thấy Chu Gia Dực

“Em thật sự làm cho anh tìm hoa cả mắt” Chu Gia Dực ôn hòa cười với cô, từ trước đến giờ, anh đều muốn xem cô như em gái để yêu thương, tuy loại tình cảm này xuất phát từ thương tiếc cho hoàn cảnh bất hạnh của cô, con người bất giác sẽ có cảm giác đồng tình với người yếu, sau đó sẽ hâm mộ hoặc ghen tỵ với những người tốt hơn mình

Nhâm Niệm hít một hơi thật sâu: “Anh đến tiền em à?” Cô không có người thân ở thành phố này, trước đây họ hàng thân thích sau khi cha mẹ cô qua đời, đều lộ ra bộ mặt ích kỷ, tham lam, làm cho cô thật sự thấy rõ, huyết mạch tình thân, so ra còn thua kém sức hấp dẫn của tiền bạc, hài cốt cha mẹ còn chưa lạnh, bọn họ đều muốn đến chia phần, thậm chí còn muốn đuổi cô đi.

Cô là một người không có tiền đồ, cái gì cũng không tranh giành, vả lại bị ám ảnh bóng ma cái chết của bố mẹ, cuối cùng cái gì cũng không có. Thành phố này, có lẽ cũng không chào đón cô

Chu Gia Dực lắc đầu phủ nhận, sau đó dẫn Nhâm Niệm vào đại sảnh, bình thường nơi đó là chỗ ăn cơm của khách hàng, nhưng giờ phút này lại chưa đến giờ cơm, chỉ có vài người ngồi ăn cơm trưa

Trong đại sảnh thiết kế hoa lệ nhưng không làm cho người ta cảm thấy xa cách, chỉ là quá lớn, có vẻ lộ ra cảm giác trống trải, dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác phiền muộn

“Em cứ bỏ đi như vậy, không cảm thấy rất không có trách nhiệm sao?” Chu Gia Dực mang theo trách mắng nhìn cô: “Cho dù em không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, vậy em cũng nên suy nghĩ cho bà nội một chút sao?. Bà đã nhìn em lớn lên, xem em như cháu ruột của mình, bây giờ lại xảy ra loại chuyện như vậy, vừa rồi, bọn họ cũng biết đã hiểu lầm em. Em đi cho xong việc như vậy, bà nội sẽ cảm thấy áy náy rất nhiều, bà cũng lớn tuổi rồi, nhất định sẽ chịu không nổi loại đả kích này, em nhìn tâm nhìn thấy bà vì hiểu lầm em mà cảm thấy áy náy, bất an sao?”

Lâm thị là quê hương của Chu gia, trước đây Nghê Vân và Chu Trị An ở thành phố khác cố gắng làm việc, bà nội Chu không đồng ý rời khỏi, cho nên sinh hoạt ở chỗ này một mình, Nhâm Niệm thường nói chuyện phiếm với bà nội Chu, tính tình hai người rất hợp nhau. Mãi đến khi Chu Trị An mang theo cả nhà trở về, đồng thời cũng chuyển sự nghiệp về Lâm thị

Lúc Chu Trị An mang theo cả nhà trở về, Nhâm Niệm được 17 tuổi, một năm đó, cô gặp được hoàng tử Chu Gia Trạch

Nhâm Niệm không biết đã xảy ra chuyện gì: “Giải trừ hiểu lầm?” Suy nghĩ đầu tiên của cô là: “VẬY ANH ẤY...”

Chu Gia Dực dường như biết cô đang lo lắng cái gì: “Bà nội nói tâm trạng của Gia Trạch không tốt nên uống rượu, em thấy nó tâm trạng không tốt nên uống rượu với nó, bọn họ nghĩ như vậy, em cũng nghĩ như vậy là được”

Nhâm Niệm trầm mặc hồi lâu, quả thật đây là cách tốt nhất, ai cũng không phải cố tình, ai cũng có tính toán của riêng mình, người đó đều là người tốt, ai cũng đều là người vô tội

Tuy rằng Chu Gia Dực cảm thấy hành vi của em trai mình rất trơ trẽn, nhưng cũng là em trai của anh, hơn nữa là em trai duy nhất của anh, cũng không muốn lặp lại chuyện này lần nữa, mặc dù mọi người đều biết chân tướng sự thật, nhưng cũng không muốn nhắc lại: “Tiểu Niệm, đừng đi, cha mẹ anh rất áy náy, em cho bọn họ một cơ hội đi, nếu không bọn họ nhất định sẽ ăn ngủ không yên”

Nhâm Niệm suy nghĩ hồi lâu đồng ý trở về biệt thự Chu gia

Chỉ là, Nhâm Niệm thật không ngờ, lần này trở về, Nghê Vân và Chu Trị An cũng không đồng ý cho cô rời khỏi. Đầu tiên, bọn họ khéo léo hỏi cô, đêm đó cô và Chu Gia Trạch có xảy ra quan hệ gì hay không?. Cô rất khẳng định lắc đầu, rõ ràng bọn họ thoải mái hơn nhiều, lúc này mới quyết định nhân cô làm con gái nuôi. Nghê Vân luôn nghĩ về chuyện năm đó của Nhâm Niệm, năm đó cha mẹ cô xảy ra chuyện không may, bọn họ cũng đang vội, trong lúc nhất thời không có chú ý đến chuyện của cô, sau đó bọn họ cũng cảm thấy áy náy, cô bị người khác dắt đi, điều này làm cho bọn họ rất lo lắng, bây giờ cô đã trở về tốt nhất nên ở lại. cũng có thể ở bên cạnh bà nội nhiều hơn

Chu Trị An cũng khuyên bảo cô, chỉ là suy nghĩ của ông tương đối thực tế, cô ở chung với cô nhỏ của mình, cũng mang đến cho cô ấy không ít phiền phức, công việc của cô ở bên kia cũng không tốt, không thể trợ cấp cho người trong nhà, nhưng ở chỗ này, bọn họ có thể sắp xếp cho cô một công việc tốt, thậm chí nhờ quan hệ của Chu gia cô có thể tìm được một người chồng tốt

Không phải bọn họ thương hại cô, cho nên giao quyền quyết định cho cô, đồng thời muốn cô nắm bắt thời cơ, nếu như Nhâm Niệm 19 tuổi cô nhất định sẽ từ chối, khi đó cô nhất định sẽ không đồng ý ăn nhờ ở đậu, nhưng bây giờ dù sao Nhâm Niệm cũng đã khác rồi. Nếu bây giờ trở lại chỗ của cô nhỏ, sẽ làm cho được cảm thêm xem thường cô. Đồng thời tiền lương của cô cũng không thừa bao nhiêu. Cho nên cô lựa chọn ở lại

Chu gia cảm thấy rất vui vẻ khi cô lựa chọn ở lại, ngay cả con gái út cũng gọi điện về chúc mừng bọn họ có thêm con gái, Nhâm Niệm với Chu Gia Dao cũng trạc tuổi, quan hệ cũng không tệ lắm

Chỉ là, khi Chu gia chúc mừng cô, Chu Gia Trạch vẫn chưa trở về

5. Chương 5

Rất nhiều khi Nhâm Niệm cảm thấy, dường như mình đang nằm mơ, thế nhưng cô lại trở về nơi này, hơn nữa còn ở lại trong khoảng thời gian dài. Cô gọi điện cho cô nhỏ, cô bảo đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất, đều tốt cho tất cả mọi người, hy vọng người của Chu gia có thể đối xử tốt với cô

Thời điểm Chủ nhật, Chu Gia Dực hẹn Nhâm Niệm đi ăn cơm, nhân tiện giới thiệu Hàn Giai Giai vợ của anh cho cô làm quen, lần trước trong nhà tổ chức liên hoan, Hàn Giai Giai trở về nhà mẹ, vẫn chưa trở về. Bây giờ, Chu Gia Dực chọn thời gian thích hợp để các cô gặp mặt nhau

Đám cưới của Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai là danh phù kỳ thực, hai gia đình đều môn đăng hộ đối với nhau, nhưng bọn họ chỉ ngụ trang nhà giàu vậy thôi nhưng vẫn có thể tự do yêu đương, sau khi kết hôn Chu Gia Dực và vợ chuyển ra ngoài, thứ nhất là vì muốn có thế giới riêng của 2 người, thứ hai là vợ của anh Hàn Giai Giai không có thói quen sống với người già, như vậy cảm thấy bản thân không có tự do, hơn nữa ở cùng nhau sẽ cảm thấy rất bất tiện

Nhâm Niệm tới chỗ Chu Gia Dực đã đặt trước để ngồi đợi, mấy ngày nay cô vẫn luôn ở biệt thự Chu gia, có lẽ vì họ cảm thấy mắc nợ cô, bọn họ đều đối xử với cô rất tốt, ngược lại làm cho cô cảm thấy không biết phải làm sao. Cô muốn nói họ không hề thiếu nợ cô, cô rời khỏi lâu như vậy, nếu nói cô đã học được điều gì, thì chính là học được cách cảm ơn và đừng nghĩ người ta đối xử với mình không tốt. Nếu có người đối tốt với bạn, thì nên học cách biết ơn, nếu như người khác đối với bạn không tốt, cũng không nên oán hận, vì không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với người nào đó

Bây giờ, ngay cả một tấm bằng đại học cô cũng không có, nhưng tìm được một công việc tốt, cô biết tất cả đều nhờ có Chu gia, hẳn là cô nên cảm ơn bọn họ

Cô ngơ ngác ngồi xuống, thời gian hẹn đã đến rồi, nhưng vẫn chưa thấy Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai xuất hiện

Cô uống một ly nước trái cây, bất chợt nhìn xung quanh nhà hàng, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở một góc nào đấy. Quả nhiên là Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch, không thể không có một chút cảm giác, chẳng qua là bây giờ cô học được cách tiếp nhận sự thật, đồng thời cũng bắt đầu kiềm chế tình cảm trong lòng mình

Từ lúc cô vào Chu gia, cũng không nhìn thấy Chu Gia Trạch, có đôi khi bà nội Chu sẽ nhắc đến anh, nói anh là thằng tiểu tử không có lương tâm ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi về, Nhâm Niệm lúc nào cũng an ủi bà, nói là có lẽ chắc công việc của anh nhiều quá

Chu Gia Trạch lớn hơn cô 3 tuổi, năm cô học lớp 11 thì anh đã là sinh viên đại học năm 2 rồi. cô còn nhớ lúc cô sắp tốt nghiệp cấp 3, đã mặt dày hỏi thăm tình hình chiêu sinh của đại học anh, chuyên ngành nào sẽ tốt hơn. Khi đó cô viện đủ mọi cớ, chỉ muốn có cơ hội gặp mặt anh vài lần. Có thể nói thêm vài câu, sau này cô cố gắng học như vậy cũng không thi đỗ vào trường đại học của anh. Cũng là năm đó cô mới biết được thì ra anh đã có bạn gái trong trường rồi

Sau này có một khoảng thời gian cô luôn suy nghĩ, có phải ngay từ đầu cô đã để mình quá nhỏ bé, không có được tình cảm ngang hàng, vì thế đã định trước cô chỉ có thể cô đơn nhìn anh đạt được hạnh phúc như thế nào. Cô muốn hỏi anh vài vấn đề không hiểu đều năm lần bảy lượt chuẩn bị tâm lý, mới dám đi về phía anh. Đi tới trước mặt anh cũng thường xuyên đánh giá vẻ mặt của anh. Anh khe khẽ nhún mày cô sẽ hoài nghi mình làm cho anh cảm thấy phiền, không dám tiếp tục quấy rầy anh

Lúc này, cô phục hồi tinh thần lại vì trong nhà hàng có người hét chói tai

Thẩm Tâm Dịch mặt trầm xuống nhìn Chu Gia Trạch: “Anh có chút khí phách chút được không, tôi nói muốn chia tay anh nghe không hiểu sao?”

Thẩm Tâm Dịch chuẩn bị xoay người rời đi thì Chu Gia Trạch giữ chặt tay cô, không cho phép cô rời khỏi. Thẩm Tâm Dịch châm chọc cười, không chút do dự lấy ly nước trái cây trên bàn hất thẳng vào mặt Chu Gia Trạch

Nước trái cây từ trán của anh trượt xuống, trên lông mi của anh còn dính một chút bã quýt, ánh mắt dưới hàng mi vẫn gắt gao nhìn cô ta như cũ: “Đừng đi”

Thẩm Tâm Dịch giống như một nữ hoàng kiêu ngạo, vươn một ngón tay trái ra, đẩy tay Chu Gia Trạch ra, cô chậm rãi mở miệng: “Chu Gia Trạch, tôi không có bất kì tình cảm gì với anh, anh có cần ghé thăm như vậy không?”

Cô xoay người trực tiếp rời khỏi, ngay cả dáng vẻ bước đi cũng cao ngạo giống như một nàng công chúa, thành công lưu lại bóng dáng kiêu ngạo mà tao nhã

Nhâm Niệm cơ hồ không suy nghĩ gì cả, chạy thẳng về phía anh, hoảng tử trong lòng cô bị người gia giẫm đạp như thế, cô vốn đã khuyên mình một trăm một ngàn lần, đừng chú ý đến người đàn ông này nữa, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh, cô lại không nhịn được quan tâm đến anh. Giống như trong trường của anh có mấy vạn người, nhưng ánh mắt của cô chỉ cần vội vàng đảo qua, cũng có thể biết chính xác người nào là anh. Tựa hồ cô đã đặt chip trên người anh, bất cứ lúc nào cô cũng có thể bắt được tín hiệu của con chip

“Anh có sao không?” Cô lập tức rút khăn giấy ra, muốn lau nước đọng trên mặt anh, nhưng tay cô còn chưa chạm đến mặt anh, thì ánh mắt hung ác của anh đã liếc nhìn cô một cái, cô sợ hãi nhìn anh không dám có bất kì động tác gì

Chu Gia Trạch lại mỉa mai cười cô, sau đó dùng tay lau nước đọng trên mặt: “Cô muốn làm gì, thấy bạn gái của tôi đi rồi cô muốn thừa cơ hội sao?. Tôi nói cho cô biết, cô đừng nằm mơ”

Anh đứng lên, trực tiếp đẩy cô sau đó xoay người rời đi

Động tác của anh cũng không lớn nhưng cô lại ngã về phía ghế dựa bên cạnh, ghế dựa trượt đến mép bàn. Thất lưng của cô cũng đụng vào trên cạnh bàn, một cú thật mạnh, làm cho các cơ quan trong cơ thể cũng rung động theo

Chu Gia Trạch nghe được tiếng động, xoay người nhìn cô một cái, chăm chọc trong mắt tăng thêm không chút che giấu: “Cô thực nên đi diễn kịch” Anh chỉ đẩy nhẹ như vậy thôi, có cần phản ứng quá như vậy không?

Chu Gia Trạch cảm thấy phiền, khi có bất kì người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh không phải Thẩm Tâm Dịch, lúc học đại học, anh và Thẩm Tâm Dịch quen biết, mấy nữ sinh còn cố tình hỏi anh mấy câu hỏi, làm hại Thẩm Tâm Dịch nổi máu ghen, sau đó anh phát hiện phụ nữ là loài sinh vật đáng sợ, các cô có thể dễ dàng ngụy trang bản thân thành tiểu bạch thỏ bị thương, không dấu vết đạt được mục đích của các cô, hơn nữa còn được người khác khen các cô là thiện lương hiền lành

Hơn nữa, đối với chuyện tình cảm Chu Gia Trạch luôn xác định rõ ràng, bất luận đến chỗ nào, cũng cho thấy mình không phải là người độc thân, là người có bạn gái hơn nữa anh rất yêu bạn gái của mình, nhưng cho dù là như vậy cũng có không ít phụ nữ đến, thậm chí còn biểu lộ rõ ràng không ngại anh có bạn gái, có đôi khi anh cảm thấy chán ghét những loại phụ nữ như vậy, một đám ngụy trang thành những kẻ vô tội, chỉ muốn phá hư chuyện tình cảm của người khác, để thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình

Từ lúc Nhâm Niệm đáng thương tội nghiệp tỏ lộ ở trước mặt anh, ấn tượng tốt của anh về cô, lập tức trở thành con số âm, từ lâu anh đã có bạn gái, tin tưởng cô cũng biết mới đúng. Huống hồ cô lại lựa chọn ở lại, anh không phải dạng tự luyến cho rằng cô vì anh mà ở lại, nhưng chung quy anh cảm thấy không được tự nhiên. Nhất là anh cả của anh luôn đối xử tốt với cô, thương tiếc cho hoàn cảnh của cô, càng làm cho anh thấy ko thoải mái

Nhâm Niệm vượt sau lưng của mình, cắn môi nhìn Chu Gia Trạch rời đi, anh chán ghét cô, bây giờ cô mới cảm nhận sâu sắc được sự thật này, cũng tốt, anh không cho cô bất kỳ hy vọng gì, thì mình cũng không cần có những suy nghĩ không thực tế

Chu Gia Dục và Hàn Giai Giai vội vã tới, nhìn thấy bộ dạng của Nhâm Niệm, hai vợ chồng nhìn thoáng qua nhau, vẫn là Chu Gia Dục mở miệng trước: “Đây là chị dâu của em, cô ấy vẫn luôn muốn gặp em, nhưng đều không có cơ hội”

Hàn Giai Giai không thích đến biệt thự Chu gia của bọn họ, luôn chê quá mức gò bó, chuyện đó với chuyện hiếu thuận không có quan hệ, ngoại trừ một số cuộc họp mặt cần thiết, bình thường cô không thích nơi ấy,

Chu Gia Dực có thể thông cảm cho vợ mình, bình thường đều là hai vợ chồng cùng nhau đi mua quà, sau đó lúc rảnh rỗi sẽ tự mình mang về nhà

Nhâm Niệm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Hàn Giai Giai: “Chào chị dâu, em đã sớm đoán người phụ nữ có thể thu phục được anh cả là người như thế nào, hôm nay rốt cuộc cũng làm cho ước nguyện của em được đền bù”

Một bữa cơm thực sự rất vui vẻ, trước đó Chu Gia Dực đã đem tình hình của Nhâm Niệm kể lại cho cô biết, cho nên Hàn Giai Giai cũng không hỏi về gia đình cũng như công việc của cô, ngược lại kể lại mấy năm qua cô đi đến nhiều nơi gặp được nhiều chuyện lạ, kỳ nhân... Nhâm Niệm cũng không có hứng thú lắm với mấy chuyện này, nhưng cũng rất phối hợp, nghiêm túc lắng nghe

Sau khi ăn cơm xong, Chu Gia Dực đưa Nhâm Niệm đến những địa danh nổi tiếng để đi dạo sau đó mới đưa cô trở về Chu gia

Sau khi tách ra, Hàn Giai Giai rất không có hình tượng ngáp một cái: “Trước đừng phải em anh, chú ấy nhìn thấy chúng ta cũng không chào hỏi, bình thường còn cợt nhả nói đùa”

“Gần đây nó với Thẩm Tâm Dịch giận nhau, có thể tâm trạng không tốt”

Hàn Giai Giai nhún nhún vai: “Kỳ thật, em rất cố gắng coi trọng bọn họ, bình thường giữa con trai và con gái, con gái giận dữ, thì con trai nên chủ động làm hòa, thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn thôi”

Chu Gia Dực cười lắc đầu: “Em thật cảm thấy em trai của anh đơn giản như vậy sao?. Một bên nó dùng sự nhu thuận đi đính hôn làm cho ba mẹ cảm thấy áy náy, một bên lại chọc cho Thẩm Tâm Dịch nổi cơn ghen, nó nghĩ là, ba mẹ mà mềm lòng sẽ nhắm một con, mở một con mắt đối với hành động của Thẩm gia, mà Thẩm Tâm Dịch nổi máu ghen một lần, không phải bọn chúng có thể làm lành với nhau sao, hơn nữa những trở ngại của nó có thể được giải quyết ổn thỏa, tiếc là Thẩm Tâm Dịch không như nó mong muốn”

“Em trai của anh trên phương diện khác cũng không tệ, nhưng mà hay thích tính kẻ người khác, chỉ có điều si tình thì đúng là hạng nhất”

Chu Gia Dực nhìn vợ của mình lắc đầu

“Đứa em gái mới của anh, em cũng không thích tính cách của nó lắm, nhìn qua thì rất thích ản ản, rõ ràng là không thích, nhưng cũng không nói ra, chỉ cố gắng phối hợp với người khác”

“Có lẽ thời gian sống bên ngoài đã lâu, học được cách kiềm chế bản thân, trước đây cô ấy không phải như thế....” Chu Gia Dực lại nghĩ đến những chuyện mà Nhâm Niệm đã trải qua, không nhịn được thở dài

Hàn Giai Giai cảm thấy lý do thoái thác của chồng mình cũng không cho là đúng, cô cảm thấy mặc dù tính cách có liên quan đến hoàn cảnh, nhưng càng phụ thuộc vào chính mình, mặc dù người một mực chịu đựng rất đáng thương, nhưng bản thân các cô ấy cũng thật đáng giận, vì không biết tranh giành những thứ mà mình thích, là do chính mình không mạnh mẽ, đến khi mất đi cũng không thể trách người khác

6. Chương 6

Sau khi Nhâm Niệm tan ca trở về mới phát hiện trong nhà chỉ có mình bà nội Chu, trong khoảng thời gian này, công ty cũng không có việc gì, mẹ nuôi và cha nuôi phải nên ở nhà mới đúng, hơn nữa Chu Trị An và Nghê Văn cố tình hay vô ý bồi dưỡng năng lực ứng đối cho hai anh em Chu gia, rất ít khi hỏi đến chuyện thương trường.

Dù sao sau này công ty cũng giao cho 2 anh em chúng. Bọn họ có thể thoải mái hơn. Hai ngày trước cha nuôi và mẹ nuôi còn thương lượng muốn đi nước ngoài du lịch, chẳng lẽ là đã đi trước dự định?

Nhâm Niệm ở cùng với bà nội Chu, sau khi Chu Gia Dực kết hôn đã chuyển ra ngoài, mọi chuyện đều theo ý của vợ anh, còn Chu Gia Trạch cũng không thường về nhà, người ở bên cạnh bà nội Chu thời gian dài nhất có lẽ là Nhâm Niệm

Cô cảm thấy tò mò: “Bà nội, tại sao không thấy mẹ nuôi, bọn họ đâu?”

“Đừng nói nữa” Nét mặt bà nội Chu rất phức tạp, khuôn mặt vốn tràn đầy khe rãnh, bây giờ các nếp nhăn càng đan xen vào nhau, vừa tức giận lại mang theo bất đắc dĩ, đồng thời lại có vài phần lo lắng

Hóa ra, xế chiều hôm nay, bên cục cảnh sát gọi điện thoại đến, có người báo cảnh sát là bị Chu Gia Trạch đến quấy rầy, vì thế cảnh sát chạy tới bắt anh ta về đồn, bây giờ thông báo cho cha mẹ đến đón người

Đây là lần đầu tiên Chu Gia Trạch bị Thẩm Tâm Dịch nói lời chia tay, sau khi bị cô ta mắng ột trận, anh vẫn không hết hy vọng, lại đuổi theo cô trở về Thẩm gia, Thẩm Tâm Dịch mặc kệ anh, anh ở bên ngoài gào thét. Cho dù là vậy, Thẩm Tâm Dịch vẫn như cũ, nhốt mình trong phòng đánh mặt chượt với bạn bè, hoàn toàn không để ý đến Chu Gia Trạch, thấy Chu Gia Trạch không có ý định rời đi, thì trực tiếp gọi điện thoại đến cục cảnh sát

Chu Gia Trạch vốn chỉ cho là, cô chỉ muốn giận dỗi với anh mà thôi, cũng không quan trọng lắm, nhớ lại tình cảm nhiều năm như vậy, anh nghĩ chỉ cần anh gào thét, cô sẽ hồi tâm chuyển ý, trước kia lúc bọn họ ở bên nhau, sóng to gió lớn gì cũng đều cùng nhau trải qua, bây giờ chỉ vì một chút chuyện nhỏ, làm sao có thể phá hủy tình cảm nhiều năm của họ. Cho dù trong lòng anh không hề xem trọng, nhưng vẫn chủ động nhận sai, thực ra khi Thẩm Tâm Dịch nói lời chia tay, anh hoàn toàn không thể chấp nhận được

Anh đã nghĩ có phải cô có tình yêu khác rồi không?. Nhưng anh không hề thấy cô có người mới, nếu như cô chỉ muốn cho anh một bài học, dường như cô đã biểu hiện hơi quá rồi

Cho dù là chia tay anh cũng cần một lý do thích hợp, nhưng bây giờ cô không muốn gặp anh, thậm chí nhìn thấy anh cũng cảm thấy phiền

Chu Gia Trạch thật cảm thấy luống cuống, cái gì gọi là thể diện, tự tôn, anh đều không màng, chỉ đứng gào thét ở bên ngoài Thẩm gia, hy vọng Thẩm Tâm Dịch có thể xuất hiện

Nhâm Niệm nghe bà nội Chu nói xong, sắc mặt cũng không thay đổi, cũng không duy trì sự quan tâm hay lo lắng quá cao đối với chuyện này, chỉ khuyên bà nội Chu đừng lo lắng, Chu Gia Trạch nhất định sẽ ko sao. Kỳ thật, không phải bà lo lắng Chu Gia Trạch sẽ xảy ra chuyện gì, chẳng qua là tên tiểu tử này si tình con bé Thẩm gia như vậy, bà không biết nên làm thế nào cho đúng. Tuy rằng, người ta nói, nhìn thấy cháu nội có thể ở bên người mình yêu, thì người làm bà nội như bà nên chúc phúc, nhưng bây giờ rõ ràng cháu nội của bà cưng chiều nha đầu kia như vậy, nhưng nó lại quá kiêu ngạo. Nếu hai người bọn họ ở bên nhau thì cháu nội của bà sẽ chịu thiệt thòi

Nhâm Niệm không dám biểu lộ sự lo lắng của mình ra bên ngoài, mặc dù cô rất muốn biết diễn biến tiếp theo của câu chuyện, nhưng vẫn ép mình không nên hỏi, bây giờ thân phận của cô không thích hợp. Cô không còn là thiên kim tiểu thư như lúc trước. bây giờ đã được Chu gia nhận nuôi, cô nên biết ơn, nếu như cô có ý đồ với Chu Gia Trạch, thì người khác sẽ nhìn cô như thế nào?. Quan trọng nhất là, người của Chu gia sẽ đối xử với cô ra sao?. Cô không hy vọng mọi người bên cạnh sẽ đối xử lạnh nhạt với mình, làm cho cô càng thêm khó chịu

Gần đến chạng vạng, Chu Trị An và Nghê Vân mới đưa Chu Gia Trạch về, trên mặt anh rõ ràng bị thương. Hơn 2 giờ trước, lòng của cô vẫn luôn dõi theo, bây giờ nhìn thấy bộ dạng của anh như vậy, nhìn không được cảm thấy xót xa, trong lúc cô không có phản ứng gì, thì bà nội Chu đã tập tễnh đi đến ôm lấy Chu Gia Trạch trách mắng đám người của cục cảnh sát, lại tra tấn cháu nội của bà như vậy

Có lẽ, người già đều thương yêu cháu của mình, cho dù anh có làm việc vô liêm sỉ cỡ nào thì bà nội Chu vẫn lo lắng cho anh nhất

Nghê Vân ho khan một tiếng, không nói gì, trái lại, Chu Trị An lại lạnh nhạt nhìn con trai của mình: “Mẹ, mẹ đừng đổ oan cho người ta, Gia Trạch là bị con đánh”

Bà nội Chu hận liếc nhìn con trai mình một cái, nhưng cũng không nói thêm gì. Làm mẹ trước sau vẫn hiểu con trai của mình, bình thường tính cách rất ôn hòa, mọi chuyện đều tôn trọng ý kiến của vợ, chỉ khi nào cố chấp lên thì ai khuyên cũng không được

Hôm nay Chu Trị An thật sự tức giận, lúc nhận được điện thoại của cục cảnh sát đã bắt đầu nổi giận, đứa con trai này của ông từ nhỏ được khen là thông minh, chính ông cũng vô ý nuông chiều nó, thấy con mình luôn thuận buồm xuôi gió ông cũng cảm thấy yên lòng. Cho dù Chu Gia Trạch yêu đương với Thẩm Tâm

Dịch, ông cũng thấy con trai ông tinh mắt. Nhưng bây giờ hai đứa nó đã cãi nhau thành như vậy, mà thằng quỷ này còn muốn nổi điên, một chút khí phách cũng không có, bộ dạng hèn mọn như vậy làm cho Chu Trị An bực bực lửa giận, trên thế giới nay có nhiều phụ nữ như vậy. Hơn nữa có nhiều phụ nữ con trai ông không thèm đếm xỉa, Thẩm Tâm Dịch dựa vào cái gì chà đạp con trai của ông như vậy?

“Tiểu tử thôi, con dám đi Thẩm gia làm mất mặt ba nữa, ba sẽ đánh gãy chân của con” Chu Trị An nói lời giữ lời, nói ra những lời này chính là muốn cảnh cáo con trai mình

Giờ phút này Chu Gia Trạch cũng không khinh suất như trước, biết chọc giận ba mình cũng không có lợi nên ngồi tại chỗ không nói chuyện

Sau khi Chu Trị An rời khỏi, Nghe Vân sắm vai mẹ hiền khuyên nhủ con trai của bà: “Đừng trách ba con nói chuyện khó nghe, con xem, chuyện con làm hôm nay mà truyền đi, mặt mũi ba con còn biết đặt ở chỗ nào?”

Chu Gia Trạch vẫn im lặng, Nghe Vân không thể làm gì khác hơn vừa an ủi vừa dỗ dành

Nhâm Niệm đứng ở phía sau bà nội Chu mím môi không nói một lời, hạnh phúc của anh cho đến bây giờ đều không liên quan đến cô, đau khổ của anh cũng không quan hệ tới cô, cho đến bây giờ cô đều không bước vào được thế giới của anh. Cô giật giật khoe miệng nhưng phát hiện trong miệng mình cũng là chua sót

Nhâm Niệm vẫn như bình thường, đi làm rồi tan tầm, cô không muốn chính mình bị ảnh hưởng quá sâu, cho dù chỉ tỏ ra bình thản bên ngoài cô cũng bằng lòng. Chỉ là, hôm nay, sau khi cô trở về, Chu Gia Trạch lại bị Chu Trị An giáo huấn một trận, nguyên nhân là vì Chu Gia Trạch lại muốn chạy trốn ra ngoài, anh rất muốn biết vì sao Thẩm Tâm Dịch rời bỏ anh, một chút tâm lý chuẩn bị anh cũng không có

Lần trước Chu Trị An đã giáo huấn con trai một trận, lần này, ai khuyên ông cũng không để ý, quát roi lên người Chu Gia Trạch.

Nhâm Niệm vừa mới trở về, trong nhà đã loạn cả lên, bà nội Chu che chở cho Chu Gia Trạch nói: “Con muốn đánh, thì đánh mẹ trước đi”

Nghe Vân cũng khuyên chồng của mình: “Mẹ đã từng tuổi này rồi, ông nhẫn tâm nhìn thấy mẹ khó chịu sao? Lần trước không phải bác sĩ đã nói, chúng ta phải giúp tâm trạng mẹ vui vẻ, thì mới có lợi cho sức khỏe sao?”

Chu Trị An hung hăng liếc mắt nhìn con mình một cái, lúc này mới bỏ roi trong tay, Nghe Vân nhặt roi lên, nghĩ thầm nhất định phải giấu ở chỗ chồng bà không tìm thấy được

Nhâm Niệm ngơ ngác đứng ở tại chỗ, tiêu sái từ từ đi qua đỡ bà nội Chu dậy, mà Chu Gia Trạch cũng không thèm liếc nhìn cô, cô không có cách nào dời khỏi ánh mắt của mình, ko biết anh đã bị đánh bao lâu, trên áo cũng có vết máu

Anh cố chấp biết bao, chỉ là cố chấp vì một người con gái khác

Nhâm Niệm chợt nghĩ đến một bộ phim truyền hình nào đó mình đã từng xem, nữ chính cười nói với bạn của mình: Anh ta không thích tôi, càng chứng minh ánh mắt của tôi không sai, anh toàn tâm toàn ý yêu công chúa trong lòng mình, đây mới là người tôi yêu, nếu như đơn giản chỉ vì sự xuất hiện của tôi, anh lại không yêu công chúa của mình nữa, vậy thì người đó còn xứng đáng để tôi yêu sao?

Kỳ thật nên dùng một câu như thế này: Tôi yêu anh, nhưng tình yêu của tôi không liên quan đến anh, chỉ liên quan đến mình tôi mà thôi

Nhâm Niệm an ủi bà nội Chu lại nhớ đến có một loại thuốc đối với miệng vết thương rất hữu hiệu, hơn nữa còn rất rẻ. Trước kia, một bạn đồng nghiệp của cô gặp phải một khách hàng biến thái, đưa ra yêu cầu khiếm nhã, bạn của cô không đồng ý, vị khách kia lại ra tay ngoan độc, đánh bị thương đồng nghiệp của cô. Lúc đó cô ấy bảo cô đi tiệm thuốc mua loại thuốc này, hơn nữa sẽ không để lại sẹo

Sau khi tâm tình của bà nội Chu bình phục, Nhâm Niệm đến tiệm thuốc mua thuốc

Thuốc đã mua rồi, nhưng cô không biết làm thế nào để đưa cho anh, đứng trước cửa phòng anh do dự hồi lâu mới gõ cửa, nửa ngày cũng không có người ra mở cửa.

Cô thở dài một tiếng lại phát hiện cửa cũng không khóa, cô mở cửa nhưng thấy anh không có ở đây, cô nghĩ muốn để thuốc xuống rồi rời khỏi. Nhưng sau khi vào phòng lại do dự không biết nên để thuốc ở đâu, nếu như để ở chỗ anh có thể liếc mắt một cái thì nhìn thấy bằng không anh nhất định sẽ không lưu ý đến

Suy nghĩ một chút, cô cầm thuốc để ở trên tủ đầu giường, trước khi anh ngủ mới có thể nhìn thấy

Cô đem thuốc muốn để xuống thì cánh cửa đã bị người đẩy ra, sắc mặt Chu Gia Trạch cực kém sau khi nhìn thấy cô càng thêm nổi giận: “Cô đang làm gì?”

Cô vẫn biết mình rất yếu đuối, ở trước mặt anh cũng không dám nói một câu cũng không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể không ngừng sắp xếp lời nói nhưng cuối cùng mới phát hiện dù cô có nói gì với anh cũng không quan trọng: “Tôi chỉ muốn đưa thuốc cho anh”

Chu Gia Trạch nhìn thấy dáng vẻ nhát gan của cô, trong lòng cũng không nổi lên thương tiếc, anh đem sự nhát gan của cô so sánh với sự bình thản tự nhiên của Thẩm Tâm Dịch, cảm thấy người phụ nữ anh nhìn trúng không giống với người thường, đồng thời anh cũng nhận định chỉ có người con gái như Thẩm Tâm Dịch mới xứng đáng để anh trả giá

“Chu gia chúng tôi nghèo đến nỗi ngay cả một hộp thuốc cũng không mua nổi, cần cô bố thí sao?” Khóe miệng Chu Gia Trạch lộ ra nụ cười, không có chút tôn nghiêm càng làm cho người ta muốn đánh

Nhâm Niệm nhếch miệng, như hoàn toàn không nghe thấy mỉa mai trong lời nói của anh: “Loại thuốc này rất tốt, nhất là đối với vết thương bên ngoài”

Thanh âm của cô ngày càng thấp, Chu Gia Trạch không khỏi cảm thấy phiền chán: “Được rồi, cô có thể đi được rồi”

Nhâm Niệm nhìn anh muốn nhắc anh loại thuốc này rất tốt, bạn của cô sau khi dùng một ngày vết thương đã lên vảy, qua vài ngày thì vết thương cũng mờ dần và biến mất. Cô muốn nhắc nhở anh nhất định phải dùng, sau đó không nên để miệng vết thương chạm nước

Nhưng phiền chán trên mặt anh rõ ràng như vậy, làm cô cảm thấy mình ở lại giống như một tội ác

Cô yên lặng rời khỏi phòng của anh, thuận tay đóng cửa lại, sau đó cô vẫn đứng ở cửa, nghĩ mình thật hèn mọn, cô cảm thấy mình vừa ngu lại vừa ngốc. Rõ ràng biết mình phí sức lại không có kết quả tốt. nhưng không có biện pháp không quan tâm đến anh. Anh không phải là thứ gì đó trên người cô, cô muốn phải đi cũng không được!

Lúc cô phản ứng trở về thì lặng lẽ mở cửa, không phát ra tiếng động, không muốn để cho người trong nhà biết cô vẫn chưa đi, giống như ăn trộm, nhưng cô lại cười cười với chính mình, cô giống như ăn trộm không phải sao?. Muốn trộm trái tim của anh, lại không biết ý đồ của mình sớm bị người khác nhìn thấu, hành động của mình chặt vật không chịu nổi, cũng tạo cơ hội cho người khác cười nhạo mình

7. Chương 7

“Người khác đều nói cô đáng thương nhưng chỉ có cô biết giờ phút này chính mình cảm thấy hạnh phúc biết bao, nhiều năm qua, rốt cuộc cô cũng có cơ hội ở bên cạnh anh, cho dù không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng chỉ cần có thể ở lại bên anh một giây, cô cũng cảm thấy biết ơn, bất kể anh đối xử lạnh nhạt với cô ra sao, hay anh châm chọc mỉa mai cô như thế nào, họa chăng trái tim anh đang ở bên người con gái khác. Thì cô vẫn thầm nghĩ muốn chăm sóc cho anh, thậm chí không thèm nghĩ đến nguyên nhân hay màn đến kết quả”

Chu Gia Trạch ở nhà an phận vài ngày, thừa dịp bọn họ không chú ý đến mình lại lên đi ra ngoài, chỉ là lần này anh đứng ở dưới lầu của Thẩm gia, vẫn luôn gọi tên của Thẩm Tâm Dịch, cuối cùng khi anh kêu đến khản cả giọng thì mẹ của Thẩm Tâm Dịch mới xuất hiện, bảo anh rời khỏi, sau này đừng đến Thẩm gia nữa, Thẩm Tâm Dịch cũng không có ở nhà, Chu Gia Trạch đào gốc bới rễ, lúc này bà mới nói cho anh biết Thẩm Tâm Dịch cảm thấy rất phiền và mệt mỏi với đoạn tình cảm này, cho nên đã ra nước ngoài du học, tạm thời sẽ không trở về, nếu như anh muốn biết tình hình của cô, cũng có thể, nhưng cô cũng từng nói qua, nếu như Chu Gia Trạch đuổi theo, cô sẽ lập tức bỏ đi ngay

Chu Gia Trạch lộ ra nét mặt cực kì bi thương, từ khi nào anh đã làm cô cảm thấy mệt mỏi?. Bọn họ ở bên nhau 4 năm, mỗi lần anh nghe người khác nói thời gian bọn họ ở bên nhau quá dài, tình cảm sẽ không mới mẻ, nhưng mỗi lần anh đều phủ nhận, anh cảm thấy ở bên Thẩm Tâm Dịch rất tốt, anh cảm thấy rất thoải mái, hóa ra chỉ là cảm nhận của riêng anh, cô mệt mỏi, và cũng cảm thấy phiền

Thẩm mẹ nhìn Chu Gia Trạch lắc đầu, thật sự là tạo nghiệp chướng a, một người con trai tốt như vậy: “Gia Trạch, cho Tâm Dịch một chút không gian tự do đi, đều tốt cho cả hai bên. Cháu cũng biết nó là một người rất quyết đoán, một khi đã quyết định chuyện gì thì đã suy nghĩ rất tường tận”

Bà suy nghĩ một chút, đưa ra đòn sát thủ: “Lần trước cháu đính hôn, Tâm Dịch còn chuẩn bị quà, nếu như nó thật sự muốn làm hòa với cháu, thì nhất định sẽ quay lại giành lấy cháu chứ không phải là chúc phúc cho cháu. Đừng lãng phí thời gian trên người Tâm Dịch nữa, nó đã quyết định chuyện gì sẽ không hối hận đâu”

Chu Gia Trạch sững sờ tại chỗ, anh cho rằng cô sẽ ghen, kết quả cô lại muốn chúc phúc cho anh.... Anh giống như là một tên ngốc, cho rằng tình cảm của bọn họ sâu đậm, nhưng một người khác lại cảm thấy đoạn tình cảm này đã nguội lạnh như băng, còn anh cuối cùng hậu tri hậu giác (thấy rồi mới hiểu) bao nhiêu?

“Lúc cô ấy đi có lời nào muốn nói với cháu không?”

Thẩm mẹ lắc đầu: “Nó muốn đi đến một nơi không có cháu”

Cô ấy muốn đi đến một nơi không có anh....

Anh nghĩ vạn tên xuyên tim, cảm giác cũng chỉ có thể, trước đây cô từng nói rõ: “Cuộc sống của em không thể không có anh, em nghĩ mình nhất định sẽ không rời xa anh”

Nhưng bây giờ cô lại đi đến một nơi không có Chu Gia Trạch anh...Cuối cùng là đàn ông có mới nới cũ hay là phụ nữ dễ dàng thay đổi?

Anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể mình đều đau đớn dữ dội, ngực giống như bị đâm vào, đau quá, đau quá....Giống như có người cầm châm không ngừng đâm vào trái tim anh

Giờ phút này, dường như anh mới hiểu được người con gái kia không cần anh, không phải giận dỗi cũng không phải tức giận mà rõ ràng mà không cần anh và không muốn tha thứ cho anh

Sau khi Chu Gia Trạch trở về, không ngừng cầm rượu rót vào miệng, anh không rõ chia tay có mùi vị gì, không ăn cơm không lên bàn ăn mỗi ngày chỉ biết mượn rượu giải sầu. Dáng vẻ của anh suy sụp như vậy làm cho Chu Trị An tức giận, cầm roi đánh anh, dùng chân đá anh, nhưng Chu Gia Trạch vẫn bày ra bộ dạng bất cần mặc cho người ta đánh anh mắng anh thế nào anh đều nghe không lọt tai, vẫn tiếp tục uống rượu

Chu Trị An tức giận kịch liệt, Nghe Vân cũng không có ngăn lại, nhưng cuối cùng bà lại nhào vào bên người Chu Gia Trạch, trong đôi mắt đều là nước mắt, bà nhìn chồng của mình chăm chăm: “Chúng ta đã mất đi Gia Minh, chẳng lẽ ông muốn chúng ta mất thêm Gia Trạch sao?”

Không phải vạn bất đắc dĩ, cái tên Chu Gia Minh sẽ không xuất hiện ở Chu gia

Khuôn mặt Chu Trị An tràn đầy phẫn nộ, trong nháy mắt lại trở nên thương cảm, ông vứt roi bỏ, xoay người rời đi, mà bà nội Chu đứng ở ngoài cửa nghe thấy tên Chu Gia Minh, nước mắt cũng rơi như mưa

Ở Chu gia, người được cưng chiều nhất không phải là đứa con lớn Chu Gia Dục, cũng không phải con trai thứ Chu Gia Trạch hay con gái út Chu Gia Dao, mà là Chu Gia Minh hằng năm đều ở bên ngoài du lịch, mỗi lần anh đến thành phố nào, sẽ mua đặc sản của nơi ấy gửi về bằng đường bưu điện, sẽ chuẩn bị quà ổi người trong nhà. Bà nội nhận được quà của anh sẽ cười đến không khép miệng lại. Chu Trị An và Nghe Vân nhận được quà, tâm trạng cả ngày sẽ rất tốt, Chu Gia Dục và Chu Gia Trạch nhận được quà cũng không khỏi mỉm cười

Chỉ là một người biết mang ầm áp đến cho người nhà như vậy lại ra đi sớm như vậy. Năm đó Chu Gia Minh qua đời, bầu không khí của Chu gia trở nên u ám, bọn họ mượn cớ dời trụ sở về Lâm thị, thực chất là không dám ở thành phố ấy, không dám đối mặt với tất cả. Chỉ cần nghĩ tới Gia Minh đã mất, thì họ sẽ tuyệt vọng vô cùng

Chung quy, con người đều phải nhìn về phía trước, cuối cùng họ cũng quyết định trở về quê hương của ông nội, cũng muốn mượn cơ hội này để thay đổi bầu không khí trong nhà. Mọi người trong nhà rất ít khi nhắc đến Chu Gia Minh, vì đó là nỗi đau chung trong lòng họ

Nghê Vân ôm Chu Gia Trạch không ngừng khóc, sau khi khóc xong lại dùng tay đánh Chu Gia Trạch: “Tại sao con lại không nên người như vậy, mẹ đã mất đi anh hai của con, không thể chịu đựng lại mất đi con”

Sắc mặt Chu Gia Trạch đỏ bừng, trong tay anh cầm bình rượu, muốn tiếp tục uống lại nhìn nước mắt trên khuôn mặt của bà, sau đó dừng lại

Chu Gia Trạch ở nhà làm cho Chu Trị An cảm thấy phiền, anh rõ ràng không muốn về nhà, dù sao ở bên ngoài anh cũng có chỗ ở, chỉ là anh cũng không trở lại chỗ ở của mình, ở nơi ấy không có người khuyên anh đừng uống quá nhiều, bọn họ chỉ muốn anh uống thiệt nhiều

Anh cũng không quan tâm người nào vây quanh anh, chỉ cần uống rượu với anh đều là người tốt. Mỗi ngày anh đều uống đến say khướt, có khi gặp được người của Chu Trị An, sẽ có lòng đưa anh về nhà, Chu Trị An đương nhiên tức giận, đến cùng khi ông quá tức giận, cũng bảo người khác mặc kệ anh sống chết, cũng không cho người chở anh về nữa

“Đến a, tiếp tục uống” Chu Gia Trạch đã trở thành khách quen của nơi này, trước kia những người vây quanh anh đều biết anh là người không say không về, bây giờ cũng không dám trêu chọc anh, trêu chọc thì phải giải quyết hậu quả. Tính toán nhiều không có lời, hơn nữa soái ca, soái ca cũng say rượu, soái ca lồi thối lếch thếch, cũng đều như vậy

“Tôi uống với anh” Nhâm Niệm đi đến bên người anh, cầm ly rượu lên uống cạn. Mấy ngày nay cô vẫn luôn lo lắng cho anh, vẫn luôn đi theo anh đến nơi này sợ anh xảy ra chuyện gì, mãi đến khi anh có người đưa anh về, nếu không có ai đưa anh về, cô sẽ đưa anh đến khách sạn, sau khi giải quyết xong tất cả mới trở về. Bà nội Chu cũng phát hiện gần đây rất trẻ cô mới về nhà, cô chỉ qua loa giải thích, dạo này công việc bận quá, mỗi ngày đều cần phải tăng ca

Giờ phút này Chu Gia Trạch cũng không hề say, nhìn cô một cái: “Cô xứng sao?”

Lúc anh nói trong ánh mắt mang theo một tia giễu cợt. Cô chỉ nhìn anh không nói gì

“Anh đẹp trai, tìm người uống rượu thì tôi uống với anh” Một cô gái đi tới, thuận thế đẩy Nhâm Niệm qua một bên

Chu Gia Trạch cười với người đẹp kia: “Được, chỉ có điều phải nói trước, không say không về”

Nhâm Niệm ngồi ở một bên xoa chỗ bị đụng trúng, đột nhiên cô phát hiện ánh mắt của anh quét qua cô mang theo một tia chán ghét, làm cho cô phát hoảng, cô lập tức tránh đi, đến một chỗ anh không nhìn thấy, không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của anh

Chu Gia Trạch và người con gái đẹp kia không ngừng uống rượu, chỉ là người phụ nữ kia xem như rất có bản lĩnh, sau khi chuốc say Chu Gia Trạch vẫn còn thanh tỉnh, cô ta cũng nghe nói người đàn ông này cũng không tệ, không khỏi nổi lên tâm tư muốn mang Chu Gia Trạch đi

Chỉ là tay của cô ta vừa mới chạm vào quần áo của Chu Gia Trạch, thì Nhâm Niệm đã xuất hiện, cô đứng ở trước người của Chu Gia Trạch, một người con gái nhìn như trời gà không chặt nhưng hết lần này đến lần khác muốn bảo vệ người mà mình yêu thương. Thật là một cô gái quật cường

“Ai, anh ta rất chán ghét cô” Người con gái xinh đẹp chỉ chỉ vào Chu Gia Trạch, nói sự thật: “Không bằng cô hỏi anh ta một chút, có bằng lòng đi theo tôi không, hay là đi theo cô”

“Cô không thể mang anh ấy đi”

“Này, cô cho là cô là gì của anh ta, dựa vào cái gì mà quản anh ta....”

“Cô không thể mang anh ấy đi”

“Cô có bị bệnh hay không?”

“Cô không thể mang anh ấy đi”

....

Người con gái đẹp rất cuộc cũng nhận ra, bất luận cô ta có tổn bao nhiêu lời, thì cô gái trước mặt chỉ có một câu: “Cô không thể mang anh ấy đi”

“Tôi thật sự chịu thua cô rồi”

Người phụ nữ bắt đầu đi dần, kỳ thật không phải vì cô ta cảm thấy cô gái trước mặt khó chơi, mà là nhìn thấy bộ dạng quật cường cố chấp của cô, đột nhiên như nhìn thấy bản thân lúc còn trẻ, cũng cố chấp như vậy, khẳng khái yêu một người, cho dù anh ta vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với cô ta, chỉ là trong lòng cô khi đó không thể nghĩ nhiều như vậy, cũng rất cuộc không thể quay về thời gian đó được. Con người a, một khi đã có cái nhìn thực tế, thì những đoạn tình yêu đơn thuần đã qua cũng trở thành quá khứ

Sau khi người phụ nữ trước mặt đi rồi, cô mới nâng Chu Gia Trạch dậy anh ta rất nặng, cô hoàn toàn không có đủ sức đỡ anh. Trong quán bar, trong khoảng thời gian này, người phục vụ cũng nhận ra Nhâm Niệm, nhìn thấy cô đỡ Chu Gia Trạch khó khăn như vậy cũng ra tay giúp đỡ. Chỉ là không ngừng cảm thán, loại thiếu gia nhà giàu như Chu Gia Trạch bọn anh cũng thấy nhiều, thật sự không nên lãng phí thời gian trên người bọn họ, cho dù họ nhất thời nhớ được lòng tốt của bạn, nhưng cũng sẽ không lâu dài, bởi vì cảm động trong nhất thời không bằng tìm người đàn ông tốt khác mà gả

Mỗi lần Nhâm Niệm nghe người khác khuyên bảo đều chỉ biết cười cười, người khuyên bảo biết nét mặt của cô cũng biết cô nghe không vào, cho nên dần dà cũng không khuyên nữa

Sau khi ngồi lên taxi, cô nói lời cảm ơn với người phục vụ lúc này, mới đỡ Chu Gia Trạch lên, cô biết rất nhiều tài xế taxi không đồng ý chở người say rượu, bởi vì lo lắng họ sẽ nôn mửa trên xe của mình, cho nên mỗi lần như vậy cô đều chuẩn bị vài cái túi, để phòng anh muốn nôn ở trên xe

Người khác đều nói cô đáng thương nhưng chỉ có cô biết giờ phút này chính mình cảm thấy hạnh phúc biết bao, nhiều năm qua, rất cuộc cô cũng có cơ hội ở bên cạnh anh, cho dù không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng chỉ cần có thể ở lại bên anh một giây, cô cũng cảm thấy biết ơn, bất kể anh đối xử lạnh nhạt với cô ra sao, hay anh châm chọc mỉa mai cô như thế nào, họa chăng trái tim anh đang ở bên người con gái khác. Thì cô vẫn thầm nghĩ muốn chăm sóc cho anh, thậm chí không thèm nghĩ đến nguyên nhân hay màn đến kết quả

Chỗ Chu Gia Trạch ở lầu 3, khu chung cư này có chút cổ xưa, không có thang máy, sở dĩ anh lựa chọn ở lại chỗ này, vì hoàn cảnh nơi này cũng không tệ, giao thông cũng thuận tiện, thứ hai là vì Thẩm Tâm Dịch từng nói, cô thích những căn nhà có hàng hiên dài, như vậy có thể dựa vào tiếng bước chân để suy đoán có phải đối phương đã về nhà hay không?. Chờ mong cũng là một loại hạnh phúc

Nhâm Niệm muốn từng bước nâng anh đến lầu 3, nhưng anh rất nặng, sức nặng của hơn một nửa thân thể đều dồn lên người cô, cô đi rất vất vả, mỗi lần đưa anh đi lên một bước thì quần áo đều ướt đầm

Sau khi đến chỗ lầu 3, cô đem chìa khóa giấu ở góc tường mở cửa sau đó đỡ Chu Gia Trạch lên giường, cởi quần áo đầy mùi rượu của anh ra, sau đó dùng nước lau thân thể cho anh, sau đó giặt bộ quần áo đầy mùi rượu, phơi khô, dọn dẹp phòng khách, làm xong hết tất cả, cô mới rời khỏi

Cô để chìa khóa ở góc tường sau đó chậm rãi xuống lầu, trước đây, một mình cô không dám đi ra đường, bây giờ lại trở như vậy vẫn còn ở bên ngoài

Cái chìa khóa giấu ở góc tường không thể lộ ra ánh sáng, giống như sự tồn tại của cô, vào một đêm nào đấy sau khi cô đưa anh trở về, đã trộm chìa khóa về đánh riêng mình một chiếc, lúc đó đã quá muộn, chỗ đánh chìa khóa cũng không còn làm việc, cô phải ở đó không ngừng gõ cửa, thậm chí khóc không ngừng

Chủ tiệm hùng hống mở cửa vốn định mắng cô một trận, nhưng mà nhìn thấy mặt cô đầy nước mắt cũng không nói được gì. Nhâm Niệm cũng cảm thấy mình ko nên, nên đã trả tiền gấp đôi cho chủ tiệm, chủ tiệm lại lắc đầu, một đồng cũng không nhận, nói cô đã gấp như vậy nhất định là vì có chuyện xảy ra, xem như ông làm việc tốt thôi

Gió đêm thổi qua quần áo ướt đầm mồ hôi, cả người đều lạnh cóng, giờ phút này cô nhớ đến trước kia, mẹ cô từng giải thích ý nghĩa tên của cô cho cô nghe, tên của cô là Nhâm Niệm, ý là cha mẹ rất thương yêu cô,

nhưng mà sau này đọc không suông miệng cho lắm, cho nên đổi thành Nhâm Niệm, nghe rất giống như bị phụ tình

Thì ra, có rất nhiều thứ cũng có ý nghĩa sâu sắc như vậy.....

P.s : Chương này mình tặng cho bạn nhokngan và bạn thanks thứ 14. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ

P.s: 2: Một chút suy nghĩ khi đọc xong chương này: Có lẽ các bạn khi đọc tr này cũng không thích lắm, vì thấy nữ 9 thì yếu đuối nam chính thì quá ngốc. Nhưng mình xin giải thích 1 điều: Các tác phẩm trước các bạn đọc, n9 yêu nữ 9, còn tác phẩm này n9 ko yêu n9, mà là n9 thầm yêu n9. Cho nên những cảm xúc này cũng rất bình thường, bởi vì ai cũng phải trải qua vài mối tình mới tìm được ng mình yêu thật sự, ng có thể gắn bó với mình suốt đời. Một ng không yêu một người, thì sẽ cảm thấy ng đó rất phiền, rất chán, nhưng một người yêu một ng thì lại không thể nào bỏ mặc ng đó, dù cho ng đó có lạnh nhạt thờ ơ với mình, dù ty của mình có trở nên hèn mọn, cũng chấp nhận

8. Chương 8

Hôm nay, thời gian Nhâm Niệm đến quán bar hơi muộn, một vị tiền bối tạm thời có việc nên về trước, trước khi đi còn năn nỉ cô giúp giải quyết tốt công việc.

Bình thường vị tiền bối này đối xử với cô cũng không tệ, cũng chỗ cô không biết anh cũng rất dụng tâm giải thích, cho nên khi tiền bối nhờ giúp đỡ, cô lập tức đáp ứng, chỉ là có một số thứ cô không quen thuộc lắm nên mới bần thần như vậy

Hiện tại, mỗi ngày sau khi tan tầm cô đều chạy đến quán bar, trở thành một loại hành động như phản xạ, thậm chí cô còn cảm thấy vui vẻ một cách biến thái, chỉ cần nghĩ tới một lát nữa có thể nhìn thấy Chu Gia Trạch, tế bào trong cơ thể cô bắt đầu hưng phấn, cũng thể nào cũng không đè nén được. Một chút vui vẻ nho nhỏ khiến cô quên mất anh vô cùng chán ghét cô

Chỉ là, hôm nay cô đến quán bar, đầu tiên không nhìn thấy Chu Gia Trạch, cô lập tức hoảng hốt, trước kia mỗi lần cô đến đây chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy anh ngồi ở chỗ nào, hướng chỉ mỗi lần anh đều ngồi ở cùng một vị trí.

Chẳng lẽ bây giờ anh không mượn rượu giải sầu nữa!. Tốt, đây đúng là một chuyện tốt, nhưng cô không khỏi cảm thấy mất mát

Hay là anh không đến quán bar này nữa mà đến chỗ khác?. Hoặc là anh đã xảy ra chuyện gì?. Cô không ngừng suy nghĩ mien man, trong đầu các loại suy nghĩ rối rắm thành một đoàn

“Cô đã đến rồi à, cô mau đi xem một chút đi, người ấy...”

Người phục vụ cũng không biết nên gọi người đàn ông kia là gì của cô, người yêu?. Chắc không phải?. Ai lại để cho bạn trai mình ngày ngày mượn rượu giải sầu?. Vợ chồng sao?. Càng không

“Bên kia có đánh nhau”

Lúc này Nhâm Niệm mới chạy về phía bên đó, cô chạy đến thì nhìn thấy có rất nhiều người vây quanh ở đó chỉ chỉ chỗ chỗ, có mấy người đàn ông vây lấy Chu Gia Trạch không ngừng đánh:

“Xem mày còn dám quyến rũ bạn gái người khác hay không?. Tao nhổ vào”

Nhâm Niệm đẩy những người xung quanh ra, vọt vào bên trong, lôi đám người đó ra, đứng bảo vệ trước người Chu Gia Trạch:

“Đừng đánh anh ấy, các người đừng đánh anh ấy, tôi cầu xin các người đừng đánh anh ấy...”

“Ồ, thật đúng là khuôn mặt thật thanh tú, lại đi yêu người như vậy” Một người châm chọc cười: “Đánh cho tao, đánh cho đến chết”

Nhâm Niệm che chở cho Chu Gia Trạch không cho bọn họ ra tay

“Cô tránh ra, nếu không tôi đánh luôn cô” Người đàn ông lộ ra mặt mũi hung ác

“Các người muốn đánh thì đánh, tôi không cho các người đánh anh ấy”

Nhâm Niệm quật cười nhìn vào mắt người đàn ông kia, tay của cô không ngừng phát run nhưng không nghĩ sẽ rời xa anh một bước, cô trở nên quá to gan rồi, trước kia ngay cả nhìn đám con trai trong lớp kéo bè kéo phái đánh nhau cũng không dám, nhưng bây giờ có thể đứng ngăn ở trước mặt người khác rồi

Người đàn ông kia nhìn cô mấy lần, lúc này mới kêu mấy người đồng bọn giải tán:

“Tôi không đánh con gái, lần này coi như xong, lần sau cũng không may mắn như vậy đâu”

Chu Gia Trạch vẫn còn hùng hống hổ hôt, không ngừng nguyên rủa, Nhâm Niệm sợ đám người kia nghe thấy sẽ trở lại đánh anh, cô cắn răng một cái, dung tay che miệng của anh lại

Chờ mấy người đàn ông ấy đi xa rồi, cô mới lấy tay của mình ra, cũng là lúc Chu Gia Trạch đẩy cô ra:

“Ai cho phép cô xen vào chuyện của tôi?” Ánh mắt của anh nhìn cô chằm chằm

Cô giống như một cô dâu nhỏ làm sai chuyện, giờ phút này cúi đầu, nhẹ nhàng nói mấy chữ: “Thật xin lỗi”

Chu Gia Trạch chán ghét vẻ mặt này của cô, giống như anh đang khi dễ cô, rõ ràng vừa rồi bạn gái của tên đó chủ động đến trêu chọc anh, anh không cảm thấy hứng thú với cô ta, nhưng anh không giải thích, đối phương muốn đánh, anh sẽ để cho đối phương đánh, thì ra bây giờ anh còn biết cái gì là bị thương.

Anh nghĩ nếu như ở nước Mỹ xa xôi đó, người con gái ấy biết mỗi ngày anh trải qua như thế nào, nếu cô biết mỗi ngày anh đều sống không giống người, nếu như cô biết không có cô anh không thể nào sống tốt được, cô có muốn trở lại không?....

Anh không dám đi tìm cô, nhưng anh lại muốn cô quay về. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh nghĩ, nếu như cô quay lại, sau đó bọn họ sẽ có một cuộc sống thật tốt giống như trước, anh nhất định sẽ sửa đổi toàn bộ khuyết điểm cô không thích, cũng không giống như trước đây cố ý chọc giận cô, sẽ dung nhiều thời gian ở bên cô, chỉ cần cô nguyện ý trở lại

Tại sao người khác lại muốn ngăn cản anh?

Chu Gia Trạch lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nhìn thấy cô” Anh xoay người, không muốn nhìn cô, giống như nhìn thấy cô mắt anh sẽ bị bắn

Nhâm Niệm từ dưới đất đứng dậy nhưng cũng không đi, cô tìm kiếm trong túi của mình, rốt cuộc cũng tìm được một tuýp thuốc, đưa cho anh: “Anh thoa vết thương đi”

Chu Gia Trạch cắn bản không đưa tay nhận, cô vẫn duy trì động tác đưa thuốc: “Tôi biết anh chán ghét tôi, anh thoa thuốc đi, thoa xong rồi tôi sẽ rời đi”

Chu Gia Trạch vẫn không nhận

“Anh không thoa tôi sẽ tiếp tục đi theo anh”

Đôi mắt đẹp của cô nhìn anh, không có lực sát thương gì, nhưng không cho phép người khác hoài nghi lời cô nói, tựa hồ cô nói được sẽ làm được

“Cô có cảm thấy phiền không?”

Chu Gia Trạch đẩy cô, nhận lấy thuốc: “Cô có thể đi rồi”

Nhâm Niệm chỉ vào thuốc trong tay anh: “Anh vẫn chưa thoa”

Chu Gia Trạch bị cô làm phiền, anh nặn thuốc ra, tiện tay bôi lên cánh tay của mình: “Cô có thể đi rồi”

Nhâm Niệm nhìn anh một chút, sau đó gật đầu một cái: “Sau khi bôi thuốc nhớ đừng để vết thương chạm nước”

Chu Gia Trạch hung hăng liếc nhìn cô một cái, anh lảo đảo đứng dậy, đám người kia ra tay thật nặng, cô tiến lên muốn đỡ anh, nhưng bị ánh mắt anh ngăn lại, dừng ở tại chỗ

“Đừng để tôi nhìn thấy cô”

Nhâm Niệm cắn môi, cô cười khổ, cô cũng không muốn xuất hiện trước mặt anh, nhưng cô không làm được, cô nên làm gì đây?

9. Chương 9

Lúc Chủ Nhật, Chu Gia Dực lại trở về, nói chuyện phiếm với bà nội và Nhâm Niệm, bà nội Chu cũng lớn tuổi rồi, hy vọng lớn nhất là con cháu có thể ở bên cạnh trò chuyện với mình, người một nhà được vui vẻ hòa thuận. Chu Gia Dao cũng gọi điện thoại vượt biển về, kể một ít chuyện lý thú làm cho bà nội Chu cười đến không khép miệng lại được

Thấy bà nội Chu cao hứng như vậy, Chu Gia Dực vẫy tay với Nhâm Niệm, muốn tâm sự với cô, Nhâm Niệm vừa thấy Chu Gia Dực muốn nói chuyện với mình lập tức khẩn trương lên

Vườn hoa nhà Chu gia có đủ mọi thứ, nghe nói năm đó do Chu lão gia tự mình thiết kế, có không ít đu dây và cầu thang vẫn ở đây như cũ, vì muốn mang đến niềm vui cho con cháu, mấy thứ này cho tới bây giờ vẫn vậy, chỉ là đã quá mức lâu đời, căn bản không thể nào chịu đựng được trọng lượng của con người nữa.

Trong sân còn có rất nhiều tượng hình, tượng dáng đình đài lầu các, trước đây khi cô mua một bộ sườn xám còn chạy đến đây chụp ảnh. Nhìn thấy cảm giác vô cùng đặc biệt

Một chỗ từng khiến cho cô cảm thấy thoải mái như vậy, giờ phút này lại làm cho cô vô cùng khẩn trương, cô không biết vì sao Chu Gia Dực lại muốn nói chuyện với mình, chỉ biết cúi đầu nhìn mũi chân của mình

Chu Gia Dực cũng nhìn thấy cô căng thẳng, cũng cố gắng uyển chuyển mở miệng: “Nhìn em có vẻ gầy”

“Phải không?” Cô nhếch miệng: “Em không có cảm thấy thế”

“Em vẫn chưa thích ứng với công việc sao?”

Cô gật đầu: “Em thích ứng rất khá, đồng nghiệp của đối xử rất tốt với em”

“Bà nội nói gần đây em về nhà rất khuya, có phải công việc quá bận rộn không?” Chu Gia Dực đã hỏi thăm rồi, công việc của cô hẳn không bận rộn mới đúng, hơn nữa vừa đến hết giờ làm cô đã rời khỏi rồi

“Một chút thôi”

Chu Gia Dực thấy dáng vẻ sợ sệt của cô, cũng không muốn vạch trần lời nói dối của cô: “Thanh niên các em bận rộn là phải, đúng là tuổi này nên cố gắng làm việc, nhưng mà em phải biết rằng có rất nhiều thứ không phải chỉ cần em cố gắng là có thể thành công, phải cất kỹ tâm tính, có đôi khi không phải là vấn đề của em, mà nằm ở người khác, em với người đó không có duyên số, vì thế em đương nhiên sẽ làm không tốt”

Nhâm Niệm ngơ ngác nhìn anh lại chậm rãi cúi đầu, cô cho là mình đã che giấu rất tốt, không để cho người khác biết cô vẫn còn tình cảm với Chu Gia Trạch, hóa ra chỉ là tự lừa mình dối người thôi

“Em biết”

“Biết thì tốt rồi” Chu Gia Dực vỗ vai cô: “Anh chỉ sợ em lâm vào bế tắc mà làm ra những chuyện đại dột thôi”

Cô hít sâu một hơi ngẩng đầu cười cười với Chu Gia Dực, nhưng mà có lẽ cô thật sự rất ngốc,ngốc vì không thể không chế trái tim mình, luôn bị người khác thao túng

Nhâm Niệm thử làm cho công việc của mình bận rộn hẳn lên, ở trong công ty cô làm việc của mình, rồi giúp các bạn đồng nghiệp làm vài thứ, khiến cho bản thân hoàn toàn bận rộn, thậm chí đến giờ tan tầm, cô đang cố gắng suy nghĩ mình còn chuyện gì cần làm nữa hay không?.Cô nhất định phải làm xong hết mọi việc mới tan sở được

Cô cố ý tăng ca đến khuya, sau khi ra khỏi công ty thì trực tiếp về thẳng Chu gia, bà nội cũng nói với cô rất nhiều lần, bảo cô nên về nhà sớm, một đứa con gái trẻ như vậy còn ở bên ngoài cũng không tốt. Cô đứng bên cạnh gọi một chiếc taxi, buột miệng nói địa chỉ lại là quán rượu...

Lời nói đã nói ra khỏi miệng, tài xế cũng nhanh chóng lái xe, yết hầu của cô giật giật, nhưng không có sửa địa chỉ. Cô nằm dựa vào ghế ngồi, trong lòng lộ ra một cổ ghen tuông, tựa hồ ăn mòn lục phủ ngũ tạng của cô, cảm giác giống như bị bỏng, nhắc nhở cô giờ phút này cô hèn mọn đến cỡ nào. Chấp nhận đi, cái gì mà không muốn mang đến phiền phức cho cô nhỏ, cái gì mà không muốn làm cho cha mẹ nuôi áy náy, cái gì mà muốn ở với bà nội, tất cả đều là lời nói dối. Nguyên nhân thật sự cô muốn ở lại là vì muốn ở gần anh một chút

Cô biết Chu Gia Trạch không thích cô, giống như cô là một người phụ nữ không biết xấu hổ vậy, biết rõ đối phương đã có bạn gái, nhưng vẫn không chết tâm. Cô cũng không muốn mọi người chán ghét mình, cô cũng không muốn không biết xấu hổ như vậy, cũng muốn bỏ đi cho xong việc. Lúc nhìn thấy Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch ân ái, cô cũng không muốn phá hoại, lúc nhìn thấy Chu Gia Trạch đính hôn cô cũng muốn chúc phúc cho anh. Bây giờ, Chu Gia Trạch đã hủy bỏ hôn ước với Tô Dịch, cũng đã chia tay với Thẩm Tâm Dịch. Trong nội tâm của cô có khát vọng nho nhỏ, có phải thượng đế thấy cô đáng thương, cho nên bố thí cho cô một cơ hội?

Dù sao cô không thể xui xẻo mãi như vậy?. Thượng đế đã tước đoạt tất cả của cô, cũng nên ban ân cho cô một chút. Thế giới này rất công bằng, mất đi thứ này sẽ được bù đắp lại thứ khác

Thứ cô muốn được bù đắp chỉ có Chu Gia Trạch

Một phần cơ hội nhỏ bé này, cô không muốn bỏ qua, cô ở lại chỉ muốn được gần anh một chút, cô hy vọng quan hệ của bọn họ có thể gần hơn một chút

Đến cửa quán bar, Nhâm Niệm xuống xe, đem tiền xe đưa cho tài xế, lúc này mới vội vã đi vào bên trong quán bar. Lúc này, là thời điểm quán bar đông nhất, cô nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhận được nhìn lại, nhưng vẫn đi vào.

Ở chỗ ngồi quen thuộc, cô không nhìn thấy anh, ở trong quán bar cô không ngừng xoay xoay, thậm chí tìm kiếm bóng hình quen thuộc của anh trong sàn nhảy, cô không tìm thấy người, nghĩ rằng cô đang ở trong toilet, vì thế cô đứng chờ ở cửa toilet, cô chỉ sợ anh gặp chuyện không may. Cô đợi không thấy người, rốt cục mới nản nỉ một người đàn ông vào toilet giúp cô nhìn xem bên trong có người nào uống say hay không?

Không có, Chu Gia Trạch không có ở trong này

Cô không tìm thấy anh, cả người cô đều luống cuống. Cô nhận không được muốn khóc, cũng chạy đến chỗ ở của anh. Nhưng cũng không thấy người, anh chưa có trở về

Có phải anh lại đánh nhau với người khác hay không?. Có lẽ đối phương lại đánh anh bị thương nghiêm trọng.... Cô nghe nói bây giờ người ta rất sợ gánh vác tiền thuốc men, đánh người bị thương nghiêm trọng thì chà giết đi. Cô bị suy nghĩ này hù dọa, cô vội vàng xuống lầu, bởi vì quá mức vội vã, nên ở vài bậc thang cuối cùng, cô bị trượt chân....

Nhâm Niệm kéo cái chân bị thương chạy đến vài quán bar lớn không ngại hỏi người trong quán ở đây có xảy ra vụ đánh nhau nào không?. Có nhìn thấy người uống say nào

không?. Cô khoa tay múa chân miêu tả hình dáng của Chu Gia Trạch. Không chỉ không biết được tin tức của anh, mà còn bị vài người trêu chọc

Đến cuối cùng, cô cạn kiệt sức lực, muốn lấy điện thoại ra để xem thời gian, lại phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, lúc này cô mới thức tỉnh. Trễ như vậy cô còn chưa về nhà, bọn họ sẽ lo lắng cho cô. Cô bắt một chiếc taxi chạy vội về nhà

Sau khi cô trở về mới phát hiện Chu Gia Trạch bọn họ cũng ở đây, ngay cả Hàn Giai Giai hiếm khi trở về cũng ở đây, cô chào hỏi với bọn họ, nụ cười trên mặt còn chưa kịp nở thì lập tức cứng đờ, khi cô nhìn thấy Chu Gia Trạch cà lơ phát phơ ngồi trên ghế sofa cô lập tức muốn khóc

Thì ra anh vẫn luôn ở nhà, anh không đến quán bar mua say, cũng không có đánh nhau với người khác, xem đi, dáng vẻ của anh và cô mãi mãi bất đồng như vậy, tựa hồ bọn họ không thể ở chung một thế giới

Về mặt của cô quá mức kỳ lạ, bà nội Chu cũng nhìn thấy sự khác thường của cô: “Tiểu Niệm, tại sao trở như vậy con mới về” Bà nội Chu đi qua nắm tay của cô mới phát hiện tay của cô lạnh lẽo đến dọa người

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười: “Bà nội cháu không sao, chỉ là lúc xuống lầu không cẩn thận bị trượt chân, đã đi bệnh viện khám nên mới về trễ như vậy. Lúc ở bệnh viện, cháu quên gọi điện thoại về, xin lỗi đã để mọi người lo lắng cho cháu”

Bà nội Chu nhìn chân của cô: “Có đau lắm không?”

Cô lắc đầu: “Bác sĩ nói đau vài ngày sẽ khỏi, qua vài ngày là không sao nữa rồi”

Bà nội Chu vẫn lo lắng, dặn dò Chu Gia Dực xin nghỉ dùm Nhâm Niệm 2 3 ngày, Chu Gia Dực đương nhiên đáp ứng, chỉ là nhìn bộ dạng của cô anh không khỏi buồn bực, công ty của cô có thang máy, cô đi cầu thang làm gì

Chu Gia Trạch vẫn nằm ở trên sofa, làm như không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, Chu Trị An gọi Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai đến, chính là muốn bọn họ khuyên đưa con bất hiếu này một chút, bình thường là một người có khí phách, vì một người phụ nữ lại thành ra như vậy....

Mặc dù Chu Trị An rất tức giận khi nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Gia Trạch, nhưng dù sao cũng là con ông, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, nói mặc kệ anh cũng chỉ là nói dối, nhiều ngày anh phóng túng, cũng nổi giận nhưng cũng không khỏi lo lắng, nên gọi cả nhà về để khuyên Chu Gia Trạch

Chu Gia Trạch nhắm mắt lại, giống như bên ngoài có phát sinh chuyện gì cũng không liên quan đến anh

Bà nội Chu lo lắng nhìn chân của Nhâm Niệm, bảo cô mau chóng nghỉ ngơi, trước khi lên lầu, Nhâm Niệm liếc nhìn Chu Gia Trạch một cái, trên người anh lộ ra hơi thở xa cách, dường như trên người anh đã lắp một tấm màn phòng hộ, cô bị ngăn cách ở bên ngoài mà anh cũng không muốn mở cửa cho cô

Cô lấy được chìa khóa ở chỗ ở của anh, nhưng lại không lấy được chìa khóa mở cửa trái tim anh, anh không biết cô vì anh cơ hồ đã chạy tìm kiếm hết các quán bar trong thành phố, anh cũng không biết, vì quá mức lo lắng cho anh nên chân của cô mới trượt cầu thang, anh cũng không biết, anh nằm ở sắc mặt thờ ơ, lạnh nhạt nhưng cô có thể vì anh trả giá tất cả

Không phải cô ngốc, mà vì cô đã trầm luân mà thôi

10. Chương 10

Nhâm Niệm trở lại phòng của mình, chân vẫn còn rất đau còn có dấu hiệu sưng phồng lên, cô vuốt chân của mình tựa hồ không còn cảm thấy đau nữa. ánh mắt của cô mang theo chàm biếm.

Châm chọc bản thân không biết lượng sức mình, châm biếm ý nghĩ kỳ lạ của mình, mà vết thương ở chân tựa hồ như dấu ấn ngu ngốc nhắc nhở cô mình đã từng làm một chuyện hết sức đại dột và buồn cười. Cô muốn khóc, khuôn mặt vo thành một nắm nhưng không khóc được, chỉ cảm thấy hành động của mình ngay cả mình cũng nhìn không được

Cô không biết dưới lầu đã khuyên giải đến đâu rồi, cũng không muốn đi, cô nhắm mắt lại, là hình ảnh buồn cười của mình, chạy đông chạy tây tìm anh ta khắp nơi, còn anh lại nhìn cô giống như xem diễn. hành động của cô, biến thành kịch tự diễn tự diễn, còn tự cho rằng mình sẽ làm anh cảm động. Cô hy vọng một ngày nào đó anh cũng trở thành nhân vật trong vở kịch này, lại không biết anh vẫn luôn đóng vai khách mời xem diễn. Kết quả cô muốn mình trở nên tầm thường đến cỡ nào thì cô mới chịu chết tâm đây?

Cô mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, chỉ cảm thấy một nơi nào đó ở ngực đang đau dữ dội. Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, cô do dự thật lâu, ngập ngừng thật lâu, có lẽ nên chôn chặt chuyện hôm qua ở trong lòng, không nên đi hỏi bà nội Chu và bọn họ đã khuyên Chu Gia Trạch như thế nào.

Chân của cô bị thương, Nghê Vân và Chu Trị An đều đối xử với cô rất tốt, bảo người giúp việc chăm sóc cô cẩn thận. Bà nội Chu lại sợ cô nhàm chán, nên vẫn luôn ở cùng cô, nói về những chuyện lúc cô còn nhỏ, khi còn bé cô đáng yêu như thế nào....

Nhâm Niệm rất chăm chú nghe bà nội Chu nói một lúc, mới dời lực chú ý của mình

Liên tục mấy ngày trôi qua, Nhâm Niệm cũng không có nghe bất kì tin tức gì của Chu Gia Trạch, cũng không cố gắng đi thăm dò, bộ dạng giống như không chút quan tâm. Sau khi vết thương ở chân khá hơn,

cô lại về công ty đi làm, cô nỗ lực hơn so với lúc trước. còn rất nghiêm túc học hỏi các tiền bối, cũng không oán trách khi công việc của cô nhiều nhất, mệt nhất.

Cô cảm thấy từ sau khi mình bị thương, đã thức tỉnh bản thân rất nhiều, làm cho cô bắt đầu có cái nhìn khác hơn về cuộc sống, và bắt đầu lập kế hoạch cho cuộc đời của mình. Cô hy vọng mình có thể ở lại công ty làm việc một năm để tích lũy kinh nghiệm, sau đó sẽ từ chức và tìm một công việc mà cô yêu thích. Con người thường có lòng tự ti và kiêu ngạo, từ đầu đến cuối cô vẫn nhớ, đây là công việc Chu gia tìm giúp cô, mơ hồ có chút bài xích, nhưng điều kiện của cô lại không cho phép cô từ chức

Sau khi bắt đầu thành thạo trong công việc, Nhâm Niệm lại bắt đầu tìm nhà ở bên ngoài, cô không thể cứ ở Chu gia mãi được, mặc dù bọn họ không nói gì với mình. Trước kia cô không chuyển ra ngoài, là vì muốn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Chu gia, nguyên nhân thứ hai cũng là nguyên nhân quan trọng nhất chính là, tiền gửi ngân hàng của cô không nhiều, ba là cô không thể gánh vác nổi phí chi tiêu của mình. Nếu như là cô của quá khứ, nhất định sẽ vì cái gọi là tôn nghiêm, tự ái mà chuyển đi, cho dù phải trải qua cuộc sống bữa đói bữa no, nhưng bây giờ cô đã biết, rất nhiều khi, tự tôn cũng không giải quyết được chuyện gì

Hiện tại, công việc của cô đã ổn định, tiền lương cũng ổn định, lúc này mới định chuyển đi, cô suy nghĩ nên tìm thời điểm thích hợp để nói với bà nội

....

Chuyện Nhâm Niệm chuyển ra khỏi Chu gia rất suông sẻ, tuy rằng Chu Trị An và Nghê Vân cũng không quá tán thành, nhưng Nhâm Niệm bày tỏ cô muốn tìm chỗ gần công ty một chút. Chủ nhật sẽ trở về thăm họ, không phải cô cảm thấy không chịu được khi ăn nhờ ở đậu nhà người ta, mà cô biết Chu Trị An và Nghê Vân phản đối vì hy vọng cô ở lại làm bạn với bà nội Chu, nhưng cô vẫn từ chối, và cảm ơn bọn họ đã chăm sóc cô bấy lâu nay

Trong công việc, tình cảm của Nhâm Niệm và đồng nghiệp cũng không tệ, không phải cô không quan tâm đến tin tức của Chu Gia Trạch, chỉ là không còn lòng dạ để đi tìm hiểu nữa.

Thời gian này cuộc sống của cô cũng không tồi, tựa như câu nói : Ai rời khỏi ai sẽ sống không nổi, chỉ có mình bạn cho là thế thôi, nhưng người khác không nghĩ vậy

Thậm chí, Nhâm Niệm cũng từng gặp qua Chu Gia Trạch một lần, lúc cô đi cùng với quản lý tham dự một bữa tiệc, cô nhìn thấy anh ta vẫn xuất hiện ở hộp đêm xa hoa ấy, thì cô mới biết, lời khuyên của cha nuôi và mẹ nuôi không có tác dụng với anh. Chu Gia Trạch vẫn như cũ, dùng phương thức của anh để bày tỏ nỗi nhớ với Thẩm Tâm Dịch, cánh cửa trái tim anh đã phủ thêm một tầng bảo vệ khác.

Anh giao chìa khóa cho người con gái tên là Thẩm Tâm Dịch, cho tới bây giờ vẫn không có chỗ cho Nhâm Niệm cô ở lại.

Suy nghĩ như vậy, lòng của cô cũng lạnh dần, cô nghĩ đến khi cha mẹ qua đời, thân thích chiếm hết tài sản. Cô một mình đến trường tìm anh, nhìn thấy anh và Thẩm Tâm Dịch hạnh phúc, cô cũng không cảm thấy hạnh phúc của họ làm mình gai mắt. Thế giới của cô không liên quan đến thế giới của anh, quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy, ngay cả tương lai sau này cũng vậy, loại ý niệm này làm uốn giả vờ như không nhìn thấy anh, muốn giả vờ xem anh như không tồn tại cũng không được

Cô vẫn tham dự bữa tiệc với giám đốc, thậm chí biểu hiện rất khá, còn bị buộc uống vài ly, cô nghĩ, mình như vậy cũng tốt, cuộc sống mà, không thể tiếp tục ngốc nghếch mãi, ánh mắt không thể đặt trên người một người đàn ông ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không thèm

Thời gian trôi mau có lẽ có một ngày cô có thể quên đi anh.....

Nhâm Niệm phát hiện giám đốc Phương càng ngày càng thích mang cô đi dự tiệc, trước đây giám đốc Phương thích dẫn trợ lý Lương của anh đi hơn, nhưng trợ lý Lương trời sinh: Nam nữ đều ngang hàng, vì thế có cô ở đây khách hàng sẽ càng hò hét để cho cô uống nhiều rượu hơn, mỗi lần trợ lý Lương đều bị chuốc rượu đến bất tỉnh nhân sự, mà từ sau khi giám đốc Phương mang theo Nhâm Niệm, bộ dáng nhu nhu nhược của cô, làm cánh mày râu không cách nào ép buộc được, trừ khi nào không có biện pháp mới uống vài cốc, không ảnh hưởng lớn lắm

Ấn tượng của giám đốc Phương về Nhâm Niệm cũng không tốt lắm, như bọn họ ở trên thương trường nhiều năm, theo bản năng rất bài xích những người dựa vào quan hệ để vào công ty, sau đó thái độ làm việc của Nhâm Niệm làm cho giám đốc Phương từ từ thay đổi cách nhìn về cô, ngay cả một nhân viên bình thường cũng không thích tăng ca, nhưng Nhâm Niệm lại không từ chối cũng chưa từng than phiền, thanh niên bây giờ có thể siêng năng như vậy, rất ít rồi

Nhâm Niệm cầm túi liền đi, áy náy cười với giám đốc, nói xin lỗi vì đã để đối phương đợi lâu. Thái độ của cô, khiến giám đốc Phương rất hài lòng cũng cười cười với cô, cùng nhau tiến vào thang máy, sau khi đi ra khỏi công ty, giám đốc Phương đi lấy xe. Nhâm Niệm đứng ở dưới cao ốc chờ anh

Trong lúc đang chờ đợi, cô nhận được điện thoại của cô nhỏ gọi đến, bảo cô nên lưu ý đến những người đàn ông bên cạnh nhiều hơn, nếu có người thích hợp thì nên thử kết giao một lần, không nên quá xem trọng tướng mạo, mà quan trọng là phải có nhà, có xe, Nhâm Niệm liên tục gật đầu, cô nhỏ còn nói với cô, Thùy Thùy bây giờ không tốt, c không nghe lời trưởng bối, bây giờ không có tiền, mượn cớ về nhà mẹ để để lừa tiền

Nghĩ vậy, cô không tránh khỏi chau mày lại, cuộc sống a, vẫn luôn bất đắc dĩ như vậy

Giám đốc Phương lái xe tới, cô lập tức chui vào trong xe, có thể anh sợ cô buồn chán nên chủ động hỏi cô một vài việc nhỏ, để giảm bớt bầu không khí lung tung

Không có bất ngờ gì quá lớn, thời điểm lần đầu tiên tham dự tiệc, cô cũng không biết nên nói gì, cũng không hiểu làm thế nào để cự tuyệt lời mời rượu của người khác, bây giờ cũng học được nên nói như thế nào, thậm chí cũng phải làm nũng một chút để người khác không ép mình uống nhiều. khó trách lúc học năm nhất, thầy cô bảo bọn họ nên đi làm thêm, cái gọi là học tập kinh nghiệm của xã hội, kinh nghiệm làm việc, bạn tích lũy bốn năm còn không bằng một tháng bạn ra xã hội

Cô không có cơ hội học 4 năm đại học, khóe miệng tràn ra nụ cười khổ

Hôm nay cô bị chuốc rượu hơi nhiều, không có say nhưng cũng hơi choáng váng, đại khái còn đã giết chết vài trăm triệu tế bào não của cô rồi

Thời điểm đi ra, giám đốc Phương dịu cô: “Hôm nay dường như cô không có tinh thần”

Nhâm Niệm cười cười, không nói gì, lúc cô đi vào hộp đêm này cô lại nhìn thấy Chu Gia Trạch, trong cơ thể cô bắt đầu có một dòng điện tự ti bắt đầu phát tác, anh ở chỗ này vui đùa thậm chí xem diễn. cô đến nơi này để tiếp khách, nếu so sánh như vậy, trong lòng cô dâng lên một cỗ cảm xúc không rõ

Cô biết mình không nên suy nghĩ như vậy, nhưng cô không nhịn được. Cô luôn hy vọng cô có thể trở nên tốt hơn, đứng ở đỉnh đầu của kim tử tháp như vậy anh có thể nhìn thấy cô, mà hiện thực lại luôn bất đắc dĩ như vậy, khiến cho ý niệm này của cô, hư cấu giống như hải thị thần lâu vậy

Khi đi ra, cô không nhìn thấy Chu Gia Trạch, cô thở ra một hơi, cũng được, cô cũng không muốn nhìn thấy Chu Gia Trạch trong bộ dạng này

Chỉ là mới đi được vài bước, ở nơi cửa chính, một đám người đánh nhau ở đó, thậm chí còn kéo ra ngoài cửa lớn, Nhâm Niệm ra lệnh ình dừng nhìn, cũng đừng quan tâm, không có liên quan gì với cô

Giám đốc Phương phát hiện sự khác thường của cô: “Cô làm sao vậy?. Ngay cả tay cũng run rẩy?”

Chỉ cần một câu nói, đã làm cho tất cả nỗ lực trước đó của cô đều uổng phí, rõ ràng không cần quan tâm, không cần chú ý, nhưng vẫn không nhịn được nhìn về phía nơi đó có phải có anh không?. Cô đẩy giám đốc Phương ra, xông về phía cửa lớn, cô không dám nghĩ gì, chỉ muốn xác định giữa đám người đánh nhau có anh hay không?

Cô chen chúc vào đám người đang xem diễn, quả nhiên nhìn thấy Chu Gia Trạch, anh bị người ta đánh, ngay cả sức lực đánh trả cũng không có, cả khuôn mặt đỏ bừng, chắc do uống quá nhiều, mà bên người Chu Gia Trạch có một người phụ nữ đang khóc, xem ra lại là một vụ trêu ghẹo

Người đàn ông không ngừng mắng, bảo dùng sức đánh, đánh chết anh....

Cô không biết mình làm thế nào xông lên, ra sức kéo những người đang đánh anh ra, nước mắt không ngừng rơi, cô nhìn về phía những người đang vây xem, la lên: Báo cảnh sát a, cầu xin các người báo cảnh sát, ...

Bảo vệ bên trong hộp đêm cũng bắt đầu đến khuyên ngăn, mà cô nhào vào trên người Chu Gia Trạch, anh bị đánh rất thảm, trên quần áo đều là máu, tầm nhìn cũng mờ lung và mơ hồ, khóe miệng của anh chuyển động, cô cúi người xuống, nghe anh phun ra 3 chữ: Thẩm Tâm Dịch....

Đột nhiên nước mắt cô rơi như mưa, giờ phút này cô chợt hiểu anh rồi, anh tự sa ngã, dùng cách tự tổn thương mình để làm cho Thẩm Tâm Dịch trở về, anh đã tầm thường đến mức độ này, muốn dùng cách này để bức Thẩm Tâm Dịch, không dám gọi điện thoại cho cô ấy không dám quấy rầy cô ấy

Đám người này rất nhanh giải tán, người chung quanh cũng tản ra rất nhanh, cô chảy nước mắt ôm Chu Gia Trạch. Giám đốc Phương lúc này mới nhìn thấy cô, và cùng cô đưa Chu Gia Trạch đến bệnh viện

11. Chương 11

Nhâm Niệm đang nghe bác sĩ dặn dò dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà vẫn cần phẫu thuật, thần kinh khẩn trương căng thẳng rồi cuộc cũng trầm tĩnh trở lại.

Trong lúc này, giám đốc Phương vẫn đi với cô, hơn nữa còn an ủi cô sẽ không có chuyện gì, bây giờ những người đánh lộn đánh lạo, đánh người chỉ vì muốn phát tiết cơn giận dữ của mình, không ai lại ngốc, đánh người ta chết để mình gặp nguy hiểm đâu. Nhâm Niệm nghe xong không chút để ý, cảm thấy mình làm lỡ thời gian của giám đốc Phương, nên từ chối để giám đốc Phương mau chóng trở về nhà, còn cô sẽ ở lại đây

Giám đốc Phương vừa mới đi không bao lâu, thì tất cả người của Chu gia đều có mặt, Nhâm Niệm bước lên phía trước, nói sơ tình huống hiện tại của Chu Gia Trạch cho bọn họ biết, họ mới thoáng an tâm. Cô vốn muốn nói cho họ biết làm sao cô gặp được Chu Gia Trạch, và làm sao đưa anh đến bệnh viện, . Nhưng bây giờ mọi người chỉ lo lắng cho tình trạng vết thương của Chu Gia Trạch, hoàn toàn không nhớ nổi việc nhỏ nhặt ấy

Không ngờ sau khi bà nội Chu thở dài, lại cầm lấy tay cô, nói cảm ơn cô, may là nhờ có cô, nếu không thì tên tiểu tử này sẽ biến thành bộ dạng gì nữa. Nhâm Niệm chỉ cười khổ, không trả lời

Nhâm Niệm thấy vẻ lo lắng và căng thẳng trên mặt mọi người đã giảm bớt, lúc này mới đi đến trước mặt Nghê Vân, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của bà. Nghê Vân hoài nghi nhìn 2 mắt của cô, rất nhanh hiểu được, cô có chuyện muốn nói với riêng bà, vì thế mượn cớ đi toilet, đi với Nhâm Niệm đến hành lang bên kia

Buổi chiều lại nổi cơn mưa, rầm rầm rung động ở ngưỡng cửa sổ cầu thang, gió len vào thổi tung mái tóc của cô, cái bóng của cô gầy yếu không chịu nổi:

“Mẹ nuôi, mẹ có cách nào liên lạc với Thẩm Tâm Dịch không?”

Hơn nửa ngày, Nghê Vân cũng không nói được nên lời, không biết lời này của Nhâm Niệm rốt cuộc có ý gì. Nhâm Niệm đem nguyên câu chuyện hôm nay kể lại cho bà biết, nhất là khi hôn mê anh vẫn gọi tên: Thẩm Tâm Dịch

Nhâm Niệm cũng không rõ vì sao cô lại làm như vậy, cô không phải là người vĩ đại, nhưng khi nghe Chu Gia Trạch gọi tên Thẩm Tâm Dịch, đột nhiên lòng của cô lạnh lẽo. Nếu như hạnh phúc của anh là Thẩm Tâm Dịch, thì sự tồn tại của Nhâm Niệm cô chỉ là một chuyện cười mà thôi, vậy thì cô sẽ cố gắng tác thành cho anh, ít nhất thì cũng có một người được hạnh phúc

“Đứa con trai ngốc của mẹ”

Bây giờ bà không muốn trách mắng Chu Gia Trạch cái gì, chỉ cần con trai được bình an, bọn họ làm cha làm mẹ, thỏa hiệp được thì cứ thỏa hiệp đi, không muốn so đo thêm nhiều nữa

Nhâm Niệm nhìn vẻ mặt của Nghê Vân, cô biết bà đã nhượng bộ rồi, sẽ chủ động liên lạc với Thẩm Tâm Dịch, bởi vì bọn họ đều sợ Chu Gia Trạch không biết được tin tức của Thẩm Tâm Dịch sẽ tiếp tục thương tổn chính mình

Nhâm Niệm chợt cảm thấy buồn cười, xem đi, vẫn là Chu Gia Trạch thông minh nhất, ước nguyện sẽ được đền bù, mọi chuyện đều phát triển theo tính toán của anh ta

Cô quay đầu lại nhìn sắc trời xám trắng ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn còn mưa lất phất, bỗng nhiên cô muốn hỏi ông trời, có thể đền bù cho ước nguyện của cô một lần hay không?

Cô biết sẽ không ai nghe thấy, cũng biết cho tới bây giờ thượng đế sẽ không giúp đỡ cô. Một người xui xẻo đến tận cùng thì sẽ không mong đợi hy vọng, chỉ biết nghĩ miễn là đừng xui xẻo thêm là tốt rồi, một chút chờ mong cuối cùng, cuối cùng cũng sẽ không như mong đợi

Chu Gia Trạch được đẩy ra khỏi phòng mổ, một chân, một tay của anh đều bị gãy xương, toàn thân còn có không ít vết thương lớn nhỏ, bác sĩ ở một bên dặn dò nhiều lần cần phải chú ý đến ăn uống, và cách chăm sóc bệnh nhân ra sao.

Thuốc gây mê vẫn chưa hết tác dụng, nên anh vẫn chưa tỉnh lại. Chỉ là sắc mặt vô cùng tái nhợt, thân thể anh vốn cường tráng, mấy tháng nay gầy đi không ít, cả người tỏa ra hơi thở suy sụp

Nghê Vân và Chu Trị An nhìn thấy con trai mình như vậy, không tự chủ được thở dài. Chu Gia Dục và Hàn Giai Giai khuyên bọn họ rời khỏi nên trở về nghỉ ngơi, ngày mai hãy đến.

Nơi này còn có 2 người bọn họ túc trực, Chu Trị An vốn không đồng ý, ông muốn ở lại đây, nhưng Nghê Vân nói gì đó bên tai ông, Chu Trị An đầu tiên là trừng lớn 2 mắt, sau đó thở dài, lúc này mới đỡ bà nội Chu cùng nhau về nhà

Bà nội Chu bọn họ vừa đi, trong nháy mắt Nhâm Niệm cảm thấy mình là người dư thừa, lúc cô đưa Chu Gia Trạch đến bệnh viện, trong lòng cô cảm thấy hưng phấn nho nhỏ, nhìn đi, trong lúc anh phải vượt qua cửa ải khó khăn nhất chỉ có cô ở bên cạnh anh, chỉ có cô nguyện ý bất chấp hết tất cả để bảo vệ cho anh, có một số người, đời này chỉ có thể sắm vai nhân vật chờ đợi trong hoàn cảnh khó khăn, cô cảm thấy mình giống như nhân vật xui xẻo ấy, thật đáng buồn là cô còn không cảm thấy mình xui xẻo

Hàn Giai Giai nhìn Nhâm Niệm: “Tiểu Niệm, em cũng về nghỉ ngơi đi, nơi này có chị với anh cả của em được rồi”

Nhâm Niệm cười, gật đầu, Chu Gia Trạch không có nguy hiểm đến tính mạng, một cuộc tiểu phẫu này cũng không có gì nghiêm trọng, cô cũng không cần lo lắng. Hơn nữa Chu Gia Trạch có rất nhiều người ở cùng, cũng không cần Nhâm Niệm cô ở lại

Cô không đi thang máy mà bước từng bước một xuống cầu thang, cô cảm thấy lý giải của mình có chút biến thái, một người hủy diệt một người, bởi vì chỉ có bị hủy diệt thì mới làm cho người kia rời xa người đó, chính mình mới có thể có được người đó

Đáng tiếc, mãi mãi cô cũng không có dũng khí đi làm chuyện như vậy, cho dù lý giải của cô có đạo lý hay không cô cũng không theo

Nhâm Niệm thức dậy rất sớm, đi chợ mua nguyên liệu thức ăn nấu cháo, cô chăm chỉ nấu cháo, nhưng sau khi nấu xong, cô lại nhìn đồng hồ trên tường, cảm thấy thời gian còn quá sớm, cô không muốn mình chạy vào nhanh như vậy, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của cô

Cháo để ở trong nồi, cô không định mức ra vì sợ làm cho nó nguội mất

Cô ngồi ở trong phòng khách, tay phải nắm lấy tay trái của mình, trên ngón tay trái mơ hồ có thể nhìn thấy vài lỗ nhỏ, đó là khi cô thêu không cẩn thận đâm trúng, sau khi chuyển ra ngoài, cô không muốn mình suy nghĩ lung tung, vì thế có thời gian cô sẽ học thêu, để làm nhàn rỗi

Chiếc đồng hồ treo trên tường chính là tác phẩm của cô, cô ngơ ngác nhìn đồng hồ, đợi đến thời gian không sai biệt lắm cô mới cầm hộp giữ ẩm mức cháo trong phòng bếp bỏ vào hộp

Cô mang cháo đến bệnh viện, chỉ là người của Chu gia đã sớm đến đây, cô nắm hộp giữ ẩm để trên tủ đầu giường của Chu Gia Trạch, cũng không nói gì, bởi vì Nghê Vân đang đút Chu Gia Trạch húp cháo, trong lòng thầm cười nhạo mình, sợ mình tới sớm, người khác sẽ dễ dàng nhìn thấu tâm tư của mình, vì thế cố ý đến vào lúc này, nhưng sau đó thì sao chứ, người khác không cần cháo của cô rồi.

Tất cả những gì cô làm mãi mãi đều uổng phí, thương hại từ đáy lòng cô dâng lên, một cổ xót xa dâng tràn khắp toàn thân cô: Nhâm Niệm, mãi mãi chỉ là một người thất bại.

Vô cùng yếu đuối, nhát gan không dám tranh thủ, lại không có dũng khí để buông xuống, thật là tính cách hại người, may mà cô chỉ hại bản thân mình, không tạo thành tổn thương cho người khác

Chu Gia Trạch vẫn như vậy, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn Nhâm Niệm một cái, sau khi ăn vài miếng cháo Nghê Vân dứt thì không kiên nhẫn nói:

“Được rồi, được rồi, mọi người đi làm chuyện của mình đi, đừng xem con như sủng vật vậy, con không yêu như vậy đâu”

Nhâm Niệm cắt kỹ cháo, lúc này mới nhìn thoáng qua hộp giữ ấm trên kệ: “Có phải cháo mẹ nấu không hợp khẩu vị con không?. Hay là đổi cháo khác...”

Lông mày Chu Gia Trạch nhíu lại: “Con không đói bụng, không muốn ăn”

Chu Gia Dục vẫn nhìn em trai của mình, giờ phút này, dường như anh đã hiểu được điều gì đó, lôi kéo bà xã của mình đi ra khỏi phòng bệnh, Nhâm Niệm cũng theo sau, Chu Trị An ở công ty có việc, vẫn chưa đến. Thân thể của bà nội không tốt lắm, cho nên mọi người khuyên không nên đến bệnh viện

Sau khi bọn họ đi hết, Chu Gia Trạch mới nhìn mẹ của mình: “Mẹ, mẹ có chuyện gì thì nói thẳng cho con biết đi”

Nghê Vân sờ sờ đầu con mình, khe thở dài một cái: “Con trai à, con phải biết rằng có rất nhiều người quan tâm đến con, đừng làm những chuyện ngu ngốc nữa. Mẹ và ba con đã lớn tuổi rồi, sẽ không chịu nổi nếu như con có chuyện không hay xảy ra, sau này trước khi làm chuyện gì, nên suy nghĩ đến những người quan tâm con trước”

“Mẹ...”

Chu Gia Trạch quá mức kích động, thậm chí muốn ngồi dậy, có lẽ đụng phải miệng vết thương nên anh nhăn mặt hít vào một hơi, khuôn mặt anh tuần cũng vì đau nhức mà trở nên vặn vẹo. Từ lúc thuốc mê hết tác dụng, anh vẫn thấy cả người đều đau đớn nhưng vẫn luôn chịu đựng, vậy mà giờ phút này dường như không thể chịu đựng được

Lời anh muốn nghe không phải là những lời này, anh đã bị thương như thế này, anh không tin bọn họ lại tiếp tục nhìn, bọn họ phải chủ động liên lạc với cô ta mới đúng....

Nghê Vân ngăn cản Chu Gia Trạch để anh đừng lộn xộn: “Tĩnh dưỡng cho khỏe đi, mau chóng ra viện sớm một chút, bây giờ công ty đều đặt trên vai anh con, mặc dù nó không nói nhưng chắc chắn rất mệt mỏi. Con không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân mình, phải san sẻ gánh vác với người trong nhà nữa”

Nghê Vân liếc mắt nhìn con trai một cái, dường như rất thất vọng, trực tiếp đi ra khỏi phòng bệnh. Làm mẹ, làm sao có thể không biết con trai mình đang suy nghĩ gì. Bà thở dài một hơi, tuy người si tình là tốt, nhưng nếu như không gặp được một người si tình giống mình, thì chính là bị kịch

Nghê Vân dặn dò Chu Gia Dục vài câu, sau đó bảo hai vợ chồng bọn họ về trước. Bà đưa mắt nhìn con trai lớn và con dâu rời khỏi, sau đó mới quay sang nhìn Nhâm Niệm, Nhâm Niệm cảm thấy hình như mình trở nên trong suốt, Nghê Vân có thể nhìn xuyên qua lớp da bên ngoài nhìn thấu ngũ tạng lục phủ của cô, ánh mắt mạnh mẽ và sắc bén, làm cho cô muốn tránh cũng không được

Nghê Vân bước từng bước một đến trước mặt Nhâm Niệm: “Con thích Gia Trạch”

Không phải câu hỏi, làm cô nghĩ đến hôm nay mình nhọc lòng tới trễ, vì thế ở một khắc này, hành động của cô giống như bịt tai trộm chuông, cô giật giật miệng, muốn nói lời phản bác nhưng căn bản nói không nên lời, vì thế cô lựa chọn, dùng cảm chống lại ánh mắt của bà

Nghê Vân rất hài lòng với biểu hiện của cô: “Nếu như yêu, thì con phải tranh thủ, không nên chờ đợi tình cảm từ trên trời giáng xuống”

Nhâm Niệm như bị sét đánh, nhìn Nghê Vân chăm chăm, giống như không hiểu hàm ý trong lời nói của bà: “Nhưng...”

“Mẹ đã gọi điện thoại cho Thẩm Tâm Dịch, nhưng mẹ gọi nhiều cuộc, con bé vừa nghe thấy tên Gia Trạch thì trực tiếp cúp điện thoại, bảo mẹ đừng gọi điện cho nó nữa”

Nghê Vân lắc đầu, chỉ là nhờ cú điện thoại này, làm cho bà hoàn toàn muốn chia cắt con trai và Thẩm Tâm Dịch. Với tư cách là một người mẹ, bà có thể thỏa hiệp, nhưng điều kiện tiên quyết là con trai bà được hạnh phúc, nếu như người phụ nữ kia không thể mang đến hạnh phúc cho con bà, như vậy bà sẽ không thỏa hiệp nữa:

“Đứa con gái kia không xứng với tình cảm của con trai mẹ”

Dĩ nhiên Nghe Vân sẽ không nói với con trai về cú điện thoại này, bởi vì bà đã có quyết định

Nghê Vân lấy tay, vỗ vỗ bả vai của Nhâm Niệm, sau đó cười với cô một cái như cổ vũ

Nhâm Niệm nhìn chằm chằm bóng lưng của Nghe Vân, tựa như cô đã hiểu mình phải làm gì rồi

Nếu như đây là một cơ hội, cô bằng lòng bất chấp tất cả để có được cơ hội này

Nhâm Niệm đẩy cửa phòng bệnh của Chu Gia Trạch, Chu Gia Trạch ngẩng đầu, nhìn thấy người đến là cô, thì sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn: “Tại sao lại là cô?. Mẹ tôi đâu?”

Sắc mặt cô vẫn bình tĩnh như cũ, con người trong suốt nhìn về phía anh: “Mẹ nuôi có việc nên rời đi rồi, bảo tôi ở lại chăm sóc anh”

Chu Gia Trạch trừng mắt nhìn cô: “Ai muốn cô chăm sóc chứ, cút cho tôi”

Nhâm Niệm không nhìn biểu cảm của Chu Gia Trạch, xem như không nghe thấy lời cự tuyệt của anh: “Mẹ nuôi bảo tôi ở lại chăm sóc anh, tôi không thể làm cho bà thất vọng được, ở đây tôi cũng không có người thân, mẹ nuôi cũng giống như người thân của tôi, nếu như làm cho bà thất vọng, tôi sẽ rất áy náy, anh không cần đuổi, tôi sẽ không đi”

Chu Gia Trạch hừ cười: “Da mặt cô cũng dày thật”

Nhâm Niệm giống như không nghe thấy lời anh nói, lẩm bẩm mở miệng: “Nhà các người đối xử với tôi rất tốt, xem tôi như người thân, cho tôi việc làm, quan tâm đến cuộc sống của tôi, lo lắng tôi có thể thích ứng với nơi này hay không?. Những người đối xử tốt với tôi, tôi đều nhớ rõ, hơn nữa còn muốn báo đáp, đây là cơ hội để tôi trả ơn họ, cho nên tôi sẽ không buông tay”

Chu Gia Trạch căm ghét nhìn cô vài lần, sau đó xoay mặt qua bên kia, miệng vết thương vẫn còn rất đau. Anh có thể kêu đau ở trước mặt cha mẹ mình, cũng có thể than đau ở trước mặt anh trai và chị dâu, chỉ là không có cách nào biểu hiện một mặt yếu đuối của mình ở trước mặt cô. Anh có chút nổi giận, bản thân mình phải chịu đựng, cho nên càng thêm cảm thấy phiền chán “người ngoài” như cô, bởi vì anh chỉ có thể tùy ý ở trước mặt người nhà

Nhâm Niệm nghe tiếng hít thở đều đều của anh, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn anh, anh giống như đang ngủ, cô đứng lên, đi đến gần anh. Phát hiện khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, đôi lông mày vẫn luôn cau chặt, cô vươn tay muốn làm cho đầu mày anh giãn lại, nhưng vẫn thu tay về không muốn quấy rầy giấc ngủ của anh

Cô nhẹ nhàng đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, sau khi cô đóng cửa lại, Chu Gia Trạch lập tức mở to mắt, ẩn vào chuông ở đầu giường

Thân thể anh bất tiện, bác sĩ muốn trang bị cho anh một ống tiểu phòng ngừa anh muốn đi toilet nhưng anh lại không đồng ý, có Nhâm Niệm ở đây, anh cảm thấy sự tồn tại của cô làm cho anh không thoải mái, vì thế chờ cô đi rồi, anh mới gọi hộ sĩ đến giúp đỡ

Hai hộ sĩ nam mang đến cho anh một chiếc xe lăn, sau đó mới dìu anh rời giường ngồi vào xe lăn, đẩy anh đến cửa toilet mới nâng anh dậy

Nhâm Niệm đi tìm bác sĩ của Chu Gia Trạch, trong lúc anh ngủ, cô để ý thấy tay anh vẫn nắm chặt thành quả đấm, hẳn là anh rất đau, mặc dù anh không nói, thái độ của bác sĩ rất rõ ràng, thuốc giảm đau đương nhiên có, nhưng thành phần của mấy loại thuốc này rất dễ gây nghiện, bảo cô nên cân nhắc kĩ một chút

Cô không có tư cách thay anh quyết định có nên tiêm thuốc giảm đau hay không, chỉ thông thả bước trở về phòng bệnh, vừa vặn nhìn thấy hai hộ sĩ nam rời khỏi, cô cho rằng đã xảy ra chuyện gì nên lập tức khẩn trương: “Sao vậy?. Có phải anh không thoải mái chỗ nào không?”

Chu Gia Trạch hung hăng trừng mắt nhìn cô, nhưng không có mở miệng

Nhâm Niệm nhìn anh từ trên xuống dưới, xác định anh không có chuyện gì, lo lắng trên mặt mới chậm rãi tiêu tan

Chu Gia Trạch cảm thấy vẻ mặt của cô quả thực làm cho người ta chán ghét, người bị thương là anh, bây giờ người đau cũng là anh, không rõ vì sao cô lại lộ ra vẻ mặt lo lắng như vậy, không hiểu sao anh lại cảm thấy phiền chán

“Bác sĩ nói, nếu như anh cảm thấy đau quá, thì có thể tiêm thuốc giảm đau...” Chỉ là sẽ có tác dụng phụ

“Ai nói tôi đau, tôi thật sự rất khỏe” Anh vừa nói vừa cử động, có lẽ lại động đến chỗ nào đó, cho nên anh cần rằng, mồ hôi trên trán cũng ứa ra

Cô lập tức ngăn cản động tác của anh: “Anh không đau, anh không đau, là tôi suy đoán lung tung, anh đừng cử động”

Trong ánh mắt là vẻ khẩn cầu, loại ánh mắt xa lạ này làm cho anh nhú mào, anh nghiêng đầu, anh yêu Thẩm Tâm Dịch, cô mãi mãi sẽ không lộ ra dáng vẻ này, cô mãi mãi hoàn hảo, biết làm như thế nào để làm cho cuộc sống của người khác có thêm nhiều màu sắc, Chu Gia Trạch thích Thẩm Tâm Dịch như thế sẽ không vì tổn thương của người khác mà làm cho chính mình khó chịu, rất hiểu cách quý trọng cuộc sống của mình

Chu Gia Trạch không thích xem tivi, nhưng lại nguyện ý xem phim “Chung cư tình yêu” với Thẩm Tâm Dịch, Thẩm Tâm Dịch nói, cô thích nhất là nhân vật Hồ Nhất Phi bởi vì cô cảm thấy mình rất giống cô ấy, cô nói với anh, phụ nữ nhìn bề ngoài càng mạnh mẽ, kỳ thật nội tâm của cô ấy rất yếu đuối, nhưng mà đại đa số mọi người lại không hiểu, đa số mọi người đều thích mẫu con gái ôn nhu, dịu dàng

Cho nên Thẩm Tâm Dịch rất ghét nhân vật Nặc Lan, xem Nặc Lan như một cô gái giả dối có tâm cơ, chỉ là đại đa số đàn ông đều thích những người con gái như Nặc Lan

Thẩm Tâm Dịch vừa xem cùng Chu Gia Trạch phân tích nhân vật Nặc Lan, có bao nhiêu tâm cơ, rõ ràng chính cô ta đã vứt bỏ người chồng trước của mình, lại còn làm ra vẻ như mình là người bị hại, trong lúc Nặc Lan và Hồ Nhất Phi chơi bóng, cô ta lại cố tình làm ình treo chân, để chiếm được sự đồng tình của Tăng Tiểu Hiền, Nhất Phi nhìn di động của mình, nhìn tấm ảnh chụp khăng định Tăng Tiểu Hiền và Nặc Lan có ái muội.....

Không hiểu vì sao Chu Gia Trạch lại cảm thấy vẻ mặt của Nhâm Niệm lại giống vẻ mặt khổ sở động lòng người của Nặc Lan

“Gọi điện thoại ẹ tôi đến thì cô có thể đi rồi” Nhâm Niệm đứng ở tại chỗ, không hề nhúc nhích:

“Sức khỏe của mẹ nuôi không tốt nếu như còn qua đêm ở bệnh viện chỉ sợ là...”

“Vậy gọi anh tôi đến, gọi ba tôi đến, như vậy không có vấn đề gì chứ?”

“Ban ngày bọn họ phải đi làm, buổi tối lại phải tới đây chăm sóc anh...huống hồ bọn họ đều tự mình lái xe”

Chu Gia Trạch quả thực rất khó thở, nhưng anh lại nở nụ cười: “Mời hộ lý cho tôi, được chứ?. Đừng nói Chu gia chúng tôi nghèo đến nỗi ngay cả hộ lý cũng không mời nổi”

Nhâm Niệm thở dài một hơi: “Tôi sẽ nghiêm túc chăm sóc anh hơn cả hộ lý...”

Thanh âm của cô càng ngày càng thấp, trên mặt tất cả đều là bất an, dường như chính cô cũng biết lý do này không thể thuyết phục anh, biết anh chắc chắn sẽ cự tuyệt, đến nỗi cô cúi đầu, không dám nhìn anh, giống như biết anh sẽ lớn tiếng với cô

Chu Gia Trạch cảm thấy mình càng phiền, dường như ở trước mặt cô, anh chính là thú dữ, cô sợ mình muốn chết. Anh nghĩ không ra, vì sao cô lại sợ mình như vậy, vẫn quật cường không chịu đi?

Nếu là Thẩm Tâm Dịch, e rằng giờ phút này thừa dịp anh không có sức lực mà đá anh mấy đá, sau đó sẽ xoay người tiêu sái rời đi

Sự bất mãn vẫn tồn đọng ở trong ngực, anh cho rằng mình sẽ giải phóng nó ra, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì

Nhâm Niệm không đợi đến khi anh đáp lại, ngẩng đầu vui mừng nhìn anh: “Vây bây giờ anh...”

“Dem quần áo đến bệnh viện cho tôi”

Chu Gia Trạch phủ chắn lên người mình, anh rất ghét mặc quần áo dành cho bệnh nhân, những thứ này làm cho người ta liếc mắt một cái, là biết ngay anh là bệnh nhân.... Mặc dù đây là sự thật, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái

Nhâm Niệm gật đầu, mừng rỡ tiêu sái đi ra ngoài

Nhâm Niệm vừa rời đi, thì Chu Gia Trạch đã mượn điện thoại của tiểu hộ lý, gọi điện cho Nghê Vân, bảo bà mau chóng tìm cho anh một hộ lý. Nghê Vân làm việc rất nhanh, lập tức nhờ người tìm một hộ lý có kinh nghiệm dồi dào

Lúc Nhâm Niệm trở về, thì dì Trương hộ lý đã đến. Hơn nữa còn làm không ít việc. Sắc mặt Chu Gia Trạch không tốt lắm, anh vẫn đang buồn bực, vì sao Nghê Vân lại tìm cho anh một hộ lý nữ, sau khi nhìn thấy Nhâm Niệm thì vẫn tức giận như cũ. Anh vẫn còn đang phiền muộn, nhìn thấy vẻ mặt của cô càng thêm ngọt ngào, vẻ mặt của cô giống như bị người khác bỏ rơi, mặc dù trong ánh mắt không có bao nhiêu trách móc, nhưng làm cho người ta nhìn thấy sẽ tưởng rằng anh là một tên đàn ông phụ tình....

Chu Gia Trạch nhìn biểu cảm của Nhâm Niệm, đột nhiên lại vui vẻ lên. Chăm sóc anh tốt như vậy?. Gặp phải tình huống này, không phải mới có thể trốn đi thật xa, thật xa sao?. Mỗi lần anh cùng Thẩm Tâm Dịch xem tivi, nhìn thấy nam chính hay nữ chính bị bệnh nan y nguy cấp, còn có người liều mạng cướp đoạt anh đều cảm thấy giả tạo muốn chết. Gặp những trường hợp như vậy, hẳn là nên sợ mình bị lây bệnh, tránh còn không kịp, suy nghĩ này của anh đã bị Thẩm Tâm Dịch hung hăng giáo huấn ột trận

Chu Gia Trạch cũng không giải định, một mình Nhâm Niệm nhất định không thể chăm sóc anh, dù sao cũng không thể túc trực ngày đêm, con người cũng phải nghỉ ngơi, nhưng nếu Nhâm Niệm hiểu sai mà rời khỏi, như vậy cũng được, anh đỡ cảm thấy phiền chán

Chỉ là Nhâm Niệm cũng không đi, mà ở lại chỗ ấy, cô sẽ học tập dì Trương làm sao để chăm sóc tốt cho người bệnh, kinh nghiệm của dì Trương rất phong phú, tính tình cũng rất tốt, Nhâm Niệm hỏi cái gì, thì bà sẽ giải thích vô điều kiện

Lúc tối Chu Gia Dục cũng tới đây một chuyến, nhìn thấy Nhâm Niệm vẫn còn ở đây, thì trực tiếp gọi cô ra ngoài phòng bệnh

Nhâm Niệm cơ hồ đã biết Chu Gia Dục muốn nói gì với cô, mà đáp án của cô cũng hết sức kiên định, chính là muốn chăm sóc cho Chu Gia Trạch, cô không cảm thấy ủy khuất khi làm như vậy, ngược lại cảm thấy may mắn vì có thể có cơ hội ở chung với anh

Cho nên, trước khi Chu Gia Dục mở miệng, cô đã nở nụ cười trước: “Em biết anh muốn nói cái gì, nếu như anh cảm thấy em ngốc thì hãy để em ngốc một lần đi, trái tim em vẫn không cam lòng, cho dù anh ấy không yêu em, hay là chúng em không thể ở bên nhau,... Nếu lần này, ở gần nhau như vậy, nhưng anh ấy vẫn chán ghét em, thì một chút hy vọng nhỏ trong lòng em, em sẽ thực sự dập tắt nó”

Chu Gia Dục vốn muốn hỏi cô, vì sao lại từ chức, rốt cuộc như vậy có đáng giá hay không?. Thái độ của Nhâm Niệm làm cho anh bắt đầu hoài nghi mình, có đáng hay không?. Người ngoài dùng tiền bạc và thời gian để tính ra giá trị, chúng ta chưa bao giờ đem tình cảm ra tính toán....

Là một người ngoài cuộc, sẽ cho rằng người trong cuộc bị tình yêu làm cho u mê, có thể có lúc sẽ không như thế, đó là những người lý trí. Nói như vậy, những người không lý trí sẽ hạnh phúc hơn những người lý trí sao?. Không ai có thể đưa một đáp án chắc chắn được

“Anh chỉ sợ bản thân em bị ủy khuất thôi”

Nhâm Niệm ra sức lắc đầu: “Có thể đứng trên một phương diện khác để nhìn nhận vấn đề, nếu như em và anh ấy có 1/10000 cơ hội có thể ở bên nhau, thì em cũng muốn thử xem sao, có cơ hội thì nên thử một chút. Nếu như thật không được, thì em sẽ hoàn toàn hết hy vọng, từ nay về sau sẽ không có bất kì ảo tưởng nào với anh ấy nữa, như vậy thật sự có thể hết hy vọng để gặp người kế tiếp. Nếu tính như thế, lợi nhiều hơn hại mà?”

Chu Gia Dực lắc đầu:

“Nếu như đây là lựa chọn của em, thì em phải tự gánh hậu quả của nó mang lại”

Nhâm Niệm gật đầu

Chu Gia Dực vuốt đầu cô, thật sự là một cô bé ngoan a

Chu Gia Dực đi vào phòng bệnh, Nhâm Niệm nhìn bóng lưng của anh, tuy rằng Chu Gia Dực và Chu Gia Trạch là anh em ruột, nhưng dáng vẻ của bọn họ lại không hề giống nhau, diện mạo của Chu Gia Dực như thừa kế từ Chu Trị An, ngũ quan rõ ràng, sáng sủa, làm cho người ta cảm thấy giống như anh xuất thân từ quân nhân, trên trán toát lên vẻ anh khí. Còn ngũ quan của Chu Gia Trạch được di truyền từ Nghê Vân nhiều hơn, ngũ quan tinh xảo, đường nét rõ ràng, trong vẻ tuấn lãng còn có một chút tà khí

Nhâm Niệm cười cười, chỉ là trong ngực cô lại dâng lên một cổ chua xót, làm cho cô rõ ràng như đang cười, nhưng trong mắt lại có hơi nước

Lúc ban đêm, Chu Gia Trạch chuẩn bị đi toilet, suy nghĩ đến vấn đề này thì anh đã cảm thấy khó chịu. Anh khẽ động, Nhâm Niệm lập tức tỉnh lại, cô hỏi anh muốn gì, cô giúp anh đi lấy. Nhưng không nhận được câu trả lời, cô cũng không tiếp tục hỏi, cô mà dám tiếp tục hỏi, anh nhất định sẽ nổi giận

Chu Gia Trạch nghĩ đến ban ngày, những lời mà Chu Gia Dực nói với anh. Một người con gái sẵn lòng vô điều kiện để chăm sóc cho anh, anh có thể không cảm kích, nhưng không cần để người ta lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt của mình, dù sao cô cũng không nợ anh cái gì, lúc Chu Gia Dực ra về, anh còn bảo là anh không kêu cô ấy đến, nhưng chính anh cũng biết, anh không có tư cách soi mói đủ điều và ghét bỏ cô, vì cô không nợ anh cái gì

Nhâm Niệm đỡ anh đứng lên, bây giờ đã rất khuya, mọi người đã ngủ hết cả rồi. Cô là người không thích làm phiền người khác, vì thế không có đi nhấn chuông, mà đi Trương ngủ ở bên ngoài, cũng không muốn làm ồn ỹ đến đi

Chu Gia Trạch hất tay cô ra, buộc miệng nói lời ác liệt, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn

“Tôi đỡ anh đứng dậy” Cô rất kiên trì

Hai người tranh chấp không ngừng rốt cuộc cũng đánh thức dì Trương, dì Trương đi vào, cùng với Nhâm Niệm nâng Chu Gia Trạch dậy, sau đó đẩy anh đi toilet, lúc này Chu Gia Trạch càng cảm phiền chán bởi vì trước mặt là 2 người phụ nữ. Dì Trương đã từng chăm sóc nhiều người, biết Chu Gia Trạch hơi cáu kỉnh, nên cười cười với Nhâm Niệm:

“Người già, cho nên rất hay buồn ngủ, dì phải tiếp tục đi ngủ đây, chỗ này giao lại cho con”

Dì Trương nói xong lại còn nháy mắt mấy cái với Nhâm Niệm, Nhâm Niệm biết dì Trương đã hiểu lầm, bà cho rằng bọn họ là người yêu, bởi vì Chu Gia Trạch bị thương nên tính tình mới kém mà đối xử với cô như vậy

Sau khi dì Trương đi ra ngoài, Chu Gia Trạch cố gắng đứng lên từ xe lăn, Nhâm Niệm lập tức đi hỗ trợ, lúc này anh cũng không đẩy cô ra

Sau khi anh đứng lên một chân, thì Nhâm Niệm lập tức đưa cây nạng cho anh, thấy anh đã duy trì được cân bằng thì lúc này mới ra khỏi toilet và đóng cửa lại

Cô vẫn một mực đứng ở ngoài cửa toilet, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi: “Xong chưa?”

Chu Gia Trạch không nói gì, cô mở cửa ra, mới đi vào dìu anh, nếu như anh chưa xong, thì anh sẽ chủ động mở miệng nói

Lâu ngày, Nhâm Niệm cũng hiểu được quy luật của anh, mặc dù sắc mặt anh vẫn không tốt, nhưng cô cảm thấy rất thỏa mãn

Thỉnh thoảng, Nghê Vân sẽ chạy đến bệnh viện, sau khi nhìn thấy cách thức bọn họ ở chung, lại nói với Nhâm Niệm: “Hãy chăm sóc cho nó thật tốt”

Nhâm Niệm biết Nghê Vân đang ra ám hiệu với cô, cô một lòng muốn đem cơ hội gần gũi này để có thể ở gần anh hơn, nhưng lại không biết đây là cơ hội, nhưng cũng là bắt đầu của sự thống khổ nhất trong đời cô

12. Chương 12

Nhâm Niệm cực nhọc cả ngày lẫn đêm ở bệnh viện để chăm sóc cho Chu Gia Trạch, từ sau khi anh bị thương thì tính tình cũng trở nên hết sức nóng nảy, những ngày bắt đầu đau tay, đau chân, ngay cả trở mình cũng đau, nhưng Nhâm Niệm vẫn túc trực ở phòng bệnh của anh, cho dù anh đau cũng kiềm nén, không muốn lộ ra rằng anh đang rất đau, tựa hồ như vậy sẽ làm giảm khí phách đàn ông của anh.

Lúc anh thật sự chịu không nổi, Nhâm Niệm đã nói với bác sĩ hãy tiêm cho anh một mũi thuốc giảm đau. Vào buổi tối, anh mới biết mũi thuốc ấy là thuốc giảm đau, bởi vì không đau giống như hôm trước nữa

Anh không đau, hẳn là một chuyện tốt, nhưng anh lại lớn tiếng với Nhâm Niệm, thậm chí còn dung cái tay không bị thương, lần mò được thứ gì sẽ ném về phía cô, ly thủy tinh vỡ thành mảnh vụn ở cạnh chân cô

Cho dù anh đối với cô như vậy, nhưng cô vẫn không bỏ đi, chỉ im lặng nhìn anh. Vì thế Chu Gia Trạch càng thêm tức giận, cô tính dung về mặt này để tố cáo anh không bình thường sao?.

Anh cho rằng ít nhất cô sẽ oán trách vài câu, nhưng cô không nói gì, sau khi anh cảm thấy không còn thú vị nữa, cô sẽ cẩn thận thu thập những đồ đạc trong phòng (=.=”. Biện thái, chơi ném đồ để chọc chị ấy nổi giận, vì anh ấy bệnh nên muốn tìm ng nc, còn chị thì ko hiểu, cứ trưng ra vẻ mặt trầm trầm, im im lặng lặng hỏi sao anh ko bực =))

Lo chăm sóc Chu Gia Trạch mấy ngày nay, cô đã gầy đi rất nhiều. Khi cô trở về nấu canh, thì dì Trương mới đổi ca với cô, ở lại chăm sóc Chu Gia Trạch

Nhâm Niệm làm việc rất nhanh, rất nhanh đã ăn cơm xong, đem cháo đến bệnh viện, còn chưa bước vào phòng bệnh, rất xa đã nghe thấy tiếng đồ đạc rơi trên mặt đất, lòng cô cảm thấy nóng nảy. Dưới tình huống bình thường, Chu Gia Trạch sẽ không nổi giận với dì Trương, trong lòng anh vẫn còn tồn tại chút giáo dục, kính trọng người lớn tuổi, vì thế cô bước nhanh hơn, khi đến cửa phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy dì Trương vội vàng đi ra ngoài

Nhâm Niệm nhìn thoáng vào trong phòng bệnh, lập tức kéo dì Trương qua một bên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy dì?”

Cô không tin Chu Gia Trạch sẽ vô duyên vô cớ nổi giận

Dì Trương than thở: “Hôm nay dì nhìn thấy cậu ấy nổi giận với con, còn ném đồ vào con, cho nên dì không nhận được khuyên cậu ấy vài câu, cũng không biết dì nói sai chỗ nào, làm cho cậu ấy kích động”

Nhâm Niệm khẽ cười cười với dì Trương: “Tính tình của anh ấy không được tốt lắm, dì Trương đừng để bụng nhé, đừng nên chấp nhặt với người bệnh”

Dì Trương nhẹ nhàng thở dài, nắm lấy một tay của Nhâm Niệm: “Cô gái như con bây giờ biết đi đâu tìm, tiểu tử kia lại không biết quý trọng, còn đối xử với con như vậy”

Nhâm Niệm hé miệng cười, nhưng không nói rõ lý do. Chính cô biết, mình không có gì tốt, còn ôm mục đích để tiếp cận anh, cô cũng không phải là người tốt bụng gì

“Nếu như tiểu tử kia không cần người bạn gái như cháu thì nói cho dì biết, dì sẽ giới thiệu cho cháu một người tốt hơn” Dì Trương đột nhiên tức giận mở miệng

Cô bỗng nhiên tìm được chỗ móc chốt: “bạn gái?” Một loại ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu cô : “Dì à, dì nói với anh ấy cháu là bạn gái anh ấy?”

Dì Trương không biết mình nói có gì sai, cô cũng không muốn trách móc dì: “Dì à, dì về nghỉ ngơi đi, nơi này cứ giao cho cháu” Cô cười khổ một tiếng:

“Chỉ có điều, lần sau đừng nói những lời như thế trước mặt anh ấy, anh ấy nổi giận là phải, bởi vì cháu không phải là bạn gái của anh ấy”

Dì Trương nhìn Nhâm Niệm, chẳng hiểu ra sao cả, không phải là người nhà, cũng không phải người yêu, vì sao cô lại ở chỗ này chăm sóc tên tiểu tử kia?. Hơn nữa, theo những gì bà biết thì tên tiểu tử kia vẫn chưa kết hôn, nhìn dáng vẻ cam tâm tình nguyện của Nhâm Niệm, lại không thể không cảm thán, người trẻ tuổi a, thật không biết suy nghĩ cái gì, dù sao bà cũng già rồi, cũng lý giải không nổi

Nhâm Niệm lại lộ ra nụ cười khổ, khó trách anh lại nổi cáu, bạn gái trong lòng anh chỉ có Thẩm Tâm Dịch, người ta chỉ biết bôi nhọ người anh yêu nhất, hỏi sao anh lại không nổi cáu?

Biết anh lại nổi giận, nhưng cô vẫn đi vào phòng bệnh, từng bước một đi đến bên giường, đặt hộp giữ ấm ở đầu giường: “Vẫn còn nóng, anh ăn đi cho nóng”

Chu Gia Trạch dùng đôi mắt nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên anh cười cười với cô, sau đó khẽ vươn tay, hất cái hộp giữ ấm cô vừa để trên đầu giường xuống đất

Canh nóng bên trong hộp giữ ấm rơi ra, thậm chí có một phần nhỏ rơi trên giày của cô, ánh mắt cô chống lại ánh mắt của anh, phát hiện trong mắt anh tràn ngập ý cười, là chế giễu, là mỉa mai

Cô nhìn anh chăm chăm, không mở miệng, chỉ là nhìn anh

“Không hiểu sao?” Chu Gia Trạch thu hồi nụ cười: “Tôi nói cô không hiểu sao?”

Cô vẫn im lặng

“Đừng giả mù sa mưa trước mặt tôi. Cô tưởng tôi sẽ ăn những thứ cô làm sao?. Thật là ghê tởm” Anh gần từng chữ chỉ trích rõ ràng truyền vào tai cô, nhưng cô chỉ có thể nhìn anh

“Cô nghĩ rằng tôi không biết cô đang suy nghĩ gì sao?. Thừa dịp tôi bị thương chủ động đến chăm sóc tôi, cô cho rằng như vậy tôi sẽ thích cô sao?. Mẹ nó, nằm mơ đi, tôi làm sao có thể thích cô”

Nhâm Niệm hít vào một hơi thật sâu: “Tôi đi xuống dưới lầu mua cơm cho anh, anh muốn ăn thanh đạm một chút, hay là muốn ăn ngon một chút”

Dáng vẻ bình tĩnh của cô lại lần nữa làm cho anh chán ghét, quả nhiên đúng là da mặt dày: “Cô nghe không hiểu tiếng người sao?. Cút cho tôi, cút”

“Nếu tôi không đi thì sao?” Cô lui về phía sau 2 bước, vẫn nhìn anh

Anh muốn dùng tay nắm lấy thứ gì đó, nhưng những thứ ở cạnh đã bị anh ném hết rồi, anh khó chịu cầm lấy gối nằm của mình ném về phía Nhâm Niệm. Nhâm Niệm cũng không né, gối đầu thuận thế rơi trên mặt đất, rơi trên nước canh trên đất

Nhâm Niệm nhìn thoáng qua gối đầu, cũng không nhặt nó lên, cô dùng Chu Gia Trạch, nhưng lại nở nụ cười, giống như khiêu khích: “Anh tiếp tục dùng lực đi, dùng nhiều sức hơn một chút. Dù sao xương cốt của anh cũng không tốt như trước, nếu như dùng lực quá trớn mà trở nên dị dạng, hoặc bất thường, đến lúc đó tôi xem Thẩm Tâm Dịch còn có cần anh nữa không”

Chu Gia Trạch trừng mắt nhìn cô

Nhâm Niệm thấy anh tựa hồ không tiếp tục náo loạn nữa, thật bình tĩnh thu dọn những đồ đạc bừa bãi trên mặt đất, trên mặt đất những mảnh vụn thủy tinh, còn có ấm trà bị vỡ....cô thật an tĩnh thu dọn, trong lòng không buồn không vui, có lẽ đã tập thành thói quen bị anh đối xử như vậy, vì thế sẽ không cảm thấy khó chịu, không cảm thấy đau và cũng không muốn so đo

Có lẽ Nghê Vân nhận được tin tức gì đó cũng đến bệnh viện, nhìn thấy biểu cảm của Nhâm Niệm và Chu Gia Trạch, cái gì cũng không hỏi, tựa hồ như đã biết xảy ra chuyện gì, sau khi Nghê Vân đến, Nhâm Niệm chào hỏi qua, rồi bước ra ngoài, để lại không gian cho 2 mẹ con họ, cô đi một mình xuống phía dưới của bệnh viện

Bệnh viện rất lớn, thỉnh thoảng sẽ có bệnh nhân đi lại, mỗi một bệnh nhân, đều có người thân đứng bên cạnh, Nhâm Niệm không ngừng suy đoán quan hệ của những người đó là gì, là vợ chồng, cha con, mẹ con, hay là người yêu.... Cô chưa xót cười

Bọn họ có quan hệ gì chứ?. Là người yêu sao?. Ko, ngay cả người thân họ cũng không phải

Trong lòng Chu Gia Trạch rất bức bối, suốt ngày phải ở trong bệnh viện, không thể đi, chỉ có thể nằm, mặc dù theo ý kiến của bác sĩ, anh có thể ngồi xe lăn nhưng anh lại không muốn, nên từ chối lời đề nghị này

Nghê Vân nhìn con trai của mình, kéo bên chiếc ghế đến bên giường, lúc này mới ngồi xuống. Vị trí của ghế dựa vốn rời giường rất xa, nhưng do Nhâm Niệm bố trí, cho nên bây giờ cũng không dám t gần Chu Gia Trạch

“Con trai, đừng có tùy hứng như vậy, con không nên đối xử với tiểu Niệm như thế” Nghê Vân lắc đầu, chỉ là trong giọng nói cũng không mang theo trách móc

“Con chỉ gãy xương, cũng không phải tàn phế, đừng xem con như hàng hóa hạ giá mà bán đi” Chu Gia Trạch nói không nên lời vì sao cảm thấy bản thân giống như người tàn phế, có lẽ chỉ vì một câu nói vô ý của Nhâm Niệm, làm anh bỗng nhiên mở rộng liên tưởng, nếu như anh thật sự tàn phế, vậy sẽ có người không chê bai anh, mà ở lại bên cạnh anh không?. Lúc đó, có phải Thẩm Tâm Dịch sẽ bằng lòng ở bên cạnh anh, sẽ không chê bai anh không?

Anh không nghĩ ra đáp án, nếu như thật sự có ngày đó, anh cũng không hy vọng Thẩm Tâm Dịch trở về bên anh

“Sao con có thể nghĩ như vậy”

Nhìn con trai của mình hình như rất ghét đề tài này, vì thế bà cũng không muốn nhắc lại : “Con không muốn tiểu Niệm chăm sóc cho con, vậy con hy vọng ai sẽ chăm sóc cho con?. Thẩm Tâm Dịch sao?”

Chu Gia Trạch chu chu môi, không được tự nhiên, cũng không nói lời nào, đúng là anh nghĩ như vậy, anh nghĩ nếu như anh tổn thương chính mình, thì người nhà nhất định sẽ không nỡ thấy anh chịu khổ, sẽ giúp anh đi tìm Thẩm Tâm Dịch về, anh quả thật đã tính toán như vậy.

“Con trai, con hãy suy nghĩ một chút đi, nếu như con bé ấy muốn trở về, thì đã sớm về rồi, tại sao đến giờ vẫn không thấy? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).. Nó đã bỏ con lại một bên để đi tìm cuộc sống mới ỉn rồi, vì sao con lại cố chấp như vậy?”

“Con không tin, con tuyệt đối không tin” Anh không nghĩ ra, tình cảm của bọn họ nhiều năm như vậy, sao nói mất là có thể mất được

“Con trai, con không tin thì cũng vậy thôi” Nghê Vân đứng lên, vuốt đầu con trai của bà: “Vì sao con cứ muốn để tâm vào những chuyện vụn vặt như thế này, trên thế giới này, có biết bao nhiêu đứa con gái tốt, con cũng có thể không thể không có nó. Hãy nghĩ thoáng một chút đi, đừng làm chuyện điên rồ”

“Mà con làm không được, làm không được.... Con nhắm mắt lại cũng muốn đi tìm cô ấy, muốn hỏi cô ấy vì sao”

Nhìn thấy hốc mắt Chu Gia Trạch đã đỏ lên, Nghê Vân cũng không đành lòng: “Mẹ nuôi con lớn như vậy, không phải con vì một người phụ nữ mà làm chuyện điên rồ”

Anh không nói lời nào, anh cũng không biết mình làm sao vậy, tại sao lại buồn bức như vậy, trái tim giống như có người nào đó bóp nghẹn, làm anh cảm thấy không thoải mái

“Gia Trạch, đừng quá coi trọng tình yêu, con nhìn An An xem, bây giờ nó cũng đã sắp kết hôn, thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất” Nghê Vân vỗ vỗ bờ vai của anh

Chu Gia Trạch thật không ngờ mẹ sẽ chủ động nhắc đến chuyện của anh hai, nghĩ đến bây giờ lòng mẹ nhất định cũng không dễ chịu, vì thế anh cũng không dám náo loạn. Hạ An An – người con gái đó từ nhỏ đã thích Chu Gia Minh.

Ngày trước, Chu Gia Trạch với Chu Gia Dao thường gọi cô là chị dâu, Hạ An An thích anh hai như vậy, cô từng nói nếu không phải là anh hai cô sẽ không gả, đã từng khóc rất to khi nhận được tin Chu Gia Minh

qua đời, vậy mà cũng sắp kết hôn rồi. Tình yêu, có phải chỉ có những người đang yêu mới nghĩ nó quá vĩ đại, nhưng nó vốn không vĩ đại như vậy

Sau khi Nghe Vân rời khỏi thì Chu Gia Trạch vẫn luôn trầm mặc

Buổi tối hôm đó, Chu Gia Trạch có một giấc mộng rất dài, anh nhớ tới anh hai của anh, nghĩ đến quá khứ một thời của bọn họ, anh gọi Hạ An An là chị dâu, làm mất cô đồ bưng, anh nói với Chu Gia Minh, sau này anh sẽ đưa người con gái anh yêu đến cho anh ấy gặp mặt, nhưng anh vẫn không làm được. anh nghĩ đến khoảng thời gian của mình và Thẩm Tâm Dịch, tất cả những cảnh trong mơ từ từ hiện ra....

Sau khi anh tỉnh lại, thì mở miệng lớn hít thở, rõ ràng không phải là ác mộng, nhưng hình như anh thấy có quái thú xuất hiện trong mơ, anh nhớ, anh hai cười nói: Anh đã tìm được một người mà anh muốn bên người đó cả đời, đối xử tốt với cô ấy, bảo vệ cô ấy và yêu thương cô ấy cả đời

Khi Chu Gia Minh nói những lời này, thì nụ cười trên mặt, không cách nào dùng từ ngữ để miêu tả được, khi đó dưới đáy lòng Chu Gia Trạch cũng tự nói với chính mình rằng: Em cũng vậy

Cả đời không cầu gặp được nhiều phụ nữ, cũng không ước sẽ gặp được một người phụ nữ tốt đến mức nào, chỉ cầu gặp được một người làm cho trái tim mình rung động, sau đó đối xử tốt với cô ấy, cả đời yêu thương cô ấy, không bao giờ rời xa nhau

Hy vọng và hiện thực chênh lệch quá lớn, khiến sự thiện lương của anh, như thùng một lỗ rất lớn, anh thở hổn hển, bật đèn lên, ánh mắt anh tựa hồ cũng không rõ, thuận tay ném cái gì đó, không ngừng kéo, không ngừng đập....Thậm chí ngay cả khung sắt đầu giường anh cũng lôi ra, ném trên mặt đất

Tiếng động rất lớn, dì Trương vội vội vàng vàng chạy vào: “Làm sao vậy?. Cháu làm sao vậy?”

Nhâm Niệm nhìn Chu Gia Trạch cơ hồ phát điên, không ngăn cản, ngược lại còn cười với dì Trương:

“Không có gì, dì đi ngủ trước đi, nghe thấy gì cũng mặc kệ, có cháu ở đây”

Dì Trương vẫn không yên tâm, nhưng nhìn vẻ mặt kiên định của cô, từ đáy lòng bà cũng cảm thấy tin tưởng cô

Sau khi dì Trương rời khỏi, Nhâm Niệm nhặt mấy cái cốc lên, đi đến bên người Chu Gia Trạch vẫn không ngừng nổi giận: “Muốn tiếp tục đập không?”

Chu Gia Trạch đoạt lấy thứ gì đó trong tay cô tiếp tục ném xuống đất

Nhâm Niệm tiếp tục đưa cho anh những thứ có thể đập, có thể ném, sau khi anh cảm thấy thoải mái, thì căn phòng cũng trở nên bừa bãi, nào là mảnh vụn, nước đọng, quần áo....

Không còn thứ gì có thể đập nữa, ngược lại Nhâm Niệm lại nở nụ cười: “Cảm thấy thoải mái hơn chưa?”

Chu Gia Trạch trừng mắt nhìn cô, không nói gì

Nhâm Niệm vốn rất dịu dàng nhưng giờ phút này lời nói lại trở nên sắc bén:

“Anh cho rằng anh đập bể những thứ này, Thẩm Tâm Dịch có thể quay trở về sao?. Tôi nói cho anh biết, cho dù anh có hủy hết những đồ ở đây, cô ta cũng sẽ không trở về”

Cô chỉ vào bên cửa sổ: “Cho dù anh có từ nơi này nhảy xuống, Thẩm Tâm Dịch cũng sẽ không quay về, nhiều nhất là ở trong bụng càng thêm khinh thường hành động của anh mà thôi, cảm thấy anh thật hèn nhát, cảm thấy anh thật đáng ghét”

“Cô có tư cách gì nói với tôi những lời này?”

Nhâm Niệm hừ lạnh một tiếng sau đó nở nụ cười: “Anh nói xem, vì sao sau khi anh bị thương, mẹ nuôi lại khuyên anh nên quên Thẩm Tâm Dịch?, Anh thông minh như thế, tại sao lại không nghĩ ra. Vết thương trên tay anh nghiêm trọng như vậy, bọn họ cảm thấy rất đau lòng, dĩ nhiên sẽ liên lạc với Thẩm Tâm Dịch, nhưng cô ta vẫn không xuất hiện, điều đó chứng tỏ cô ta không muốn nhìn thấy anh, cô ta không hề yêu anh nữa, những gì thuộc về anh không liên quan đến cô ta, còn anh, anh lại giống như một thằng ngốc làm những chuyện ngây thơ để trông mong cô ta trở về”

“Cô cảm miệng cho tôi”

Cô sẽ không, tựa hồ như cô đang phát tiết hết những gì trong lòng mình:

“Thẩm Tâm Dịch không còn yêu anh nữa, nếu không vì sao biết anh nằm bệnh viện lại không trở về thăm anh, cô ấy đã dùng hành động để nói cho anh biết, cô ấy không còn chút tình cảm nào với anh nữa...”

Ánh mắt Chu Gia Trạch vì cảm phẫn mà đỏ lên, cô nghi ngờ, nếu bây giờ anh không bị thương, có lẽ sẽ bước lên đánh cô

“Cô ấy không yêu anh nữa, anh biết, nếu không anh sẽ không hủy hoại bản thân mình như vậy...”

Không yêu, một chút cũng không yêu nữa rồi

Tiếng hít thở của Chu Gia Trạch dồn dập hơn: “Biến, cô cút cho tôi, cảm miệng, cảm miệng cho tôi”

“Vì sao muốn tôi cút, bởi vì những lời tôi nói đều là thật” Cô cảm thấy mình giống như không sợ chết

Chu Gia Trạch hét lên với cô:

“Cô cái gì cũng không biết, cô biết tôi yêu cô ấy nhiều lắm không?. Cô biết không?. Cô có biết, tôi xem cô ấy như người quan trọng nhất trong đời tôi không?...”

Anh không ngừng nói: “cô biết tôi yêu cô ấy nhiều lắm không?. cô biết tôi yêu cô ấy nhiều lắm không? cô biết tôi yêu cô ấy nhiều lắm không?”

Nhâm Niệm cong khóe miệng lên, yêu nhiều, cũng chỉ có thể yêu thật nhiều mà thôi

“Làm sao tôi lại không yêu, cũng giống như tình yêu tôi dành cho anh thôi” Giọng nói của cô thật bình tĩnh, thật bình tĩnh

Nếu như không yêu sâu, thì làm sao có thể hủy hoại bản thân như vậy?. Đến cuối cùng, ngay cả chính mình cũng xem thường mình

13. Chương 13

Kể từ ngày đó, Chu Gia Trạch trở nên hết sức trầm lặng, không đập phá đồ đạc cũng không chửi ầm lên, bác sĩ, hộ lý đến xem tình hình vết thương của anh thì biểu hiện rất phối hợp, hơn nữa đối với quá trình điều trị cũng không bài xích.

Bác sĩ bảo anh làm gì, thì anh đều tỏ vẻ đồng ý, không giống như ngày trước, từ chối thẳng thừng làm cho sắc mặt người ta khó coi. Trước đây, tình tình của anh không tốt, y tá đều cảm thấy khí áp ở trong phòng rất thấp, cũng tỏ vẻ đồng tình với Nhâm Niệm, mỗi lần làm xong nhiệm vụ thì lập tức chạy trốn. Bây giờ tính tình của Chu Gia Trạch đã thay đổi, thì thời gian dừng lại của mấy y tá cũng nhiều hơn, còn chủ động hỏi anh rất nhiều chuyện nhưng phần lớn thời gian anh đều im lặng, vẫn không muốn mở miệng

Nghê Vân và Chu Trị An đến bệnh viện cũng phát hiện tính tình của Chu Gia Trạch thay đổi, hỏi anh cái gì thì anh đáp lại cái đó, trong loại tình huống này, người làm cha mẹ như bọn họ cũng không thể nói rõ là tốt hay là xấu. Chu Trị An thấy con trai như vậy, còn chủ động đề xuất mua một du thuyền xa hoa để anh đi du ngoạn.

Ngày trước Chu Gia Trạch đã muốn mua một chiếc du thuyền, lòng hư vinh nổi loạn, muốn mua du thuyền mang theo bạn gái đi du ngoạn, vừa có cảm giác lãng mạn, vừa thú vị, chỉ là bị Chu Trị An mắng ột trận, nói ý nghĩ của anh thật giống mấy thằng phá gia chi tử

Bây giờ, Chu Gia Trạch nghe cha mình nói như vậy, chỉ lắc đầu, cũng không cảm thấy hứng thú

Trong khoảng thời gian Chu Gia Trạch hồi phục sức khỏe, Nhâm Niệm vẫn chăm sóc anh như trước, anh cũng không nói lời lạnh nhạt với cô nữa, thậm chí còn phối hợp với hành động của cô, chỉ là vẫn không thích nói chuyện. bản thân Nhâm Niệm cũng phát hiện dường như anh đã thay đổi. chính cô cũng không biết thay đổi tốt hay xấu, không hề nổi giận cũng không căm ghét, lại làm cho cô cảm thấy anh càng trở nên xa lạ, và khó gần hơn

Thậm chí có khoảng thời gian, trong lòng Nhâm Niệm như có chíp bông, cái loại ánh mắt này, làm cô mỗi lần cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không đoán được hàm ý của nó

Vết thương của anh khá hơn một chút, lại đòi về nhà, mấy ngày đầu, mọi người còn lo sợ thân thể của anh sẽ xảy ra vấn đề, ân cần hỏi han, thời điểm anh một mình, cũng phải người đi theo, không khác gì xem anh giống như phạm nhân. Anh đối với cách làm của họ rất không thoải mái, nhưng cũng không tranh cãi, chỉ không muốn tiếp tục ở trong nhà, kiên quyết dọn về căn hộ ở ngoài của anh

Chu Gia Trạch mới đưa ra yêu cầu này đã bị Chu Trị An bác bỏ, nhưng không biết Nghê Vân đã khuyên ông gì đó, lúc này mới đồng ý, đương nhiên cũng có điều kiện, là để Nhâm Niệm đến chăm sóc cho anh, lý do hết sức đầy đủ, bọn họ không tin những hộ lý ở bên ngoài

Lúc bọn họ đưa Chu Gia Trạch đến chỗ ở của anh, sau đó rời đi, Nghê Vân còn bảo Nhâm Niệm tiễn bọn họ một đoạn. Trong khoảng thời gian này, Chu Gia Trạch thay đổi rất lớn, Nghê Vân cho rằng nhất định có liên quan đến Nhâm Niệm, vì thế cũng rất mong đợi ở cô

“Trong khoảng thời gian này, con hãy chăm sóc Gia Trạch thật tốt”

Nghê Vân vỗ vỗ vai của Nhâm Niệm trong lòng đã xem cô như một nửa con dâu của mình rồi, khi phụ nữ nhìn một người phụ nữ khác rất dễ dàng nhìn thấy tình ý trong mắt của họ. Con trai bà muốn cưới người con gái như thế nào, kỳ thật bà cũng không muốn can thiệp, không phải con gái nhà giàu của được, quan trọng là toàn tâm toàn ý đối xử với con trai của bà. Nghê Vân tin vào tình cảm mà Nhâm Niệm dành cho Gia Trạch, nếu như tìm được một người con gái biết thấu hiểu, chắc chắn người làm cha làm mẹ cũng tốn không ít tâm sức

“Con sẽ” Thậm chí Nhâm Niệm cảm thấy lời dặn dò này có chút dư thừa

“Phụ nữ nên hiểu rõ ưu thế của mình, lúc cần mềm yếu thì nên mềm yếu, lúc cần quật cường thì nên quật cường, nếu như dùng sai chỗ, quá mềm yếu sẽ bị cho là người có tâm, quá cứng rắn sẽ bị cho là người không nói lý, nên phải hiểu được lúc nào nên dùng và lúc nào không nên dùng”

Nghê Vân cười cười, có đôi khi phụ nữ vốn không nên đơn thuần như vậy, hướng chi đơn thuần cũng không đổi được kết quả mình muốn

Nghê Vân nhìn thấy tình ý trong mắt của Nhâm Niệm, bà nhẫn nại giải thích chuyện đã từng phát sinh trong đời mình.

Khi đó, Chu Trị An có qua lại với một người phụ nữ, thậm chí còn xuất hiện tin đồn. Lúc mới đầu, khi nghe được tin tức đó, Nghê Vân rất tức giận, nhưng lúc bà bình tĩnh lại, bà không cãi nhau với Chu Trị An, bà biết nếu như bà náo loạn với ông, chỉ làm ông cảm thấy phiền chán, thậm chí còn xem bà như một người điên.

Nhất là nếu giữa vợ chồng xuất hiện vết nứt, người ta sẽ dễ dàng chen chân vào, Nghê Vân giả vờ như không biết gì cả, sau đó rất ủy khuất nói với chồng mình, có một người phụ nữ nói với bà, rằng đã có quan hệ không rõ ràng với chồng bà, còn muốn hẹn bà ra ngoài gặp mặt, Chu Trị An nghe bà nói như thế, sắc mặt lập tức thay đổi, Nghê Vân lại tỏ vẻ như bà rất tin tưởng ông

Cuối cùng, chuyện của Chu Trị An và người phụ nữ ấy cũng chấm dứt

Nghê Vân muốn chính là như vậy, như vô tình hay cố ý để cho người đàn ông của mình biết, bên ngoài có rất nhiều phụ nữ giả dối, có lẽ họ nói họ không thích tiền của bạn, sẽ không phá hoại gia đình của bạn, nhưng sau lưng lại tìm đến bà xã của bà, loại chuyện như vậy, bình thường là điều cấm kỵ của đàn ông

Nghê Vân cười, nhìn Nhâm Niệm: “Con phải nhớ kỹ, con là một cô gái xinh đẹp, đó chính là tài sản của con, con có thể nhỏ bé, nhưng không thể nhỏ bé một cách tùy tiện, con phải biết lợi dụng ưu thế của mình”

Nhâm Niệm gật đầu: “Con biết rồi”

Nghê Vân quan sát nét mặt của cô, phát hiện cô đã hiểu những gì mình nói, lúc này mới vừa lòng gật đầu:

“Trong khoảng thời gian này, làm phiền con rồi”

Kỳ thật, Nhâm Niệm cũng không hiểu được bao nhiêu, chỉ là cô cũng hiểu vài thứ, cô ở trước mặt Chu Gia Trạch quá mức tầm thường, cô tầm thường như vậy, cũng có liên quan đến nhận định của anh, cô không thể tiếp tục như vậy nữa

Chu Gia Trạch ở nhà rất cố gắng phối hợp, không nào loạn cũng không tranh cãi, thậm chí khi Nhâm Niệm hiểu sai ý của anh, anh cũng chỉ nhún mày, không nói chuyện. Dần Dần, chỉ cần Chu Gia Trạch khẽ động một tí, Nhâm Niệm đã biết anh cần gì, biết anh muốn cái gì

Hơn nữa Chu Gia Trạch còn chủ động nói sẽ chia sẻ một vài công việc với Chu Gia Dục, vì thế mỗi ngày sẽ có người đặc biệt đưa văn kiện tới cho anh xử lý, sau khi xử lý xong hết, sẽ có văn kiện khác được đưa đến

Lúc Chu Gia Trạch xử lý công việc, Nhâm Niệm sẽ im lặng đứng ở một bên, cô rất hâm mộ Chu Gia Trạch, dường như chỉ cần anh bằng lòng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể thay đổi thân phận của chính mình.

Lúc muốn làm một thiếu niên phản nghịch, thì đi uống rượu, gây sự, đánh nhau. Lúc bốc đồng, không vừa ý chỗ nào thì chửi ầm lên, lúc muốn trở thành một tinh anh trong thương trường, thì có thể quyết định phương hướng của công việc trong khoảng thời gian ngắn. Mà những thứ này, Nhâm Niệm cô mãi mãi đều làm không được, số mệnh của cô, dường như đã được định sẵn như thế rồi

Sau khi Chu Gia Trạch xử lý xong công việc, quay đầu đi quả nhiên có thể nhìn thấy Nhâm Niệm đứng ở đó, ánh mắt của cô có chút khác biệt, không phải là hâm mộ, hay sùng bái, vẻ mặt không biết đang suy nghĩ gì, Chu Gia Trạch vẫy tay bảo trợ lý rời khỏi, sau đó vẫy tay với Nhâm Niệm

Nhâm Niệm nhìn thấy tay của anh, thì biết anh muốn cái gì, lập tức mang thứ anh cần đến. cô thật im lặng, im lặng đến mức anh suýt quên sự tồn tại của cô, nhưng nếu anh cô thật sự không có ở đây, anh lại cảm thấy kì lạ, loại cảm xúc khó hiểu này, anh không tìm được câu trả lời, vì thế cũng không đi tìm hiểu kết quả

Chu Gia Trạch khôi phục rất nhanh, sau khi anh có thể đi được, thì Nhâm Niệm cũng không cần tiếp tục ở lại, lúc Chu Gia Trạch về nhà, thì mọi người cùng ngồi vây quanh bàn, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên

Nghê Vân và Chu Trị An đều phải mời rượu Nhâm Niệm, cảm ơn cô trong khoảng thời gian này đã chăm sóc Chu Gia Trạch, bà nội Chu cũng khen ngợi Nhâm Niệm nói ai cưới được cô, người đó thật may mắn, mà Chu Gia Trạch chỉ nhìn cô một cái cũng không nói gì

Bầu không khí trên bàn cơm cũng không tệ lắm, một lát sau di động của Chu Gia Trạch vang lên, anh nhìn thoáng qua người gọi đến, liền đi ra ngoài tiếp điện thoại. Bởi vì thân thể đã được thoải mái, nên tâm tình của anh rất tốt, dù sao nằm một chỗ thời gian dài như vậy, bây giờ quả thực cảm thấy thân thể mình nhẹ như yến, chưa bao giờ cảm thấy thân thể khỏe mạnh lại quan trọng như vậy

“Vậy mà hôm nay lại nhớ gọi điện thoại cho anh, ngọn gió nào thổi em đến thế?” Quan hệ của anh với em gái rất tốt, trước đây Chu Gia Dao thường đi theo phía sau anh, chơi đùa với anh, bởi vì anh thích chơi đùa hơn 2 anh trai khác cho nên đi theo anh là chuẩn nhất

Chu Gia Dao cười đến ngượng ngùng: “Thật xin lỗi a, chỉ là anh cũng không thể trách em được, ba mẹ cũng không nói với em, chuyện anh bị thương, nhưng mà không sao anh ba, người hiền có trời phù hộ, bất luận xảy ra chuyện gì đều có thể gặp dữ hóa lành, bình phục nhanh như vậy. Haha, em phải chúc mừng anh rồi”

Chu Gia Trạch liên tục hừ vài tiếng, tỏ vẻ bất mãn

“Được rồi, vì thế bày tỏ sự quan tâm, áy náy của mình, sau khi trở về em sẽ để cho anh bẹo mặt em” Hồi còn bé, lúc 2 anh em bọn họ ở cùng nhau, Chu Gia Trạch thích nhất là nhéo mặt Chu Gia Dao, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều chạy trốn không để cho anh gặp mặt

Chu Gia Trạch giả vờ tức giận thôi, hỏi cô về cuộc sống, học tập ở bên ngoài, bảo cô nên kết bạn với nhiều bạn học một chút. Xây dựng tình bạn với nhau, một đứa con gái ở bên ngoài tự mình sống và học tập, có nhiều thứ anh muốn giúp cũng không được, chỉ có thể dặn dò cô nên chăm sóc bản thân nhiều hơn

“Anh...” Chu Gia Dao cắn môi: “Bây giờ anh còn cảm thấy khó chịu không?”

Chu Gia Trạch nhún mày, không nói gì

Chu Gia Dao cũng không hiểu anh mình đang nghĩ gì, chỉ có thể thở dài:

“Mẹ gọi điện thoại nói sở dĩ anh bị thương là vì chị Tâm Dịch, cho nên em muốn biết...”

Chu Gia Trạch nhìn về phía bầu trời, bầu trời vẫn còn màu xám trắng, giống như phiên muộn, u ám, làm thế nào cũng không đuổi đi được. Nhưng bây giờ bầu trời lại xanh thẳm, giữa màu xanh trong vắt, có mấy đám mây trắng rất lớn đang lơ lửng, giống như kẹo đường màu trắng, muốn dùng xúc cảm để cảm nhận một chút cảm xúc mềm mại ấy

Anh chậm rãi mở miệng: “Yên tâm, anh của em ngốc một lần sẽ không có lần thứ hai đâu”

“Ý em không phải như vậy... Ý em là...” Lòng của cô đã rất căng thẳng, nhưng cô vẫn cố nhịn xuống, không nói những lời này ra. Bởi vì sự việc vẫn chưa có kết quả, ai biết sau này sẽ phát triển như thế nào, cô chỉ có thể đè nén xúc động của mình, chỉ khuyên giải an ủi nói

“Anh, em muốn nói, có lẽ có một ngày nào đó chị Tâm Dịch sẽ hồi tâm chuyển ý”

Sau khi Chu Gia Trạch cúp điện thoại, nghĩ đến câu nói cuối cùng của em gái, không hiểu sao lại cảm thấy thật mỉa mai, thậm chí những việc anh làm so với việc này còn mỉa mai hơn gấp trăm ngàn lần, nhưng khi người khác vô tình nói ra, thì anh cảm thấy bản thân mình thật tầm thường. Hình như anh chỉ có thể đứng ở tại chỗ, chờ đợi Thẩm Tâm Dịch quay đầu lại, người khác nói không sai, quả thật anh đã làm như vậy, nhưng vì sao khi nghe lại, lại cảm thấy chói tai như thế?

Anh đứng hồi lâu, lại nhìn về phía bầu trời, bầu trời vẫn cho là bị ô nhiễm sẽ không xuất hiện cảnh tượng như vậy, nhưng vẫn xuất hiện đầy thôi, bạn cho là, cuộc sống của mình mãi mãi chỉ là màu xám trắng vô vọng, nhưng kì thực đó chỉ là suy nghĩ của riêng bạn, hy vọng sẽ đến, chỉ cần bạn ngẩng đầu lên, bạn sẽ nhìn thấy mà thôi

Lúc Chu Gia Trạch đi vào trong nhà thì mọi người vẫn cười cười như trước, bà nội Chu nhìn đứa cháu trai này vài lần, sẽ vô tình hay hữu ý, nói sau này Nhâm Niệm nhất định sẽ là một người vợ tốt, nhưng nói một hồi lâu cũng không thấy Chu Gia Trạch có phản ứng gì, cho nên cũng không tiếp tục nói nữa

Hàn Giai Giai đặc biệt không thích thái độ của người nhà như thế, giống như muốn buộc Chu Gia Trạch và Nhâm Niệm lại cùng một chỗ, nhưng hết lần này đến lần khác, Chu Gia Trạch cũng không cảm kích. Làm một người phụ nữ độc lập quen rồi, khi cô nhìn thấy có một người phụ nữ điên cuồng vì tình yêu, đặc biệt đối phương lại không muốn tiếp nhận tình cảm của mình, nhưng vẫn ngốc nghếch như vậy, nhìn thấy cảnh tượng như thế, cô không khỏi có chút tức giận

“Tiểu Niệm, mấy ngày nay em vẫn chăm sóc cho Gia Trạch, cũng không có đi làm, làm lỡ không ít thời gian rồi, bây giờ sức khỏe của Gia Trạch đã tốt hơn rồi, em có dự định gì không?”

Hàn Giai Giai cười nhìn Nhâm Niệm, biểu hiện gần đây của cô ấy, tuy làm cô có chút tức giận, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng nhiều hơn

“Em đã gửi sơ yếu lí lịch đến mấy công ty rồi, cũng có công ty gọi điện thoại đến bảo em tới phỏng vấn” Cô chủ động gửi sơ yếu lí lịch của mình, chính là không muốn dựa vào bọn họ để tìm việc làm

Quả nhiên cô vừa mới nói xong, Chu Gia Dịch đã nói muốn giúp cô tìm việc làm, nhưng cô từ chối

Hàn Giai Giai nhìn Chu Gia Trạch vẫn luôn im lặng: “Chú ba, Nhâm Niệm nghỉ việc vì em, em cũng nên làm gì đó đi đúng không?”

Bị điểm đến tên, Chu Gia Trạch không có đen mặt, thậm chí còn gờ ly rượu lên muốn cạ ly với Nhâm Niệm: “Cảm ơn cô, trong khoảng thời gian này đã chăm sóc tôi”

Nhâm Niệm vốn có chút lúng túng nhưng sau khi uống rượu, lại vội vàng mở miệng nói: “Mọi người không cần giúp con, con muốn đi phỏng vấn công ty này, con hy vọng có thể dựa vào chính mình tìm kiếm một công việc, hơn nữa con hy vọng mọi người đừng vì chuyện của con mà cảm thấy mắc nợ con, bởi vì tất cả đều do con tình nguyện, bởi vì con xem mọi người như gia đình của con, con cũng hy vọng mọi người có thể coi con như một thành viên trong gia đình, mà không phải khách khí như vậy....Muốn bồi thường cho con cái gì đó”

Cô nói như vậy, mọi người cũng không biết nói gì

Sau khi vết thương hồi phục, hầu như Chu Gia Trạch dùng tất cả thời gian của mình để làm việc, mỗi ngày đều tận tâm tận lực đến công ty, đến sớm hơn cả nhân viên. Mỗi ngày cũng tan ca rất trễ, nghiêm nhiên trở thành một người cuồng công việc. Mà anh cũng không gặp Nhâm Niệm, thậm chí anh cũng không nhớ tới cô

Chủ nhật, Nghê Vân gọi điện thoại đến bảo anh về nhà ăn cơm

Từ sau khi anh bị thương, Nghê Vân và Chu Trị An dường như đặc biệt quan tâm đến con cái nhiều hơn, ngoại trừ Chu Gia Dao ở nước ngoài, thì mỗi chủ nhật bọn họ đều phải về nhà một chuyến, cho dù chỉ để cho Chu Trị An và Nghê Vân nhìn xem bọn họ có béo lên hay không, hay gầy đi thì nhất định cũng phải xuất hiện trước mặt hai người họ

Chu Gia Trạch chỉ cười nhạt, đối với cách làm của bố mẹ anh, anh cũng không biểu hiện ra ngoài, cho dù không kiên nhẫn, nhưng vẫn lựa chọn về nhà. Ngày hôm đó, sau khi đập bể hết tất cả đồ đạc trong phòng, quả thật anh đã bị câu nói của Nhâm Niệm làm chấn động không nhẹ, thậm chí có một lần anh nảy sinh suy nghĩ trốn tránh. Sau ngày đó, anh suy nghĩ, nếu có một ngày, anh thực sự bị tàn phế, mãi mãi chỉ có thể ngồi ở trên giường, còn có ai sẽ không so đo, mà nhẫn nại đến chăm sóc cho anh, sẽ không rời xa anh?.

Người xuất hiện đầu tiên chính là cha mẹ của anh

Sau khi Chu Gia Trạch về nhà mới phát hiện, anh trai và chị dâu đang ở đây, bọn họ đang nói giỡn với nhau, anh trực tiếp bước qua chào hỏi với bọn họ. Mà Hàn Giai Giai mặt mày rạng rỡ, đang cười nói với Nhâm Niệm

Hàn Giai Giai đẩy đẩy Nhâm Niệm: “Hỏi em đấy, sao em không nói chuyện”

“Ai, em không có gì để nói” Nhâm Niệm có chút tránh né ánh mắt của Hàn Giai Giai

Hàn Giai Giai kéo cánh tay của Chu Gia Dục, cười đến run rẩy hết cả người: “Nhìn xem, Tiểu Niệm của chúng ta đang thẹn thùng đấy”

Thì ra là, buổi chiều lúc bọn họ lái xe đến đây, vô tình nhìn thấy Nhâm Niệm, đương nhiên còn có người đàn ông bên cạnh cô, sau khi về đến nhà, Hàn Giai Giai nhìn thấy Nhâm Niệm thì nghiêm hình bức cung với cô, ép cô phải nói người đàn ông kia là ai

Nhâm Niệm không thể chống đỡ được câu hỏi của Hàn Giai Giai nên chỉ có thể thành thật khai báo, hóa ra người đàn ông ấy là một bác sĩ, lúc Chu Gia Trạch nằm viện, cũng là bệnh viện nơi anh ấy làm việc, bởi vì trong khoảng thời gian này, Nhâm Niệm luôn túc trực ở bệnh viện, nên quen biết với Trần Trác. Trần Trác sau khi biết cô không phải là bạn gái của Chu Gia Trạch, đã tìm đủ mọi lý do để đến đón cô

Hàn Giai Giai là người từng trải, không nhịn được cười nói: “Anh ta đang theo đuổi em sao?”

Nhâm Niệm cúi đầu không nói, cũng xem như ngầm thừa nhận

Hàn Giai Giai nhớ lại người kia một chút: “Mặc dù chị chỉ nhìn thoáng qua, nhưng bộ dạng cũng không tệ, lại là một bác sĩ, được lắm a, bây giờ đãi ngộ của bác sĩ cũng không tồi, hơn nữa khen thưởng cuối năm cũng rất hậu đãi. Với lại a, nếu như tiểu Niệm tìm một người chồng bác sĩ, sau này chúng ta nằm viện,, chắc chắn thuận lợi hơn rất nhiều...”

Chu Gia Dục vội vã gõ đầu bà xã của mình: “Nói nhảm cái gì thế”

Hàn Giai Giai vội vàng vỗ miệng mình: “Em sai rồi, em sai rồi, chúng ta đều rất khỏe, nên tránh bệnh viện xa một chút” Nhưng vẫn nhìn Nhâm Niệm: “Bác sĩ thật không tệ a”

Nhâm Niệm cười đến mức hàm súc, nhưng vẫn không nói gì, chỉ là cô rất hâm mộ Hàn Giai Giai, nhất là khi nhìn thấy Chu Gia Dục, và Hàn Giai Giai ở chung với nhau. Có người nói, mỗi người đều tìm được tình yêu thuộc về mình, có người tìm được, nhưng cũng có rất nhiều người cũng chưa tìm được, vì thế những người chưa tìm được, rất hâm mộ những người đã tìm được

Cô vừa mới chuẩn bị thu hồi ánh mắt, lại vô tình nhìn thấy ánh mắt của Chu Gia Trạch, cô lập tức thu về lại. Chuyện hôm nay vốn là chuyện ngoài ý muốn, cô không muốn để anh nghĩ rằng là cô cố ý

Sau khi ăn xong, hai anh em Chu gia đều bị giữ lại, nhưng Nhâm Niệm lại khẳng khái về trước, cô còn một số việc chưa hoàn thành, hôm nay phải trở về tăng ca, bọn họ khuyên một hồi, thấy thái độ của cô vô cùng kiên định, nên cũng để cho cô rời khỏi

Nhâm Niệm cảm thấy mình rất kì quái, nhìn thấy bọn họ ở chung hòa thuận, cô nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng trong lòng cô lại có chút khó chịu, dường như biết tất cả những điều đó không thuộc về mình, hạnh phúc thuộc về người một nhà bọn họ, không liên quan gì đến cô, loại ý niệm này một khi đã trở dậy, thì không thể nào kiềm nén lại được

Cô đứng ở trong sân nhìn những đứa trẻ chơi đùa, bất giác bật cười, ngày trước cô cũng thường chạy đến đây, nguyên nhân lớn nhất là chỗ này có rất nhiều trò để chơi, khi đó, đối với một đứa con nít như cô mà nói, nơi này có thể xem là một nửa khu vui chơi, bây giờ cô vẫn nhớ rõ những hồi ức đó, nhưng đã qua tuổi rong chơi rồi, bất chợt cảm thấy ưu thương

Cô quá mức tập trung, nên bên cạnh có thêm người cũng không biết

“Hắn là nên chúc mừng cô?” Thanh âm của Chu Gia Trạch rất đột ngột, Nhâm Niệm theo bản năng bị dọa một chút

“Cái gì?”

Quả thực cô không hiểu anh đang nói gì

“Không phải cô đã có bạn trai rồi sao?” Vừa rồi các cô nói chuyện, anh nghe rất rõ ràng

Lúc này, Nhâm Niệm mới hiểu được, có lẽ anh đã hiểu lầm cái gì đó, chỉ là, cô vừa mới lên tiếng giải thích, thì trong lòng lại dâng lên cảm xúc trái ngược, vì sao cô phải giải thích cho anh?. Ko quan trọng, hơn nữa anh cũng không để ý

“À...” Giọng nói của cô rất thấp cũng không biết cô muốn nói gì

Chu Gia Trạch thấy cô thừa nhận, trong lòng cảm thấy buồn bực nhìn cô chằm chằm, cũng không nói chuyện
Nhâm Niệm cũng cảm thấy không có gì để nói: “Còn có việc gì không?”

Chu Gia Trạch không muốn nhìn cô: “Cô chăm sóc cho tôi lâu như vậy, tôi nghĩ mình cần phải nói cảm ơn cô”

“Anh đã nói cảm ơn tôi rồi”

“Đó là ngoài miệng thôi, người hiện đại đều biết loại cảm ơn này không có ý nghĩa gì cả” Anh lấy bóp tiền ra: “Vẫn nên thực tế hơn một chút”

Nhâm Niệm nhìn động tác của anh, đột nhiên cảm thấy rất thương hại mình: “Tôi không cần tiền của anh...”

“Cô cầm đi, cũng không bao nhiêu cả, cũng không đại biểu cho gì hết, chỉ là, tôi không muốn mỗi ngày có người nhớ đến tôi, vì tôi từng thiếu nợ họ...” (hehe, dối lòng =)). Vì biết bạn ấy thất nghiệp vì mình, cho nên muốn cho bạn ấy số tiền để bạn ấy trang trải trong thời gian chưa tìm được việc làm)

Hóa ra là như vậy....

Nhâm Niệm lấy mấy tờ: “Vây được rồi, tôi chỉ cần nhiều đây thôi, tương đương với tôi làm thuê cho anh, đây là tiền lương trả theo mức việc của tôi đã làm, như vậy được rồi chứ?”

Cũng được, xem như cô đã bán sức lao động của mình, có lẽ trong lòng sẽ cảm thấy cân bằng một chút

Cô lấy nhiều tiền bỏ lại vào tay anh: “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi trước”

Nhâm Niệm xoay người rời đi, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ, nhưng không có quay đầu lại. Chu Gia Trạch vẫn luôn nhìn bóng lưng của cô, lúc cô đi đến cửa chính thì rốt cuộc anh cũng đuổi theo: “Nhâm Niệm”

Cô vô cùng kinh ngạc, sau đó xoay người lại nhìn anh

“Đây chính là tình yêu cô dành cho tôi sao?. Mới chưa được bao lâu, thì cô đã ở bên người khác?. Đây là yêu mà cô nói sao?” (đã chịu nói thật lòng mình)

Tại sao lại rẻ như vậy?

Nhâm Niệm thở dài một hơi: “Cuối cùng tôi cũng phải lập gia đình chứ?”

Nếu như muốn lập gia đình thì phải tiếp nhận một người đàn ông khác, dù sao cái gì cũng cần phải thỏa hiệp

Cô không muốn nói thêm gì nữa, có lẽ trái tim thật sự rất mệt mỏi

Chu Gia Trạch vẫn trừng mắt nhìn cô: “Thì ra đây chính là tình yêu của cô nói. Mẹ nó, thật là rẻ quá”

Nhâm Niệm đứng lại, bỗng nhiên nhìn anh nở nụ cười: “Chu Gia Trạch, bây giờ có phải anh vẫn còn sống hay không?”

Chu Gia Trạch trừng mắt nhìn cô, không hiểu

“Anh yêu Thẩm Tâm Dịch như vậy, nhưng cô ta đã đi rồi, cô ta không cần anh, thậm chí không yêu anh, nhưng anh vẫn có thể tiếp tục sống”

Không có tự sát, không tiếp tục dày vò chính mình, cũng không đau khổ đến muốn sống muốn chết.

Yêu chính là yêu, nhưng cuộc sống chính là cuộc sống

14. Chương 14

Nhâm Niệm chưa từng phát sinh bất cứ tình cảm gì với Trần Trác ngoài tình bạn, lúc ở bệnh viện Trần Trác rất chiều cô, nhất là sau khi Chu Gia Trạch nổi giận với cô, khi đó cô thường đi dạo ở bệnh viện một mình.

Trần Trác sẽ xuất hiện, dùng đủ mọi cách để an ủi cô. Sau khi Chu Gia Trạch xuất viện, Trần Trác cũng nói cho cô biết rất nhiều biện pháp để chăm sóc bệnh nhân. Trong lúc này, tâm lý của người bệnh cho nên lúc chăm sóc cần nên mạnh mẽ một chút...Cô cảm thấy anh là một người bạn tốt, nhưng chỉ là một người bạn mà thôi

Cô không nghĩ thái độ của Chu Gia Trạch, đại biểu cho điều gì, sau khi trở về thành phố này, cô cảm thấy mình đã mất đi rất nhiều rất nhiều thứ gì đó, sống quá mức tâm thường, hoàn toàn không nghĩ cho bản thân mình. Ý niệm này xuất hiện, lúc sáng sớm một mình cô đi dạo trên quảng trường rộng lớn, cô nghe thấy tiếng chuông thật lớn vang lên, bỗng nhiên cô tự hỏi mình, nếu như có một ngày, cô và Chu Gia Trạch ở bên nhau, cô sẽ như thế nào?

Cô cơ hồ có thể tưởng tượng ra hình ảnh ấy, Chu Gia Trạch nói gì, cô nghe nấy, và cô không thể yêu cầu anh bất cứ điều gì, anh có thể sai khiến cô, còn cô thì không. Cô để tay lên ngực mình tự hỏi, đây có phải là tình cảm bình đẳng mà cô muốn hay không?

Hình ảnh cô tưởng tượng là hư ảo, nhưng rõ ràng khiến cho cô hiểu được, cô phải tôn trọng chính mình, cho dù là yêu một người, cũng phải yêu quý bản thân mình, nếu không, đừng trách vì sao người khác xem thường mình

Nhâm Niệm rất cố gắng, nỗ lực làm việc, cô muốn học vài thứ, để mình càng có thêm tự tin, về phần những chuyện khác, cô không muốn suy nghĩ nhiều

Sau khi tan tầm, cô ra khỏi cao ốc của công ty

Trần Trác đã lái xe đến, cô vốn muốn bước xuống đường, nhưng bị xe của anh dọa, làm cô nhảy dựng lên, sau khi cô phục hồi tinh thần lại, lúng túng chào hỏi:

“Hôm nay anh không phải trực ban sao?”

Trần Trác gật đầu nói: “Nhanh lên xe”

Xe phía sau anh đã nhện không được nhấn kèn tin tin, Nhâm Niệm đành phải lên xe, cô có chút căng thẳng, không biết nên nói năng thế nào trong tình huống như thế này

“Cô muốn ăn gì?” Trần Trác tùy ý mở miệng nói

Giọng nói của anh bình thản như vậy, làm cho cô cảm thấy nếu như mình từ chối thì có vẻ hơi kì, huống hồ cô không tìm được lý do để từ chối, cô mới hết giờ làm, đương nhiên không thể lấy lý do đã ăn cơm xong để cự tuyệt. cô hơi hồi hận, vì lúc trước anh hỏi cô với Chu Gia Trạch có quan hệ gì, cô không nên phủ nhận, nếu không sẽ không có phiền phức như bây giờ

“Tùy tiện cũng được” Nhất thời cô cũng không biết muốn ăn gì

“Ở đây không có bán món tùy tiện”

Anh cười nhìn cô, trong ánh mắt có vài ánh sáng chớp động, cô nghĩ anh là một người sống rất tích cực, không giống vẻ trầm lặng nội tâm như cô, không hiểu sao, cô cảm thấy anh rất tốt

“Anh cảm thấy ăn cái gì ngon?. Tôi thật không biết ở đây có món ăn gì ngon” Thời gian dài như vậy, cô cũng không có ra ngoài đi dạo, cũng không biết tìm ai đi cùng

Trần Trác suy nghĩ một chút rồi đề nghị một chỗ. Nhâm Niệm chưa từng đến đó, cho nên cũng ôm một chút ảo tưởng

Có lẽ đã đến giờ ăn tối, chỗ của Trần Trác đề nghị đã kín người hết chỗ. Ở cửa còn có không ít người đứng chờ. Trần Trác nói cho cô biết, đừng nhìn có nhiều người như vậy, đợi không được bao lâu, bọn họ đi gọi món ăn trước, nếu có chỗ ngồi trống, người phục vụ sẽ gọi cho họ. Huống chi đã đến đây rồi, dĩ nhiên muốn ăn thì phải có tính toán

Nhâm Niệm vốn cho là phải chờ thật lâu, thật không ngờ chỉ vài phút sau thì có thể đi vào

“Lúc còn học trung học, anh cũng rất thích đến ăn nơi này, mỗi lần nhất định sẽ ăn canh đậu hũ và cà tím, hương vị sau khi ăn xong, sẽ nhớ mãi không quên” Trần Trác khoa trương miêu tả

“Thật nhìn không ra, anh lại là một người có tâm hồn ăn uống” Nhâm Niệm vốn cho là, người làm bác sĩ sẽ tương đối thâm trầm, mỗi ngày đều mặc áo khoác trắng, không biểu lộ tình cảm gì

Trần Trác gãi gãi đầu: “Có tâm hồn ăn uống thì anh không dám nhận, nhưng cũng tương đối hiểu biết những món ăn đặc sản của chỗ này”

Rất nhanh, đồ ăn bọn họ gọi, đã được bưng lên, nếu không phải Trần Trác giới thiệu, chắc chắn cô sẽ không tin một củ giống khoai tây, bọn họ gọi là cà tím, hơn nữa nồi bưng lên không ngừng bốc lên hơi nóng xèo xèo. Cà tím được sắt thành từng khúc, ở giữa còn được khoét một lỗ, nhồi thịt vào bên trong. Sau đó để vào trong nồi, vì thế bây giờ trở thành một củ “khoai tây nhỏ” hình tròn. Cô dùng chiếc đũa gấp lên ăn thử, mùi vị cũng không tệ, chỉ là hơi béo một chút

Mà canh đậu đủ cũng không giống với trong tưởng tượng của cô, phía dưới là một tầng đậu hũ, mặt trên được phủ một màu xanh, đậu hũ rất mềm, không thể dùng đũa gấp được, chỉ có thể dùng thìa múc từng miếng, đậu hũ vừa vào miệng thì tan ngay, mà lớp màu xanh phủ trên mặt đậu phủ chính là ớt xanh, cũng không cay, có mùi vị vô cùng ngon

Trần Trác thấy cô rất thích nên chủ động xới cơm, những thứ anh thích ở chỗ này còn rất nhiều, có thể tự chọn món ăn, lựa chọn ăn cơm hoặc cháo, mình còn có thể gọi một đĩa dưa muối, nước và hoa quả được cắt sẵn miễn phí

“Mùi vị cũng không tệ” Cô rất hài lòng với món đậu hũ này

“Vậy thì cô ăn nhiều một chút”

Cô gật đầu, đồ ăn rất ngon, nên tâm trạng cũng rất tốt, cũng có ham muốn nói chuyện: “Lúc còn nhỏ tôi rất thích ăn đậu hũ cay, nhất là món do mẹ tôi làm, bà có thể chiên đậu hũ rất ngon, lại có thể giữ nguyên được hình dáng của đậu hũ”

Trần Trác ngẩng đầu lên: “Cha mẹ nấu món gì đó, , luôn gửi gắm tình yêu thương trong đó, đương nhiên ăn cũng cảm thấy ngon hơn”

Nhâm Niệm nghĩ đến chuyện của bố mẹ, chuyện đã trôi qua lâu như vậy, cô cũng nên bình thường lại: “Có lẽ là như vậy”

Sau khi ăn cơm xong, Nhâm Niệm khẳng khẳng muốn trả tiền, nhưng Trần Trác lại nhỏ giọng nói bên tai cô, hành động của cô làm cho anh mất mặt, đừng để anh không xuống đài được, huống chi cũng không tốn bao nhiêu tiền. Nhâm Niệm nói không lại anh, nên đành thuận theo ý anh ta

Nhà hàng này ở phía dưới quảng trường phố thức ăn ngon, nên các cô cùng đi thang máy lên lầu. Nhìn xung quanh, có thể nhìn thấy rất nhiều cửa hàng quần áo hoa lệ, mùa này, có rất nhiều cửa hàng treo bảng giảm giá

Cô cũng đã từng đến Thương Thành, tùy ý chọn mua quần áo mình thích, mà bố của cô sẽ cho cô một cái thẻ, để cô có thể tự mua những quần áo mình thích bởi vì ông nói cô mãi mãi là công chúa của ông

Nghĩ đến quá khứ, cô không kìm được nở nụ cười, không biết bắt đầu từ khi nào, cô không muốn suy nghĩ đến những chuyện làm cho bản thân mình đau khổ, cô luôn nhớ lại những chuyện có thể làm mình vui vẻ. Nếu như cuộc đời con người ngắn ngủi như vậy, vậy thì hãy cố gắng vui vẻ mà tận hưởng nó

“Hôm nay, nhìn cô có chút khác biệt” Trần Trác nhìn cô đánh giá

“Có chỗ nào khác?” Cô dùng tay chỉnh lại túi của mình, vừa bước vừa hỏi

Trần Trác chỉ vào mặt cô: “Chỗ này”

Cô tròn to 2 mắt nhìn anh

“Trước đây vẻ mặt của cô luôn cho thấy cô không vui, nhưng bây giờ lại khác, vẻ mặt của cô lúc này rất nhẹ nhàng”

“Thay đổi như vậy là tốt hay xấu?”

Trần Trác suy nghĩ một chút: “Đương nhiên là tốt”

Bọn họ cùng đi dạo một lát, Trần Trác mới đưa cô về nhà, khi đến dưới lầu, cô muốn mở miệng nói gì đó với anh, nhưng cuối cùng, chỉ nói với anh hãy lái xe cẩn thận, anh cũng chưa bày tỏ với cô, nếu như cô chủ động nhắc đến, nhưng ý anh không phải như vậy, vậy chẳng khác nào cô tự mình đa tình

....

Nhâm Niệm không ngờ mình sẽ gặp Mộc Lương Tây trong tiệc rượu, các cô vừa gặp mặt, lại không nhận được tự lại một chỗ nói chuyện với nhau.

Rất xa, cô đã nhìn thấy Mộc Lương Tây đi cùng một người đàn ông anh tuần qua đây, nhưng Mộc Lương Tây cũng không định chủ động giới thiệu người đàn ông đó, vì thế cô cũng không hỏi

“Cậu đổi việc rồi hả?” Mộc Lương Tây như hữu ý vô ý hỏi thăm tin tức của cô

Nhâm Niệm gật đầu: “Tớ muốn tự dựa vào sức mình để tìm việc, dù sao cũng không thể ỷ lại vào người khác mãi được”

Mộc Lương Tây gật đầu, tựa hồ cô cũng tán thành với cách nghĩ của Nhâm Niệm: “Cậu với Gia Trạch tiến triển như thế nào rồi?”

Nhắc đến chuyện này, Nhâm Niệm cúi đầu theo bản năng, sau đó lại thở dài. Từ trước đến giờ, Mộc Lương Tây không phải là người thích làm người khác khó xử, lúc cô chuẩn bị đổi đề tài, thì lại nghe Nhâm Niệm mở miệng nói:

“Lương Tây, cậu nói xem, gả cho người mình yêu tốt, hay gả cho người yêu mình tốt hơn?”

“Yêu mình” Mộc Lương Tây không chút do dự trả lời

Nhâm Niệm sững sờ nhìn Mộc Lương Tây, cô còn nhớ rõ, lúc còn học đại học, Mộc Lương Tây đã tranh luận vấn đề này với 2 người bạn cùng phòng, quan điểm lúc ấy của cô ấy là được gả cho người đàn ông mình yêu

Cô không ngờ, sau nhiều năm trôi qua, cô ấy lại không chút do dự cho cô một đáp án khác

Mộc Lương Tây tựa hồ cũng nhận ra sự kinh ngạc của cô, chỉ cười khẽ nói:

“Yêu một người rất mệt mỏi, mệt đến chết lặng, sau đó sẽ quên mất, lúc trước khi mình theo đuổi tình yêu thì mang tâm trạng như thế nào” Cô nói xong, lại bắt đầu nhấp một ngụm rượu

Nhâm Niệm ngơ ngác nhìn cô ấy, cô biết Mộc Lương Tây từng yêu một người đàn ông, đến nỗi tên của anh ta cô ấy cũng không biết

Năm nhất đại học, các cô thường chia sẻ bí mật lẫn nhau, bao gồm cả người con trai mà mình thầm mến trong lòng, thực kinh ngạc vì nguyên nhân của các cô giống nhau, nên quan hệ càng thêm thân thiết, cũng trở thành bạn tốt của nhau

Cho đến bây giờ, Nhâm Niệm cũng không nghi ngờ cách nói chuyện của Mộc Lương Tây, quá khứ là như vậy, hiện tại cũng như vậy

Thời gian rảnh rỗi của Mộc Lương Tây không nhiều, lúc nào vỗ vỗ bả vai của Nhâm Niệm:

“Có rảnh thì đến tìm tớ, nếu có chuyện phiền phức, tớ cũng hoan nghênh cậu đến tìm tớ”

Nhâm Niệm gật đầu với cô

Sau đó, nhìn thấy trên các tờ báo lớn cô mới biết, người đàn ông đi cùng với Mộc Lương Tây chính là chồng của cô ấy, nghe nói, hai người đám cưới của hai người dựa trên lợi ích 2 bên, người đó đã có bạn gái quen biết nhiều năm

Nhâm Niệm cười khổ, nội dung vở kịch này, tại sao lại giống nhau như thế

Nhâm Niệm cũng tiếp tục cố gắng làm việc, lúc rảnh rỗi, bà nội Chu lại gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô, cô sẽ kể cho bà nghe những chuyện thú vị xảy ra bên cạnh mình, chọc bà nội Chu cười ha ha

Mà Trần Trác cũng đến tìm cô, bình thường sẽ đưa cô đi ăn cơm, hay ra ngoài hát karaoke với đám bạn, cô cũng không hề từ chối, cô nghĩ, mình cũng nên cho bản thân một cơ hội để tiếp nhận người đàn ông khác, không thể giống như quá khứ, khẳng khái giữ lấy trái tim mình, ngoại trừ làm cho người ta thấy mình ngốc, thì không có ý nghĩa gì khác

Lúc nhận được điện thoại của Nhâm Niệm, bà nội Chu vui cười hơn hở, sau khi cúp điện thoại còn không nhận được lắm bầm:

“Tiểu Niệm thật ngoan, thật không uống công mình yêu thương nó”

Vừa vặn lúc này, Chu Gia Trạch trở về, bà nội Chu nhìn thấy anh lại nhịn không được oán giận nói:

“Còn biết trở về sao, tưởng cháu đã quên mất bà nội rồi chứ, ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi về, còn không bằng Tiểu Niệm, nó còn biết gọi điện thoại nói chuyện để bà nội giải sầu”

Chu Gia Trạch nghe bà nội nhắc đến Nhâm Niệm, mi tâm anh nhíu lại: “A, hai người đã nói gì?”

Anh đi đến tủ lạnh lấy một lon nước ngọt ra gỡ uống, tùy ý ngồi xuống sofa, bộ dạng giống như không chút để ý

Bà nội Chu thấy dáng vẻ anh như vậy thì cảm thấy tức giận:

“Không nói gì cả, một người con gái tốt như Tiểu Niệm mà không biết quý trọng, hừ”

Mất thấy mình bị bà nội ghét bỏ, Chu Gia Trạch mím môi, cũng không nói tiếp giống như lúc trước

Bà nội Chu lại lầm bầm:

“Cũng không biết quan hệ của tiểu Niệm với vị bác sĩ kia ra sao rồi, chỉ mong con bé gặp được người tốt”

Nghe được lời bà nội nói, đột nhiên Chu Gia Trạch cảm thấy hương vị của coca thay đổi, anh cảm thấy hương vị rất kì lạ, uống vào miệng, nhưng cũng uống không xong

Nhâm Niệm bị Trần Trác dẫn đi ca hát, trước đây cô rất ít đến những nơi như vậy, duy nhất một lần là bị bạn cùng lớp ép đến. Trong quá khứ, cô cảm thấy KTV cũng không khác gì quán bar, cô vẫn luôn là nữ sinh ngoan, vì thế rất ít đến những nơi như thế này

Bây giờ cô cảm thấy KTV thật sự là một chỗ tốt, có thể phát tiết bất mãn trong lòng mình theo âm nhạc. nhưng lại thần không biết quỷ không hay

Cô với Trần Trác cùng nhau đi ra, tâm trạng của cô rất tốt. cô nói với anh về rất nhiều chuyện hồi nhỏ của mình, Trần Trác cũng nói về những chuyện của anh lúc nhỏ, lúc đó anh rất nghịch ngợm, làm cho Nhâm Niệm cười ha ha không ngừng

Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi về phía bãi đỗ xe

Một chiếc xe đi qua bên cạnh bọn họ, trong lúc vô tình cô nhìn thoáng qua chiếc xe kia, lại bị chiếc xe đó hấp dẫn tầm mắt, cô cũng sờ nhìn chiếc xe kia, đứng ở tại chỗ, mới phát hiện chiếc xe kia dừng ở một chỗ không xa, cô lập tức chạy về phía chiếc xe ấy

Trần Trác không biết vì sao cô lại trở nên như vậy, nhưng sợ cô gặp chuyện không may nên cũng đuổi theo

Khi cô đuổi tới bên cạnh chiếc xe, người trong xe đã xuống xe, hơn nữa còn cùng một người nào đẩy vào hội sở, Nhâm Niệm cũng muốn vào nhưng bị người ngăn lại

Trần Trác nắm lấy tay áo của cô, suy đoán sự khác thường của cô: “Cô gặp được người quen à?”

Cô cũng sờ nhìn Trần Trác: “Nơi này là nơi nào?”

“Hắn là nơi tụ hội của những người có tiền, bọn họ sẽ không để chúng ta vào trong đâu” Trần Trác kéo tay cô, hy vọng cô sẽ rời khỏi

Nhâm Niệm cắn môi, nếu vừa rồi cô không nhìn lầm, thì người vừa mới đi vào là Lạc Minh Khải, chồng của Mộc Lương Tây, trong bữa tiệc ngày hôm đó, người cô nhìn thấy chính là người đàn ông ấy, nhưng lúc này, người phụ nữ bên cạnh Lạc Minh Khải không phải là Mộc Lương Tây, người phụ nữ ấy còn kéo tay của anh ta, vừa nhìn là biết không phải quan hệ bình thường

Thảo nào, Mộc Lương Tây lại lộ ra vẻ mặt như vậy

“Chúng ta đi thôi” Trần Trác phát hiện trạng thái của cô không đúng, sợ cô tiếp tục ở lại chỗ này sẽ xảy ra chuyện

Chỉ là Nhâm Niệm cảm thấy lòng mình lạnh lẽo, thì ra không chỉ có phụ nữ có mối tình đầu, đàn ông cũng có, cho dù bên người đã có vợ cũng không quên bạn gái trước

Cô cảm thấy mình rất hiểu Chu Gia Trạch, rất hiểu rồi

Trần Trác còn muốn kéo Nhâm Niệm đi, thì đã có người tới bên cạnh bọn họ

Người đàn ông không nhìn Trần Trác mà lại nhìn Nhâm Niệm: “Cô muốn đi vào trong?”

Nhâm Niệm thật không ngờ sẽ gặp Chu Gia Trạch ở đây, trong lòng cô vừa nhớ đến cái tên này, cô gật đầu, lại lắc đầu

Chu Gia Trạch liếc mắt nhìn Trần Trác một cái, cảm thấy tồn tại của anh ta quả thật dư thừa: “Tôi sẽ đưa cô ấy về, anh về trước đi”

Trần Trác đương nhiên biết Chu Gia Trạch, nhưng anh không quan tâm thái độ của Chu Gia Trạch, mà chỉ nhìn Nhâm Niệm

Chu Gia Trạch thấy cô lưỡng lự lại lạnh lùng nói: “Muốn vào thì nhanh một chút”

Nhâm Niệm lộ ra vẻ mặt xin lỗi nhìn Trần Trác, sau đó theo Chu Gia Trạch đi vào. Hôm nay anh mặc âu phục, giày da, thân thể dường như được một tầng lãnh khí bao bọc, hơi thở nặng nề, cô theo bản năng đi cách anh rất xa

Anh đi ở phía trước, mà cô đi ở phía sau anh

Bên trong lớn hơn so với tưởng tượng của cô, dọc theo đường đi cô suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc cô có nên quần chuyện này hay không?. Cô dừng bước, kéo ống tay áo của Chu Gia Trạch

Cô muốn nhờ Chu Gia Trạch vào trong dò xét một chút, Lạc Minh Khải có quan hệ gì với người phụ nữ kia, cô hy vọng mình đoán sai, Lạc Minh Khải không có phản bội Mộc Lương Tây

Sắc mặt Chu Gia Trạch rất khó coi, nhưng sau khi cô nói hết lời cũng không từ chối, mà bảo cô đợi ở tại chỗ

Anh trở về rất nhanh: “Người phụ nữ ấy là bạn gái của anh ta”

Trong vòng lẩn quẩn của Lạc Minh Khải, ai cũng biết sự tồn tại của người phụ nữ này, cũng bởi vì điều này, anh không cần tốn chút sức lực nào, cũng hỏi thăm được tin tức

Nhâm Niệm thở dài một hơi, nhưng cảm thấy thật mĩa mai. Cô hy vọng mọi chuyện tốt thì mãi mãi không xảy ra, chuyện xấu cô hoài nghi, lại trở thành sự thật nhanh như vậy

Cô căn môi: “Có lẽ anh và Lạc Minh Khải có thể trở thành bạn của nhau đấy”

Cô thấy anh không nói lời nào lại tiếp tục nói: “Có thể tâm sự với anh ta, vì sao lại nhớ mãi không quên bạn gái cũ như vậy”

15. Chương 15

Nhâm Niệm không tiếp tục ở lại hội sở cũng không thể đi đến trước mặt Lạc Minh Khải, chỉ trích anh ta vì sao lại đối xử với Lương Tây như vậy, cô cảm thấy hành vi của mình giống như vô số phụ nữ ở trên mạng, chỉ trích ai đó phá hoại gia đình của người khác. Mà một khi có sự xuất hiện của người thứ ba bên cạnh, ngoại trừ khinh bỉ dưới đáy lòng, căn bản cũng không thể làm gì khác

Sau khi nghe xong câu nói kia của cô, Chu Gia Trạch chỉ trừng mắt nhìn cô, cô cũng không để ý đến thái độ của anh, tự mình đi ra ngoài, cô không hiểu, tại sao mình lại vô lực và yếu đuối như vậy, thậm chí cảm thấy mình không có tư cách, bất kể là chỉ trích Lạc Minh Khải hay trách móc Chu Gia Trạch, cô tựa hồ đều không có tư cách, không có lý do để tức giận

Cô đã từng nghe đồng nghiệp nói, ở trong lòng người đàn ông bình thường có vài người phụ nữ, một người làm cho tim anh ta đập thình thịch, một người có thể làm cho anh ta cảm thấy được thấu hiểu, còn một người có thể cười làm vợ, bất luận anh ta chọn người nào, cũng không nỡ bỏ người kia, mà ở những lứa tuổi khác nhau, lại có sự lựa chọn khác nhau.

Mà phụ nữ, bình thường đều hy vọng, người khiến trái tim mình rung động, và người ở bên cạnh mình là cùng một người, vì thế một người đàn ông mất đi người phụ nữ sẽ không sao, nhưng khi người phụ nữ mất đi một người đàn ông chính là một đả kích trí mệnh

Cô không biết quan điểm này có đúng hay không, nhưng cô cảm thấy rất khổ sở, khổ sở nói không rõ nguyên nhân. Cô nhớ tới, Lương Tây từng nói, phải chọn người mình yêu, phải trải qua bao nhiêu chuyện, bao nhiêu khó khăn mới có thể thay đổi quyết định từ: “Người tôi yêu” thành “người yêu tôi”. Bỗng nhiên cô cảm thấy, cô hiểu, mình nên lựa chọn thế nào

Chủ nhật, Nhâm Niệm hẹn Mộc Lương Tây ra ngoài, cô ấy cũng không từ chối, sau khi nhận được điện thoại của Nhâm Niệm còn rất vui vẻ reo chọc, nói là cô ấy đã ở nhà đợi thật lâu, thật lâu, bây giờ đã có cơ hội ra khỏi nhà rồi

Nghe giọng nói của Lương Tây, không hiểu sao Nhâm Niệm cảm thấy có chút khó chịu

Mộc Lương Tây không có trang điểm, Nhâm Niệm chăm chú đánh giá cô, không thể không nói Mộc Lương Tây là một người phụ nữ xinh đẹp, chỉ là quá gầy, trong ánh mắt mang theo một chút ưu sầu, nhưng cô nhìn thấy rõ, ánh mắt của cô lúc chớp chớp, giống như ánh mặt trời khô hanh, cực kì xinh đẹp, chút ưu sầu trong đáy mắt giống như giọt mưa rơi xuống mặt đất, chỉ một tiếng, sau đó khô ngay

“Sao cậu lại hẹn tớ ra ngoài?” Đã lâu rồi không có liên lạc, nói thật, cảm thấy có chút xa lạ

“Bởi vì tớ xem cậu như bạn a, chẳng lẽ cậu không xem tớ là bạn?” Nhâm Niệm cố tình làm ra bộ dạng tức giận

Lương Tây che miệng cười: “Tớ không xem cậu như bạn”

Nhâm Niệm lại nhào lên, muốn nhéo khuôn mặt của cô, nhưng cô không ngừng trốn tránh

Nhâm Niệm nhìn thấy dáng vẻ của Mộc Lương Tây, đột nhiên cô không muốn nói cho cô ấy biết về cảnh những gì mình đã nhìn thấy, chỉ cần cô ấy có thể vui vẻ, vậy những sự thật khó chịu,, nói ra còn có ý nghĩa gì, có gì có thể so sánh với trong lòng vui vẻ, càng làm người ta hạnh phúc?

Bọn họ cùng nhau đi vào cửa hàng tổng hợp, cửa hàng tổng hợp rất lớn, không gian cũng rất đầy đủ, âm nhạc vang lên nhẹ nhàng, chậm chậm, Nhâm Niệm nuốt nuốt nước miệng, không nhịn được oán giận nói:

“Lâu như vậy rồi, cậu cũng không giới thiệu chồng cậu ỉn biết, đúng là không xem mình là bạn rồi”

Mộc Lương Tây nhún nhún vai nói: “Anh ta rất bề bộn công việc a”. Cô dùng ngữ khí rất bình thường nói: “Phần lớn thời gian đều ở công ty, rất ít khi về nhà”

Nhâm Niệm cho rằng cô sẽ nhìn thấy sự buồn rầu trên mặt Mộc Lương Tây, vẻ mặt của Mộc Lương Tây bình thường đến không thể bình thường hơn, thậm chí còn vui vẻ kéo tay Nhâm Niệm bước vào một cửa hàng:

“Cậu xem, bộ quần áo này trông thế nào, nhìn rất đẹp”

Nhâm Niệm đành phải nhìn bộ y phục đó nói: “Không tệ”

Mộc Lương Tây vội vàng gỡ quần áo xuống, sau đó ướm thử trên người Nhâm Niệm: “Tớ cảm thấy rất hợp với cậu, cậu mau đi thử xem”

Nhâm Niệm trừng mắt nhìn cô, giá của bộ quần áo này chắc chắn không rẻ, không phải thứ cô có thể mua nổi, Mộc Lương Tây nháy nháy mắt với cô:

“Nhanh đi thử đi, nếu ko tớ sẽ tức giận đấy”

Sau khi thấy Nhâm Niệm đi thử quần áo, biểu cảm trên mặt của cô với hòa hoãn xuống, ánh mắt cô giống như u sầu sâu không thấy đáy, cô gọi người phục vụ đến, dùng thẻ tín dụng quét thanh toán bộ quần áo của Nhâm Niệm, sau khi lấy thẻ tín dụng ra, cô nhìn tên chủ thẻ trên chiếc thẻ màu đen tôn quý- Chủ thẻ: Lạc Minh Khải

Nhâm Niệm bước ra khỏi phòng thử đồ, mới biết Mộc Lương Tây đã thanh toán bộ quần áo này rồi, liền hoảng sợ, quả thật bộ đồ này rất vừa người, cũng rất đẹp nhưng tốc độ này của cô ấy, cũng quá dọa người, nếu như sau khi cô thử, cảm thấy không hợp, thì làm sao bây giờ?. Hơn nữa cô ấy cũng không còn ở đây, nhân viên thu ngân nói cô ấy đã đi về hướng toilet rồi

Lúc Nhâm Niệm đi tìm Mộc Lương Tây, thì thấy cô ấy đang gọi điện thoại, nhưng vừa nhìn thấy cô, cô ấy lập tức cúp máy

Sau khi trở về nhà, Nhâm Niệm nhớ lại cuộc hẹn của cô với Mộc Lương Tây, sau đó 2 người đi dạo cửa hàng tổng hợp, cuối cùng thì đi ăn cơm. Từ đầu đến cuối, ngoại trừ lần đầu tiên cô đề cập đến chồng cô ấy, thì sau đó cô cũng không còn cơ hội nữa, bởi vì Mộc Lương Tây luôn tìm cách dời đi sự chú ý của cô

Khi cô tỉnh táo lại, bỗng nhiên cô nghĩ đến có lẽ do cô ấy cố tình, cố ý không để lại dấu vết như vậy, có lẽ Lương Tây tốt đẹp thừa ban đầu ở trong lòng cô, cũng đã thay đổi

Cô không muốn suy nghĩ nhiều, cũng không dám, mỗi người đều có cách sống riêng, người ngoài vĩnh viễn không cách nào hiểu được là đúng hay sai, cũng giống như chính cô, cũng phải lựa chọn phương thức thích hợp ỉn

Trước kia Trần Trác hẹn cô ra ngoài, 3 lần cô còn có thể từ chối 2 lần, bây giờ cô không từ chối, cô cảm thấy tiếp nhận Trần Trác cũng không tệ. Cô tìm ỉn nhiều lý do, tiền lương của Trần Trác cũng không tồi, anh lại là người chân thành, mặc dù anh nói lời ngon tiếng ngọt rất ít, nhưng anh rất để ý đến cô. Quan

trọng nhất là khi cô ở bên anh, cô cảm thấy an tâm, hình tượng của anh rất gần gũi, cô sẽ không cảm thấy anh giống mây trên trời, chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng

Quan hệ giữa bọn họ, đương nhiên cũng tiến thêm một bước, cô vốn rất lười phải yêu một người, nhưng một khi đã lựa chọn, thì không muốn thay đổi, nếu như đối phương cũng vậy thì càng tốt

Nghe nói ở cảnh khu Tiểu Phong có một đoàn múa mới tới, Trần Trác hứng trí bưng bưng hẹn cô đi xem, có khả năng phải ở lại một đêm, Nhâm Niệm suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý, tuy rằng cô không muốn đến những chỗ xa xôi, nhưng nhìn ánh mắt anh chờ mong như vậy, làm cô không muốn nhìn thấy anh thất vọng, vì thế cô vội vàng thu thập một số quần áo, rồi theo anh xuất phát

Buổi tối, Chu gia vẫn tụ hội như thường lệ, Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai vừa đi vào nhà, liền nhìn thấy Chu Gia Trạch đã đến, hơn nữa còn đang xem phim bom tấn: Chung cư tình yêu, Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin được

“Anh cả, chị dâu” Chu Gia Trạch giương mắt nhìn bọn họ, chào hỏi một tiếng sau đó tiếp tục xem TV

Đã đến giờ ăn cơm, Chu Gia Trạch cũng tắt TV, ngồi vào bên cạnh bàn ăn, tất cả đồ ăn đều do Nghệ Vân làm, mỗi người đều có món ăn yêu thích của mình, trong lúc nhất thời mọi người đều tỏ ra khen ngợi

Chu Trị An nhìn chung quanh một vòng, hơi khó hiểu hỏi: “Tại sao không gọi tiểu Niệm về?”

Nhắc đến việc này, bà nội Chu có chút thất vọng nói: “Mẹ đã gọi điện rồi, tiểu Niệm và tiểu tử họ Trần kia hình như ra ngoài du lịch, còn ở chỗ ấy một đêm mới về”

Sau khi nói xong, lại nghĩ tới điều gì đó, tâm trạng đột nhiên tốt hơn: “Mẹ nghĩ lần này tiểu Niệm bị tiểu tử kia hấp dẫn rồi, chuyện tốt hẳn không còn xa nữa”

Chu Gia Trạch phát hiện, anh cả và chị dâu cũng đồng thời nhìn mình, mặt không biểu cảm vẫn tiếp tục gấp đồ ăn, từ đầu đến cuối cũng không phát biểu quan điểm gì, xem như chưa từng nghe thấy. Tựa hồ thái độ của anh trước sau vẫn như một

Sau khi ăn cơm xong, Chu Gia Trạch vẫn xem phim Chung cư tình yêu như cũ, trước đây Thẩm Tâm Dịch cầm tay anh, không ngừng hỏi anh: “Nếu là anh, anh sẽ chọn Hồ Nhất Phi hay là Nặc Lan?”

Anh cũng không thích những người này, làm sao có thể chọn, nhưng cũng không nói lời nào, Thẩm Tâm Dịch cứ lời kéo anh không tha, làm anh cảm thấy phụ nữ thật phiền

Anh đã quên lúc ấy khi xem kết cục của phim anh đã cảm thấy như thế nào, một người đàn ông, đứng trước hai cánh cửa, không ngừng do dự

Tiểu Hiền từng nói, nếu đối mặt với 2 sự lựa chọn, thì tung đồng xu, dù sao vẫn có hiệu quả, không phải vì nó có thể đưa ra đáp án đúng, mà là lúc bạn tung đồng xu lên không trung trong một giây kia, bạn sẽ biết đáp án của mình là gì, và bạn hy vọng là mặt nào

Chu Gia Trạch nằm trên sofa, nhưng trong lòng ngổn ngang tâm sự, anh cảm thấy lòng mình đã có đáp án rồi, thay vì chần chừ, thì hãy lựa chọn đáp án khiến mình do dự, nếu như bạn đủ kiên định thì bạn sẽ không do dự đúng không?

Đột nhiên Chu Gia Trạch nở nụ cười

Thời điểm Nhâm Niệm trở về chậm hơn thời gian dự định mấy giờ, nguyên nhân là trên đường cao tốc lại kẹt xe, (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).lúc trước cô đi qua lại nghe người ta liên tục chửi mắng chuyện kẹt xe, không ngờ mình cũng gặp phải chuyện này, cô cũng không khó chịu hay phiền lòng như những người khác, mà ở trên xe nhắm hai mắt lại sau đó ngủ một giấc

Cô và Trần Trác nhìn nhau không khỏi nở nụ cười

Trần Trác đưa cô về trước, sau đó mới rời đi. Cô nhìn theo bóng lưng anh đi xa, lúc này mới chỉnh lại túi, chuẩn bị vào nhà. Ngồi xe lâu lắm nơi đầu óc hơi choáng váng, cô nghĩ sau khi mình trở về nhà, sẽ tắm rửa, rồi ngủ một giấc, ngày thứ hai sẽ là một ngày tốt đẹp, thoải mái

Cô vừa mới chuẩn bị vào khu chung cư, ánh mắt liếc nhìn thoáng xung quanh, lại nhìn thấy chiếc xe có phần quen thuộc, không khỏi đứng ở tại chỗ

Cô nghĩ chắc mình nhìn lầm rồi, loại xe này rất bình thường?. Chẳng lẽ chỉ có người đó mới lái xe này?. Sau khi nghĩ như vậy cô không nhịn được cười cười

Lúc cô chuẩn bị đi, thì cửa xe đột nhiên mở ra, người ở trên xe đã bước xuống

Nhâm Niệm đứng chờ ở tại chỗ, nhìn Chu Gia Trạch đang từng bước đi về phía cô

“Cô đi chơi với người đàn ông kia?” Anh bình tĩnh hỏi cô

Nhâm Niệm theo dõi về mặt anh, cảm thấy có chút kì lạ, nếu như anh vẫn luôn ở đây, dĩ nhiên cũng nhìn thấy một màn vừa rồi:

“Ừ”

Cô cũng không cần phải phủ nhận, cũng không có gì đáng mất mặt

Sắc mặt Chu Gia Trạch u ám đi rất nhiều, sau khi thấy cô chuẩn bị đi, thì chặn ngang kéo cô lại:

“Cô là phụ nữ, lại đi theo đàn ông ra ngoài, còn ở 2 ngày một đêm, rốt cuộc cô đang nghĩ gì?. Cô không sợ người khác bán cô sao?. Cũng đúng, với chỉ số IQ của cô, người ta muốn bán cô, cô còn vui vẻ giúp người ta đếm tiền nữa”

Nhâm Niệm cắn cắn môi: “Tôi và anh có quan hệ gì, cho dù là vậy, tôi cũng có thể báo cảnh sát”

Khi nào thì cô lại trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng như thế

“Điều này có thể giống nhau sao?”

“Ở trong mắt tôi, đều như nhau”

Cô hất tay Chu Gia Trạch, vốn định không để ý đến anh mà rời đi, nhưng nghĩ đến anh vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, sau đó cô hỏi:

“Anh tìm tôi có việc gì?”

Nếu như anh ta tới đây, nhất định là vì bà nội Chu rồi...

“Không có việc gì thì không thể đến sao?. Hay là cô có chuyện gì đó ám muội không muốn người khác nhìn thấy?”

Quả thực là không hiểu ra sao cả

“Tôi có chuyện gì không thể để người khác nhìn thấy?” Cô có chút tức giận: “Hơn nữa, Chu Gia Trạch cho dù tôi có chuyện mờ ám, thì có liên quan gì đến anh sao?”

Không liên quan sao?

Vì sao anh lại cảm thấy có liên quan, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bây giờ hơi phần nộ, nhưng một chút lực sát thương cũng không có

Cô nói bây giờ cô và anh không có quan hệ gì, vậy trước kia vì sao cô lại quán quít lấy anh không rời, bây giờ lại muốn buông tay, cô coi anh là cái gì?

“Tôi chỉ sợ cô bị lừa gạt thôi, cô nghĩ ai muốn quan tâm đến cô”

“Tôi cam tâm tình nguyện để người ta lừa” Cô cũng không phải đứa trẻ 3 tuổi

Trên mặt Chu Gia Trạch tràn ngập tức giận: “Nếu như cô cứ muốn đâm mình như vậy, bất cứ người đàn ông nào cũng có thể chấp nhận...”

Nhâm Niệm tức giận đến không thể chịu được, đang chuẩn bị phản kích lại, thậm chí còn muốn nện vào mặt anh vài đấm, thì lại nghe anh nói:

“Tôi có thể cố chấp nhận cô, dù sao cô gốc gác như thế này, nếu như bị người ta lừa, thế nào người ta cũng đổ trách nhiệm cho tôi”

Vì không thể yêu, cho nên tùy tiện chấp nhận một người đàn ông, sau đó sẽ không hạnh phúc, vì thế anh sẽ trở thành đầu sỏ gây nên mọi chuyện

Cô muốn nói anh đừng tự kỷ quá, nhưng lại nói không được, bởi vì chuyện cô làm là cầm túi chạy thẳng, chạy vào khu nhà của mình không dám nán lại một giây

Xem đi, cuối cùng cô vẫn nhát gan như vậy

16. Chương 16

Nhâm Niệm cơ hồ là chạy trốn chết, sau khi vào nhà, cô hung hăng đóng cửa lại, chính mình thì tựa vào trên cửa há miệng thở dốc, tựa hồ chuyện mới phát sinh vừa rồi giống như một cơn ác mộng chiếu vào hiện thực, chuyện đó không nên là ác mộng, mà nên gọi là ảo tưởng mộng đẹp.

Cô cố gắng làm nhiều như vậy, chỉ vì muốn đưa anh ra khỏi trái tim cô, nhưng cô cảm thấy mình thật vô dụng và đáng xấu hổ. cô làm nhiều như vậy. Vì mình mà xây dựng tòa thành để chống đỡ một phần rung động lúc ban đầu, nhưng anh chỉ nói một câu đơn giản, cũng làm tòa thành của cô dao động

Cô dao động, nếu không, cô sẽ không chạy trốn nhanh như vậy

Di động vang lên, cô giật nảy mình, lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên Trần Trác, cô lại cảm thấy chua xót. Đúng vậy a, cô đã quyết định ở bên Trần Trác, nhưng chỉ một câu nói của Chu Gia Trạch cũng làm cô dao động, cô không ngừng xin lỗi bản thân mình, không ngừng xin lỗi Trần Trác.

Nhưng nếu tình cảm của cô dành cho anh, không bằng một câu nói của Chu Gia Trạch, vậy thì cô ở bên anh, không phải càng thêm có lỗi với anh sao?

Cô lấy tay tát mình một cái, sao mình lại đáng xấu hổ như thế này?. Tìm một lý do hợp lý để nói ỉn, để cô và Trần Trác có thể tách ra

Ở trong điện thoại, Trần Trác hỏi thăm cô bây giờ thế nào, có cảm thấy mệt mỏi hay không, bảo cô nên nghỉ ngơi sớm một chút, anh cũng hỏi cô ngày mai muốn ăn gì, anh sẽ mua đưa đến công ty của cô

Nhâm Niệm thành thành thật thật trả lời, cũng không biết mình nên dùng cảm xúc gì để trả lời, cảm thấy mình là một người phụ nữ hư hỏng, hơn nữa còn rất hư rất xấu, ngay cả chính cô cũng vô cùng khinh bỉ bản thân mình

Sau khi cúp điện thoại, Nhâm Niệm không chút do dự gọi điện cho Mộc Lương Tây, cô còn nhớ lần trước Lương Tây nói “lựa chọn người yêu mình”.

Mục đích của cô là muốn nói chuyện hôm nay cho Lương Tây biết, để cô ấy có thể máng mình, cho dù là nói những lời khó nghe nhưng cô nghĩ cô có thể tiếp nhận

Mộc Lương Tây sau khi nghe cô nói xong, thì dùng giọng nói thanh thanh đậm đậm nói:

“Không phải cậu đã có câu trả lời sao?. Cần gì phải đến hỏi tớ?”

Nếu như lời nói của Chu Gia Trạch không hề có sức ảnh hưởng với cô, thì cô ấy sẽ không lo lắng như vậy, thậm chí còn hoảng loạn đến mức độ này, chỉ là lời nói của Chu Gia Trạch lại có lực công kích quá mạnh, mà chính cô chưa có chuẩn bị gì hết cho nên cô mới không nắm chắc mà không đưa ra được quyết định

“Lương Tây, tớ không biết...”

Cô cảm thấy mình thật sự rất loạn, rất loạn

Lúc này Mộc Lương Tây nằm ở trên giường, vuốt ve người đẹp nhỏ ở bên cạnh, (Mộc Lương Tây nuôi một con mèo mập) tay vẫn không ngừng hoạt động nói:

“Vậy thì hãy ở bên cạnh anh ta đi”

“Cái gì?”

Nhâm Niệm hoàn toàn không thể tin vào lời mình vừa nghe được, cô nghĩ Lương Tây sẽ phản đối, sẽ mắng mình để mình tỉnh, thế nhưng Lương Tây lại nói với cô như vậy

“Tớ nói rất rõ ràng, cậu hãy ở bên cạnh anh ta đi”

Mộc Lương Tây nhin không được cười lên tiếng:

“Như vậy để tránh tai họa cho người khác”

Nhâm Niệm cảm thấy trên trán mình có một đám quạ bay qua:

“Tớ không có đùa đâu”

Mộc Lương Tây thay đổi tư thế ngồi ở trên giường, nhìn qua có vài phần nghiêm túc:

“Tớ cũng rất nghiêm túc a, cậu xem đi, đối với phụ nữ chúng ta mà nói, thì luôn chờ đợi người mình yêu có thể quay đầu lại nhìn mình, nếu như có một cơ hội như thế, thì không nên buông tay. Nếu như buông tay, có lẽ nhiều năm về sau sẽ trách mình, vì sao lúc đó không có can đảm để ở bên anh ta, biết đâu cũng sẽ rất hạnh phúc, vui vẻ, cho nên có được cơ hội này, thì nên nắm chặt. Làm người không nên để ỉn hời hợt, dù cho phải tiếc nuối”

“Nhưng mà...” Tâm lý của cô vẫn chưa xác định được: “Tớ vẫn cảm thấy sợ”

Mộc Lương Tây trầm mặc hồi lâu: “Ở bên nhau, kết quả tệ nhất cũng chỉ là chia tay mà thôi, coi như bắt đầu lại từ đầu là được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện sẽ không xảy ra, cũng đừng tự đi dọa mình, hãy nhớ kỹ chính mình phải cho bản thân một cơ hội”

Nhâm Niệm gật đầu, cuối cùng lại hỏi một câu không liên quan đến chuyện quan trọng:

“Lương Tây, cậu nói thật đi, bây giờ cậu cảm thấy hạnh phúc sao?”

Mộc Lương Tây sững sốt một lát: “Tớ không hạnh phúc nhưng tớ rất khoái nhạc”

Không hạnh phúc cũng có nguyên nhân không hạnh phúc, vui vẻ cũng có lý do của nó, làm người hà cớ gì phải suy nghĩ nhiều như vậy

Nhâm Niệm cũng không nói gì, điều cô sợ hãi nhất không phải có một ngày cô và Chu Gia Trạch sẽ ở bên nhau, sau đó thì chia tay, mà là nếu bọn họ ở bên nhau cô sẽ không nỡ chia tay, sẽ trầm mê trong đó không có cách nào thoát ra được. Tình yêu vốn là một loại thuốc gây nghiện

Nhâm Niệm đi làm, trong khoảng thời gian đó tâm thần cũng không yên. Sau khi tan tầm, cô gọi điện cho Trần Trác, hẹn anh cùng nhau ăn cơm. Ăn cơm xong, cô chủ động nói với anh đừng tốt với cô như vậy, anh nên tìm một cô gái xứng đáng để anh cố gắng

Trần Trác tựa hồ cũng hiểu ý của cô, chỉ đơn giản hỏi cô một câu:

“Vì sao?”

“Em cảm thấy, em chưa quên được anh ta”

Cô cảm thấy mình rất ác độc, có lẽ phần lớn đàn ông không có cách nào lý do này, nhưng cô muốn nghĩ nếu như muốn cắt thì cắt cho dứt khoát. Cô không muốn sau này mình phải hối hận. Cũng bởi vì ngày đó, Chu Gia Trạch tìm đến cô, làm cô đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều, cô chỉ muốn quên đi vết thương tên Chu Gia Trạch, muốn tìm nơi nào đó để chữa lành vết thương, sau đó tự lừa mình dối người cho rằng cuộc sống của mình rất vui vẻ. Kỳ thật, không phải như vậy, miệng vết thương vẫn luôn ở đây, nên lựa chọn nhìn thẳng vào nó. Chứ không phải giả vờ như không thấy, thì cho rằng nó sẽ không đau

Trần Trác có vẻ rất thất vọng, nhưng cuối cùng anh vẫn chúc phúc cho cô

Nhìn theo bóng lưng của Trần Trác, cô tựa hồ thấy được chính mình

Vài ngày sau đó, cô cũng cố gắng làm việc như trước. Trần Trác cũng không xuất hiện. Chu Gia Trạch cũng vậy, cô không hối hận vì đã chấm dứt quan hệ với Trần Trác, nếu không cho đối phương được tình cảm mà họ muốn, thì có lẽ nên buông tay là tốt hơn

Mặt khác, cô đối với việc Chu Gia Trạch không hề xuất hiện, cũng không cảm thấy oán trách, biết đâu, chỉ là do anh tâm huyết dâng trào trong nhất thời, phát hiện người quay quanh anh, đột nhiên đổi hướng xoay quanh người khác, trong lòng cảm thấy khó chịu, mà cô ngốc như vậy, lại tin vào một câu nói của anh (Ngốc thật)

Mỗi một ngày đều sẽ đến, mỗi một ngày đều là một ngày mới. Chỉ cần ta còn sống, thì sẽ có một cuộc sống rất tốt đang chờ ta

Cô xem hình ảnh trên tờ báo mới phát hành. Là hình của Lạc Minh Khải và Mộc Lương Tây, trong tiệc sinh nhật của bố Mộc Lương Tây, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng đến tham dự, trên ảnh chụp, Mộc Lương Tây đang kéo tay của Lạc Minh Khải, vẻ mặt tràn đầy ý cười hạnh phúc, cho dù vai nam chủ có thật lòng muốn xuất hiện với cô hay không, cô cũng không sợ, trên mặt cũng không lộ ra bất kì cảm xúc gì

Cô đưa tay sờ lên ảnh chụp của Mộc Lương Tây, cô muốn nhìn rõ ràng xem, có phải cô ấy đang cười hay ko?. Nhưng nụ cười kia không phải nụ cười gượng người

Cô lại nghĩ đến trong bữa tiệc rượu lần đó, sắc mặt của Mộc Lương Tây hiện qua chút ưu sầu, giống như hai người khác biệt. Một người thiếu nữ đơn thuần tựa như ánh mặt trời, còn một người là phụ nữ trong mắt chỉ tràn ngập hoài niệm, nhưng bọn họ lại cùng một người

Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, dù đúng hay sai, lúc nào cũng bị người khác đánh giá, nhưng có thật sự vui vẻ hay không cũng chỉ có bản thân họ mới biết, bạn cho rằng cô ấy sống rất đáng thương nhưng kì thực cô ấy đã từng hơn bạn

Nhâm Niệm đi ra khỏi công ty, thì tiếng còi xe không ngừng vang lên, cô nhìn không được ngẩng đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, Chu Gia Trạch đang đang hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra khuôn mặt đường nét rõ ràng, ánh mắt của anh rất có lực uy hiếp, làm cho cô muốn xoay người đi cũng không được

Bị anh nhìn hồi lâu, hơn nữa đồng nghiệp của cô cũng bắt đầu đi ra, lúc này cô mới đi về phía anh, ngồi vào xe của anh

Cô đã lặp đi lặp lại nhiều lần, không muốn suy nghĩ đến chuyện vì sao anh không xuất hiện, hay nghĩ về những gì anh đã nói với cô, nhưng anh cứ thế, luôn xuất hiện một cách đột ngột

Chu Gia Trạch lái xe rời đi, sau đó nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Gần đây, công ty tôi có chút việc”

Cô vốn không định trả lời, nhưng lại phát hiện anh đang nhìn cô, nên đành phải kìm nén nói: “Ừ”

“Tôi vừa đi công tác về, hôm nay mới đến nơi”

Lúc này, Nhâm Niệm mới chăm chú nhìn anh, anh đang giải thích với cô nguyên nhân vì sao mấy ngày nay anh không xuất hiện sao?. Cô thu hồi tầm mắt, sau đó mím môi, thanh âm lại trầm thấp:

“Anh không cần nói với tôi những điều này”

“Tôi tưởng là ngày đó tôi đã nói rất rõ ràng”

Nghe như vậy, trong lòng cô lại dâng lên một cỗ cảm xúc đối nghịch, cô nói: “Vậy thì sao, làm người phải có thứ tự trước sau, quan hệ của tôi và Trần Trác đang tốt lắm”

Chu Gia Trạch nhìn cô vài lần: “Thứ tự trước sau?. Nhưng người trong lòng em là tôi”

Nói như vậy, anh có thể nói ra điều đó nhưng không cảm thấy xấu hổ một chút nào, giọng nói tự tin, làm cô muốn mở miệng phản bác cũng không được. Hơn nữa anh hoàn toàn không lo lắng mối quan hệ giữa cô và Trần Trác, nếu như anh đã chủ động muốn tiếp nhận cô, thì cô cũng nên đồng ý, những chuyện khác anh không quan tâm cũng không muốn nghĩ đến

Huống hồ, cô cảm thấy lời anh nói cũng là sự thật

“Nói chuyện đi” Chu Gia Trạch nhìn cô, anh đã gợi ý rồi, bây giờ việc cô nên làm là tiếp tục đề tài

“Nói cái gì?”

Đường như quả thực không có gì để nói, anh ho khan một tiếng nói: “Nói vì sao em lại thích tôi?”

Anh cảm thấy bọn họ nên tìm hiểu lẫn nhau, đương nhiên đây cũng là điều kiện tiên quyết trước khi bọn họ muốn ở bên nhau

Nhâm Niệm cắn môi: “Quên rồi”

“Chuyện như vậy mà em cũng có thể quên”

“Chẳng những có thể quên, mà còn có thể biến thành không thích”

Giọng nói của cô trở nên hơi nặng nề, cô cũng hy vọng mình có thể làm được a

Sắc mặt Chu Gia Trạch rõ ràng trở nên không tốt, anh cảm thấy cô thật sự rất khó hiểu, lúc thì đeo đuổi anh không bỏ, làm anh cảm thấy mình đã bị cô cuốn hút, lúc thì nói buông tay thì buông tay ngay, cho dù anh đã bày tỏ thái độ, nhưng mà cô vẫn như vậy. Chẳng lẽ đây gọi là ý được yêu thương mà kiêu ngạo?

Anh vứt bỏ suy nghĩ ấy, bây giờ anh đang nghĩ bọn họ có thể làm gì... Ăn cơm, xem phim?. Đó là những chuyện hồi đại học anh mới làm

Lúc anh đang do dự thì đã đến dưới lầu khu nhà trọ của cô rồi

Nhâm Niệm làm bộ như muốn xuống xe, Chu Gia Trạch muốn gọi cô lại, nhưng nhìn thấy dáng vẻ như muốn chạy trốn của cô, thì lại cảm thấy phiền, anh do dự một chút, sau khi cô xuống xe, không ngờ anh lại gọi cô:

“Không bằng chúng ta đi ăn cơm đi?”

Thái độ của anh đã rất thấp, rất thấp rồi

Nhâm Niệm chậm rãi xoay người nhìn anh: “Dựa vào cái gì?”

Anh ngạc nhiên

“Anh cảm thấy chỉ cần anh mời, thì tôi sẽ nể mặt anh, mà đi cùng anh, phải không?”

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Trên thực tế anh không nghĩ xa như vậy

Nhâm Niệm cười cười: “Vậy anh nói xem, anh định dùng thân phận gì để mời tôi ăn cơm?”

Chu Gia Trạch cảm thấy không hiểu ra sao cả, nhưng anh vẫn trả lời cô, dùng tính kiên nhẫn tốt nhất của mình:

“Tôi không phải đã nói sao?. Quan hệ của chúng ta bây giờ nên là người yêu”

Anh nói, cho nên xác định quan hệ là như vậy, Nhâm Niệm cảm thấy dở khóc dở cười

“Nói như vậy, anh muốn tôi trở thành bạn gái của anh?”

Chu Gia Trạch suy nghĩ hai giây rồi gật đầu

“Vậy anh xin tôi đi”

Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn cô

“Xin tôi trở thành bạn gái của anh đi”

17. Chương 17

Nhâm Niệm dần lại cảm xúc, nghe Chu Gia Trạch giải thích, trọng tâm câu chuyện luôn xoay quanh bọn họ nên cho đối phương một cơ hội, bất luận lúc trước đã xảy ra chuyện gì, anh hy vọng họ sẽ bỏ qua hết, anh có thể làm quen lại với cô, sau đó tìm hiểu về cô, mà cô cũng có thể gần gũi anh hơn, để biết rõ con người anh như thế nào

Những lời khác, cô nghe không rõ lắm, nhưng có câu cuối cùng cô nghe rất rõ, anh nói: Nhâm Niệm, tôi nghĩ tôi sẽ thử yêu em

Anh nói là thử, không phải là đã, cô rất hiểu sự khác biệt giữa hai từ đó, nhưng kì lạ là cô vẫn cảm thấy hơi khó chịu, nhiều nhất cô cũng hiểu, nếu như bây giờ anh nói: Nhâm Niệm, anh yêu em. Thì cô nhất định sẽ không tin tưởng, nhưng ngược lại câu nói này lại làm cô cảm thấy có vài phần chân thật

Cô gật đầu với anh, cũng không nói gì khác

Cô không biết nên bày tỏ thái độ như thế nào, cô không muốn biểu hiện quá mức vội vã, cũng không muốn quá mức lạnh nhạt. Cô hy vọng có một cơ hội như vậy, có thể để anh hiểu cô là người như thế nào, cho cô một cơ hội, khi anh không mang bất cứ sắc thái tình cảm gì trong lòng mà tiếp nhận cô

Chu Gia Trạch nhìn Nhâm Niệm đi vào khu nhà trọ, anh không thể nói rõ, cảm xúc của anh đối với cô là gì. Chỉ là, lúc anh nghe bà nội nói cô đi du lịch với người đàn ông đó, anh cảm thấy khó chịu, dường như là vật sở hữu của anh, lại bị người ta cướp mất

Mà anh có thể quyết định như vậy, bởi vì lúc trước anh nghĩ, nếu như anh thật sự bị tàn phế, người có thể không oán không hối ở bên cạnh chăm sóc anh, ngoài cha mẹ của anh ra, chỉ có mình cô

Nhâm Niệm lại cảm thấy mình giống như đã đem tất cả vốn liếng để đặt lên một ván bài, một ván quyết định thắng thua, khác với những lần trước, lần này cô không muốn chịu thua

Sau khi Nhâm Niệm tan việc, vừa đi ra khỏi công ty, đã nhìn thấy xe của Chu Gia Trạch đậu ở đó chờ cô. Cô đứng ở tại chỗ vài phút sau đó mới ra lệnh bình tĩnh, sau đó mới tiêu sái đi qua, ngồi vào trong xe của anh

Chuyện đã từng mơ ước xuất hiện, có một ngày lại xảy ra chân thật trước mặt mình, ngược lại cô lại cảm thấy giật mình, và không rõ ràng. Nhưng kì lạ là cô rất ghét cái cảm giác “ban ơn” này nên hết lần này đến lần khác cô nhắc nhở bản thân mình, trong lòng cần phải bình tĩnh để tiếp nhận, bây giờ địa vị của bọn họ là ngang hàng, anh không phải cao cao tại thượng nữa rồi

“Em định ăn gì?” Chu Gia Trạch thấy cô không nói lời nào thì hơi buồn bực, không thể làm gì khác hơn là tự mình phá vỡ bầu không khí yên lặng trên xe

Cô vốn định mở miệng nói, sao cũng được, nhưng cảm thấy mình như vậy có vẻ tầm thường quá, cô suy đi tính lại, cuối cùng chọn ăn món lẩu, Chu Gia Trạch vốn không thích ăn cay, nhưng sau khi cô nói xong cũng không phản đối

Anh lái xe, cuối cùng cũng nhìn thấy bảng hiệu của một tiệm lẩu, lúc này mới đi tìm chỗ đậu xe, Nhâm Niệm cẩn thận nhìn nét mặt của anh, người đàn ông cô khổ sở theo đuổi, bây giờ thực sự đã trở thành bạn trai của cô sao?. Vì sao cô cảm thấy mình nhẹ nhàng như ở trên mây, tựa hồ chỉ cần cô không chú ý, cô sẽ ngã xuống dưới?

Sau khi đi vào trong tiệm, anh chủ động đưa thực đơn cho cô, Nhâm Niệm thấy cảm giác này rất kì quái, lúc trước a, cô luôn cẩn thận từng li từng tí trước mặt anh, cho nên, đối với động tác chủ động này của anh, làm cô cảm thấy kính sợ, có lẽ anh không phải là người đàn ông khắc nghiệt, chỉ là lúc đó cô xui xẻo gặp phải anh mà thôi

Sau khi cô gọi xong đồ ăn, đem thực đơn giao cho người phục vụ. Nhâm Niệm hỏi anh một số việc hời đại học. Cô không hy vọng, trong lúc hai người ở cùng một chỗ, lại không có đề tài để nói, bầu không khí như vậy hơi kì lạ. Hơn nữa đề tài này có thể giúp cô thỏa mãn tiếc nuối vì không học hết đại học của mình

Chu Gia Trạch cũng không nói nhiều lắm. Đại học đối với anh mà nói, là nơi có nhiều thời gian rảnh rỗi. Anh chọn vài chuyện tương đối thú vị, như trận đấu bóng đá hời đại học năm hai giữa học viện bọn họ, và học viện xe hơi, hai đội hòa nhau, tỷ số cuối cùng dùng đá penalty để quyết định thắng thua. Cuối cùng học viện của bọn họ thua, sau khi thua trận đấu thì bạn học toàn trường đều đứng ở đó hô lớn:

“Hắc Mạc, Hắc Mạc...”

Những bạn học này đều cảm thấy trọng tài cố ý thiên vị cho học viện ô tô

Nhâm Niệm nhìn mặt anh bật cười: “Như vậy chứng tỏ học viện các anh rất có năng lực, rất được người ta coi trọng”

Anh lộ ra hơi chút kiêu ngạo nói: “Dĩ nhiên”

Bộ dạng của anh như vậy làm cho cô không biết nói gì cho phải

Lực chú ý của cô rất nhanh bị anh dời đi, anh từng đi du lịch rất nhiều nơi, nhiều địa phương có những phong tục quả thực khiến người ta giật mình, có nhiều chỗ, phụ nữ khi ăn cơm không thể ngồi trên bàn, hơn nữa anh còn nhìn thấy một người đàn ông mang theo vợ của mình đang lộ 2 bầu ngực trần ngồi ở dưới mái hiên. Vấn đề quan trọng ở đây là, người ở địa phương ấy căn bản không cảm thấy chuyện như vậy có chỗ nào không hợp, vẫn sinh hoạt hài hòa như cũ

“Không phải anh đang hết sức hâm mộ đấy chứ?” Nhâm Niệm nhin không được mở miệng hỏi, cô nhớ lúc học cao trung, nam sinh trong lớp đều nói, nếu như có thể trở lại thời cổ đại thì tốt rồi, đàn ông có thể tam thê tứ thiếp....

Chu Gia Trạch nhún nhún vai: “Thôi đi, một người anh còn quần không xong, huống chi là hai, ba người?”

Anh vừa mới dứt lời thì nét mặt Nhâm Niệm có chút thay đổi, anh vội vàng mở miệng nói:

“Ý anh không phải như vậy”

Nhâm Niệm cho rằng anh vẽ vờ thêm chuyện, nếu như anh không nói câu sau, có lẽ cô sẽ cho rằng: “Một người anh còn không quần được” trong câu nói của anh là đang nói về cô, nhưng anh lại vội vàng chữa lại, làm cho cô không có cách nào giả vờ như không biết, người anh đang nói chính là Thẩm Tâm Dịch

Cho dù giờ phút này, người phụ nữ ở trong lòng anh vẫn là Thẩm Tâm Dịch?

Cô nắm chặt trái tim mình, ra lệnh cho nó đừng suy nghĩ nhiều quá, đừng suy nghĩ nhiều quá, bây giờ người bên cạnh anh ấy là mày, như vậy đủ rồi

Đáng tiếc, từ trước đến nay, phụ nữ là sinh vật có lòng tham không đáy, khi yêu một người, sẽ không đi tính toán, bên cạnh anh ấy có người khác hay không?. Chỉ nghĩ đến có thể nhìn thấy anh ấy vui vẻ, hạnh phúc, thì mình cũng được mãn nguyện. Chỉ khi nào, có cơ hội ở bên cạnh người đó, sẽ nhận không được suy nghĩ, tại sao người ở trong lòng anh ấy không phải là mình?

Một nồi đồ ăn đã được bưng lên, Nhâm Niệm cười, mở miệng nói: “Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy thơm rồi, chúng ta mau ăn đi”

Dáng vẻ cô cười rộ lên rất đơn thuần động lòng người, tâm tình của anh cũng tốt lên, anh lấy đôi đũa đưa cho cô, sau đó mới lấy đũa ăn. Nhâm Niệm vượt đôi đũa trong tay, một động tác tùy ý của anh thôi, mà cô cũng để ý như vậy

Có lẽ, anh nhận ra đề tài câu chuyện trước làm cô không thoải mái, anh lập tức thay đổi đề tài, cố gắng tránh những câu có liên quan đến Thẩm Tâm Dịch:

“Chủ nhật vừa rồi em không về thăm bà nội, bà không ngừng nhắc đến em, những đứa cháu nội như bọn anh, vẫn không quan trọng bằng em”

“Xem anh nói kìa, giống như họa thư đang ghen vậy đó”

Chu Gia Trạch cố tình xụ mặt xuống nói: “Anh chính là đang ghen đấy, nhưng em lại không phát hiện ra”

Nhâm Niệm ha ha hai tiếng nở nụ cười: “Ông chủ, cho thêm một bình dấm...”

Chu Gia Trạch lập tức gấp đồ ăn bỏ vào trong miệng cô, cô vốn đang cười, bởi vì động tác của anh, không khỏi bị sặc, liên tục ho khan

Anh nhìn thấy mặt cô đỏ lên lại âm thầm hối hận hành động vừa rồi của mình, nhanh chóng rót nước ấm để trước mặt cô. Cô uống vài ngụm nước, lúc này mới cảm thấy khá hơn một chút. Sau đó cô nhin không được trừng mắt nhìn anh:

“Anh muốn mưu sát em à?”

“Nếu như anh muốn mua sắm em, không phải muốn cùng em đồng quy vô tận sao?” Mua sắm trắng trợn như vậy, khác nào tuyên bố muốn một mạng đền một mạng

Cô cầm lấy chiếc đĩa, tiếp tục dùng bữa, cũng không biết mình nên trả lời thế nào

Bữa cơm này không tệ, bầu không khí cũng rất thoải mái, sau khi ăn xong bọn họ lại đi dạo xung quanh, có lợi cho tiêu hóa. Chu Gia Trạch đi theo sau lưng cô, cô lúc nào cũng thích đứng ở trước cửa một cửa hàng nhìn những thứ trưng bày ở bên trong, nhưng rất ít khi đi vào, cầm thứ này, thứ kia để xem xét, chơi đùa

. Anh không khỏi nhớ đến người con gái ấy, mỗi lần cô dẫn anh đi dạo phố, anh không thể lý giải được, vì sao cô ấy có thể ở lại một cửa hàng lâu như vậy, sau này Thẩm Tâm Dịch nói cho anh biết, nếu như muốn mua thứ gì đó, thì thứ mình mua phải làm mình vừa lòng, như vậy mới không hối hận

Anh ho khan một chút, không biết vì sao anh lại nhớ đến Thẩm Tâm Dịch, làm cho anh cảm thấy thật có lỗi với người con gái trước mặt

“Em muốn mua thứ gì không?” Anh chủ động tiến lên hỏi cô

Cô lắc đầu: “Em chỉ thích nhìn thôi”

Cô quay đầu nhìn anh: “Có lẽ anh tuyệt không cảm thấy, có rất nhiều thứ đặt ở trong tiệm mới thật đẹp sao?. Sau khi chúng ta mua nó, dường như đã làm mất đi giá trị vốn có của nó”

Anh không có cách nào lý giải được suy nghĩ của cô: “Vậy lúc nào em muốn mua thứ gì đó, cũng vậy sao?”

Cô lại lắc đầu lần nữa: “Em toàn mua những thứ không thú vị, em chủ yếu chỉ tùy tiện liếc mắt một cái, nếu thấy thích, thì sẽ mua, nhưng sau khi mua rồi lại phát hiện thứ đó căn bản không phù hợp với mình”

Chu Gia Trạch sững sờ, lập tức mở miệng nói: “Mình thích là được rồi, có khi mua đồ không nhất thiết phải dùng đến nó, mà để giải tỏa niềm vui sướng”

Nhâm Niệm nhìn anh, tựa hồ cảm thấy ý của anh cũng không sai

Bọn họ đi dạo thật lâu, mãi cho đến khi chân của cô bắt đầu đau, lúc này mới đi về. Cô không nói cho anh biết, kỳ thực cô không thích đi dạo phố, bởi vì cô là một người nhàm chán, trên cơ bản khi muốn mua thứ gì đó, mới đi dạo phố mà thôi. Sau đó số lần dạo phố của cô ngày một ít, chỉ vì hy vọng mình không bị mốc meo ở trong nhà

Cô chỉ muốn có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh anh, cho dù không nói gì hết, cứ chậm rãi trôi qua như vậy, cũng tốt diendan

Chu Gia Trạch đưa cô về nhà trọ sau khi cô xuống xe, anh hỏi cô: “Chuyện của chúng ta, em có muốn nói cho bà nội biết không?”

Cô sững sờ một lát: “Sao cũng được”

“Anh muốn nghe ý kiến của em”

Chu Gia Trạch cảm thấy quan hệ bây giờ của bọn họ vẫn chưa ổn định, anh hy vọng cô biết anh tôn trọng ý kiến của cô

Cô do dự vài giây: “Tạm thời đừng nói đi”

Anh còn tưởng rằng...

“Được”

Nhâm Niệm đứng ở tại chỗ, nhìn xe anh chuyển hướng, không ngừng vẫy vẫy tay về phía anh, kỳ thực cô vẫn không xác định được, nếu như quan hệ của bọn họ cuối cùng vẫn không đi đến đâu, vậy không khác gì làm cho người khác mừng hụt, vậy hà cớ gì phải nói ra?

Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, mới đi được vài bước, đã có người chạy đến trước mặt cô

“Thì ra là như vậy” Trần Trác cười khổ nhìn cô

Nhâm Niệm nhìn thấy Trần Trác, giống như người vợ bị chồng mình bắt gian tại trận suy nghĩ này làm cô cảm thấy chua xót:

“Sao anh lại...”

Trần Trác buông tay: “Em không muốn tiếp nhận anh, vì muốn ở bên người đàn ông đó sao?”

Nàng mấp máy môi, nhưng phát hiện mình không thể nói ra bất kì lời phản bác nào, bởi vì dường như sự thật chính là như vậy

Cô không nói lời nào, làm cho Trần Trác càng thêm khẳng định:

“Tại sao em lại ngốc như vậy, người như anh ta chỉ chơi đùa em thôi, sau khi chơi chán, anh ta sẽ đá em sang một bên...”

“Cảm ơn anh đã lo lắng cho em, nhưng mà con đường em đã chọn, thì hậu quả em tự mình gánh chịu” Cô thản nhiên nhìn Trần Trác

Trần Trác phát hiện, dù có khuyên bảo cô như thế nào cũng không có tác dụng:

“Nhâm Niệm, em nhất định sẽ hối hận”

Nhâm Niệm ngơ ngác đứng tại chỗ, cắn cắn môi, hối hận sao?. Cô không rõ lắm, nhưng ít nhất bây giờ cô không hối hận

18. Chương 19

Ngày hôm sau là Tết Trung Thu, Nhâm Niệm và Chu Gia Trạch hẹn trước rồi, anh sẽ đến rước cô về Chu gia, có lẽ tâm lý bắt đầu biến hóa, nên cô đặc biệt mặc bộ đồ mới, còn trang điểm. Khi cô từ trong nhà trọ đi ra, Chu Gia Trạch đã chờ ở đó, cô bước nhanh đến, lần vẩy cũng nhẹ nhàng lay động theo bước chân cô

Chu Gia Trạch thu hồi di động, đánh giá cách trang điểm của cô, khe khẽ nở nụ cười, nhìn qua có lẽ rất hài lòng với cách ăn mặc của cô. Nhâm Niệm vốn rất xinh đẹp, chỉ trang điểm nhẹ, thì phần khí chất trong người đã lộ ra ngoài. Anh mở cửa xe, chờ cô ngồi vào thì đóng cửa lại, lời nói và cách làm hoàn toàn giống như một quý ông

Sau khi ngồi vào trong xe, cô có chút ảo não nói:

“Em ngồi xe của anh về, nếu như cha nuôi, mẹ nuôi nhìn thấy...”

“Thì cứ nói là bọn mình vô tình gặp là được rồi” Chu Gia Trạch căn bản không nghĩ chuyện này có gì to tát

Nhâm Niệm tựa hồ không hài lòng với câu trả lời của anh lắm, cô nghĩ rằng anh sẽ nói, quan hệ của họ cũng không có gì mờ ám không thể để người khác nhìn thấy, nhưng anh nói như vậy cũng không sai, chính cô là người đã yêu cầu không được nói quan hệ bây giờ của bọn họ ọi người biết, anh chỉ phối hợp với mình mà thôi. Cô không ngừng khuyên nhủ mình, để làm tan chút khó chịu trong lòng

“Sau này em nên mua nhiều quần áo màu trắng”

Anh nhìn cô qua kính chiếu hậu nói: “Em mặc màu trắng rất đẹp”

Một câu nói vô cùng đơn giản, đã làm tan biến nỗi khó chịu trong lòng cô

“Anh nói đẹp là đẹp à, dựa vào cái gì em phải nghe lời anh?”

Cô không tự giác mở miệng, theo bản năng cắn cắn môi, giọng nói mang theo vẻ làm nũng, ngay cả chính cô cũng cảm thấy xa lạ

“Vậy em muốn được ai nhìn?. Được ai khen ngợi?”

Ánh mắt của cô đảo đảo, trong mắt đều mang theo vài tia vui sướng: “Ai cần anh lo”

Biết cô cố tình, vì thế anh càng thêm phối hợp:

“Nói đi, em muốn ai khen em?”

Con mắt của cô trợn to, gắt gao trừng mắt nhìn anh, nhưng lại không có chút khí thế, làm cho Chu Gia Trạch bất giác cảm thấy buồn cười:

“Miệng lại nói linh tinh thử xem”

Cô bĩu môi, giả vờ như không muốn để ý đến anh, nhưng trên mặt đã có ý cười

Sau khi đến Chu gia, bọn họ cùng nhau đi vào, trước ánh nhìn tò mò của mọi người, anh chỉ nói: Tình cờ gặp.

Về mặt của anh quá mức thản nhiên, làm cho người ta chưa phát hiện ra điều gì khác thường. Lúc Nhâm Niệm muốn nói gì đó, thì bà nội Chu đã kéo cô qua, đánh giá cô từ trên xuống dưới:

“Rất nhiều ngày rồi cháu không đến thăm bà nội, có phải đã quên mất bà rồi không?”

Nhâm Niệm vội vã cười xòa nói: “Gần đây công việc của cháu hơi bận, nên cháu không đến thăm bà được, bà nội ngàn vạn lần không được tức giận nha”

Bà nội Chu giả vờ tức giận, Nhâm Niệm khuyên bảo hồi lâu bà mới cười ra tiếng, vẫn nắm lấy tay cô nói:

“Ôi, cháu với cậu thanh niên kia thế nào rồi?”

Nhâm Niệm không khỏi cứng đờ cả người, nhìn bà nội Chu, chậm rãi hỏi:

“Ý bà nội là gì?”

“Cháu với cậu ấy, ai, có gì phải xấu hổ chứ...”

Lúc này Nhâm Niệm mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô còn tưởng bà nội Chu nói đến cô và Chu Gia Trạch, ... không nhận được lộ ra nụ cười nói:

“Bà nội suy nghĩ nhiều quá, cháu với bác sĩ Trần không có gì”

“Cháu đừng có gặt bà, không phải các cháu còn đi chơi với nhau sao...”

“Bà nội, chỉ là bạn bè đi chơi với nhau thôi, cháu và anh ấy không có gì thật”

Cô nói xong lời này, nhanh chóng nhìn về phía Chu Gia Trạch, lại phát hiện anh đang nhàn nhã ngồi ở trên sofa chơi trò chơi

Bà nội Chu thở dài nói:

“Bà thấy vị bác sĩ kia rất tốt”

Nói xong, còn rất tiếc nuối hỏi: “Các cháu chỉ là bạn bè thôi sao?”

“Bà nội, bà không tin cháu sao?” Cô cố ý xụ mặt xuống nói

Lúc này, bà nội Chu mới không tiếp tục hỏi

“Bà nội chỉ quan tâm cho cháu, nếu như cháu với vị bác sĩ ấy không có gì, bà nội sẽ giới thiệu cho cháu một người rất tốt...”

Nhâm Niệm đang suy nghĩ làm sao từ chối thì Chu Gia Dục và Hàn Giai Giai đến rồi, họ đi đến hỏi thăm bà xong, bà nội Chu nói có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, kéo tay Hàn Giai Giai nói, sức khỏe của bà không tốt, không biết sống được bao lâu nữa, nếu như trước khi chết có thể nhìn thấy cháu cố thì tốt biết mấy

Nhâm Niệm nghe ra ý tứ của bà, chỉ cười cười, sau đó cô đi tới phòng bếp, chuẩn bị giúp Nghê Vân nấu ăn. Nghê Vân từ chối vài lần, bảo cô mau đi ra ngoài

“Gần đây công việc của con bận lắm sao?” Nghê Vân vừa cắt rau vừa hỏi, thời gian gần đây không thấy cô đến, bà cũng cảm thấy kì quái

Nhâm Niệm đành phải gật đầu

“Phụ nữ cũng đừng chuyên tâm, vùi đầu vào công việc quá” Nghê Vân tựa hồ như vô tình nói:

“Trong khoảng thời gian này, Gia Trạch không có gây rắc rối gì, thật là kì lạ”

Lòng của cô khẩn trương lên, nhưng giả vờ bình tĩnh hỏi:

“Vậy không phải tốt hơn sao?”

“Có người nhìn thấy nó ở bên một cô gái nào đó”

Động tác rửa rau của Nhâm Niệm hơi dừng lại một chút: “Chuyện đó không phải rất bình thường sao ạ?”

Nghê Vân bỗng nhiên xoay người, nghiêm túc đánh giá cô, dường như muốn nhìn thấu con người cô, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng bà lập tức phủ định, rồi thu hồi ánh mắt của mình

Bị Nghê Vân nhìn như vậy, mồ hôi lạnh của Nhâm Niệm tuôn tuôn, giống như mình vừa làm việc gì đó trái lương tâm

Khi ăn cơm, không biết tại sao bà nội Chu lại nghĩ đến việc giới thiệu bạn trai cho Nhâm Niệm, Nhâm Niệm từ chối đủ kiểu, nhưng bà nội Chu lại hết sức hăng hái. Cô cúi đầu ăn cơm, dứt khoát không muốn nói tiếp, lúc cô ngẩng đầu gấp thức ăn lại bất gặp ánh mắt cười như không cười của Chu Gia Trạch, đột nhiên tay cô run lên, chiếc đũa rơi lên bàn, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên

Sau khi ăn cơm xong, bị bà nội Chu giữ lại, không muốn cho cô về, ngày hôm sau được nghỉ phép, nên cô đành phải ở lại, cô vốn muốn dọn dẹp, nhưng lần này Nghê Vân nhất quyết không cho cô vào bếp, nên cô đành ngồi nói chuyện phiếm với Hàn Giai Giai

Trong phòng khách Chu Gia Trạch và Chu Gia Dục, đang thảo luận chuyện làm ăn gì đó, các cô nghe không hiểu, nên đi dạo trong sân để ngắm trăng, ánh trăng chiếu xuống mặt đất thật đẹp, lá đỏ trong sân bay lất phất

“Bà nội nói hôm nay Gia Trạch đưa em đến” Giọng nói của Hàn Giai Giai cực kì bình tĩnh

Nhâm Niệm lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Giai Giai, cảm thấy lời này của cô còn có thâm ý khác:

“Bọn em tình cờ gặp nhau, nên anh ấy đưa em một đoạn”

“Gia Trạch cũng có lúc tốt như thế sao, xem ra người chị dâu như chị, lại không hiểu cậu ấy, luôn cho rằng cậu ấy là người không làm cái gì không có lợi ích”

Nhâm Niệm không hiểu, cụm từ không hiểu cậu ấy là có ý gì, nên bất tri bất giác trả lời:

“Chỉ chờ em một đoạn mà thôi, không có nghiêm trọng như vậy...”

“Chị nhớ, công ty cậu ấy với nhà trọ của em hình như ngược đường nhau?” Hàn Giai Giai đột nhiên nở nụ cười

Hóa ra, cô ấy ở đây chờ mình

19. Chương 20

Nhâm Niệm chu chu môi, đột nhiên cô phát hiện, bất luận cô có nói gì, Hàn Giai Giai sẽ cho rằng cô đang kiếm cớ, bởi vì cô ấy đã có ý nghĩ của chính mình rồi

Hàn Giai Giai thở dài một hơi: “Là Gia Dục muốn chị tâm sự với em”

Thảo nào, Chu Gia Dục lại cố tình kéo Chu Gia Trạch đến phòng khách nói chuyện, mục đích là muốn để cho các cô một mình tâm sự

“Em đừng hiểu lầm, anh chị cũng không có ý gì khác, Gia Dục luôn đối xử với em như em gái ruột của mình, cho nên anh ấy rất để ý chuyện của em. Anh ấy hiểu rõ em trai của mình, hơn nữa lúc ở trên bàn cơm, ánh mắt hai người nhìn nhau, Gia Dục đã nhìn ra hai người không bình thường, nên muốn chị đến đây nói chuyện với em”

Nhâm Niệm gật đầu: “Em biết, anh ấy luôn đối xử với em như em gái ruột”

“Em với Gia Trạch...”

Nhâm Niệm trầm mặc, Hàn Giai Giai liền biết ông xã mình không nhìn sai, có đôi khi một ánh mắt đã nói lên tất cả. Hàn Giai Giai đột nhiên cũng không biết nói gì, tình cảm của người khác, mình bình luận tựa hồ cũng không thích hợp lắm, nhưng kỳ lạ chính là, cô cảm thấy tình cảm này không đáng tin

“Em có nghĩ đến, em và Gia Trạch...”

Nhâm Niệm cắn môi: “Ý chị là, bọn em không thích hợp...”

Hàn Giai Giai lắc đầu: “Chị muốn nói, nếu như, chị chỉ nói nếu như, Thẩm Tâm Dịch trở về, em cảm thấy Gia Trạch sẽ đối xử với em như thế nào?”

Trong mắt Nhâm Niệm lại lộ ra một tia sợ hãi, ánh mắt này cho thấy nội tâm của cô cũng không xác định, chính cô cũng biết rõ người trong lòng Chu Gia Trạch là Thẩm Tâm Dịch, mình không hề có phần thắng

“Cô ấy đã đi rồi” Nhâm Niệm im lặng hồi lâu, cố chấp đưa ra một đáp án

“Nhưng cô ấy sẽ trở về”

Nhâm Niệm cắn cắn môi, cũng không nói nữa

Hàn Giai Giai vỗ vỗ bờ vai cô: “Nếu như em không xác định rõ tình cảm của mình, thì đừng nên cố gắng trả giá, chưa xác định được trái tim của người đàn ông, thì đừng nên dễ dàng lựa chọn ở bên anh ta”

Lúc này, Nhâm Niệm mới gật đầu nói: “Cảm ơn”

Ít nhất, bọn họ đều đứng trên góc độ của cô mà quan tâm, chứ không phải nói cô không xứng với Chu Gia Trạch

Bởi vì là tết Trung thu, nên tất cả bọn họ đến đình nghỉ mát để ngắm trăng, Nghe Vân và Chu Trị An thỉnh thoảng lại nhắc đến chuyện lý thú của hai anh em Gia Trạch lúc còn nhỏ, nói rất thỏa thích, bà nội Chu tiếp tục đề tài, nói Gia Trạch hồi nhỏ rất nghịch ngợm, còn Gia Dục lại ngoan ngoãn nghe lời hơn

Rõ ràng Chu Gia Trạch không phục cách nói của bố mẹ: “Cháu có chỗ nào nghịch đâu ạ?. Rõ ràng là anh hai nghịch hơn cháu, anh ấy còn đánh nhau với người ta đấy”

Anh vừa nói xong, mọi người đều im lặng

Chu Gia Trạch cũng biết mình nói sai rồi, đang muốn nói sang chuyện khác để cứu vãn, thì bà nội Chu lại thở dài nói: “Gia Minh cũng có lúc nghịch ngợm, khi có người bắt nạt An An, thì Gia Minh lập tức xông đến, một chút cũng không do dự”

Bà nội nói, những chuyện mà Chu Gia Trạch nói trong điện thoại, không ngờ bà vẫn còn nhớ rõ như vậy

Chu Trị An cũng dường như nhớ đến cái gì đấy: “An An sắp kết hôn rồi”

Nghe Vân lại cười, cực kì hiểu cách làm của Hạ An An: “Gia Minh đã mất lâu như vậy, An An cũng nên tìm một người đàn ông tốt lành, hơn nữa nhất định Gia Minh sẽ không hy vọng, vì nó mà có người sống không vui”

Bà nội Chu nói về những chuyện lúc nhỏ của Gia Minh, bộ dạng của anh nhu thuận nhất, cũng là đứa ranh mãnh nhất

Chu Gia Trạch vẫn luôn nghe bà nội nói, hồi lâu sau mới phát hiện Nhâm Niệm không có ở trong lương đình, anh nhớ cô vừa mới đứng ở chỗ này. Anh tìm một cái cốc, sau đó đứng lên rời khỏi

Nhâm Niệm không có đi xa, chỉ ngồi xuống bãi cỏ phía bên kia, ánh trăng rất sáng, anh dễ dàng nhìn thấy cô, sau khi đi qua, anh dùng chân nhẹ nhàng đá đá cô, cô nhìn anh hồi lâu, nhưng cũng không động đậy

“Đứng lên đi”

Nhâm Niệm vẫn không động đậy, nương theo ánh trăng nhìn anh. Anh giống như đang cười, nụ cười ôn nhu như nước, ngũ quan nhu hòa tuần lãng, cô không tự giác cũng bắt đầu cười theo

Chu Gia Trạch ngồi xổm xuống, lấy tay nhéo mặt cô: “Cười ngây ngô cái gì?”

Nói xong, liền kéo cô đứng dậy, anh không phát hiện, trong nháy mắt nụ cười trên mặt cô biến mất

Chu Gia Trạch cứng rắn kéo cô đứng lên, kéo cô đi về hướng khác trong sân nhỏ, bên kia có một rừng trúc nhỏ, có thể làm cho bọn họ không sợ bị phát hiện

Anh cầm tay cô, nhiệt độ trong lòng bàn tay nóng bỏng, không hiểu sao cô lại xúc động muốn khóc

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng:

“Hồi nhỏ em cũng không biết, ‘ánh trăng rước lấy họa’ là cái gì, ánh trăng làm sao có thể gây ra họa, bây giờ a mới rốt cuộc hiểu được”

Chu Gia Trạch cười một tiếng: “Em không có uống rượu, nói mê sáng gì đấy”

Nhâm Niệm lại cắn môi của bản thân: “Ôi, anh có cảm thấy em ở dưới ánh trăng xinh đẹp hơn không?”

Chu Gia Trạch nở nụ cười, hết sức bình tĩnh lắc đầu: “Không có”

Cô không tức giận, thậm chí cười càng thêm mê người. đồng thời nghiêng ngẫm nói: “Em cảm thấy anh ở dưới ánh trăng càng thêm đẹp mắt, làm lòng em càng rung động” Nói xong, cô sờ ngực của anh:

“Để xem anh có kích động hay không?”

Chu Gia Trạch cầm lấy tay cô, vừa rồi không chưa phát hiện, bây giờ mới phát hiện tay cô thật sự rất lạnh. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Mặc dù đã vào mùa thu, nhưng thời tiết vẫn còn khô hanh của mùa hè, tay cô không nên lạnh mới đúng

“Hôm nay em làm sao vậy?” Chu Gia Trạch rốt cuộc phát hiện trạng thái của cô không bình thường, giống như đã bị cái gì đó kích thích

Nhâm Niệm lại dùng một tay nắm lấy tay anh, hơi dùng sức nói:

“Anh có yêu em không?”

Chu Gia Trạch cả kinh, không rõ vì sao đột nhiên cô lại hỏi như vậy

Nhâm Niệm lại đến gần anh, cười với anh, nhưng nụ cười rất cứng nhắc, dường như đã cố hết sức để nặn ra:

“Chu Gia Trạch, anh không yêu em, đúng lúc em cũng không yêu anh, rất công bằng”

Nếu như không phải trên người cô không có mùi rượu, hiện tại anh đã hoài nghi cô đã say đến rối tinh rối mù

Nhâm Niệm vẫn kiên trì phải đi về, ai khuyên cô cũng không để ý. Điều này làm cho Chu Trị An và Nghê Vân hoàn toàn không giải thích được, ngay cả bà nội Chu cô cũng không nể mặt. Bọn họ không có cách nào khác đành phải để cho Nhâm Niệm trở về, Chu Gia Trạch cũng không có phản ứng gì, Nghê Vân liếc mắt ra hiệu với anh, Chu Gia Trạch vốn đang suy nghĩ tìm cớ, bây giờ nước chảy thành sông:

“Ừm, con đi đưa cô ấy về”

Chu Gia Trạch nhét Nhâm Niệm vào trong xe, cô không nói chuyện cũng không động dậy

Chu Gia Trạch nhớ lại chuyện hôm nay đã phát sinh: “Có phải chị dâu đã nói gì với em không?”

Cô vẫn nằm ở đó, ngay cả ánh mắt cũng không mở

“Nhâm Niệm, anh đang nói chuyện với em”

Âm điệu của anh không cao, nhưng lại uy nghiêm đáng sợ, nhắc nhở đối phương anh đã tức giận rồi

Nhâm Niệm rốt cuộc cũng chậm rãi mở to mắt: “Anh đừng để ý đến em, em chỉ sợ một chút thôi”

Vẻ mặt của cô quả thực có chút yếu ớt, anh không khỏi dè dặt giọng nói hỏi: “Em sợ cái gì?”

Cô cười với anh: “Sợ anh không cần em”

Biểu cảm này rất chua xót, dường như trong miệng anh cũng tràn ra một cỗ chua xót, trái tim bất giác mềm nhũn: “Đừng nghĩ lung tung”

“Chỉ là đột nhiên có một ý niệm xuất hiện trong đầu, nếu như Thẩm tiểu thư trở về, anh có đẩy em ra không...” Cô cúi đầu không muốn tiếp tục nói hết

Cảm xúc chua xót vừa rồi càng ngày càng dày đặc, thậm chí còn xen lẫn với cảm giác áy náy. Anh cố gắng đối xử tốt với cô, cái gì cũng cố gắng phối hợp với cô, chính là hy vọng mình có thể yêu cô, nhưng chỉ là hy vọng, anh biết rõ hơn ai hết, tình cảm anh dành cho cô vẫn chưa đến mức đó, nếu không, cô hỏi anh có yêu cô không, nếu có anh sẽ không do dự trả lời....

“Đừng nghĩ lung tung” Thanh âm của anh dịu dàng hơn anh rất nhiều

“Anh sẽ không”

Anh không phải là một người đàn ông tốt, nhưng cũng không phải là một người đàn ông tồi tệ

Nhâm Niệm ngẩng đầu lên, nụ cười rực rỡ giống như ánh trăng tối hôm nay, sáng ngời trong suốt, cô dùng lực gật đầu với anh

Chu Gia Trạch không khỏi thở dài:

“Sau này không được nghĩ ngợi lung tung nữa”

Cô gật gật đầu, tựa như một đứa trẻ, làm cho Chu Gia Trạch không biết làm sao

Sau khi đến nhà trọ, Nhâm Niệm vẫn ngồi ở trên xe không chịu xuống: “Anh mở cửa xe cho em đi”

Chu Gia Trạch cảm thấy cô hôm nay rất bất đồng, nhưng nghĩ đến có lẽ vì lúc này cô chịu kích thích nên mới trẻ con như vậy, suy nghĩ một chút vẫn xuống xe mở cửa xe cho cô

Sau khi anh mở cửa xe, cô mới chậm rãi bước xuống

Lần đầu tiên Chu Gia Trạch cảm thấy mình cũng không hiểu cô, mà cô cũng không giống cô gái anh tưởng tượng, cô có tính cách của mình, có suy nghĩ của mình, cũng có khó chịu, có vui vẻ

Chu Gia Trạch vốn nhìn cô bước đi, nhưng cô đi được 10 bước lại quay người chạy trở về. Anh đang chuẩn bị hỏi cô làm sao vậy, thì cô đã rất nhanh ôm lấy anh. Kiễng mũi chân khẽ hôn lên bờ môi anh:

“Em yêu anh”

Cô nói xong lập tức chạy mất

Chu Gia Trạch sững sờ nhìn cô biến mất, như trước đó không hề xảy ra chuyện gì, cô tựa hồ đã từng thổ lộ với anh rất nhiều lần, khi cô trở về nghe anh và Chu Gia Dục nói chuyện thì bất đắc dĩ thổ lộ, lúc anh bị thương cũng thổ lộ...Cũng không giống vừa rồi, làm cho đầu óc anh trống rỗng

Anh vươn tay để ở trên môi mình, ánh mắt dừng ở phương hướng cô vừa mới bỏ đi. Anh cảm thấy mình trở về năm 17 tuổi, bị một nữ sinh gọi vào lớp học, nói : “Em thích anh”

Anh đột nhiên đỏ mặt một chút, anh cùng Thẩm Tâm Dịch đánh cuộc nhưng cô thua, vì thế phải thổ lộ với anh trước mặt mọi người, anh không ngờ cô lại đến thật

Ngày nào đó, anh nhìn thấy trong mắt Thẩm Tâm Dịch lóe lên ánh sáng chói mắt, giống như một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, khi đó anh nghĩ mình nhất định sẽ hái ngôi sao đó xuống

Chu Gia Trạch buông tay mình xuống, không hiểu sao bên môi lại nở nụ cười

Nhâm Niệm lơ mơ phát hiện cách thức cô và Chu Gia Trạch ở chung đã bắt đầu thay đổi, cũng không biết có phải là ảo giác của cô hay không. Lúc trước, khi cô và anh ở cùng một chỗ, anh sẽ đến đón cô tan sở, cùng nhau đi ăn cơm, rồi tản bộ hoặc là đi xem phim, cuối cùng anh sẽ đưa cô về nhà. Nghe qua cũng không phải là phương thức gì đặc biệt, nhưng dù sao vẫn làm cho người ta cảm giác như luồng nước đang chảy

Bây giờ cách thức cô và anh ở chung cũng không có gì đặc biệt, chỉ là cùng nhau đi ăn cơm, thì biến thành anh đến nhà cô ăn cơm, đương nhiên là cô nấu cơm, thỉnh thoảng cô sẽ để anh giúp đỡ một chút. Nhưng anh lại tỏ vẻ chán ghét nói, người đàn ông thành công không xuất hiện ở trong bếp, cô tức giận đến mức hắt nước trong tay lên mặt anh

Lại ví dụ như, ngày trước, anh sẽ không bày tỏ ý kiến với cách ăn mặc và trang điểm của cô, nhưng bây giờ anh sẽ chỉ vào quần áo của cô nói cô không có tế bào thẩm mỹ, thậm chí còn nhận xét về cách trang điểm của cô

Thay đổi như vậy cũng không làm cô cảm thấy phiền, ngược lại còn cảm thấy quan hệ của hai người đã đi vào quỹ đạo, chỉ là cô không có cách nào đoán được kết quả này là tốt hay xấu

Hôm nay bọn họ cùng đi siêu thị mua gì đó, trước đây cô không phát hiện anh là người đàn ông ích kỷ như vậy, lúc trước còn làm bộ tôn trọng lựa chọn của cô, thời điểm lựa món ăn cũng nhường cho cô, dáng vẻ của ông rất giống một quý ông. Ở trong siêu thị, anh chỉ cầm những rau cải anh thích:

“Những thứ này anh thích, em cũng vậy phải không, cả cái này, cái này nữa, cũng không tệ...”

Anh không ngừng nhặt bỏ vào trong xe đẩy, làm cho Nhâm Niệm rất cục cựa cũng không thể chịu đựng nổi, bọn họ chỉ có 2 người, có thể ăn được nhiều đồ ăn như vậy sao?. Không khỏi lấy đồ ăn trong xe đẩy ra. Chờ đi được hơn nửa ngày, Chu Gia Trạch mới quay đầu, nhìn thấy rau cải trong xe đẩy ít lại càng thêm ít, không khỏi nhíu mày:

“Đồ ăn đâu?”

Nhâm Niệm quả thực hết cách với anh: “Mọc chân bay rồi”

Chu Gia Trạch nhìn cô nửa ngày: “Em lại bỏ chúng ra à”

Nói xong, còn gõ trán của cô, sau đó néo mặt cô nói: “Em xem, em gầy như vậy, không chịu ăn nhiều một chút để bồi bổ, người khác nhìn vào còn tưởng anh ngược đãi em đấy”

Nhâm Niệm quay đầu đi: “Cảm ơn vì đã quan tâm, nhưng em đang giảm béo”

“Em còn giảm béo, không để cho người ta sống nữa hả?”

“Em đang giảm bớt gánh nặng cho địa cầu, đang giảm thiểu đồ bỏ đi để tiết kiệm lương thực, đây cũng là cách để bảo vệ môi trường”

Cô nói xong lại hăng hái dạt dào, Chu Gia Trạch ở một bên che miệng cười

Nhìn anh như vậy, cô càng cảm thấy tức giận

Sau khi về đến nhà, Chu Gia Trạch biểu hiện đầy đủ tính cách đại thiếu gia của anh, hoàn toàn không có ý đến giúp đỡ, ngồi ở trên sofa, chuyện thứ nhất làm chính là mở ti vi, sau khi cầm điều khiển từ xa bấm một vòng, mới phát hiện không có gì hứng thú để xem, sau đó tắt ti vi cầm điện thoại chơi game

Lúc anh chơi game vận thanh âm rất lớn, chỉ sợ người khác không biết anh chơi trò chơi, Nhâm Niệm vốn đang cảm thấy bất công, nhưng nghe tiếng thanh âm phát ra từ trò chơi của anh càng cảm thấy khó chịu,

“Anh đi vào rửa rau” Cô đứng ở cửa phòng bếp, không có gì tức giận

Quen nhau lâu như vậy, cô phát hiện anh có không ít ưu điểm, khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất chính là rất lười, nhưng da mặt lại rất dày, có thể đem lời người khác nói cho vài tai trái ra tai phải, ưu điểm chính là anh rất ít khi nổi giận...Dù sao, từ lúc anh làm bạn trai của cô cũng không phát cáu hay nổi giận lần nào, cho nên cô cũng quen dần, không biết sợ là gì

Đối với mệnh lệnh của cô—phản ứng của Chu Gia Trạch chính là, làm như không có nghe thấy

Nhâm Niệm đi thẳng đến trước mặt anh, đoạt lấy di động trên tay anh: “Đi rửa rau”

Chu Gia Trạch lộ ra vẻ mất hứng. Nhâm Niệm lập tức biết vâng lời nói: “Em vừa phải rửa rau, vừa phải thái rau, còn phải vo gạo nấu cơm, sau đó còn phải làm đồ ăn, thực sự bạn không thử nổi nữa, hơn nữa còn không có năng suất, chờ đồ ăn làm xong, không phải anh đã đói chết rồi sao”

Giọng nói của cô nửa làm nũng, làm cho Chu Gia Trạch nhìn cô một lúc lâu, thậm chí ngay cả lời nói phản bác cũng nói không nên lời, đành phải cười cười nói:

“Phí lao động của bản thiếu gia rất đắt”

“Dạ, vâng vâng”

“Gọi có ích gì, đưa phí dịch vụ a” Anh vừa đi vào phòng bếp, vừa cò kè mặc cả nói

“Cho em thiếu đi, anh cũng biết em rất nghèo mà”

Chu Gia Trạch hừ hừ 2 tiếng nhưng vẫn thành thành thật thật đi rửa rau, động tác rửa rau của anh rất nghiêm túc hoặc có thể nói đáng về làm việc của anh rất nghiêm túc và cẩn thận, tỉ mỉ

Chỉ là một chuyện nhỏ nhưng Nhâm Niệm cảm thấy lòng mình tràn đầy ảm áp, không biết có phải cô rất dễ dàng thỏa mãn hay không, cô vừa cắt hành, không biết vì sao lại nói ra lời trong lòng:

“Trước đây, em hy vọng nhất chính là hình ảnh hiện tại”

“Như thế nào?”

Anh phát hiện hôm nay tâm tình của cô cũng không tệ, cho dù anh suy nghĩ, cũng không đoán được tại sao Anh buông dao trong tay tựa vào trên kệ bếp nhìn anh: “Chính là có thể cùng người mình quan tâm cùng nhau nấu cơm”

Chuyện đơn giản lại làm cho người ta cảm thấy không đơn giản

“Em thật dễ thỏa mãn a” Chu Gia Trạch không ngừng lắc đầu, nhưng nghĩ đến những chuyện cô đã đối mặt trong quá khứ, nhớ lại có lẽ vì trong nhà xảy ra chuyện bất ngờ, ngược lại càng khiến cô thêm khao khát những thứ này:

“Dễ dàng thỏa mãn, ôi, thật không có tính khiêu chiến”

“Hừ, anh muốn khiêu chiến cái gì?”

“Anh sẽ không nói cho em biết” Quả thật là đàn ông có thói hư tật xấu, nhìn thấy đối phương hơi tức giận lại càng muốn trêu chọc

Lúc Nhâm Niệm xào rau rất dễ ra mồ hôi trên trán, trên lỗ tai cũng dính dính, tóc của dính cả lên mặt, làm cho cô rất khó chịu. Chu Gia Trạch tìm một hồi cũng không biết tìm đâu ra sợi thun buộc tóc cô lên

“Anh còn có thể làm việc này?”

“Anh còn có thể làm rất nhiều chuyện, từ từ rồi em sẽ phát hiện, chỉ có điều không cần tự ti”

Thật là người đàn ông tự kỷ

Sau khi Chu Gia Trạch cột tóc cô lên, lại nghiêm túc kiểm tra một lần nữa: “Em có muốn dùng khăn không?”

“Ừm, như vậy không phải rất khoa trương sao?”

“Em mới khoa trương, anh chỉ sợ em xào rau tóc của em sẽ rơi vào trong chảo, lúc ấy sẽ ảnh hưởng khẩu vị của anh”

Anh nhận được một cước của Nhâm Niệm

“Bạo lực a, bạn gái tôi có khuynh hướng bạo lực a”

Nhìn thấy anh “chạy” ra phía ngoài, cô không tự chủ được nở nụ cười, được rồi cô thừa nhận, cô đối với cuộc sống hiện tại, rất hài lòng

Lúc ăn cơm, Chu Gia Trạch vẫn tương đối tự giác, biết cầm bát đũa, lúc cô đi ra còn nhìn thấy anh thần thần bí bí, không khỏi tò mò:

“Anh đang làm gì đấy?”

Chu Gia Trạch vừa xối cơm vừa nói: “Anh đang nghiên cứu ngày Quốc khánh nên đi đâu chơi”

“A...” Âm cuối của cô kéo thật dài nhưng bên trong không có chút vui mừng nào

“Em không muốn đi chơi?”

Lúc này Nhâm Niệm mới hiểu ý tứ của anh, anh muốn đưa cô đi chơi, vậy mà cô còn tưởng rằng....Cô ngậm miệng:

“Vậy anh đã suy nghĩ ra muốn đi nơi nào chưa?”

Chu Gia Trạch đưa tạp chí du lịch mình nghiên cứu đến trước mặt cô, cô nhìn thấy mặt trên vẽ gì đó, cô lớn như vậy rồi, vẫn chưa từng xuất ngoại, có chút phấn khởi nói:

“Đi Thái Lan được không?”

Trong mắt cô có nòng đậm chờ mong

“Muốn đi thì đi, có cái gì được hay không được”

Sau khi anh nói xong, lại trưng ra bộ dáng đại thiếu gia nói: “Mau gấp thức ăn cho anh, nhanh lên, nhanh lên”

Nhâm Niệm hận liếc mắt nhìn anh một cái nhưng vẫn không có cốt khí gấp thức ăn cho anh.

Cách ngày quốc khánh rất gần, Chu Gia Trạch thúc giục cô mau làm hộ chiếu và chuẩn bị những thứ linh tinh, anh đương nhiên có có biện pháp nhanh nhất để giải quyết công việc, nhưng vẫn nhịn không đi nói cho cô biết

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm, không hiểu sao anh lại cảm thấy vui vẻ

Ai bọn họ cũng không nói, bọn họ quyết định cùng nhau đi Thái Lan, Nhâm Niệm chỉ nói đi ra ngoài du lịch với đồng nghiệp, còn Chu Gia Trạch lại có nhiều lý do hơn, hướng chỉ anh lại là người mê chơi, cũng không có người hoài nghi mục đích của họ. Trước khi đi phải đến ngân hàng đổi tiền, ai biết ngân hàng yêu cầu phải đặt mua trước vài ngày, lúc đó mặt Chu Gia Trạch đen như đất nồi, trực tiếp ngồi thẳng lên máy bay

Ngày đầu tiên bọn họ đi Thái Lan, không phải đi tham quan cảnh đẹp, cũng không phải đi tìm thức ăn ngon, mà đi tìm xem ngân hàng nào đổi tiền với lãi suất cao nhất. Nhưng tạm thời bọn họ vẫn chưa tìm được, có thể rút ra kết luận là máy rút tiền ATM ở sân bay đổi tiền ít nhất, làm bọn họ lỗ vốn nặng

Chu Gia Trạch vừa đến Thái Lan, câu đầu tiên nói với cô nhiều nhất là:

“Nắm chặt lấy anh, bằng không, em có đi lạc anh không chịu trách nhiệm a”

Sau đó: “Em muốn đi nơi nào, đi nơi nào cũng không biết nói, không sợ người ta gạt đi mất sao?”

Sau đó lại nói: “Sao em có thể ngốc như vậy, ngộ nhờ bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền”

Nhâm Niệm không thể nhịn được nữa nói: “Nói thật đi, có phải nếu em đi lạc, anh có thể tìm một cô gái thông minh, xinh đẹp, động lòng người hơn em phải không?”

Chu Gia Trạch trả lời, đánh giá cô từ trên xuống dưới nói: “Rốt cục cũng có thể tự hiểu, thật là hiếm thấy, nếu vậy thì em theo sát anh đi, không sợ người phụ nữ khác bắt cóc anh đi mất”

Từ nhỏ đến lớn Nhâm Niệm không thích đánh người, nhưng cô rất thích véo người khác, Chu Gia Trạch đã được ném độc thủ, cho nên thấy tình huống không êm, lập tức chuồn mất

20. Chương 21

Nhâm Niệm cảm thấy những thứ tiện nghi, dành ột đôi đi du lịch, chi phí so với trong nước rất không có nhân đạo, khó trách những người này đều tranh mua những thứ này nọ, bởi vì hiếm khi được đi du lịch, phải biết tranh thủ chứ

Người ngoại quốc đến đây du lịch rất nhiều, ở trên bờ cát tùy thời có thể nhìn thấy rất nhiều người nước ngoài, dân bản xứ ngược lại rất ít. Nhâm Niệm nghe người ta nói ở chỗ nào đấy có bán túi xách nhìn rất đẹp, tất cả mọi người đều thích đi vào trong đó mua, cô cũng có hứng thú đi, cô muốn lôi kéo anh đi cùng, nhưng Chu Gia Trạch lại không muốn, nên cô quyết định tự mình đi.

Chu Gia Trạch nằm ở trên giường phát hiện cô quyết tâm muốn đi, nên không có cách nào khác đành phải rời giường, vừa ngồi dậy vừa nói: “Phụ nữ thật là phiền phức”

Kết quả là chờ sau khi bọn họ đến nơi, túi xách đã bị tranh mua hết sạch, Chu Gia Trạch nhìn cô, cố ý trầm mặt

“Hết rồi cũng tốt thôi, muốn đi thì đi, không uống công đến nơi này một chuyến” Những thứ kia rất tiện lợi, làm cho bọn họ có ham muốn muốn mua sắm

Cô cũng tò mò nên hưng phấn đi dạo vòng quanh siêu thị

Cô đi mua một gói thuốc, nhưng nhìn thấy phía trên khối thuốc có một dấu gạch chéo ghi là: Hút thuốc không có lợi cho phổi, không khỏi cảm thấy hứng thú, thậm chí còn bảo Chu Gia Trạch cầm gói thuốc để ở trước ngực, để cô chụp ảnh cho anh

“Thật là mất mặt” Anh thế nào cũng không chịu phối hợp

Nhâm Niệm đành phải không ngừng dụ dỗ anh, rốt cục cũng chụp được một tấm ảnh, cô nhìn tấm ảnh kia ngây ngô cười:

“Đem nó về em sẽ phóng lớn nó lên, sau đó sẽ đưa cho anh xem, nếu như nhìn không tòi, thì có thể tiếp tục chụp nữa”

Chu Gia Trạch nhìn trần nhà, người đẹp có độc, đàn ông cũng vậy, biết rõ thuốc phiện có độc nhưng vẫn không ngừng hút

Chu Gia Trạch không có hứng thú đi dạo phố, nhưng nhìn thấy cô hưng phấn như vậy, nên đành đi theo

Lời cửa miệng của Nhâm Niệm là: “Anh đang nói cái gì?”

Cô thích nhìn anh nói chuyện với người khác, dùng lời của cô để nói, cảm thấy anh thật lớn, giống như khí quyển vậy, Chu Gia Trạch cảm thấy không thích hợp, bởi vì lần trước cô hình dung nhà hàng cũng không phải như vậy sao?.

Cô không thạo anh ngữ, nhưng rất thích trao đổi với người khác, mỗi lần ở chỗ ấy khoa tay múa chân cả buổi, cuối cùng không còn cách nào khác mới để Chu Gia Trạch xuất mã

“Sau khi trở về, em đăng ký học một lớp tiếng anh đi” Anh đề nghị như thế

Cô suy nghĩ một chút, công việc của cô, không có cơ hội xuất ngoại nhiều, mặc dù lý do lớn nhất là bây giờ cô chưa có điều kiện, hàng tháng phải đóng tiền thuê nhà, tiền điện nước, và những chi phí cố định khác

“Không cần”

Thấy anh nghi hoặc nhìn về phía mình cô không khỏi giả thanh âm nói: “Nếu em có thể nói tiếng anh trôi chảy, không phải anh đã mất giá trị rồi sao?”

“Cảm ơn, rất cảm ơn, vì đã lo lắng cho anh”

“Không cần quá cảm động”

“Anh quả thực cảm động đến muốn chảy nước mắt” Nói xong, anh liền phá lên cười

Bãi cát ở đây, cát rất nhỏ, chân dẫm lên cát, cát chảy qua khe hở ngón chân, dễ chịu nói không nên lời

Nhâm Niệm vốn không muốn mặc áo tắm đi qua đi lại ở chung quanh nơi này, nhưng bị Chu Gia Trạch vừa dỗ vừa lừa, đành thay áo tắm, sau khi mặc vào cả người cô không được tự nhiên: “Đàn ông không có hạo sắc chứ?”

Chu Gia Trạch đánh giá suy nghĩ của cô một lần, sau đó dừng lại ở một phạm vi quan trọng một hồi lâu, mới mở miệng thản nhiên nói:

“Nếu như người đàn ông của em không có cảm giác với em, thì em mới nên lo lắng”

Đạt được mục đích, Nhâm Niệm dùng chân đá anh một cái

Làn da cô rất trắng, nhất là sau khi mặc áo tắm vào càng thêm nổi bật

Ở chỗ này tất cả mọi người đều mặc thiếu vải, tắm nắng, vọc nước. Nhâm Niệm thấy thế cũng không thể nào ngượng ngừng tiếp được

Cô không biết bơi, Chu Gia Trạch đi theo cô, có lẽ sợ cô xảy ra chuyện, hơn nữa chỉ cho cô ở trên bãi nước cạn, không cho phép xuống nước quá sâu

Thừa dịp Chu Gia Trạch không chú ý, cô hắt nước lên mặt anh, không ngừng hắt nước lên toàn thân anh. Chu Gia Trạch thấy cô như thế, cũng không yếu thế. Cũng dùng nước hắt vào người cô. Hai người chơi đùa hết sức vui vẻ, sau đó không biết như thế nào đã ôm nhau, làm cả hai cảm thấy lúng túng

Bọn họ quen nhau đã lâu, hành động thân mật rất ít rất ít, Nhâm Niệm ngơ ngác nhìn anh, Chu Gia Trạch cúi đầu hôn lên môi cô, không hiểu sao mặt cô lập tức đỏ lên

Lên bờ, Chu Gia Trạch dùng khăn tắm phủ thêm cho cô, sợ cô ngã bệnh, hai người vốn định về khách sạn, thì có người gọi tên Chu Gia Trạch. Sau khi Chu Gia Trạch nhìn thấy đối phương thì nở nụ cười, hẳn là người quen của anh

Chu Gia Trạch bảo Nhâm Niệm về khách sạn trước, anh và bạn nói chuyện một lát

Người nọ là bạn hồi đại học của anh, từ sau khi tốt nghiệp cũng ít gặp mặt, hiếm khi có duyên gặp mặt ở chỗ này:

“Cô gái vừa rồi là bạn gái của cậu à?” Người đàn ông nhìn hướng đi của Nhâm Niệm, hỏi

Chu Gia Trạch bình thường cũng không có gì giấu người này: “Thế nào, đẹp không?”

“Thôi đi, không đẹp, cậu sẽ để mắt tới sao?”

Nói xong, hai người cùng nhau nở nụ cười, người đàn ông kia lắc đầu:

“Nếu không phải vừa rồi gặp các người...”

Dáng vẻ ái muội ở trong nước, hơn nữa Chu Gia Trạch còn chủ động hôn cô gái đó: “Tôi còn thật không dám tin, tôi vốn cho là đời này cậu sẽ không cưới ai ngoài Thẩm Tâm Dịch, thật không ngờ hai người lại chia tay”

Trên mặt Chu Gia Trạch rất nhiên hiện qua một tia phiền muộn, nhưng vẫn cười cười

Sau đó, anh ta giống như hiểu được cái gì, vỗ vai Chu Gia Trạch nói: “Mẹ kiếp, tên tiểu tử thói này, không phải cậu trên lưng công Thẩm Tâm Dịch, còn ăn vụng bên ngoài đấy chứ, Thẩm Tâm Dịch nhà cậu mà biết được nhất định sẽ lột da cậu...”

Chu Gia Trạch rốt cục cũng không kiên nhẫn cau mày nói: “Đừng nói linh tinh, tôi với Tâm...Thẩm Tâm Dịch đã chia tay rồi”

Về mặt của anh ta là không dám tin được, phải biết rằng năm đó ở trường Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch không phải bạn bình thường, mà được cả trường công nhận là kim đồng ngọc nữ, là đôi tình nhân điển hình, các sinh viên nữ thường nói nếu có tìm bạn trai, phải tìm một người giống như Chu Gia Trạch

“Cậu đề nghị chia tay?” Bất quá thật không phân biệt nam nữ

Chu Gia Trạch lắc đầu: “Không phải, là cô ấy”

Nói xong, anh cười cười: “Về mặt cậu như vậy là sao a, chẳng lẽ tớ không thể bị người ta bỏ sao?”

Chu Gia Trạch cố ý tỏ ra thoải mái, dường như chuyện anh và Thẩm Tâm Dịch chia tay, không có gì phải giấu

“Đàn ông a, quả nhiên thật bạc tình” Một người con gái mặc bikini gợi cảm chậm rãi tiêu sái đi đến, nhìn về phía Chu Gia Trạch:

“Anh và Thẩm Tâm Dịch chia tay chưa được bao lâu, nhanh như vậy đã tìm người kế tiếp, năm đó khẩu hiệu náo động toàn trường: “Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch mãi mãi ở bên nhau” bây giờ dường như đã trở thành trò cười.... Chắc, chắc”

“Hạ Liên”

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô ta một cái sau đó nhìn về phía Chu Gia Trạch nói: “Cô ấy không hiểu chuyện, anh đừng để ý”

Hạ Liên lại hừ một tiếng nói: “Chẳng lẽ em nói sai sao?. Chu Gia Trạch anh cũng quá bạc tình, anh cho rằng nói là Thẩm Tâm Dịch đưa ra đề nghị chia tay, thì không tính anh đi tình biệt ly ư?. Hai người chia tay bao lâu?. Tôi nhớ mấy tháng trước, tôi còn nhìn thấy anh và Thẩm Tâm Dịch ở bên nhau, bây giờ bên người anh đã có người khác, tôi nên khen anh có sức hấp dẫn, nhanh như vậy đã tìm được người kế tiếp rồi...”

“Chuyện của tôi, không cần người khác đánh giá”

(1)di tình biệt ly: yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.

Chu Gia Trạch không nhìn bọn họ nữa mà tự mình xoay người rời khỏi

Người đàn ông lại dạy dỗ bạn gái của mình, chuyện của người khác nghiêm túc như vậy làm gì, thật sự không hiểu gì cả

Cô gái sa sầm mặt nói: “Tôi không quen nhìn đàn ông các anh có mới nới cũ”

Sau khi Nhâm Niệm tắm xong, Chu Gia Trạch đã trở lại, cô đi qua kéo anh, để anh mau đi tắm, anh đi vào phòng tắm nhưng lại không nói lời nào

Nhâm Niệm nhìn bóng lưng của anh, tay cầm khăn chuẩn bị lau tóc dừng lại một chút, anh tựa hồ có chút không bình thường, một biến hóa rất nhỏ, nhưng cô có thể nhận rõ ràng như vậy , cô hy vọng, chỉ do mình quá nhạy cảm

Lúc Chu Gia Trạch đi ra từ phòng tắm, cơ hồ cũng không muốn nói gì, mà nằm lên giường. Anh cảm thấy thế giới này rất kì quái. Ngày đó, khi Thẩm Tâm Dịch rời xa anh, anh không thể nào chấp nhận được, mà tự sa đọa chính mình, lúc đó tất cả mọi người đều nói anh rất ngu ngốc, người con gái ấy không cần anh, nhưng anh lại ở đây đau khổ đến chết đi sống lại. Khi anh rốt cục quyết định đi ra khỏi nỗi đau để làm lại từ đầu, thì lại có người nói anh không chung thủy, có mới nới cũ

Anh cảm thấy rất buồn cười, thật sự rất tức cười

Nhâm Niệm đứng ở một bên nhìn anh, có thể cảm thấy tâm tình anh tựa hồ không tốt. trước đó còn rất tốt, đột nhiên anh lại biến thành như vậy, Nhất định là giữa hai người bọn họ đã nói gì đó. Cô cảm thấy mình không phải là người phụ nữ thông minh, giờ phút này lại hy vọng mình ngốc một chút, bởi vì cô không cần phí công đi đoán, cũng biết hai người họ nhắc đến Thẩm Tâm Dịch

Suy đoán này làm lòng cô không thoải mái, bởi vì chính cô cũng phải thừa nhận, chỉ có Thẩm Tâm Dịch mới có thể ảnh hưởng đến anh, mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng sự thật vẫn luôn tồn tại

Lúc xế chiều, hai người định đi dạo khu phố nổi tiếng, nhưng nhìn thấy tâm tình anh như vậy, trong lòng cũng không muốn đi, sau khi lau khô tóc được một nửa, cô thay quần áo, tự mình đi ra ngoài

Có một chút giận dỗi, tâm tình của anh không tốt, trong lòng anh cũng không thoải mái, cô mãi mãi không có biện pháp gì để giận anh, chỉ là cô không tránh khỏi có ảo tưởng hy vọng anh có thể đi tìm mình. Nhưng mà, anh không, cho nên cô đi dạo phố một mình, cũng không dám đi quá xa, sợ lạc đường diendan

Có thể cảm nhận môi trường nơi này rất trong lành, trên đường không nhìn thấy rác xả, bầu không khí cũng không có mùi khói bụi, bầu không khí trong lành như vậy, nhưng cũng không làm tâm tình của cô khá hơn

Đi tới đi lui hồi lâu, cô không muốn tiếp tục đi về phía trước nữa, chỉ là ngồi ở chỗ đó nhìn xe cộ thỉnh thoảng qua lại

Có người vỗ vỗ vai cô, cô vui vẻ quay đầu lại, nhưng nụ cười trở nên hơi cứng ngắc, không phải là anh....

Một bà lão dùng tiếng Thái nói chuyện với cô, cô căn bản nghe không hiểu đối phương nói gì, nhưng có thể thông qua ánh mắt để nhận thấy thiện ý của bà, đại khái có thể đoán là, bà nghĩ rằng cô đi lạc đường nên hỏi cô có cần giúp gì không

Cô không ngừng xoa tay múa chân, cuối cùng suy nghĩ một chút, cô vẫn dùng tiếng anh ngắn gọn nói cô không hề lạc đường, hẳn là bà lão đã hiểu ý cô, nên nhìn cô cười cười

Một người xa lạ cũng có thể mang đến ấm áp ỉn như thế, vì sao người mình cho là thân mật, nhưng chỉ làm mình buồn và thất vọng?. Cô cười cười, chẳng qua là nụ cười có phần chua xót

Cô thấy hành động của mình rất ấu trĩ, cũng không còn là học sinh tiểu học, nhưng muốn dùng phương thức này để bộc lộ bất mãn trong lòng, ai lại có tâm tình tốt đi suy đoán xem cô muốn làm gì?

Cô nương theo đường cũ trở về khách sạn, nhưng trong lòng không thể không cảm thấy đau xót

Nhâm Niệm trở lại khách sạn, nhưng không thấy bóng dáng Chu Gia Trạch, chẳng lẽ anh đi ra ngoài rồi?. Cô tìm ở những chỗ gần đây, nhưng cũng không nhìn thấy anh, có phải vì anh phát hiện cô đi mất, nên đã đi tìm cô khắp nơi không?. Cô không dám đi xa, càng không dám đi tìm anh, chỉ sợ anh trở về khách sạn cho rằng cô chưa trở về, nên cô ở lại khách sạn

Sớm biết vậy cô đã không bỏ đi, làm hại bây giờ lại ra nông nỗi này

Nhâm Niệm vẫn chờ Chu Gia Trạch trở về, mắt thấy sắc trời không còn sớm, cô bắt đầu lo lắng cho anh, không biết anh có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?. Lo lắng như vậy làm cho cô bắt đầu tự trách mình, chạy đi làm gì, tức giận cái gì, bây giờ lại thành ra thế này

Lâu thật lâu, mới có tiếng người gõ cửa, cả trái tim Nhâm Niệm đều dựng đứng lên. Mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc ập đến, Chu Gia Trạch được một người đàn ông dìu, cô vẫn có chút ấn tượng với người đàn ông này, lúc trưa đã nhìn thấy, chính là người đã chào hỏi Chu Gia Trạch, hình như là bạn học của anh

Người đàn ông cười cười nói: “Lâu rồi chúng tôi ko gặp mặt nên đi uống chút rượu, thật không ngờ tửu lượng của anh ấy lại không được rồi”

Nhâm Niệm nhìn xuống xúc động muốn nổi giận, cô cười cười với bạn học của Chu Gia Trạch, sau khi đóng cửa lại, cảm xúc của cô rốt cục cũng không che giấu được, không cần thiết phải che giấu

Cô đỡ Chu Gia Trạch lên giường, anh tựa hồ không thoải mái, tay vẫn không ngừng động đậy

Nhìn bộ dạng của anh, cô thật sự không thể không nổi giận, cô ngồi ở đây lo lắng cho anh, sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai lại chạy đi uống rượu với người khác, còn uống đến say bí tỉ mới trở về. Mà cô, thế nhưng còn tự mình đa tình anh sẽ ra ngoài tìm cô

Rốt cuộc là, yêu cầu của cô với anh quá cao, hay là anh vốn không đạt tiêu chuẩn?

Cô càng nghĩ càng tức giận: “Đừng tưởng rằng anh uống say chuyện này sẽ như vậy thôi”

Cô cởi giày ra, leo lên giường, dùng chân đá anh, anh cũng dám đối với cô như vậy, cũng không dám dùng sức, chỉ là không làm gì đó, thì tức giận trong lòng cô quả thực không tiêu tan được

Cô không ngừng đá anh, anh tựa hồ cảm thấy rất không thoải mái, dùng tay cản vài lần. còn dám cản à, thừa dịp anh uống say phải khi dễ anh, một cước này cô đá hơi mạnh, nhưng không thể trách cô ...

Lúc cô sững sờ trong vòng hai giây thì Chu Gia Trạch đã nắm lấy chân cô, mạnh mẽ kéo cô xuống dưới, cô cũng không chú ý anh lại có động tác như vậy, thẳng tắp ngã xuống giường, mà anh trực tiếp xoay người đè lên người cô

Ánh mắt anh mang theo một tia mộng lung, có lẽ cô biết kể tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, cô muốn mở miệng hỏi anh: Anh biết em là ai không?

Nhưng anh không cho cô cơ hội này, lập tức hôn lên môi cô, ngăn chặn miệng của cô, tay không ngừng sờ soạng ở trên người cô

Nhâm Niệm không ngờ đêm đầu tiên của anh sẽ ở một nơi như vậy, lúc mới bắt đầu thật sự rất đau, nhưng sau đó dường như cũng không đau như vậy, mà còn có một chút khoái cảm mơ hồ, động tác của anh không

địu dàng rất thô lỗ, nhiều lần cô cảm thấy anh vẫn chưa hoàn thành, cô chưa hề nhìn thấy kĩ thuật tuyệt vời, nên cũng không có nhận xét gì về kỹ thuật của anh

Điều duy nhất cô có thể khẳng định là cô có cơ hội phản kháng của có năng lực nhưng cô không làm vậy, chỉ có thể nói, cô cam tâm tình nguyện

Sau khi mây mưa, cô không ngủ, một đêm này xem như là nghi lễ cô cáo biệt bản thân mình, cô như thể không biết là do khấn nguyện hay xúc động nhiều hơn, tóm lại cô không có dự vọng đi ngủ. loại cảm giác này giống như mất đi thứ gì đó, nhưng lại không khổ sở, lại có chút vì mất đi thứ gì đó, mà có lại được

Được rồi, chính cô còn không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì

Sắc trời dần dần sáng lên, cô nhìn về phía Chu Gia Trạch, không biết sau một đêm này giữa bọn họ sẽ như thế nào, cô có chút chờ mong một ngày mất sẽ bắt đầu

Bởi vì cô cũng tự nói với mình, bất luận là kết quả như thế nào cô cũng bằng lòng gánh chịu

Thân thể anh giật giật, cô nhìn mặt anh, muốn nhìn thấy biểu cảm của anh sau khi tỉnh lại, cô tin giờ khắc đó cảm xúc anh chân thật sẽ không lừa gạt mình

Anh động một chút, sau đó lại tiếp tục nằm ngủ, cô căng thẳng nhưng vẫn tiếp tục chờ

Mãi đến một giờ sau anh mới trở mình lật qua lật lại, tựa hồ nhận ra có gì đó không bình thường, anh nhìn mình, sau đó lại nhìn Nhâm Niệm ngủ bên cạnh mình...

Cô tin tưởng, lúc anh nhìn thấy anh và cô đều trần truồng, anh rõ ràng biết đã phát sinh chuyện gì....

Vốn cho là, cô sẽ không thấy khó chịu, cô đã chuẩn bị tâm lý nhiều như vậy, nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt anh, mới phát hiện mình không cách nào tỏ ra thản nhiên được, quả nhiên cô là người phụ nữ vừa tầm thường, vừa ích kỉ, cô cười với anh:

“Ngày hôm qua anh uống say”

Trong nháy mắt trên mặt anh lướt qua vô số biểu cảm không biết là hoảng sợ hay là bàng hoàng, nhưng đều nhắc nhở cô, anh không hề vui sướng khi trải qua một đêm này

Chu Gia Trạch nhìn cô, sắc mặt vẫn không tốt như cũ, chỉ là anh không hiểu ý tứ của cô, chỉ nghe anh nói:

“Anh sẽ chịu trách nhiệm”

Nhâm Niệm cười càng thêm lợi hại: “Anh cho rằng em muốn anh chịu trách nhiệm sao?”

Chu Gia Trạch không hiểu nét mặt cô giờ phút này muốn nói lên điều gì, Nhâm Niệm vuốt tóc mình, cũng không muốn nói cho anh biết:

“Em vẫn luôn không ngủ, vì để chờ anh tỉnh lại, anh có biết tại sao không?”

“....”

“Con người là loài vật phức tạp, sẽ nói dối, nhưng em tin, biểu cảm đầu tiên của người đó khi đối mặt với sự thật sẽ không biết nói dối, mà anh đã cho em đáp án tốt nhất. em vẫn luôn suy nghĩ, anh sẽ lộ ra vẻ mặt gì, là thản nhiên hay là vui mừng, thậm chí em đã đoán vô số biểu cảm của anh, nhưng anh có biết nét mặt của anh như thế nào không?”

“...”

“Lúc trước, em đã từng huỷ hoại mình, anh có thể yêu em, cho nên em bằng lòng cố gắng, đơn giản vì em muốn có kết cục tốt đẹp, em cho rằng mình cố gắng sẽ nhận được thứ mình muốn, thứ em muốn là tình yêu của anh chứ không phải là sự thương hại của anh. Bây giờ, cuối cùng em có thể nói với mình, em ở trong mắt anh chỉ là một thể xác, không sai...Chỉ là một người thay thế, người trong lòng anh vẫn là Thẩm Tâm Dịch, cho dù không phải là cô ấy nhưng trong tiềm thức, anh sẽ nghĩ, hai người vẫn còn có cơ hội hòa hợp, cho nên anh rất ít khi thân mật với em, cứ như vậy hai người có thể tái hợp, không sai, không sai, anh nghĩ hai người sẽ hòa hợp để chữa lại một con đường lui...”

Chu Gia Trạch động động khóe miệng, cô lại kích động lên, không cho phép anh mở miệng:

“Em đã 23 tuổi, không sai cũng sắp 24 tuổi rồi, em không phải là cô gái vị thành niên, chuyện hôm qua là do em cam tâm tình nguyện, nam nữ hoan ái, không cần thiết ai vì ai phải chịu trách nhiệm”

Cô từ trên giường đứng lên: “Chu Gia Trạch, chúng ta chia tay đi”

Ngồi ở trên máy bay, đại não của Nhâm Niệm vẫn còn mơ mơ màng màng, cô không phân rõ hiện thực và cảnh trong mơ, cũng không biết mình muốn gì. Cũng không phải cảm thấy tương lai xa vời, mà rơi vào trạng thái lơ đãng. không muốn đặt ra bất kì giả thuyết hay liên tưởng nào trong giờ phút này. Tựa hồ không muốn thay đổi hiện thực.

Loại cảm giác này, giống như lúc còn bé, khi cô chơi xếp gạch gỗ, cô cứ tiếp tục xếp thêm một khối, hy vọng sẽ xếp đến chỗ cao nhất, càng lên cao thì nỗi sợ hãi càng tăng thêm, một lúc nào đấy, nỗi sợ hãi càng thêm rõ ràng, tựa như nếu cô xếp thêm một khối lên, thì chồng gạch sẽ sụp xuống

Cô nở nụ cười tự giễu, chưa hẳn là ai trói buộc bản thân mình, chỉ là mình không muốn đi ra mà thôi. Cô vẫn hy vọng, mình là một người phụ nữ dứt khoát, khi yêu, thì yêu một cách nồng nhiệt, không yêu, thì xoay người rời đi, sau đó lại đau khổ, ngồi khóc một mình trong phòng, thì ra cô không thể trở thành người phụ nữ mà cô vẫn thường thức

Sau khi cô nói: “Chu Gia Trạch, chúng ta chia tay đi”

Đáp lại cô không phải gật đầu của anh, hay cảm giác thoải mái, lại càng không phải, hai người từ nay về sau trở thành người lạ. Chu Gia Trạch dùng một tay kéo cô về giường, gục ở trên thân thể anh, trong đôi mắt anh có sự kiên quyết và tích cực của thiếu niên, trên người cô chỉ mặc một lớp áo mỏng, lớp áo này không thể coi là quần áo, lúc cô mua bị nhân viên hướng dẫn rung rinh hồi lâu, nói trắng ra là dụ dỗ, cô ta bảo là, sau khi mua nhất định sẽ trở nên gợi cảm không gì sánh được. bạn trai của bạn chắc chắn rất thích. Thật ra ở trong mắt cô, có lấy làm áo ngủ cũng rất gương ép, tác dụng cũng tương đương với khăn tắm. Hôm qua không biết như thế nào lại quần trên người mình

Anh dùng tay nắm lấy lớp áo mỏng manh, không được coi như là quần áo, cô cảm thấy mình giống như những người phụ nữ dùng vải bọc thân thể trên TV, chờ đợi được mở ra. Loại cảm giác buồn nôn này, làm cho cô trong nháy mắt trở nên kích động. Chu Gia Trạch còn hung hăng ấn cô ở trên giường, cô không ngừng giãy giụa

Cuối cùng, sức lực người nào lớn người đó thắng. chỉ có điều cô không đợi anh sờ đến đường cong trên người mình, đã cắn lại anh

Đơn giản mà nói, một hồi hoan ái lúc sáng sớm, như một trận đánh nhau, Nhâm Niệm suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ thông, hành động của anh thật khó hiểu, rõ ràng sẽ không suy nghĩ

Bây giờ Nhâm Niệm quay đầu nhìn thoáng qua Chu Gia Trạch vô cùng bình tĩnh, ăn mặc áo mũ chỉnh tề. Cô không có ý tốt nhìn chăm chăm, nút áo gần trên cổ nhất, từ trước đến nay, anh luôn để mở một nút áo trên cổ, mà cô biết chỗ đó bị cô cắn rất thê thảm, dĩ nhiên bản thân cô, cũng không khá hơn

Dường như cảm thấy được ánh mắt của cô, Chu Gia Trạch thu hồi tạp chí buồn tẻ trên tay, khi tiếp viên hàng không bưng đồ ăn lên, anh nhiều lần hỏi cô muốn ăn gì. Nhưng Nhâm Niệm vẫn lắc đầu, cô không muốn ăn gì hết

Tâm tình của anh tựa hồ trở nên rất tốt, vậy mà không ngừng dỗ cô, hy vọng cô muốn ăn gì, cuối cùng cô bị dỗ đến phát phiền. nhưng cũng không muốn để ý đến anh

Ông bà cụ bên cạnh nhìn bọn họ cười nói: “Cô gái à, cho bạn trai cô một cơ hội để thể hiện đi, đừng nổi giận với anh ta nữa”

“Đúng vậy, trừng phạt sơ sơ là được rồi, đừng làm tổn thương tình cảm lẫn nhau”

Nhâm Niệm cười cười thân thiện với hai cụ, nhưng vẫn không quan tâm đến Chu Gia Trạch. Cô nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một giấc, bỗng nhiên giật mình một cái. Cô tựa hồ đã hiểu vì sao Chu Gia Trạch làm vậy.

Anh muốn cắt đứt đường lui của mình, có lẽ trong lòng anh quả thực từng có ý niệm sẽ tái hợp với Thẩm Tâm Dịch, mà lời nói của cô đã hoàn toàn kích thích anh, làm cho anh trong khoảnh khắc đưa ra lựa chọn

Vậy kết quả này, rốt cuộc là đúng hay sai?

Lập trường là thứ gì đó rất đáng sợ, nếu như cô chỉ là người đứng xem, cô cảm thấy mình nhất định có thể thấu hiểu Chu Gia Trạch, dù sao cũng là bạn gái yêu nhau nhiều năm, nếu thực sự nói quên có thể quên ngay, thì chứng tỏ anh ta yêu không sâu. Một người đàn ông như vậy, chỉ sợ không có bao nhiêu người phụ nữ dám tin tưởng anh ta.

Không phải có một câu nói như thế này sao?. Nhìn thái độ của một người đàn ông đối với bạn gái trước như thế nào, thì hơn phân nửa có thể đoán được vận mệnh bạn gái đương nhiệm của anh ta

Chỉ là, bây giờ cô không phải là khán giả, cái loại cảm giác biết được trong lòng anh mãi mãi có một người phụ nữ chiếm lĩnh, thật sự làm cho người ta phát điên, giống như mình có cố gắng như thế nào, cũng vĩnh viễn trở thành người thứ hai

Cô mở to mắt, trước mắt có một ly nước trái cây đưa tới, Chu Gia Trạch cười nhìn cô, lúc cô rối rắm như thế này, anh lại cười bình thường, cảm giác này thật làm cho cô có xúc động muốn cười

Cô tiếp nhận ly nước trái cây, không nói gì, chất lỏng từ từ xuyên qua yết hầu, mang lại cảm giác trong veo, ngọt lịm

Nhâm Niệm vốn muốn gọi xe, trở về nhà trọ của mình. Nhưng bị Chu Gia Trạch kéo vào trong lòng anh, bị anh cưỡng ép kéo vào bãi đỗ xe, sau đó nhét vào trong xe của anh. Về mặt của anh không có nhiều thay đổi, nhìn không ra là vui hay buồn, cô lại có thể cảm giác được, anh dùng sức kéo cô, không cho phép chống cự

Cô thấy mình thật có bệnh, nếu anh dễ dàng cô, bảo cô đừng rời khỏi, thì cô nhất định xuống xe, và bắt xe rời đi, nhưng mà anh lại cưỡng ép, kéo cô lên xe của anh. Cô lại ngoan ngoãn, có lẽ trong lòng cô có tiềm thức thích bị ngược

Sau khi lên xe, cô thở dài một hơi, nếu như anh muốn làm người tốt đưa cô về nhà, vậy thì cô cứ nghe theo lời anh thôi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, huống hồ còn tiết kiệm được tiền xe. Cô chỉ có thể dùng cái cớ vụng về như vậy để thuyết phục bản thân mình

Xe chạy được một đoạn thì cô phát hiện không bình thường, đáng ngờ cũng thay đổi: “Anh dẫn em đi đâu?”

Anh không lên tiếng, cũng không nhìn cô, Nhâm Niệm cảm thấy khó hiểu, hoàn toàn không có cách nào lý giải được, anh muốn làm gì, cô muốn hét lên, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không cần thiết. Dù sao cô cũng không ngại gì, huống hồ anh là người bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng khi cố chấp lên thì ai khuyên cũng không được

Mãi đến khi đến biệt thự Chu gia, lúc này Nhâm Niệm mới cảm thấy bất an

Xe vừa mới ổn định dừng lại, Chu Gia Trạch đã xuống xe, đồng thời dùng một tay kéo Nhâm Niệm từ trong xe ra, cô cảm thấy mình loáng thoáng được được điều gì đó, tay nắm lấy cửa xe, làm thế nào cũng không chịu đi

Ánh mắt anh kiên định mà bình tĩnh: “Em cho rằng em không đi vào là có thể thay đổi được gì sao?”

Cô cắn môi nhưng không nói lời nào

Anh buông cô, tay xoa trên eo một lát rồi nhìn cô: “Nhâm Niệm, lúc này ở trên đường anh luôn nghĩ, cũng đã xét lại mình, có lẽ anh không làm đủ, nên làm cho anh không có cảm giác an toàn, nhưng anh bằng lòng cố gắng, cho nên hy vọng em không từ chối anh”

Ánh mắt anh quá mức kiên định về mặt lại nghiêm túc như vậy, cô cảm thấy mình cũng sắp bị mê hoặc, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời

Cô dao động, Chu Gia Trạch trong nháy mắt đã nắm tay cô, đi vào trong nhà

Nghê Vân, Chu Trị An, Bà nội Chu tất cả đều có trong nhà, nhìn thấy bọn họ, trên mặt đều tươi cười, khi tầm mắt chuyển qua hai tay đang nắm của bọn họ, thì nụ cười trở nên quỷ dị

Nhâm Niệm cảm thấy mình muốn đào một cái hố để chui xuống, cảm giác bị người ta đánh giá hết sức kì quái, cả người cô không được tự nhiên, năm lần bảy lượt muốn kéo tay Chu Gia Trạch. Nhưng anh lại khẳng khái nắm chặt, cô giãy dụa cũng không thoát

“Ba, mẹ, bà nội, con với Nhâm Niệm đang quen nhau, xin lỗi vì vẫn luôn gạ mọi người”

Giọng nói của anh rất bình thường, hoàn toàn không nghe thấy có gì không phù hợp, tiếp nhận vài ánh mắt đánh giá từ đầu đến chân

Nhâm Niệm vốn muốn buông tay ra, nhưng anh nói xong câu đó, cô lại xúc động, thậm chí cô còn nắm lại tay anh. Cô thấy mình thật yếu đuối lại bị anh tẩy não rồi

Loại kiên định này, đã từng khiến cô mê luyến. Hôm nay người được anh dùng đối đãi là cô, cô tựa hồ có thể an ủi mình. Có lẽ tương lai không có bi quan giống như trong tưởng tượng của mình

Biết đâu, ở phương diện nào đây anh rất qua loa đại khái, nhưng trên phương diện khác anh rất tinh tế. Anh bảo Nhâm Niệm lên lầu, trên lầu có một căn phòng chuẩn bị cho cô, bình thường cô đến đây thăm bà nội Chu đều nghỉ lại ở căn phòng đó

Thái độ của Nghê Vân và Chu Trị An không giống nhau, Nghê Vân chỉ nhìn con trai mình, không phát biểu quan niệm gì, thậm chí cũng không định khuyên răn. Đối lập với vẻ bình tĩnh của Nghê Vân, rõ ràng Chu Trị An càng thêm nghiêm túc và lo lắng nhiều hơn

“Mọi chuyện sao lại xảy ra như thế này?”

Chu Trị An nhíu mày: “Con thấy con bé không cha không mẹ nên muốn ức hiếp nó sao?. Con làm việc thật không có trách nhiệm...”

Chu Gia Trạch vẫn như vậy, dù sao cho tới bây giờ anh cũng không sợ ai:

“Con đã nói rồi chúng con đang quen nhau, gạ mọi người là con không đúng, chỉ là đừng suy đoán về con như vậy”

“Con với con bé họ Thẩm...”

“Ba, là ba nói với con, trên thế giới này không chỉ có mình Thẩm Tâm Dịch là phụ nữ, con nên tìm một người tốt hơn, ba quên rồi sao?”

Chu Gia Trạch vẫn thật bình tĩnh, ưu điểm này đã từng được Chu Trị An khen ngợi, đây là một ưu điểm tốt, thật không ngờ, anh lại dùng ưu điểm này để đối phó người nhà của anh

Chu Trị An cũng không để ý tới thái độ của anh, trước đây khi anh tâm tâm niệm niệm yêu Thẩm Tâm Dịch, mọi người nói như thế nào cũng u mê không chịu tỉnh ngộ, có cô gái tốt chờ anh, hiện tại lại nói trong lòng anh còn có Thẩm Tâm Dịch, không nên đi hại người ta. Tại sao mọi người chỉ biết đánh giá lại không hỏi anh, anh nghĩ như thế nào?

Được rồi, anh vẫn là người không nghe theo ý kiến của cha mẹ, cho đến bây giờ, anh chỉ có nghĩa vụ thông báo với người khác, chứ không tiếp nhận đề nghị

Đối với thái độ của Chu Gia Trạch bà nội Chu cũng không có phản ứng gì, chỉ kéo tay cháu nội mình:

“Nếu như cháu thật lòng muốn nắm tay tiểu Niệm, thì hãy nghiêm túc đối xử tốt với nó, không thể bắt nạt nó, nếu không, bà nội cũng không đứng về phía cháu”

Chu Gia Trạch cười cười với bà nội: “Tay đã nắm rồi, bà nội nói nên làm cái gì bây giờ?”

Bà nội Chu đành phải thở dài, bà với con dâu sẽ cùng khuyên con trai mình

Chu Gia Trạch chuẩn bị lên lầu 2 thăm Nhâm Niệm, vừa mới tới hành lang, di động vang lên

Điện thoại của Chu Gia Dao, anh nhìn không được cười cười, cả nhà đều rất cưng chiều cô em gái này

“Anh ba, em muốn nói với anh một chuyện”

Chu Gia Dao còn đang thở phà phò, đại khái là do cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng có dũng khí nói với anh

“Đúng lúc anh cũng có chuyện nói với em” Chu Gia Trạch cười cười, giọng điệu hòa nhã nói:

“Anh với Nhâm Niệm ở bên nhau rồi”

Thanh âm của Chu Gia Dao run run: “Anh với Nhâm Niệm ở bên nhau rồi?”

“Ừ”

Anh sửng sốt một chút: “Vừa rồi em muốn nói gì?”

“Vậy còn chị Tâm Dịch thì sao?. Anh đặt chị ấy ở chỗ nào?”

“Dao Dao, con người cần phải đi về phía trước, đời người chỉ có thể nhìn thẳng về phía trước, không thể cứ nhìn mãi về quá khứ”

“Anh ba, anh làm em thất vọng quá”

Anh nhìn di động trong tay, người bị anh làm thất vọng thật nhiều, nhưng có quan hệ gì, từ trước đến nay anh cũng không định làm một người lương thiện, vĩ đại, anh chỉ thầm nghĩ làm một người ích kỉ là được rồi

21. Chương 22

Nhâm Niệm không biết Chu Gia Trạch đã nói chuyện với người nhà mình thế nào, khi Chu Gia Trạch gọi cô ăn cơm, cũng chưa giải thích gì, lúc cô xuống lầu thì tất cả vẫn bình thường như trước

Chu Gia Dục và Hàn Giai Giai cũng đã trở về, không biết là bị cố ý gọi về, hay chỉ là trùng hợp, Nhâm Niệm rất khó đem chuyện này liên tưởng đến hai chữ ngẫu nhiên. Cô vẫn chưa chuẩn bị thì ánh mắt đánh giá của mọi người đã lần lượt kéo đến, nhưng về mặt cũng không có gì lạ, yên tĩnh đến bất thường làm cô thấp thỏm không thôi

Chỉ có điều theo cô nghĩ, loại im lặng bất thường này còn tốt hơn mọi người đánh giá nhìn cô chằm chằm

Cô ăn từng ngụm, từng ngụm đồ ăn, bầu không khí kì lạ nói không nên lời này làm cho thần kinh của cô căng thẳng hẳn lên. Mãi đến khi Chu Gia Trạch kéo kéo tay áo của cô. Nhâm Niệm mới từ trong mờ mịt phục hồi tinh thần lại

Ánh mắt Chu Gia Trạch dừng ở trên mặt của cô vài giây, sau khi xác định cái gì, mới mở miệng nói:

“Ba hỏi chúng ta đi Thái Lan chơi như thế nào?”

Cô lập tức dời ánh mắt trên người Chu Trị An, ông ấy hỏi mình sao, vì sao mình không có nghe thấy, đành phải tìm cách cười nói:

“Vui lắm ạ” Lời vừa ra khỏi miệng, cô cảm thấy không ổn, nên lập tức thay đổi từ: “Bầu không khí bên kia rất trong lành, cảnh vật rất thanh nhã, thật là một địa điểm du lịch tốt”

Không biết có phải là do cô miễn cảm hay không, nhưng cô cảm thấy bầu không khí rất quái dị

Mọi người vẫn ăn cơm bình thường nhưng Hàn Giai Giai chủ động nói chuyện với Nhâm Niệm, những vật phẩm ở Thái Lan rất rẻ, và có lời, nhưng khi qua thuế quốc tế, giá đổi thành nhân dân tệ cũng không sai biệt lắm, như thế thoát nhìn mua đồ gì ở trong nước cũng phải chịu thiệt, toàn bộ thế giới đều cùng một giá. Đối với mấy thứ này, suy nghĩ của Nhâm Niệm rất giống Hàn Giai Giai, từ từ cũng nói chuyện với cô nhiều hơn. Nói chuyện được một lúc, bầu không khí cổ quái cũng biến mất

Sau khi ăn cơm xong, Nhâm Niệm cứ khẳng khẳng muốn về nhà, người Chu gia muốn giữ cô lại, nhưng cô từ chối cuối cùng cũng đành phải để Chu Gia Trạch tiễn cô về

Khi ngồi trên xe, Nhâm Niệm rút cuộc cũng thở một hơi thật dài, ban này, cô cảm thấy giống như mình bị vô số ánh mắt xuyên thấu, nhưng trong ánh nhìn chăm chú ấy, mọi người hết lần này đến lần khác hi vọng cô đừng căng thẳng, vì vậy chẳng những không thoải mái, còn cảm thấy khản trương hơn

Chu Gia Trạch nở nụ cười, vừa rồi biểu hiện của cô giống như con mèo nhỏ đi nhầm phòng, không dám manh động, người khác mở miệng nói chuyện với cô, thì cô sẽ trả lời đầu ra đuôi, bộ dáng thật là....

Ánh mắt của Nhâm Niệm bị tiếng cười của anh thu hút, anh tựa hồ đã thay bộ quần áo khác, áo trong màu sợi đay, áo khoác đã cởi ra. Trước đây, cô cảm thấy trên người anh lộ ra vẻ lạnh lùng nhàn nhạt, nhưng bây giờ nghĩ lại hóa ra cô đã sai rồi. Không phải anh lạnh lùng, xa cách với người ngoài, chỉ là anh không thích người khác chủ động tới gần anh, mà anh lại lười tiếp cận người khác.

Đôi mắt luôn thản nhiên, dường như không ai có thể ảnh hưởng đến anh

Cô hơi khép hờ mắt, cũng không phải không có ai không thể ảnh hưởng tới anh

Lúc cô nâng đầu lên, thì vẻ mặt đã khôi phục như bình thường, cô không biết những người thường hay nhấn mạnh: “Tôi không để ý đến quá khứ của anh” có phải giống như cô thỉnh thoảng sẽ ngăn người, suy nghĩ đến những chuyện kia, tự giãi vờ mình hay không?

“Người nhà anh cũng không phải lũ lụt thú dữ, vừa rồi em biểu hiện lo sợ bất an như thế làm cái gì?”

Cuối cùng Chu Gia Trạch cũng mở miệng, có lẽ trong lòng đã cười nhạo bộ dạng ngăn người của cô đủ rồi

Nhâm Niệm tự an ủi mình, cười rục rịch với anh, học dáng vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt của anh nói:

“Ai, đã thành công gạt được anh rồi, em đang giả vờ làm con cừu nhỏ”

“Kỹ thuật diễn còn cần phải nâng cao, tốt nghiệp ở trường nào, mau khai tên ra, để trường học đỡ phải làm lơ thế hệ sau”

Nhâm Niệm hừ hừ 2 tiếng: “Em tự học”

Lúc này, Chu Gia Trạch nhin không được cười lên tiếng

Nhưng Nhâm Niệm lại nghĩ khác, trong quá khứ, cô cũng không nghĩ nhiều về cha mẹ của anh, mặc dù có lúc tiếp xúc với họ, lũ lụt thú dữ trong lòng cô lúc đó là Chu Gia Trạch, thân phận con người thay đổi, thật sự rất kì lạ, trái lại, hiện tại cô cảm thấy khi ở bên anh, thật nhẹ nhàng, nếu như là lúc trước, cô sẽ không nghĩ đến bọn họ lại có ngày hôm nay

Chỗ thần kì nhất của cuộc sống có lẽ là ở chỗ này, mãi mãi không đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cảm giác không biết và chờ mong luôn được lấp đầy

Đến phía dưới nhà trọ của cô, Chu Gia Trạch lái xe chậm lại, sau đó cùng cô xuống xe, Nhâm Niệm vốn muốn để cho anh trực tiếp trở về, nhưng khi nhìn thấy anh xuống xe, cô lập tức bóp chết ý niệm đó. Anh tựa hồ muốn đưa cô lên lầu, cô cười cười, cảm thấy kỳ thật điều đó cũng không cần thiết

Cô đi ở phía trước, đi vào cao ốc của khu nhà trọ, cô vươn tay định ấn thang máy, nhưng động tác của anh còn nhanh hơn, cô đành rút tay lại, cô khó hiểu nhìn anh, anh lại kéo tay cô đi về phía thang lầu, cô không hiểu anh có ý tứ gì

Thang lầu nhất định ít người đi, chân giẫm lên trên, phát ra tiếng bước chân rất nặng, hơn nữa không có đèn, hiện ra bầu không khí kì lạ, thực có chút ảo giác như đoạn dạo đầu của phim ma

Lòng của Nhâm Niệm dừng một chút, tay anh đụng phải tay cô, đan vào nhau, nắm chặt

Đây không phải là lần đầu tiên nắm tay, nhưng đây là lần đầu tiên làm cho tim cô đập rộn lên, giống như có cái gì đó, khiến cho đoạn phim chiếu chậm dần, để cho cô cảm nhận được, sự biến hóa sâu sắc trong vài giây, cô thấy có lẽ mình rất cứng ngắc, may là, không có đèn, chỉ có thể đại khái nhìn thấy bóng dáng lẫn nhau, vì thế sẽ không nhìn thấy sự thất thố của mình

Cảm xúc trong lòng bàn tay anh rõ ràng như vậy

Không hiểu sao cô lại nghĩ đến, lúc trước, cô ở quán bar đưa anh về nhà. Mỗi lần khi cô một mình đi từng bước trên cầu thang, không phải không cảm thấy khó chịu

Hai người sưởi ấm, vẫn tốt hơn nhiệt độ của một người

Cuối cùng cũng đến cửa nhà trọ của cô, cô rút tay mình ra, mặt đối mặt với anh nói:

“Ừm, em đến nơi rồi”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn cô lấy chìa khóa ra, sau khi cô cầm chìa khóa mở cửa, anh mới bắt lấy tay Nhâm Niệm, tay kia dùng sức xoay người cô qua, để cô đối mặt với anh, anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô

Chìa khóa trong tay, tí tách một tiếng, rơi trên mặt đất, nhịp điệu hô hấp rối loạn

Chu Gia Trạch lái xe trở về, Chu Gia Dục ngồi ở trong viện, hôm nay thời tiết không được tốt lắm, đương nhiên cũng không xem là xấu, chỉ là thật xấu tựa hồ không có định nghĩa rõ ràng. Lúc Chu Gia Trạch xem dự báo thời tiết, hôm nay không có nắng, nhiệt độ thích hợp, buổi chiều có gió nhẹ thổi qua

Anh đi qua, ngồi vào chỗ đối diện với Chu Gia Dục

Bàn đá trước mặt Chu Gia Dục bày một ấm trà, chén trà trước mặt anh tỏa ra hơi nóng lượn lờ

“Anh cả vẫn như trước đây, rất biết hưởng thụ” Chu Gia Trạch cầm ấm trà lên, rót ỉnh một chén, anh vốn không cảm thấy hứng thú với những thứ này, chỉ cảm thấy phiền phức, mà anh lại không thích phiền phức

Chu Gia Dục lại cười cười: “Chỉ là trò vui lúc nhàn rồi nhàm chán thôi. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Không liên quan gì đến hưởng thụ, nhưng ngược lại là em, mới hiểu được cái gì là hưởng thụ chân chính”

Chu Gia Trạch ngược mắt, không rõ đây là lời châm chọc, hay cảnh cáo, nên cũng không nói

Kỳ thật, Chu Gia Trạch rất hiểu, anh ấy muốn nói gì với mình. Trong nhà bọn họ cũng thế, nếu người ấy không phải là Nhâm Niệm, bọn họ cũng không phản ứng như vậy, bởi vì là Nhâm Niệm, nên chuyện trở nên hơi phức tạp rồi. Mỗi người đều muốn hỏi anh một lần, có phải nghiêm túc hay không, không nên đùa giỡn....Chính bọn họ đều biết, những lời sáo rỗng như thế này, không có bất kỳ ý nghĩa gì

Chu Gia Dục thở dài: “Ngày trước thích uống trà Long Tĩnh, không phải trà này sẽ không uống, bị chị dâu em nói là cổ chấp, bỗng nhiên có một ngày muốn uống trà, nhưng tìm không thấy trà Long Tĩnh, đành phải uống trà Quan Âm chị dâu em mua, lại phát hiện hương vị cũng không tệ lắm, uống lâu ngày cũng thành thói quen”

Chu Gia Trạch cầm điện thoại, tùy ý mở trò chơi, trò chơi con nít, thanh âm cũng ấu trĩ, chỉ là âm thanh làm cho tiếng nói chuyện của bọn họ không còn trở nên đơn điệu, anh nắm chặt điện thoại, cười cười:

“Anh nói bây giờ đã có thói quen uống trà Quan Âm, nhưng nếu như có một ngày, có người đưa cho anh gói trà Long Tĩnh, cuối cùng anh sẽ chọn uống loại trà nào?”

Chu Gia Dục cười cười, không nói gì

“Đâu có phức tạp như vậy, muốn uống gì thì uống nấy, thực ra không phải trà Long Tĩnh hay trà Quan Âm hương vị trà nào ngon hơn, cũng không phải trà nào đắt hơn trà nào, hoàn toàn không thể so sánh, có thể cho em lựa chọn, hẳn là lúc đó nhu cầu của em là gì”

Anh cầm ly trà trong tay: “Chẳng hạn, thật ra lúc khát nước thì nên uống nước lọc, hà cớ gì phải suy nghĩ phức tạp”

Chu Gia Dục lắc đầu: “Trước đây, Gia Minh từng nói, chúng ta thường hay suy nghĩ mọi chuyện phức tạp, mà anh và em lại khác nhau, em lại thích suy nghĩ mọi chuyện đơn giản hơn”

“Bởi vì mọi chuyện vốn rất đơn giản mà”

“Hai ngày trước đi công tác có gặp được An An”

Chu Gia Dục uống trà, nhàn nhạt nói sang chuyện khác

“Cô ấy sao rồi?”

“Không tệ, chồng của cô ấy đối với cô ấy tốt lắm”

“Như vậy anh hai cũng nên yên tâm rồi” Chu Gia Trạch phối hợp nói

Chu Gia Dục chớp chớp mi, dường như nhớ tới điều gì đó: “An An nói, quan hệ của cô ấy và Gia Minh cho đến bây giờ cũng không như chúng ta nghĩ, thật xin lỗi đã làm cho chúng ta hiểu lầm”

Chu Gia Trạch tựa hồ rất kinh ngạc: “Như vậy cũng giống nhau thôi”

Chu Gia Dực cười cười: “Xem ra, góc độ nhìn nhận vấn đề của chúng ta rất khác nhau, ví dụ như anh cũng tò mò rất cuộc chúng ta hiểu lầm cái gì”

Con người của Chu Gia Trạch híp lại, dường như đã hiểu ông anh cả này của anh muốn ám chỉ cái gì, nhưng khi đó anh hoàn toàn không ngờ nhiều như vậy

22. Chương 23

Nhâm Niệm không biết những đôi tình nhân khác chung sống với nhau như thế nào, ngược lại cô và Chu Gia Trạch rất quen thuộc, trước đây có lẽ vẫn còn che giấu một ít khuyết điểm của bản thân, hiện tại không che giấu nữa, nên thế nào thì thế ấy, hoàn toàn không ngại đối phương nhìn mình như trò cười. Sau khi chấm dứt một vòng “vận động” mới, Nhâm Niệm nằm ở trong ngực Chu Gia Trạch

Trong khoảng thời gian này, phần lớn thời gian anh đều ở chỗ này, những chuyện nên làm, không nên làm, nước chảy đường trôi không thể tránh

Cô trợn to 2 mắt của mình, quan sát đường nét rõ ràng trên khuôn mặt anh, lông mi dài dài, ánh mắt mị hoặc, cái mũi thẳng tắp, môi hơi lộ ra vẻ lạnh bạc. Cô cảm thấy, chỉ nhìn không thể thỏa mãn mình, cho nên cô vươn tay ra sờ mó, từ trán của anh đến cằm, trong bụng đã rót đầy cái gì đó, cảm thấy nơi đó rất ấm áp. Cô sờ sờ, hiện tại, người đàn ông để cô dựa vào, lại có cảm giác chân thật mãnh liệt như vậy

Tay cô sờ tới sờ lui lặp lại nhiều lần, làm anh hơi ngứa, anh nắm lấy tay cô nói: “Đừng sờ loạn”

Giọng điệu rất nhẹ, hơi khàn khàn, đôi mắt khép hờ, đôi mắt so với bình thường nhỏ hơn rất nhiều

Cô nằm lên trên người anh, có lẽ đại não đình trệ trong chốc lát, bởi cô thốt ra một câu nói như thế này: “Có rất nhiều người nói, đàn ông vì yêu nên mới làm tình, anh cũng vậy chứ?”

Cô hoàn toàn không có ý gì khác, cũng ko có đánh giá gì cho nhận xét thị phi này, nhưng Chu Gia Trạch trả lời cô bằng cách đánh giá cô từ trên xuống dưới, sau đó chỉ cười nhưng không nói gì

Nhâm Niệm bị nụ cười thật sâu của anh đã kích, biểu cảm này của anh nói cho cô biết, cô quá tự tin với thân thể của mình rồi

Cô bĩu môi, không nhìn anh nữa, Chu Gia Trạch lại cảm thấy biểu cảm của cô bây giờ rất đáng yêu. Mang theo sự hồn nhiên và chán nản của một bé gái, lại tinh khôi, sạch sẽ, ngay cả ánh mắt cũng đen tuyền. Anh nhìn không được dùng tay nâng khuôn mặt của cô lên. Bức cô nhìn thẳng vào anh, nói:

“Em nghe ai nói?”

Cô nghiêng đầu nhưng không được như ý đành phải mở miệng như anh mong muốn nói: “Trên mạng”

Chu Gia Trạch nhìn cô 2 giây, nở nụ cười nói: “Đến đây, chúng ta cùng nhau làm đề thi hàng tháng”

Nhâm Niệm cảm thấy mình thật thần kinh, nhưng cô càng nhàm chán hơn, thế nhưng lại giải đề thi nổi tiếng với anh. Cô làm đề, anh sửa bài kiểm tra, anh làm đề, cô sửa bài, đối với những câu hỏi này, anh cũng không thành thạo lắm, trong lòng cô vô cùng vui vẻ không ngừng đánh dấu đỏ cho anh, hết sức thỏa mãn cảm giác được làm cô giáo

Chu Gia Trạch cũng sửa cực kì thích thú, sau đó nhìn đáp án trên bài thi, cười đến mức thâm ý: “Anh nói, em suốt ngày cứ suy nghĩ lung tung, không có việc gì lại gây chuyện, thì ra em thuộc loại tam quan bất chính a”

Nhâm Niệm buồn bực, thì ra anh gài bẫy cô, cô ném đáp án qua cho anh: “Anh nên tiếp tục học tập”

“Học tập cái gì?” Chu Gia Trạch tiếp nhận tờ giấy: “Đề thi trên trang Sina quá khó với chỉ số IQ của anh vĩnh viễn cũng không học được, đành phải dựa vào người tài giỏi như em rồi”

Nhâm Niệm hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy nụ cười của anh hết sức, hết sức chướng mắt

Chu Gia Trạch lại làm như không nhìn thấy biểu cảm của cô, chặc chặc hai tiếng:

“Em bảo anh học, cũng tam quan bất chính giống như em thôi”

Nhâm Niệm bồ nhào qua, cắn xé anh một hồi, đương nhiên không có dùng sức bao nhiêu, nhưng Chu Gia Trạch vẫn kiên trì cho rằng hành động của cô là rắp tâm nổi loạn, anh phải mượn cơ hội báo thù lại, vì thế hai người giống như hai đứa nhỏ ở trên giường lăn qua lộn lại, ừm, là lộn đi lộn lại

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Nhâm Niệm dùng khăn lau khô tóc, nghĩ đến vừa rồi, Chu Gia Trạch hết sức ái muội, kẻ sát tai cô mới mồm nói:

“Tắm với anh không?”

Sắc mặt cô không khỏi phiếm hồng, sau khi cô đóng cửa phòng tắm lại, mới phát hiện anh chỉ đùa mình mà thôi

Nhâm Niệm cảm thấy, hành động bây giờ của anh, giống như những đám nam sinh đáng ghét thời trung học, dùng đủ mọi cách để trêu đùa các bạn nữ, làm các bạn ấy không thoải mái

Cô suy nghĩ như vậy, lại xấu hổ vì mình quá tự kiêu rồi, sợ dĩ những bạn nam trêu ghẹo những bạn nữ, bởi vì họ thích đối phương mà thôi

Đem khăn lông choàng ở trên vai, cô lấy máy sấy sấy tóc, tiếng máy sấy tóc ong ong không làm cô cảm thấy khó chịu, ngược lại tỉnh táo hơn một chút. Cô không thể không thừa nhận, anh là một người đàn ông đáng để yêu, nếu như người đàn ông này không thuộc về mình, có lẽ nên hâm mộ, ghen ghét, nhưng thuộc về mình, thì đó là một chuyện rất hạnh phúc

Anh không cố gắng biểu lộ cái gì, nhưng làm cô khó xử, lúc ăn cơm, nếu như ăn ở ven đường, anh cũng không tranh chấp với cô ai sẽ là người trả tiền, nếu bữa ăn đó tương đối đắt, anh sẽ nói với cô chờ cho anh chút mặt mũi đừng làm cho người ta coi thường anh, xài tiền của phụ nữ, vì thế cô đành phải thỏa hiệp. Ngay cả đến tiền thuê nhà, anh cũng muốn tự mình trả, nhưng sau khi thấy cô không đồng ý, thì đổi thành mỗi người một nửa

Anh ngày thơ đến nỗi cực kì buồn cười, nắm tay cô nói:

“Nhâm Niệm, em ghét anh sao?. Muốn đuổi anh đi sao?. Không ngờ anh ở đây mà em dám biểu hiện rõ ràng như vậy, anh tức giận, anh rất tức giận”

Cô không khỏi cảm thấy ảm áp

Trong tóc hơi nóng, nước vẫn chưa khô hết, mà cô cũng không hy vọng tóc sẽ được sấy quá khô, sau khi thu dọn xong, cô nằm ở trên giường, đánh tiếp trò chơi vừa ngày thơ và nhàm chán của Chu Gia Trạch

Cô đang đánh thắng, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô dừng lại vài giây, mới thấy mình thật ngốc, điện thoại còn đang cầm ở trên tay đương nhiên không phải di động của cô rồi

Cô đi qua, cầm lấy điện thoại của Chu Gia Trạch, đi về phía phòng tắm gọi một tiếng:

“Gia Trạch, anh có điện thoại”

Được rồi, không có người trả lời

Trên màn hình di động, cái tên Gia Dao đang nhấp nháy, cô ngừng lại một chút rồi nhấn phím call

“Anh ba, em đã suy nghĩ thật lâu, nếu như không nói chuyện này cho anh biết. em nhất định sẽ cảm thấy bất an, em...”

Nhâm Niệm cau mày nói: “Anh ba của cậu đang ở trong phòng tắm”

Nhâm Niệm vừa nói xong, đối phương lập tức dừng lại, giọng nói gián đoạn, giống như nhân vật chính trong phim truyền hình không ngừng nói chuyện, nhưng bỗng nhiên tín hiệu bị gián đoạn, nếu không phải thời gian trên di động vẫn tiếp tục nhảy, Nhâm Niệm cơ hồ cho rằng đối phương đã cúp điện thoại

Chu Gia Dao dường như rất cố gắng, mới mở miệng lần nữa:

“Chị là...” Vào lúc này lại có phụ nữ tiếp điện thoại, loại quan hệ bí mật này, tựa hồ không cần nói gì thêm nữa

“Nhâm Niệm”

Chu Gia Dao dừng lại vài giây, dường như rất gắng sức làm dịu giọng nói: “Rất nhiều năm không gặp, tôi không nhận ra giọng nói của cậu”

“Đúng vậy, rất nhiều năm rồi”

Nhâm Niệm có thể cảm giác được bầu không khí lạnh lùng đến quái dị

“Nhiều năm như vậy, không biết cậu có thay đổi gì không, không nhận ra được giọng nói, nếu như lúc tôi về, cậu đứng trước mặt tôi, mà tôi lại không nhận ra, vậy thì gay go rồi”

Chu Gia Dao tiếp tục nói, thậm chí còn cười cười

“Cậu sắp về sao?” Nhâm Niệm hơi kinh hỉ hỏi:

“Khi nào?”

“Nhanh thôi, lúc này cũng muốn nói chuyện này với anh ba...”

Nhâm Niệm nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra, nhìn thoáng qua Chu Gia Trạch chỉ trùm khăn tắm nói:

“Anh của cậu ra rồi, cậu có muốn nói chuyện với anh ấy không?”

“Không, thật ra cũng không có chuyện gì”

Tiếng nói của Chu Gia Dao rất thấp: “Đã trễ thế này, cậu....hai người ngủ sớm một chút”

Chu Gia Dao nói xong thì cúp điện thoại, cô nhìn thời gian trên điện thoại di động của mình, mỗi lần cô gọi về nhà đều nhìn thời gian, bây giờ là 1 giờ rưỡi sáng, lúc cô gọi điện đã thử đánh cuộc, nếu như điện thoại reo không có người bắt máy, cô sẽ không nói, nhưng nếu như có người nhận, thì ông trời đã an bày cho cô phải nói ra sự thật

Sự thật lại là, cho dù cô có gọi được, nhưng Chu Gia Dao không có cách nào nói hết lời mình muốn nói

“Em nói chuyện với ai vậy?” Chu Gia Trạch đi tới, cầm khăn lau tóc

“Em gái anh, dường như có chuyện muốn nói với anh...” Nhâm Niệm cau mày, cô có thể cảm giác được chuyện cô ấy muốn nói không phải là cô ấy sắp trở về

“Nói chuyện gì?”

“Cô ấy nói cô ấy sắp về, cô ấy nói vậy, nhưng em nghĩ chuyện cô ấy muốn nói với anh không phải chuyện này, hình như do em bắt máy nên cô ấy không tiện mở lời, hay là anh gọi lại thử xem”

Nhâm Niệm đưa điện thoại di động cho anh

Chu Gia Trạch dùng tay xoa mặt cô, lại dùng tay xoa mi tâm đang nhíu lại của cô: “Nó nói vậy thì là như vậy, em suy nghĩ phức tạp quá làm gì?”

Chu Gia Trạch ném điện thoại di động qua một bên, dùng ánh mắt ý bảo cô phục vụ cho anh, cô làm mặt quỷ với anh, sau đó mới cầm máy sấy, sấy tóc cho anh

Trước ngực của cô dán lên lưng của anh, không hiểu sao anh lại cười cười, sau đó nhin không được lấy tay xoa xoa ngực cô, đổi thành tư thế, anh ngồi, còn cô quỳ gối ở trên giường

Sau khi cất máy sấy tóc, Nhâm Niệm hơi buồn bực nói: “Trước đây quan hệ của em với em gái anh rất tốt, cùng nhau đánh tennis, khi đó hận không thể ở bên nhau nhiều hơn, lúc cô ấy ra nước ngoài, em còn vụng trộm trốn ở một góc khuất”

Nhâm Niệm nghĩ đến chuyện cũ, hơi ngượng ngùng: “Lúc cô ấy đi rất đột ngột, em hy vọng dùng thứ gì đó để làm kỷ niệm, để chúng em không quên lẫn nhau. Thật buồn cười, bọn em dùng vòng keo dán đôi, mỗi người một cái, đeo ở trên tay mình, hơn nữa mãi mãi cũng không tháo xuống”

Nhâm Niệm nhìn cổ tay mình trống rỗng, hứa hẹn lúc còn trẻ đã hóa thành mây khói, còn nhớ tâm trạng lúc đó, cũng không giữ gìn vật kỷ niệm đúng chỗ

Chu Gia Trạch nhìn cổ tay cô một chút: “Lúc Gia Dao về, trên tay đeo phật châu mẹ tặng cho nó”

Kỳ thật, cũng không có làm được, tình bạn lúc còn trẻ hoặc sẽ phai mờ theo thời gian, có người cần bản đã quên, nhưng có người lại cảm thấy khó chịu vì trí nhớ của mình quá tốt

Nhâm Niệm cười cười, không nói gì

Nét mặt của Chu Gia Trạch tràn ngập ưu thương nói: “Thật ra có nhiều người từng thề thốt với nhau rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn không làm được, ở trong mắt người khác, họ cho rằng đối phương không giữ lời. hoặc phản bội. thậm chí phủ định tình cảm đương thời. Nhưng rất nhiều khi, chúng ta không theo kịp bước đi của thời gian, cảnh vật đã thay đổi, tâm tình đã thay đổi. hứa hẹn và lời thề ngày đó đã không còn phù hợp, chỉ đơn giản như vậy mà thôi”

“Anh đang an ủi em sao?”

Chu Gia Trạch lắc đầu, ôm đầu cô vào lòng mình, nhìn chằm chằm mặt cô nói:

“Em không phát hiện, anh đang tìm lý do ỉn sao?”

Cô nhìn vào mắt anh, dường như có thể bước vào linh hồn anh, khi nhìn thấy kết quả, đúng vậy, cô biết ý của anh, không cần phủ nhận những gì đã qua, cũng không cần nghi ngờ hiện tại, thời gian khác nhau sẽ có những lựa chọn khác nhau

Hai tay của cô đặt ở trên cổ anh nói: “Lý do không tệ”

Chu Gia Trạch dùng ngón tay chỉ chỉ mặt cô nói: “Vì sao em lại thích anh, anh không phải là người tốt”

“Có lẽ, vì thị lực em không tốt”

“Không phải em vẫn luôn tự hào vì thị lực của em chỉ có cận 0,5 độ sao?”

“Ai, có lẽ vì em hoa mắt” cô cười khanh khách, đổi lại Chu Gia Trạch lại gỡ thủ đoạn với cô

23. Chương 24

Từ lúc quan hệ của Nhâm Niệm và Chu Gia Trạch được công khai đến nay, số lần bọn họ cùng nhau trở về Chu gia giảm đi rất nhiều, nguyên nhân lớn nhất trong này là do Nhâm Niệm, mỗi lần cô đối mặt với người nhà họ Chu đều có cảm giác gò bó, mặc dù cô đã cố gắng giảm bớt cảm giác đó tồn tại, hơn nữa còn nỗ lực tỏ ra mình giống như trước đây. Cô cho rằng mình ngại ngùng rất giống, thật không ngờ Chu Gia Trạch lại nhìn thấu cô, anh cũng không nói rõ, mỗi lần gọi điện đều để cô nói chuyện với bà nội Chu, sau đó chính anh sẽ truyền đạt ý nguyện chủ nhật không về được

Mặc dù đối với cách làm của anh, Nhâm Niệm cũng không nói gì, nhưng lại rất vừa lòng, anh đóng vai “người xấu” khiến cô vừa ý, nhưng mà nghĩ sâu hơn, cô kiểm điểm lại chính mình, có phải cô hơi kiêu hay không?.

Chủ nhật này, mục đích của Chu Gia Trạch rất rõ ràng, ngày đầu tiên sẽ dạy cô học lái xe đạp, ngày hôm sau sẽ dạy cô học bơi lội, lý do là, anh biết được ngay cả xe đạp cô cũng không biết lái, không ngừng ghét bỏ sự ngốc nghếch của cô, vì không muốn cô kéo cấp bậc của anh xuống thấp hơn, anh quyết định nhất định phải dạy cô học

Nhâm Niệm cho rằng anh chỉ nói đùa, ai ngờ anh tỏ ra rất nghiêm túc, một chiếc xe đạp để trong gara dự bị của anh, nắp xe cũng không đập lại, không biết lúc anh lái xe, có suy nghĩ gì. Một chiếc xe xa hoa đến mức tận cùng, phía sau xe chở một quý bà, chỉ tưởng tượng chút thôi, cô cũng cảm thấy buồn cười

Chỉ là, rất nhanh cô không cười nổi nữa rồi

Thật không có chuyên môn tìm địa điểm, ở phía dưới khu nhà trọ, còn có một khoảng đất trống lớn, làm chỗ ăn chơi. Nhâm Niệm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, bước qua lấy lòng nói: “Anh xem, ở đây nhiều người như vậy, ngộ nhỡ em phạm sai lầm, không phải sẽ làm mất mặt anh sao?”

Chu Gia Trạch tỏ ra hết sức trượng nghĩa nói: “Biết là sẽ mất mặt, vậy em hãy cố gắng học cho tốt, ở đây nhiều người như vậy, em ngay cả học sinh trung học cũng không bằng?”

Lấy lòng không có hiệu quả, Nhâm Niệm đành phải nhận tội

Chu Gia Trạch vẫn rất nhẫn nại, vững vàng nắm xe đạp, để cho cô lái, để cho cô chú ý chuyển động về phía trước, anh ở phía sau ổn định, bảo cô không cần phải sợ, tất cả đều rất thuận lợi, Chu Gia Trạch chuẩn bị buông tay từ từ, Nhâm Niệm liền kêu to: “Đừng buông....Em sợ”

Chu Gia Trạch chỉ cảm thấy buồn cười, tại sao cô còn nhát hơn một đứa bé nữa

Nhưng mà anh vừa mới buông tay, xe chạy đơn độc trên đường lập tức ngã sang một bên, anh vội chạy đến đỡ xe đạp, cô nắm chặt tay vịn, rất lâu mới ổn định lại được

Chu Gia Trạch còn muốn nói gì đó, học chạy xe ngã vài cái là chuyện bình thường. Đang chuẩn bị để cho cô thử lại, thì phát hiện sắc mặt của cô trắng bệch, anh mút chặt môi, không nói thêm gì nữa, đỡ cô đến một bên. Sắc mặt của cô vẫn không tốt, hít thở cũng dữ dội

Hắn sờ sờ cái trán của cô, bàn tay vuốt vuốt mái tóc cô hỏi: “Sao vậy?”

“Có thể không học không?”

Cô quay đầu, chân mày hơi nhíu lại, giống như đứa trẻ bướng bỉnh không chịu uống thuốc, có thể không uống không?

Chu Gia Trạch cảm thấy lòng mình thật kì quái, anh mang theo tâm trạng của một “thầy giáo” nhất định phải dạy cô học bằng được, nhưng khi nhìn thấy cô như vậy, ngay cả sức chống cự anh cũng không có

“Ừm....Có thể” Anh chỉ chỉ mặt mình

Nhâm Niệm hơi bật cười, nhanh chóng áp vào má anh hôn một cái

Động tác của cô vừa mới làm xong, thì phát hiện có một bạn nhỏ đứng cách họ không xa, ánh mắt mở thật to, nhìn bọn họ chăm chăm, Nhâm Niệm bị ánh mắt thuần khiết ấy nhìn, đến nỗi muốn đào một cái động để chui xuống, kéo Chu Gia Trạch muốn đi khỏi, Chu Gia Trạch nửa phối hợp với cô, nửa châm chọc nói: “Chúng ta cần phải tiếp tục để giải đáp nghi hoặc cho bạn nhỏ ấy...”

Nhâm Niệm bóp tay anh một cái, học lái xe đạp, cứ như vậy không bệnh mà mất (ý nói khỏi học tiếp), Nhâm Niệm kéo tay anh đi dọc theo tiểu khu. Chủ nhật, người tương đối nhiều, trên băng ghế dài bên trái có 3 cụ già đang ngồi, giành nhau một nhạc cụ mà cô không biết tên, tựa hồ chỉ nhìn thấy trên TV. Cô cảm thấy bọn họ thật hạnh phúc, không biết sau khi mình về già, có thể duy trì sức sống như vậy không?.

Trong tiểu khu, đâu đâu cũng nhìn thấy cha mẹ mang theo con cái mình đi chơi, những đứa bé chạy nhảy khắp nơi

Nhâm Niệm nhẹ nhàng thở dài: “Thật ra em rất sợ chạy xe đạp, vì sợ mình sẽ ngã úp mặt xuống”

“Khó trách em sẽ không ngã úp mặt, em luôn suy nghĩ như vậy, thì sao có thể tập chạy xe tốt được”

Cô không có phản bác: “Lúc em còn nhỏ, khoảng năm lớp 6, ba em dạy em lái xe đạp, chạy ở trong sân được vài vòng, thì em đã ngã xuống, nơi này cũng để lại sẹo rồi” Cô chỉ vào đùi mình:

“Từ đó về sau, em không thích chạm vào thứ này nữa”

Chu Gia Trạch ngưng mi, rất ít khi nghe cô kể về chuyện hồi nhỏ

Nhâm Niệm lại hơi cúi đầu: “Em rất ít khi nhớ đến ba mẹ em, em cảm thấy mình là một người hay chạy trốn, sẽ chọn lựa chôn chặt những điều không vui trong lòng, như vậy chỉ cần không nhớ đến, giống như điều đó chưa từng tồn tại”

Chu Gia Trạch khẽ lắc đầu: “Đây mới là cách sống thông minh nhất, cuộc sống của mỗi người vốn không dài, vì sao phải giữ lại khoảng thời gian làm mình buồn phiền?”

Đề tài dường như có vài phần nặng nề. Nhâm Niệm không muốn tiếp tục kéo dài: “Nói một chút về thời thơ ấu của anh đi, có phải rất tình nghịch hay không?”

“Lúc anh còn nhỏ, cũng không bướng bỉnh lắm” Anh dùng tay nắm thành nửa nắm đấm, khẽ vuốt dưới mũi một chút: “Chỉ có điều rất vô tâm”

“Vô tâm như thế nào?”

“Chính là, nữ sinh ban anh bị ăn hiếp, anh sẽ đứng nhìn bộ dáng của cô ấy khi bị bắt nạt, cảm thấy rất thú vị” Chu Gia Trạch cũng cảm thấy ý nghĩ của mình thật kì hoặc : “Chỉ có điều anh hai của anh và anh rất khác nhau, anh ấy là người khi gặp phải những tình huống như thế sẽ xông lên giúp đỡ, vì thế anh sẽ ở bên cạnh nhìn anh ấy đánh nhau”

“Anh cũng chỉ nhìn?”

Chu Gia Trạch hiếm khi có ý nghĩ không tốt: “Anh hai của anh rất lợi hại, anh nói về phương diện đánh nhau”

“Người anh ấy nên đánh nhất là anh”

“Ài,...đánh anh em sẽ không đau lòng sao?” Chu Gia Trạch nhún mày: “Huống chi anh còn muốn anh ấy có cơ hội đánh anh, chỉ là, không còn nữa”

Nhâm Niệm cười cười, hơi có chút không yên lòng

“Anh hai của anh...”

Chuyện này cũng không phải bí mật gì của Chu gia, bản thân Chu Gia Trạch, lại là một người không tin không phỉ, chuyện đã qua lâu như vậy, anh cũng không còn cảm thấy buồn phiền: “Anh ấy thích đi du lịch khắp nơi, ban đầu khi đi du lịch đến các nước, mỗi một nơi anh ấy đi qua đều chụp ảnh, lưu lại thành một cuốn album, anh ấy nói là, chờ đến già sẽ xem lại...Cuối cùng, anh ấy mới đi du lịch khắp nơi trong nước...”

Nói đến đây, anh tựa hồ nhớ tới cái gì đó: “Trước khi anh ấy ra đi, hình như có gọi điện cho anh nói là muốn kết thúc hành trình đi du lịch của mình”

Chu Gia Trạch cười cười: “Ai biết, sao mà khéo, anh ấy nói mau đến xem thành phố C đẹp nhất trong lòng mình, nhưng không may lại gặp địa chấn...”

Nhâm Niệm không biết phải an ủi như thế nào, cô vừa định mở miệng thì di động của Chu Gia Trạch đã vang lên. Anh cầm điện thoại và tiếp, từ biểu cảm và giọng nói có thể thấy tâm trạng của anh không tệ

Cô còn chưa mở miệng hỏi, thì anh đã chủ động nói: “Là điện thoại của Gia Dao, con bé bảo ngày mai sẽ về nước”

Dựa theo cách nói của Chu Gia Trạch thì Chu Gia Dao đã tốt nghiệp rồi, chỉ ở lại ấy học chuyên sâu thêm, nguyên nhân rất đơn giản, cô ấy thích một người nam sinh cho nên mới ở lại, gần đây mới chia tay, nên cô ấy muốn về nước

Nhâm Niệm mơ hồ cảm thấy hơi bất an, lại nghĩ không ra là ở chỗ nào

Lúc Nhâm Niệm ngủ đã mơ một giấc mộng, cô vẫn luôn giữ ở trong lòng, chưa bao giờ nhắc đến giấc mơ ấy, ở trong mơ, lúc ba đi làm về, mẹ luôn làm một bàn ăn lớn, một nhà ba người bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm

Ngày hôm sau là thời điểm họp phụ huynh, ngày đó cô cũng bảo mẹ đi họp ình. Đến ngày thứ hai, cô rất tùy hứng yêu cầu ba đi với mình, cô cảm thấy như vậy mới giống người một nhà, ba nói ông bận rộn công việc không đến được, nhưng cô không chịu, ép ba nhất định phải đến, cuối cùng ba không còn cách nào khác phải đến trường họp cho cô

Cô nắm tay ba mẹ, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất

Tối hôm đó, ba chưa có về nhà, mẹ nói ba đi công tác

Cô chơi đùa một mình ở trong phòng, bởi vì đói bụng, muốn đi gọi mẹ nấu cơm ăn, cô đi vào phòng của mẹ, nhưng nhìn thấy mẹ cầm một sợi tóc, màu tóc rất khác, có thể nhìn ra là tóc nhuộm

“Mẹ, mẹ cầm tóc của người khác làm gì”. Cô khó hiểu hỏi

Sắc mặt của mẹ thay đổi, trong mắt cất giấu cảm xúc khó nén: “Ngay cả tiểu Niệm cũng biết tóc này không phải tóc của mẹ, mẹ còn tự lừa mình dối người...”

Cô nghe không hiểu ý tứ của mẹ, sau này, cô cũng từng có vô số suy đoán, nếu như không phải cô bốc đồng bảo ba nhất định phải đi họp phụ huynh ỉnh, trên xe của ba có lẽ sẽ không sót lại sợi tóc của người khác, mẹ cũng sẽ không biết ba ở bên ngoài có người đàn bà khác, cuối cùng cũng sẽ không xảy ra bi kịch

Cảnh tượng trong mộng nhanh chóng thay đổi, cô nhìn thấy ba mẹ nằm trên mặt đất... Có rất nhiều máu

Có một thanh âm, nhỏ giọng nói bên tai cô: Mày không xứng có được hạnh phúc, mày không xứng có được hạnh phúc....

Nhâm Niệm mạnh mẽ từ trên giường bật dậy, động tĩnh của cô hơi lớn, làm cho Chu Gia Trạch tỉnh lại, nghe được tiếng thở dốc của cô, sắc mặt không tốt, anh ôm cô vào lòng: “Em gặp ác mộng hả?”

Thấy cô không nói chuyện, anh lại thì thào: “Bà nội từng nói, chỉ cần đặt tay ở trong lồng ngực sẽ không gặp ác mộng nữa”

Nhâm Niệm nhìn anh, đột nhiên gắt gao ôm lấy anh. Sau đó khóc lớn lên. Anh hơi luống cuống, không biết nên làm thế nào, không rõ cảm xúc của cô từ đâu mà đến, chỉ có thể nhỏ giọng an ủi, chờ cô bình tĩnh lại mới biết được đáp án

Anh cảm thấy ngực mình hơi đau, chuyện này cô để ở trong lòng rất lâu rồi, lại muốn tự mình chịu đựng, cô tưởng rằng sự tùy hứng của mình đã hại chết cha mẹ của cô

Anh nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô: “Nhâm Niệm, em hãy nghe anh nói, chuyện đó không liên quan đến em, em đừng tự trách mình”

“Nếu như, nếu như không phải em...”

Anh kéo cô từ trong lồng ngực ra, hai tay nắm bờ vai của cô, để cô mặt đối mặt với anh nói: “Em nhìn anh, chuyện nhà em, cha của em bên ngoài có người phụ nữ khác, là ông ấy sai, tính cách của mẹ em quá điên cuồng, mới tạo thành bi kịch, tất cả những chuyện này không liên quan đến em, cho dù không phải như vậy, mẹ của em cũng sẽ biết chuyện cha em bằng cách khác. Em đừng đổ hết tội lên đầu mình, giống như một học sinh khi xảy ra chuyện gì, lập tức có người nói, xã hội giáo dục thất bại, ngôn luận thất bại, nhưng mà hành động của người đó không đúng, không có liên quan đến bất kì ai. Tại sao chỉ biết trách móc người khác, mà không trách móc người đã phạm sai lầm?”

Nhâm Niệm chu chu mỏ, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không nói, cô yên lặng vươn tay, gắt gao ôm lấy anh:

“Chu Gia Trạch”

“Ừm?”

“Anh không được rời xa em, nhất định không được rời xa em”

Anh nhẹ nhàng thở dài, vì sao anh cảm thấy, từ khi ở bên cô, anh sắm vai nhân vật quan trọng hơn, trước kia cảm thấy mình là một người, nhưng bây giờ, lại sắm thêm vai của người khác, cảm giác này thật lạ, nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét

Cô nắm lấy quần áo của anh, nắm ngón tay khấn trương, anh không thể rời xa, không thể rời khỏi cô, cô không thể đánh mất hạnh phúc này

24. Chương 25

Bên trong sân bay, tiếng người ồn ào, huyền ảo, khi phát thanh nhắc nhở chuyến bay tối nay, không ít hành khách không kiềm nén được tiến lên phân xử. Có người vui khi người nghe vậy xem, có người lạnh nhạt cầm laptop hưởng thụ wifi miễn phí, Chu Gia Trạch tựa nửa người vào trụ lớn, mũi chân đá vào trụ, đầu hơi cúi xuống, thấy không rõ nét mặt anh. Chỉ có điều, trong tay anh giống như phần lớn người trong sân bay, cầm điện thoại di động, dường như chứng minh, trong vô hình, điện thoại di động đã trở thành chứng ngại lớn nhất trong kết giao giữa người với người

Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai cũng ngồi ở phía sau anh, cách đó không xa, lúc này họ đang nhỏ giọng bàn bạc

Khuôn mặt của Hàn Giai Giai hơi nhếch lên, mang theo vài phần ý tứ hàm xúc suy đoán: “Lâu như vậy, không nhìn thấy Gia Dao, không biết em ấy thay đổi như thế nào?”

Hiển nhiên, Chu Gia Dực không có hứng thú với đề tài này lắm: “Đợi lát nữa sẽ biết thôi”

Ba người bọn họ đến đón, còn Chu Trị An và Nghê Vân thì ở nhà chờ, ý của Chu Gia Trạch là muốn mang theo Nhâm Niệm cùng tới, nhưng cô lại do dự, người một nhà bọn họ đoàn tụ, dù sao cô cũng là một người ngoài. Mặc dù lúc trước, người nhà họ Chu lo lắng cho tâm trạng của cô, luôn cố gắng làm cho cô cảm thấy bọn họ xem cô như người một nhà, bây giờ con gái ruột của bọn họ đã về. Hơn nữa, với quan hệ của Chu Gia Trạch và Nhâm Niệm, tất cả lại trở nên phức tạp một lần nữa

Chu Gia Trạch không có miễn cưỡng Nhâm Niệm, trên thực tế, anh cũng không quan tâm đến những điều này lắm

Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai đứng lên từ chỗ ngồi, Chu Gia Trạch liếc mắt nhìn họ một cái, sau đó lại nhìn đồng hồ, nhìn thấy thời gian máy bay đáp xuống cũng đã đến, vì thế đi theo bọn họ đến cửa khẩu chờ. Chỉ là khó tránh khỏi châm chọc: “Không biết lắp đặt radio thông báo, như vậy sẽ tiết kiệm tiền hơn một chút”

Chu Gia Dực và Hàn Giai Giai đồng thời nhìn về phía Chu Gia Trạch, biết rõ tính cách của anh, nên bọn họ nhìn nhau cười

Cả người Chu Gia Dao mặc toàn màu đen, ngay cả trên mặt cũng đeo kính mát đen lớn, trên lưng cô đeo một chiếc túi lớn. trực tiếp đi về phía bọn họ, Chu Gia Trạch đánh giá em gái của anh một chút, không hiểu sao lại nở nụ cười

Chu Gia Dao cũng rất nể mặt, trực tiếp tặng anh một vòng ôm thật lớn, Chu Gia Trạch sau khi ôm đáp lại cô, chỉ sợ không đủ náo nhiệt, nhất định phải bồi thêm một câu: “Xem ra Gia Dao vẫn quan tâm anh ba nhất, tặng cái ôm đầu tiên của em cho anh”

Chu Gia Dực cũng không ngại: “Tuổi của bọn anh cách biệt, hai đứa vừa khéo lại vượt qua khoảng cách kia”

Chu Gia Dao phì cười một tiếng: “Thôi đi, anh cả là người đã kết hôn, mình đã không còn quyền ôm nữa, cho nên đành phải tìm một người chưa vợ, có được cái quyền tương ứng rồi”

Chu Gia Trạch nháy mắt mấy cái: “Em không nói sớm, anh đã mất quyền đó từ mấy trăm năm trước rồi”

Chu Gia Dực chủ động tiếp lấy ba lô của cô, còn Chu Gia Dao lại nắm tay Hàn Giai Giai, có ý nghĩa thân thiết, bản thân Chu Gia Dao là một người lười biếng, quá hạn trở về, mới phát hiện đồ cần thu dọn rất nhiều, cái gì cũng tiếc không muốn bỏ, cuối cùng cô chỉ có thể bỏ chúng lại, vì thế khi phát hiện đồ của mình cũng không nhiều, trong nháy mắt, cô mất thăng bằng

Ánh mắt Chu Gia Trạch nhìn trên cổ tay của em gái, dọc theo đường đi cũng không nhiều lời. Chu Gia Dao mới trở về, đánh giá thời tiết ở đây một chút, lại thuận tiện đá kích Chu Gia Trạch một phen, mãi cho đến bãi đỗ xe, Chu Gia Dực mới lái xe về

Sau khi về nhà, cảnh tượng cha mẹ, con gái gặp lại nhau, náo nhiệt ồn ào, bà nội Chu kéo tay Chu Gia Dao, nói tên vô lại người Mỹ ấy đã làm cháu bà gãy hơn

Người một nhà hòa thuận mỹ mãn

Trước khi ăn cơm, Chu Trị An tựa hồ nhớ đến cái gì, nhìn Chu Gia Trạch chằm chằm: “Tại sao con không mang tiểu Niệm về chơi?”

Những lời này của Chu Trị An vẫn chưa nghênh đón nhiều phản ứng, bà nội Chu cũng nhắc nhở: “Đúng đó, mau gọi tiểu Niệm qua đây, trước đây, tiểu Niệm với Gia Dao chuyên tâm cùng nhau đánh cầu, ngay cả cơm cũng quên ăn”

“Bà nội, tại sao bà còn nhớ kĩ chuyện xấu của cháu chứ” Chu Gia Dao làm nũng với bà nội Chu, sau đó đưa ánh mắt nhìn sang Chu Gia Trạch, tựa hồ đang chờ đợi phản ứng của anh

Chu Gia Trạch đứng dậy: “Là sơ suất của cháu, hôm nay cô ấy...”

“Gọi điện thoại cho nó, bảo nó về đây” Bà nội Chu nghe được nửa câu đầu của anh, thì dằn dò thẳng nói

Chu Gia Trạch suy nghĩ một chút: “Cháu đi đón cô ấy”

Lời của anh vừa nói ra, trong mắt Chu Gia Dao tối sầm lại, sau khi nhìn bóng lưng của anh biến mất, lúc này mới cười cười với bà nội:

“Dường như anh ba thay đổi không ít, anh ấy với tiểu Niệm đã xảy ra chuyện gì?”

Bà nội Chu thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, Chu Gia Dao cũng biết được đại khái, nhưng chỉ cười: “Hóa ra anh ba cũng có lúc bị cảm động, hiếm thấy”

Lần này Chu Gia Trạch hơi rối rắm, anh đã lái xe đến dưới nhà trọ của Nhâm Niệm, lúc này mới nghĩ nên gọi cho cô một cú điện thoại, điện thoại vừa mới kết nối, thì tiếng của Nhâm Niệm cũng có chút không thích hợp

“Sao vậy?. Tại sao giọng lại khàn?. Hôm qua vẫn còn khỏe mà”

Về mặt anh vốn tùy ý, giờ phút này, chân mày anh nhíu lại, ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng trên lầu

“Không có gì, em chỉ cảm thấy không thoải mái chút thôi”

Trên thực tế, buổi sáng sau khi ngủ dậy, đầu vẫn luôn choáng váng, đành phải gọi điện đến công ty xin phép nghỉ, liên tục nằm ở trên giường. Cô vốn muốn tìm vài viên thuốc cảm uống, lại phát hiện mình không có mua, đành phải tiếp tục nằm xuống. Một khi cô cảm thấy choáng váng, sẽ không muốn làm gì cả, trong một năm, số lần cô bị bệnh không nhiều, mỗi lần cô chỉ quấn mình ở trong chăn, không phân biệt được trời sáng hay tối

Chu Gia Trạch cầm lấy di động đi về phía nhà trọ của cô, không bao lâu đã đứng ở trước cửa. Anh quên mang theo chìa khóa, chỉ đành gõ cửa

Mày của Nhâm Niệm nhíu lại, khi cô cảm thấy không thoải mái, bộ dáng giả vờ bình tĩnh, không sao, quá trình xuống giường tới mở cửa. Cố gắng nguyên rửa người không để cho cô được yên tĩnh nghỉ ngơi

Khi nhìn thấy anh đứng ở cửa, cô hơi sững sờ: : “Anh..”

“Lúc gọi điện thoại cho em anh đã ở dưới lầu rồi”

Chu Gia Trạch vẫn rất sẵn lòng giải thích nghi hoặc cho cô, cũng không thưởng thức đáng về lưỡi nhác của cô khi mặc đồ ngủ, tay đặt ở trên trán của cô, sờ một hồi lâu. Mới phát hiện không kém nhiệt độ của mình lắm, không có phát sốt, nhưng sắc mặt của cô rất không bình thường, liếc mắt một cái cũng biết cô không thoải mái

“...Có chuyện gì?”

Chu Gia Trạch thúc cô vào trong: “Vào thay quần áo đi, anh đưa em đi bệnh viện”

“Không cần, không có gì đâu, ngủ một giấc sẽ ổn thôi”

Chu Gia Trạch bám vào bên tai cô, nhẹ nhàng nói: “Em nói sao giống tình một đêm thế...”

Nhâm Niệm trừng mắt nhìn anh, lại bị lời nói châm chọc của anh chọc cười, đi vào phòng, anh tùy ý lục ra một bộ quần áo, để cho cô thay. Nói rõ hôm nay không thể không đưa cô đến bệnh viện. Nhâm Niệm tựa hồ cũng nhớ, trên một số phương diện anh rất qua loa, nhưng trong một số chuyện cũng bướng bỉnh đến mức khó tin

Khi cô không thoải mái, thì không thích nói chuyện, Chu Gia Trạch thấy cô rất khó chịu, trực tiếp lái xe, nửa ôm cô vào trong ngực, tay không ngừng sờ lên trán của cô, làm cho cô cảm thấy mình không có phát sốt nhưng bị anh sờ mãi cũng phát nóng...

Đến bệnh viện, cơn khó chịu của cô càng lúc càng nặng, trên trán còn toát mồ hôi lạnh, Chu Gia Trạch lại không yên tâm cô ở một mình, đành phải ôm cô đi đăng kí, cuối cùng mượn một gian phòng để truyền nước biển, lúc này mới cảm thấy chính mình mệt mỏi muốn chết

Từng giọt nước biển chảy rất chậm, Nhâm Niệm muốn ngủ, hết sức buồn ngủ, đầu óc lại vô cùng hỗn loạn, làm thế nào cũng không ngủ được, đành phải nhìn từng giọt, từng giọt nước biển truyền vào trong cơ thể của mình

Đột nhiên, cô nhớ đến điều gì, thân thể cô động một chút, Chu Gia Trạch lập tức bước qua ngăn cô lại, ánh mắt ảo não, ý bảo cô không được lộn xộn

“Anh nên trở về đi, Gia Dao mới về, anh bỏ đi như vậy không tốt đâu” Dù sao cũng là người một nhà đoàn tụ, Chu Gia Dao vừa mới trở về, cho dù bởi vì cô ngã bệnh, nhưng người khác cũng sẽ không vui

Chu Gia Trạch tựa hồ cũng nghĩ tới vấn đề này, anh hí hửng nhìn cô hồi lâu, nở nụ cười: “Anh muốn đi rồi, nhưng trong lòng em nhất định sẽ nghĩ người bạn trai như anh không xứng với chức vụ, mình ngã bệnh mà anh ta còn không ở bên mình. Trong tương lai nếu có cãi nhau, lại thành cái cớ để cho em mắng anh, vì suy nghĩ cho tương lai của mình, anh không thể lưu lại hậu họa”

Anh nhiệt tình nghiêm túc suy nghĩ, làm cô lộ ra ý cười hiếm thấy: “Em giống người keo kiệt như vậy sao?”

Không giống, em làm sao giống”

Chu Gia Trạch nhìn cô không còn đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cũng yên tâm rất nhiều: “Em chính là một cô gái keo kiệt”

Nhâm Niệm khẽ cắn môi, thật sự muốn dùng gối đầu đánh anh một cái, nhưng trong lòng có cái gì đó nhắc nhở cô, tâm tình bây giờ của cô không tệ

Chu Gia Trạch cầm điện thoại, ra hiệu với cô một chút. Cô gật đầu, biết anh gọi điện thoại về nhà nói rõ tình hình, nếu không lại khiến mọi người nghĩ ngợi

Trong nhà, sau khi nhận được điện thoại cũng không có phản ứng gì lớn, bà nội Chu kiên trì nhận điện thoại hỏi tình huống hiện tại của Nhâm Niệm, sau khi biết được không có gì đáng ngại, mới dặn dò Chu Gia Trạch phải chăm sóc Nhâm Niệm thật tốt, nếu như Nhâm Niệm gầy đi, bà sẽ tìm anh tính sổ, làm cho Chu Gia Trạch bất bình kêu: “Bà nội, thật ra bà cũng đừng giấu cháu, Nhâm Niệm mới là cháu ruột của bà, còn cháu chỉ được bà nhận được, đúng không?”

“Cháu, xú tiểu tử này”

Chu Gia Dao thấy bà nội tươi cười đầy mặt cúp điện thoại, nhin không được mở miệng nói:

“Thật không ngờ quan hệ của bọn họ lại tốt như vậy”

“Tiểu tử này rốt cuộc cũng thông suốt rồi, tiểu Niệm là một cô gái tốt như vậy, nếu như nó không trân trọng, thì còn trân trọng ai nữa...”

Chu Gia Dao cảm thấy có thứ gì đó nghẹn lại trong cổ họng, làm thế nào cũng không phun ra được, mắc kẹt ở đó rất khó chịu. Bữa cơm này, cô cố gắng cười, nói về tình hình hiện nay của mình, cố gắng tỏ ra thật bình thản

Cô ăn đến khuya, đề tài câu chuyện đều xoay quanh trên người cô. Ăn cơm xong, cô muốn đi ngủ, bọn họ cũng không muốn cô bị lệch múi giờ, bảo cô nghỉ ngơi sớm một chút, cô cầm điện thoại, chạm đến số điện thoại của anh ba, thở dài một tiếng

Đúng lúc này, di động lại vang lên

Đối phương chỉ đơn giản thông báo với cô: “Phẫu thuật rất thành công, em không cần quá lo lắng, bây giờ cần quan sát thêm, kết quả cụ thể vài ngày nữa sẽ thông báo cho em”

Chu Gia Dao nắm chặt di động trong tay, cắn chặt môi: “Cảm ơn, hãy chăm sóc cho chị ấy”

Cúp điện thoại, cô lại lắc đầu, thở dài, xem đi, phụ nữ vẫn luôn si tình hơn so với đàn ông, có lẽ đàn ông si tình trong chốc lát, bên cạnh có thể thay đổi một người phụ nữ khác

Si tình thật đáng thương biết bao

25. Chương 26

Sau khi Nhâm Niệm truyền nước biển xong, cả người thư thái hơn nhiều, ít nhất đầu cũng không còn đau như trước. Chu Gia Trạch vẫn luôn đỡ cô, cảm giác giống như cô là một người bệnh yếu điệu, vô lực, phải dựa vào sức của anh. Cô muốn nói bệnh của mình cũng không nghiêm trọng như vậy, nhưng cách làm của anh rất khoa trương, cô suy nghĩ một chút rồi không nói gì nữa. Cô có thể cảm nhận được sự vững vàng trên người anh, nên đêm nay cũng không cô tịch nữa, đèn đường bệnh viện lu mờ, ảm đạm, thừa thớt bóng người, cô thoáng dùng sức nắm lấy cánh tay của anh, lòng trở nên kiên định không ít

Trước đây, cô chỉ có thể cô đơn quẩn mình ở trong chăn, đầu óc hỗn độn, chỉ có thể mệt mỏi xua đuổi sự khó chịu trong cơ thể, nằm đợi bình minh kế tiếp bắt đầu. Bây giờ, cuối cùng cô cũng không còn một mình trong đêm tối, cũng không cần tự mình nhắm mắt lại, ép buộc bản thân đi vào giấc ngủ, càng không cần hốt hoảng

Cô muốn nói cảm ơn, nhưng lại không nghĩ sẽ nói, khoe miệng mang theo ý cười, chứng tỏ bây giờ tâm tình của cô không tệ

Bọn họ ở cửa bệnh viện gọi xe về dưới khu nhà trọ, sau khi xuống xe, cô niud tay anh không rời, bảo anh ngồi xổm xuống, cô leo lên lưng anh để anh cõng cô lên lầu

Sau khi Chu Gia Trạch đi vào, thì oán trách một trận: “Quả nhiên là hai đũa ngọ a, trước đây em đau lòng anh, yêu thương anh, bây giờ lại sai anh như nô dịch”

Trong lòng Nhâm Niệm rất tốt, cũng không tính toán với anh, tay ôm lấy cổ anh, không ngừng vẽ vòng tròn trong ngực, mỗi một tầng lầu bọn họ lên, ngọn đèn phát sáng hơn một chút, đèn đường mờ tối nhưng cũng không chói mắt. Cô tựa đầu vào vai của anh:

“Điều này nói lên anh đang bất mãn với em sao?”

“Chỉ là bất mãn thôi sao?. Em không phát hiện trong lòng anh đang dâng trào ngọn sóng bất mãn mãnh liệt sao?”

“Anh còn nói nữa em sẽ cắn anh”

Cô đặt miệng ở trên vai của anh, ý bảo cô sẽ làm như vậy thật

Chu Gia Trạch im lặng nở nụ cười: “Hóa ra anh đã nuôi một....Ừm...Ừm...”

Anh cười mà không nói, làm cho cô thở gấp, lấy tay bịt mũi của anh. Chu Gia Trạch ngẹn một hồi, nhìn không được phải dùng miệng hô hấp.

“Ai, ai, ai...Mưu sát anh, em cũng chỉ có thể cô độc suốt quãng đời còn lại thôi”

Cô buông tay mình ra: “Cóc ba chân tìm không được, nhưng đàn ông hai chân thì ngoài đường có đầy”

“Nhưng, sẽ không có người nào làm em yêu sâu sắc bằng anh”

Thanh âm tự tin như vậy phát ra từ miệng anh, không làm cô cảm thấy phản cảm, thậm chí vì phần tự tin kia mà tim cô đập rộn lên, cô càng ôm anh chặt hơn, cười không nói chuyện

Đúng vậy a, em phải đi nơi nào, tìm được người khiến em yêu sâu sắc như anh

Ngày thứ hai, Nhâm Niệm với Chu Gia Trạch cùng nhau trở về Chu gia, hôm qua bởi vì cô ngã bệnh, làm cho Chu Gia Trạch không có trở về, cô rất là lo lắng. Nhưng bọn họ lại không hề không vui, mà ngược lại còn hỏi thăm, bây giờ cô cảm thấy như thế nào, cô chỉ bệnh vặt, lúc này, mọi người mới ngừng hỏi thăm sức khỏe của cô

Đã thật lâu, Nhâm Niệm không gặp Chu Gia Dao, tuổi của các cô cũng ngang nhau, nên mọi người luôn cố gắng để hai người ở cùng một chỗ, bảo Nhâm Niệm hãy đi với Chu Gia Dao nhiều hơn, cô ấy vừa mới trở về, có nhiều thứ cũng không rành lắm

Nhâm Niệm nhìn Chu Gia Dao, dáng dấp cũng không thay đổi gì nhiều, nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều. Trong quá khứ, Chu Gia Dao là người hồn nhiên, hoạt bát, thường đưa ra rất nhiều ý kiến, nhưng hiện tại Chu Gia Dao tựa hồ đã trầm ổn hơn, ngay cả nụ cười cũng mang theo vài phần xa cách, cảm giác này hơi giống với dáng vẻ của Chu Gia Trạch khi đối diện với người khác

Bây giờ trong lòng cô, Chu Gia Dao như một người khác, cảm giác phiền muộn nhàn nhạt truyền đến, nơi ngực trái hơi đau đớn

“Vẫn còn thói quen này sao?” Cô chủ động mở miệng, đến gần bên cạnh Chu Gia Dao: “Hôm qua tớ muốn về đây, nhưng mà sức khỏe không được tốt”

Chu Gia Dao cũng quan sát Nhâm Niệm hồi lâu, lúc này gật gật đầu:

“Không tồi, dù sao cũng trở về nhà của mình, cậu không có việc gì thì tốt rồi, lúc nào đến cũng không quan trọng”

Chu Gia Dao ném cho Nhâm Niệm một cây vợt, ý bảo cô đánh vài hiệp

Hồi nhỏ, các cô cũng thường thích đánh cầu lông với nhau, sau đó có nhiều người gia nhập hơn, kỹ thuật của cô rất kém, nhưng khi đó các cô đánh cầu, người khác sẽ cố gắng tiếp cầu của cô, cũng không quan trọng thắng thua

Đã rất nhiều năm, Nhâm Niệm chưa từng chạm qua cây vợt, kỹ thuật của Chu Gia Dao cũng dần dần trở nên chuyên nghiệp, Nhâm Niệm cảm thấy hiện tại mình chính là người mới, người mới chỉ có thể nhặt cầu. Hơn nữa, cho dù Chu Gia Dao đi nhặt cầu, hơn phân nửa là do Nhâm Niệm đánh lệch, hay đánh thấp hơn,

Đã không giống như hồi trước, bây giờ chỉ tiếp vài phát cầu...Mà ánh mắt cô trở nên hoảng hốt

Lúc Nhâm Niệm lại đi nhặt cầu lần nữa, Chu Gia Trạch đi tới trước mặt cô, lấy cầu và vợt trong tay cô, lấy tay sờ sờ đầu cô, như là đang an ủi, Chu Gia Trạch xoay người nhìn em gái của mình:

“Em chơi cầu như vậy à?. Tìm người dễ bắt nạt làm gì, để anh tiếp chiêu”

Anh cười nói lời này, vẫn chưa có bất kỳ thâm ý gì, Chu Gia Dao lại cười cười, cô vốn muốn nói: “Ai nói chỉ có phụ nữ hướng ngoại, kì thực đàn ông càng hướng ngoại hơn” Lời nói đến bên miệng lại nuốt ngược trở về

Nhâm Niệm ngồi ở một bên, nhìn cao thủ bọn họ quyết đấu, chỉ ít đối với cô mà nói bọn họ là cao thủ rồi Ra tay rất chuẩn xác, nhanh, và linh hoạt, tiếp cầu rất nhanh chóng và mạnh mẽ, một người đánh nhiều hơn chụp, hơn nữa lại hoàn toàn không phải là hưng phấn hữu nghị bình thường

Cô vốn không có bao nhiêu hứng thú nhưng cũng bị hấp dẫn đến nở nụ cười

Thỉnh thoảng, Chu Gia Trạch không có tiếp cầu, sẽ chống vợt lại, ánh mắt ra hiệu với Nhâm Niệm, Nhâm Niệm cũng rất chân chó đi nhặt cầu cho anh

Chu Gia Dao cũng phát hiện thời điểm lúc bắt đầu Chu Gia Trạch còn rất cố gắng đánh, bây giờ chỉ cần cầu bay về phía không xa Nhâm Niệm, Chu Gia Trạch sẽ không tiếp cầu mà đứng ở tại chỗ nhìn cô nhặt cầu

Chu Gia Trạch cũng không có phát hiện, chẳng qua là, khi nhìn thấy Nhâm Niệm nhặt cầu cho anh, dáng vẻ giống như cô dâu nhỏ bị người ta khi dễ, anh cảm thấy rất buồn cười, trong lòng cũng mềm mại không ít

Sau khi đánh được mấy giờ, Chu Gia Trạch và Chu Gia Dao cũng có chút mệt mỏi, nên ngừng lại

Chu Gia Dao nhìn anh của mình: “Còn cần phải nâng cao a?”

“Anh không tham gia bất kỳ trận thi đấu gì, có thể duy trì được trình độ như vậy cũng là khá lắm rồi, đừng yêu cầu cao như thế”

Chu Gia Trạch cười cười với em gái của mình, sau đó đi về phía Nhâm Niệm

Chu Gia Dao lớn hơn Nhâm Niệm 10 tháng, tuy học cùng cấp nhưng khác ban, tuổi hai người cũng tương đương. Nhâm Niệm và Chu Gia Dao đứng ở ngoài ban công trên lầu 2, cách mặt đất không cao nhưng có

thể nhìn thấy toàn cảnh trong sân, hồi đó hai người cũng thường đứng cạnh nhau như vậy. khi đó cảm thấy rất tùy ý, bây giờ cảm thấy bầu không khí hơi kì lạ

Chu Gia Dao tựa hồ cũng nhớ đến rất nhiều việc, lúc trước, Chu Gia Trạch thường dạy kèm cho cô ấy, Nhâm Niệm cũng tới...Khi đó không có nghĩ nhiều như vậy, bây giờ khi nghĩ lại...

“Cậu bắt đầu thích anh của tôi từ khi nào?” Giọng nói của cô ấy rất nhẹ, như là chỉ thản nhiên hỏi. Tuổi tác càng lớn, lập trường lại càng khác, cũng không cần thiết phải cố gắng đi tìm hiểu lựa chọn của người khác, và nảy sinh địch ý không cần thiết

Nhâm Niệm khẽ ngẩng đầu nhìn cô, cười cười có vẻ hơi lung túng

Nhưng Chu Gia Dao không có miễn cưỡng, hai tay chống ở trên lan can: “Còn nhớ lúc nhỏ chúng ta cùng nhau xem phim vào dịp Tết không?”

Khi đó thích xem không phải là mấy đài nổi tiếng như bây giờ, mà thích xem đài địa phương, đến dịp Tết âm lịch, người ta sẽ phát một số phim điện ảnh, Chu Gia Dao cùng nhau xem phim, nữ chính được xưng là người đẹp trong giới cổ trang

Nhâm Niệm và Chu Gia Dao đều thích nữ phụ bên trong phim.nhưng cuối cùng nam chính và nữ chính ở bên nhau, nữ phụ bị mù rời khỏi

Lúc ấy, Nhâm Niệm và Chu Gia Dao nhìn nhau, Chu Gia Dao nói: “Mặc dù tớ thích nữ phụ này, nhưng tớ càng thích kết cục hiện tại, nam chính nên ở bên nữ chính, như vậy mới viên mãn”

Nhâm Niệm nhìn về phía Chu Gia Dao, cảm thấy bây giờ cô nhắc đến bộ phim điện ảnh mang theo một cảm xúc khác, nhưng mà nhất thời cô vẫn đoán không ra

“Tôi thích kết cục viên mãn như vậy, lúc xưa như vậy, bây giờ cũng vậy” Chu Gia Dao nhàn nhạt thở ra một hơi

Sắc mặt Nhâm Niệm khẽ biến, Chu Gia Dao giống như cô, chứng kiến quá trình Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch yêu nhau, đều hy vọng chuyện xưa của bọn họ có thể giống như đồng thoại, vì thế sự xuất hiện của Nhâm Niệm, trở thành người phá hoại, ít nhất ở trong lòng Chu Gia Dao là như vậy, nhân vật như Nhâm Niệm không nên xuất hiện trong câu chuyện đồng thoại này

“Chúng ta đều biết rất rõ, chuyện đồng thoại đều là gạt người” Nhâm Niệm xoay người lại tìm cơ rời khỏi

Khi cô xuống lầu, vừa vặn đụng phải Chu Gia Trạch đang lên lầu, Chu Gia Trạch nhìn cô, vừa mới chuẩn bị mở miệng, thì cô đã thu hồi tầm mắt, rất nhanh đi xuống lầu

Chu Gia Trạch cảm thấy cô rất khó hiểu, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều mà tiếp tục đi lên lầu, nhìn thấy Chu Gia Dao đứng ở trên ban công, lập tức đi tới

“Đi xuống ăn cơm đi”

Chu Gia Dao không có đáp lại, Chu Gia Trạch suy nghĩ một chút mới lại mở miệng: “Vừa rồi em và Nhâm Niệm đã nói gì?”

Chu Gia Dao xoay người, dựa lưng vào trên lan can, ánh mắt chớp chớp: “Sợ em bắt nạt cô ấy sao?”

“Biết nói sao đây”

Chu Gia Trạch cảm thấy lời vừa rồi của mình cũng có hơi quá đáng, lập tức cười cười

“Anh ba, anh thật sự chuẩn bị ở cùng một chỗ với Nhâm Niệm sao?”

“Em nói vậy là có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ có điều cảm thấy anh chơi đùa có phần hơi quá”

Nếu như là người khác, căn bản không cần phải để cho người trong nhà biết, sau này có thể chia tay, nhưng Nhâm Niệm thì không thể

Chu Gia Trạch nhíu mày, vấn đề này...Không phải anh chưa từng nghĩ qua, anh không phải là một người theo chủ nghĩa lãng mạn. Hơn nữa cũng là một người ích kỷ, nhưng lúc ấy anh đã nghĩ như thế nào?. Khi ở Thái Lan, lúc Nhâm Niệm nói với anh những lời đó, trái tim anh cảm thấy bị ai, anh không phải là một người dễ dàng bị người khác làm cho rung động. Nhưng khi nghe Nhâm Niệm nói những lời đó, cũng chỉ muốn anh hiểu được lòng cô, cô không có kiên cường như trong tưởng tượng của anh, cô lúc nào cũng bất an

Những lời nói đó cũng không ảnh hưởng sâu đến anh, nhưng điều tác động sâu sắc đến anh chính là nét mặt của Nhâm Niệm, thất vọng quyết tuyệt mang theo tuyệt vọng, làm cho anh bức thiết muốn giữ chân cô lại. Cho nên anh đã giữ cô lại, ấn cô ở trên giường, thay vì nói là tự tôn của đàn ông nổi loạn, anh biết mình muốn giữ chân cô, và không cho bản thân mình đường lui

Bắt đầu từ giây phút ấy, thì anh đã biết, chính mình đã không còn đường lui nữa rồi

“Anh không có đường lùi”

Anh mở miệng nói, vẻ mặt của Chu Gia Dao lại thất vọng vài phần: “Nếu như chị Tâm Dịch trở về thì sao?”

Chu Gia Trạch nhíu mày không nói lời nào

Chu Gia Dao tới gần anh: “Nếu như chị Tâm Dịch có nỗi khổ tâm mới rời xa anh thì sao?”

Chu Gia Trạch cảm thấy buồn bực khó hiểu: “Gia Dao, anh muốn em hiểu một chuyện, cô ấy là người chủ động chia tay, không phải anh”

Bất luận là nguyên nhân gì, kết quả như thế nào, anh không hề nợ Thẩm Tâm Dịch, ít nhất trong chuyện này người khác không có tư cách dùng thái độ như anh nợ Thẩm Tâm Dịch để đối xử với anh, bất luận là ai cũng không có tư cách

26. Chương 27

Chu Gia Trạch và Chu Gia Dao đến những danh lam thắng cảnh nổi tiếng trong thành phố chơi, anh có nói qua với Nhâm Niệm, nhưng cô không hề cảm thấy hứng thú, nên chọn ở lại nhà trọ. Giao tiếp giữa người với người là một nghệ thuật, cô cảm thấy mình không có thiên phú trên phương diện đó, cũng như tự hiểu rõ ràng, cô biết mình với Chu Gia Dao đã không còn như ngày xưa nữa, ở cùng nhau chỉ tăng thêm xấu hổ mà thôi, nếu có cô ở đó người khác sẽ không cảm thấy thoải mái, chính cô cũng cảm thấy kì lạ, đó cũng không phải là lỗi gì lớn. không bằng thanh thản ổn định làm việc của mình thì hơn

Chỉ là, cô thật không ngờ, hôm nay mình lại phạm một sai lầm nhỏ, bởi vì nhìn lầm lịch hẹn của người khác, cũng không nhìn rõ trong đó là chữ tiền đặt cọc hay là tiền cọc, dẫn đến công ty gặp phải rắc rối không đáng có. Mặc dù vẫn chưa gây họa lớn nhưng cô vẫn tự trách mình, chủ quản biết tiền biết lùi, chỉ mắng cô một chút, bảo cô sau này không nên phạm sai lầm tương tự

Một ngày này trôi qua, tâm trạng của cô không được tốt lắm

Sau khi trở về cũng không có hứng thú ăn cơm, mở TV lại cảm thấy nhân vật trong phim càng xem càng thấy ghét, vì thế tắt TV, người cũng lười nhát, cô ngã thẳng xuống giường, muốn ngủ một lát

Khi mở mắt lần nữa thì trong phòng đã tối đen như mực, cô cố gắng chớp chớp mắt, hình dáng của đồ vật trong phòng cũng trở nên rõ ràng, ngoài cửa sổ, tối xanh một mảnh

Có người nắm tay cô, cô chợt nghĩ đến một người bạn đồng nghiệp gần đây đặc biệt mê một bộ phim Hàn, gặp người nào cũng nhắc nhở: “Thế giới này có ma, cho dù cậu không thấy nó, nhưng nó vẫn tồn tại một cách chân thật. Cậu có thể cảm nhận có gió thổi phải không?. Đó chính là dấu vết chứng tỏ nó đang tồn tại, Có đôi khi, cậu có cảm giác có ai đó đang nhìn mình chằm chằm, nhưng cậu không nhìn thấy ai, kì thật nó đang nhìn chằm chằm cậu...”

Cả người cô cứng đờ, đầu óc nhanh chóng hỗn loạn, tóc gáy toàn thân cũng dựng đứng cả lên

Đèn bỗng nhiên sáng lên, theo phản xạ cô lấy tay che 2 mắt lại

Chu Gia Trạch đứng ở bên giường quan sát cô một lát, thấy sắc mặt cô không tốt, đưa tay sờ trán của cô cho rằng cô lại ngã bệnh, cô rất ít khi ngủ sớm như vậy, lần trước ngủ sớm chính là do bị ốm

Nhâm Niệm thật vất vả mới thích ứng được với ánh sáng, phát hiện là anh, lòng thoáng an tâm

Thấy cô thở dài một hơi, anh bắt giắc nở nụ cười: “Gặp ác mộng à?”

Mặc dù không phải nhưng cũng không khác gì mấy: “Mơ thấy anh”

Chu Gia Trạch bật cười: “Hiểu rồi, trong mơ của em, nhất định anh đóng vai hiệp sĩ cứu giúp em chứ gì, em không cần cảm ơn anh”

Nhâm Niệm âm thầm suy nghĩ, cùng anh bàn luận vấn đề này thật hạ thấp cấp bậc của cô, cho nên bèn từ bỏ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Chu Gia Trạch muốn kéo cô từ trên giường ngồi dậy, nhưng cô không chịu, hai người giống như chơi đùa thành nghiện, anh cũng không dùng hết sức, chỉ dùng một tay kéo cô, nhưng cô cũng không như ý anh. Cuối cùng, cô dứt khoát trốn ở trong chăn, quấn mình thành một cục giống như cái bánh chưng

Chu Gia Trạch cười, nhìn một đoàn cao ngất: “A, trong chăn có người?. Muốn làm gì đây?. Anh phải thăm dò thử xem”

Dứt lời anh cũng leo lên giường, nhưng anh không kéo chăn ra lập tức, chỉ dùng một tay kéo từng chút, sau đó nhìn cô bởi vì động tác của anh mà xoay tròn, một đồng chăn mềm cũng xoay theo

Một lúc sau, có lẽ Nhâm Niệm cũng hiểu mình bị đùa giỡn, sau khi dò xét được phương hướng của anh, thừa dịp anh chưa phát hiện, cô đã bỏ nhào cả người lên người anh, áp anh ở dưới thân mình

Chu Gia Trạch dùng 2 tay cố định cô lại, ý cười càng sâu, lại dùng tay kéo chăn, dùng ngón tay nhéo nhéo mặt cô: “Chủ động như vậy, xem ra anh cần phải nỗ lực nha”

Anh nói hết sức ái muội, theo bản năng Nhâm Niệm muốn đứng lên, nhưng anh lại không buông tha cho cô, coi cô như một con cừu nhỏ, đè cô dưới thân mình

Nhâm Niệm nhìn khuôn mặt anh đường nét rõ ràng, vẫn tinh xảo như thế, vẫn tuấn lãng như vậy, chợt mất phản kháng, Chu Gia Trạch kề sát vào cô, đôi môi áp lên môi cô, cô vươn 2 tay đặt ở trên cổ anh, kiểu điểm vô hạn

Chu Gia Trạch đi theo Chu Gia Dao chơi một ngày, thì mang về cho Nhâm Niệm bánh mì “Mao Mao trùng” làm kỉ niệm, Nhâm Niệm nhìn chăm chăm khối bánh mì hồi lâu. Trước đây cô đã từng nhắc đến, cô rất thích ăn loại bánh mì này, nguyên nhân là không phải bơ kẹp ở trong, cô bảo bánh mì có nhân hương vị rất ngọt, làm người ta cảm thấy chán ngấy, nhưng bánh không nhân, lại khiến người ta cảm thấy ngọt mềm, nhất là khi đầu lưỡi chạm vào ruột bánh, vừa trắng mịn vừa thơm mùi sữa. Thật không ngờ anh lại nhớ, chỉ là cô lại làm bộ làm tịch ghét bỏ một chút: “A, lại là cái này sao?”

Chu Gia Trạch cũng không nói gì, chỉ trơ mắt nhìn cô ăn, còn tốt bụng rót cho cô một ly nước, gần đây đồ uống của cô rất lộn xộn, nguyên nhân là tóc của cô rất dầu, mỗi ngày cô đều gội đầu, bạn đồng nghiệp cảm thấy rất kì lạ, lúc cô nói, cô chuẩn bị mua dầu gội Đỗ uyệt trị dầu, thì các đồng nghiệp đề nghị tốt nhất cô không nên như vậy, dầu gội đó sẽ đó sẽ làm khô tóc, mà cô nên bổ sung nhiều nước, cần phải uống nhiều nước, và nên ít uống những đồ uống này nọ, vì thế cô chấp nhận lời đề nghị đó

Chu Gia Trạch hết sức phối hợp với đồ uống của cô

Cô ngồi ăn bánh mì, anh lại ngồi nhìn cô ăn, cô càng cảm thấy cảnh tượng này quái dị nói không nên lời

Sau khi ăn được một nửa, cô nhìn Chu Gia Trạch chăm chăm, hai cặp mắt, bốn mắt nhìn nhau

Lúc này, dường như anh mới cảm thán, sờ sờ bụng của mình: “Anh đói...”

Về mặt hết sức đáng thương: “Chưa ăn cơm tối, còn vận động cao độ làm tiêu hao thể lực nữa...”

Nhâm Niệm thử đưa nửa ổ bánh mì của mình đến, anh lại nghiêm nghị kháng nghị: “Anh muốn ăn cơm, anh muốn ăn cơm”

Cuối cùng, Nhâm Niệm phải xuống giường, đi nấu cơm cho anh, cô quay đầu phát hiện anh giống như đại thiếu gia, ngồi bắt chéo hai chân, chơi di động

Vừa nhìn thấy cảnh này, tâm thật không cam lòng a

Nhâm Niệm làm 2 món, một canh, tài nghệ nấu nướng của cô cũng không tệ lắm. nhất là làm những món ăn đơn giản, hương vị rất ngon miệng, phức tạp một chút thì làm không được, món ăn gia đình đều không thành vấn đề

Đối với phương diện ăn uống, Chu Gia Trạch cũng không quá kén chọn, món ăn cao cấp anh đã ăn nhiều rồi, hơn phân nửa là ở những bữa tiệc xã giao, vì thế ngược lại anh lại thích ăn những món ăn gia đình hơn

Nhâm Niệm vừa ăn một nửa bánh mì, lúc này chỉ ăn chừng nửa bát cơm, ăn cùng với anh. Ngoài cửa sổ sớm đã tối đen, ban đêm không có sao, dù sao vẫn có vẻ vô cùng u tĩnh, rèm cửa sổ nhẹ nhàng đong đưa, cô lại liên tưởng đến những gì mình nghĩ trước đó. Cảm thấy bây giờ một chút gió cũng khiến cô sợ hãi, thật sự giống như lời nói, có ma tồn tại sao?

Ngọn đèn màu xám trắng, giống như vừa mới tỏa ra làn sương trắng. Lúc đầu ngọn đèn rất sáng, cô chịu không được, nên tự mình mua bóng đèn về đổi, khi đi mua thì rất thích, nhưng lúc đổi bóng đèn lại nhất gan không dám. Anh nhìn thấy cô do dự, hỏi rõ nguyên nhân thì chau mày nhìn cô: Tại sao em có thể ngốc như vậy chứ!

Giọng điệu ghét bỏ như vậy, làm cho cô bất giác cảm thấy buồn cười

Lần đầu tiên cảm thấy bị ghét bỏ cũng không phải là một chuyện xấu

“Ngây ngô cười cái gì” Chu Gia Trạch vừa ăn cơm, nhân tiện nhìn cô một cái: “Thành thật khai báo, nghĩ tới cái gì không lành mạnh phải không?”

“Anh mới không trong sáng ấy, những chuyện em nghĩ đều cực kì trong sáng” Cô vội vàng phản bác

Chu Gia Trạch thấy cô dễ dàng bị kích động như vậy, không khỏi càng thêm hứng thú trêu chọc: “Vậy em đang nghĩ chuyện gì lành mạnh thế... Là mị lực của anh bị giảm sút hay là em không bình thường, đó là một vấn đề rất đáng để suy nghĩ sâu xa”

Anh vừa nói còn vừa giả vờ ra vẻ đứng đắn

Nhâm Niệm mím chặt môi: “Em đang suy nghĩ, anh quá tự mình đa tình rồi, còn tự ình là đúng...”

“Như vậy không tốt sao?”

Trên mặt anh vẫn còn mang theo ý cười, lúc này nháy mắt với cô mấy cái: “Vậy em còn thích?”

Cô cúi đầu: “Thị lực không được tốt, còn có biện pháp nào khác”

Chu Gia Trạch cảm thấy rất ủy khuất: “Tại sao em có thể nói thị lực em không tốt, anh mới được xem là ánh mắt không tốt đây này, nếu so sánh với anh, thì thị lực của em còn tốt chán”

Anh cười vô cùng đáng đánh đòn, Nhâm Niệm chuẩn bị để lại dấu vết trên người anh, anh vừa nhìn thấy lập tức chạy thoát. Nhâm Niệm liền đuổi theo, Chu Gia Trạch lại chạy, lại trốn...

Khi an tĩnh lại, Nhâm Niệm nằm trong lòng Chu Gia Trạch, nghe tiếng tim anh đập hữu lực, cô luôn cảm thấy yên ổn: “Nếu như có thể mãi như thế này thì tốt quá”

Cô chuẩn bị nghe anh trả lời, lại nghe tiếng hô hấp đều đều của anh, đã ngủ rồi. Không khỏi càng ôm anh chặt hơn, cô hy vọng chỉ như vậy, không cần có bất kì thay đổi gì, không có sai lầm gì, bọn họ mãi mãi như vậy

Chu gia

Chu Gia Dao nằm ở trên giường, trong phòng rất trống trải, Chu Gia Trạch cùng cô đi ra ngoài chơi, bọn họ giống như hồi lúc nhỏ, nói nói cười cười, không có nói bất kì chuyện gì không thoải mái. Cô đột nhiên nhớ đến hồi còn bé, bọn họ cũng nói nói cười cười như thế, chẳng qua là khi đó không có thêm quá nhiều cảm xúc, vì thế những kí ức lúc thơ bé càng trở nên quý báu

Đã trải qua những tháng ngày khác nhau, mới có thể phiên muộn như vậy, bao giờ cũng cảm thấy cảm phận, tự hỏi tại sao không vạch trần những người xấu, chán ghét những kẻ ác. Hiện tại xem tivi, chỉ biết theo dõi nội dung của tác phẩm, cho dù chán ghét những người đóng vai phản diện, nhưng là ai cũng sẽ có kết cục, dù là tốt hay xấu

Lúc này, tiếng chuông di động có phần vang dội, cô cầm lấy điện thoại

“Chị Tâm Dịch”

Cô lộ ra nụ cười, cô chờ cuộc điện thoại này, chờ đến khi mọi việc được giải quyết xong xuôi đã lâu lắm rồi, không khỏi cười nói: “Chị nên nghỉ ngơi nhiều, bây giờ cơ thể đã cảm thấy khỏe hơn chưa?”

Cô vẫn nắm di động, mãi đến khi đi vào vấn đề kia

“Gia Dao, chị muốn về nước sớm một chút”

Trong thanh âm của Thẩm Tâm Dịch, hàm chứa kích động và vui mừng, giống như một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng, lập tức muốn được sống tự do

“Nóng ruột như vậy sao?. Hay là nên tính dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa”

“Chị chờ không được nữa rồi, chị muốn về nước, à, gần đây anh của em sao rồi?”

Chu Gia Dao cầm di động nhưng nhin không được cười khổ:

“Anh ấy khỏe lắm, tốt đến không thể nào tốt hơn”

Thẩm Tâm Dịch còn nói cái gì đó, nhưng cô không nghe được chỉ cần cần thận thận nói:

“Chị Tâm Dịch, chị rời đi cũng gần 1 năm rồi, trong khoảng thời gian này, anh em không ngừng nổi điên, đã từng xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ cuộc sống của anh ấy rất an ổn....Anh ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện, hiện tại mọi chuyện không còn như xưa nữa, chị có từng nghĩ...”

“Gia Dao, em biết vì sao chị phải rời xa anh ấy. Lúc ấy, chị cứ nghĩ mình sẽ chết mất, mà anh ấy cũng chuẩn bị cầu hôn với chị, chị sợ anh ấy chịu không nổi đả kích này, chị hiểu anh ấy, anh ấy là người rất dứt khoát. Chị sợ anh ấy sẽ làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được, cho nên mới định rời đi. Nếu chị cứ đi như vậy, là chị chủ động nói lời chia tay, có lẽ anh ấy sẽ rất hận chị, cũng sẽ không đau khổ như vậy.

Nếu như chị còn có cơ hội được sống, không phải ông trời đã cho bọn chị cơ hội sao?. Gia Dao, bây giờ chị đã có được cơ hội này, chị sẽ nhanh chóng trở về”

Chu Gia Dao nhìn cuộc gọi đã kết thúc

Cô cười cười, ném di động xa một chút, dù sao đều là chuyện cũ của người khác, chuyện cũ lúc nào cũng có kết cục, càng rối rắm lo lắng chỉ khiến mình thêm bất an mà thôi

27. Chương 28

Mấy ngày nay, tâm trạng của Nhâm Niệm vẫn luôn ko yên, trong công việc, liên tục phạm sai lầm, cho dù chủ quản không tiến hành phê bình cô, nhưng ánh mắt rõ ràng như vậy, khiến cho người ta xấu hổ vô cùng. Trước kia, cùng bạn học đi làm kiêm chức(*), phát tờ rơi cho công ty bất động sản, lương căn bản là 50 tệ, thuận lợi mang đến một khách hàng tiềm năng có rất nhiều tiền. cuối cùng quản lý của bọn họ, quản lý những học sinh làm việc bán thời gian, chỉ vào cô phê bình:

Da mặt mỏng, lại hay xấu hổ, như thế làm sao có thể làm việc được, dường như muốn chứng thực lời nói của người khác có bao nhiêu chính xác, lúc đó mặt cô đã hồng càng hồng hơn. Cho tới bây giờ, một cô “da mặt mỏng, hay ngại ngùng” vẫn còn ẩn sâu trong lòng của cô, khiến cô mãi cảm hơn người bình thường rất nhiều

Liên tục phạm sai lầm, làm cho cô rất áy náy, chủ động ở lại xử lý công việc, không muốn bản thân trốn tránh. Năm lần bảy lượt kiểm tra xem có sai lầm hay không, tinh thần tập trung đến cao độ

Cuối cùng, sau khi làm xong, cô tựa vào trên ghế ngồi của mình, nhìn màn hình máy tính từ từ chuyển sang màu đen

Trong văn phòng, mọi người đã đi hết, cô vẫn ngồi nghỉ ngơi, chuẩn bị chốc lát nữa sẽ rời khỏi. Ban này, quá mức chuyên tâm, ngay cả đèn cũng không bật lên, lại do dự một lúc lâu, dù sao cô cũng sắp ra về, cô lấy túi xách, chuẩn bị cầm điện thoại, Chu Gia Trạch vốn muốn đến đón cô, nhưng cô bảo không cần, bởi vì phải tăng ca. Anh bảo sau khi cô tăng ca xong thì gọi điện thoại cho anh

Khi Nhâm Niệm ấn màn hình di động phát sáng, lại phát hiện trên hành lang tựa hồ có âm thanh gì đó

“Ngày mai cậu sẽ trở về sao?. Thật tốt quá, tớ sẽ đi đón cậu, chuyến bay của cậu mấy giờ?”

Thanh âm đối phương cũng không lớn, chẳng qua là giờ phút này quá mức trống trải, vì thế nội dung và thanh âm có vẻ hết sức rõ ràng. Chủ quản một bộ phận, rất có uy tín, có cơ hội được thăng chức. Gần đây, thường chạy đến bộ phận của Nhâm Niệm, sở dĩ Nhâm Niệm có thể biết được, là vì Mạc Vĩnh Diễm từng đưa vài phần văn kiện đến cho Nhâm Niệm xử lý

Sau khi Mạc Vĩnh Diễm nhận lại văn kiện, thường khiển trách Nhâm Niệm làm sai...Vốn là, những văn kiện đó không phải do Nhâm Niệm phụ trách, nhưng không biết Mạc Vĩnh Diễm đã nói gì với chủ quản bộ phận bên này, trực tiếp sắp xếp cho Nhâm Niệm xử lý những văn kiện của mình

Nhâm Niệm nhú mày, đi thẳng về phía bên đó

“Đến lúc đó tớ sẽ đến đón, tớ phải đến xem đại mỹ nữ của chúng ta có phải đã đẹp ra hay không..?”

Tâm tình của Mạc Vĩnh Diễm tựa hồ vì nhận được cú điện thoại này mà vô cùng tốt, giày cao gót ma sát trên mặt đất, đèn một mạch sáng lên: “Chu Gia Trạch...Tớ, cũng không biết rõ tình hình của anh ta lắm”

Thanh âm đột nhiên thấp xuống, mang theo một chút tức giận

Nhâm Niệm tựa vào cạnh cửa, khước miệng không khỏi cong lên

Tất cả mọi chuyện nhìn qua quá mức xui xẻo, nếu loại bỏ những nhân tố ngẫu nhiên, đó chính là bởi vì con người. Cô luôn luôn tận tâm tận lực, biết mình không có thông minh, tài trí gì, vậy thì cố gắng để bản thân trở thành người cẩn thận, người chậm cần bắt đầu sớm, đạo lý này, chỉ ít cô cũng biết. Nhưng kết quả thì sao?. Những người đứng ở trên đỉnh kim tử tháp, lại có thể lợi dụng quyền lợi trong tay mình đối phó với bạn, nhưng không để lại dấu vết. hơn nữa thần không biết mà quỷ không hay

Không nhớ lần đó như thế nào, Chu Gia Trạch đưa cô đi làm, vì không muốn gây sự chú ý của người khác, cô luôn bảo anh dừng xe ở cách đó một khoảng, nhưng có một lần, Mạc Vĩnh Diễm chủ động đến chào hỏi với cô, sau đó luôn dùng ánh mắt có thâm ý khác đánh giá cô

Hóa ra tất cả đều rất đơn giản, có người đang bênh vực cho kẻ yếu

Nhâm Niệm nhấn di động, màn hình nhanh chóng sáng lên trong màn đêm hắc ám. Cô gọi điện cho Chu Gia Trạch, bảo anh đến đón cô, sau đó cô giậm chân một cái, đèn hành lang lập tức phát sáng

Ra khỏi thang máy không xa, bảo an chủ động chào hỏi cô, nói cô là một người cẩn thận lại có trách nhiệm, mấy ngày nay luôn về trễ nhất. Nhâm Niệm cười cười, không hiểu sao lại có chút phiền chán. Nghiêm túc và có trách nhiệm thì sao?. Không phải chỉ là một viên chức nhỏ sao?. Thăng chức cũng không đến lượt cô, cô cũng không có bằng cấp gì. Cảm giác này giống như hồi trung học, có vô số người khen ngợi cô nỗ lực, chịu khó, nhưng lại không có câu sau.

Bởi vì dù có nỗ lực chịu khó, vẫn thua kém những đứa thông minh, con nhà giàu, cuối cùng khi lấy được phiếu điểm. Ai sẽ nhớ bạn đã vì cuộc thi đó là trả giá bao nhiêu thời gian và bao nhiêu nỗ lực?

Cô biết mình tức giận vì mình không đạt được thứ gì đó

Nhâm Niệm không có đợi lâu, Chu Gia Trạch đã lái xe đến, anh xuống xe, mở cửa xe cho cô. Nhâm Niệm cười cười, chui vào bên trong xe

Anh mở nhạc, là bản nhạc mà cô thích, bài hát tình yêu nhẹ nhàng trầm lắng

Nhâm Niệm dùng một tay chống đầu, ánh mắt chớp chớp: “Chủ quản Mạc của công ty em....Rất quen thân với anh sao?”

Chu Gia Trạch cũng không ngại khi cô hỏi vấn đề này: “Tại sao em lại hỏi vậy?”

Nhâm Niệm để tay xuống, cười rất tùy ý: “Hôm nay đột nhiên cô ấy hỏi thăm em về anh, em còn cảm thấy kinh ngạc, nghĩ nghĩ, có lẽ cô ấy quen anh”

“A....Đại Học....Người quen hồi đại học”

Nhâm Niệm nhắm mắt lại, người quen biết, vậy thì không phải là bạn học, nếu như là bạn học anh sẽ không trả lời như vậy, vậy thì là bạn của bạn học khác rồi

“Cô ấy hỏi anh làm cái gì?” Chu Gia Trạch tựa hồ cũng rất buồn bực

“Cô ấy cũng không nói cụ thể...Chỉ có điều em nghe cô ấy gọi điện thoại, nói là một người bạn học của cô ấy sắp từ Mỹ trở về, có lẽ là muốn cùng anh đi đón máy bay”

Nhâm Niệm theo dõi biểu cảm trên gương mặt anh, đánh giá biến hóa trên sắc mặt anh

Vẻ mặt của anh không có gì thay đổi, nhưng tay nắm ở trên tay lái lại nắm rất chặt

Nhâm Niệm thu hồi ánh mắt của mình: “Có lẽ người từ Mỹ trở về, cũng là bạn của các anh”

Chu Gia Trạch tựa hồ nở nụ cười, lòng của Nhâm Niệm lại nhói lên. Cô nghĩ, cảm giác này, giống như trong cuộc thi lần đó, cho dù bạn cố gắng bao nhiêu, chăm chỉ đến cỡ nào, thì thành tích cuộc thi vẫn không sánh bằng những người khác. Tựa hồ không có một lần, sống trong hâm mộ của mọi người, bất kể là thành tích hay là tình cảm

Người khác đối với nhóm người này, dường như chỉ có thể hâm mộ, và ganh tị, không thể làm gì hơn nữa, nếu không chính là tự đánh giá mình quá cao

Dĩ vãng ngày xưa cũng giống như thế, trở về nhà trọ, Nhâm Niệm xuống xe trước, anh ngồi ở trong xe do dự một chút, mới từ trên xe đi xuống. Cô theo dõi khuôn mặt anh, anh tựa hồ muốn nói gì đó

Trong lòng cô cảm thấy buồn cười, âm thầm nói: Nói đi, tìm lý do cho chính mình trở về, hôm nay không cần phải ở chỗ này

Vào lúc xế chiều, cô nói mình phải làm thêm giờ, anh mang theo chút ủy khuất nói: Vậy anh cũng tăng ca, không cần còn nào khác, phải nhất trí thời gian. Khoảng khắc đó, cô đã cảm thấy rung động, bây giờ thì sao?. Bị cảm giác phiền muộn đè nén, quấy phá ở trong cơ thể cô, chỉ cần mấy giờ ngắn ngủi, thì tâm tình của cô đã thay đổi lớn như vậy

Chu Gia Trạch đi tới, giống như thường ngày, ôm lấy vai cô: “Đi thôi”

Thân thể của cô hơi cứng lại nhưng vẫn cùng nhau đi lên, cô không hề phát hiện, trái tim lơ lửng của mình rốt cuộc cũng rơi xuống đất. Có lẽ bánh ngọt cũng không tệ như cô nghĩ

Nhâm Niệm tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy Chu Gia Trạch ngồi ở bên giường, âm thanh TV rất lớn, ánh mắt của anh không dừng ở trên màn hình, mà sửng sờ nhìn đi động của anh

Nhâm Niệm cầm khăn lông trong tay, nhưng chưa lau tóc, cô đã đi tới đối diện, ném khăn lông lên trên mặt của anh, cười cười với anh:

“Lau tóc cho em”

Cô ngồi ở bên giường để anh phục vụ cho cô, lại đưa lưng về phía anh, không biết giờ phút này nên dùng biểu cảm gì để đối diện với anh, tốt nhất là nên đưa lưng về phía anh

“Ban nãy, anh muốn gọi cho ai vậy?” Cô cắn khóe miệng, câu hỏi không tự chủ được vẫn tuột ra khỏi miệng

Anh tựa hồ sửng sốt một chút: “Không có”

“Vậy anh nhìn đi động chăm chăm làm gì?”

Chu Gia Trạch bỏ khăn lông trong tay: “Em tự cầm máy sấy, sấy khô tóc đi”

Bây giờ cảm xúc của anh không bình thường, đồng thời trong lòng cảm thấy phiền muộn, Nhâm Niệm xoa người nhìn anh, thở dài một hơi, tự mình đi tìm máy sấy, sấy khô tóc

Lúc đi ngủ, anh ngủ ở bên phải, cô ngủ ở bên trái. Anh không giống như bình thường, ôm chặt lấy cô, cũng không có hành vi thân mật gì, cô lấy tay nắm chặt drap giường, nhắm mắt lại, muốn cho bản thân mau mau ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được

Không biết qua bao lâu, cô nghe được tiếng thở dài thật khê của anh. Không hiểu sao cô giật giật khoe miệng, bọn họ vẫn có chỗ giống nhau, đều không ngủ

Ngày hôm sau, bởi vì một hạng mục nào đấy, Chu Gia Trạch cần đi công tác 3 ngày, Nhâm Niệm thu xếp hành lý cho anh. Cảm xúc của Nhâm Niệm không tốt lắm, Chu Gia Trạch đi qua véo véo mặt cô, không nhìn được cười:

“Anh chỉ đi có 3 ngày, ko phải 3 năm, vẻ mặt của em như thế là sao đây?”

Nhâm Niệm cảm thấy, nếu như trong cơ thể mình có thể lắp đặt một công tắc, thì tốt rồi, tùy thời có thể khống chế cảm xúc của bản thân, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, bất cứ lúc nào cũng có thể thể hiện được cảm xúc của mình

Nhâm Niệm cúi đầu: “Em chỉ tiếc 2 tấm vé xem phim thôi, đáng lẽ tối nay muốn cùng anh đi xem phim...”

Chu Gia Trạch nhìn nhìn vé xem phim trong tay cô: “Em rủ Gia Dao cùng đi, dù sao con bé ở nhà cũng rảnh rồi không có việc gì làm”

Nhâm Niệm gật đầu

Khi Chu Gia Trạch đi, Nhâm Niệm không có đi tiễn anh, mà đến thẳng Chu gia, bà nội Chu sau khi nhìn thấy cô thì hết sức vui vẻ, phàn nàn Gia Trạch không thường đưa cô về chơi, Nhâm Niệm đành phải nói rất nhiều lời tốt về anh, bà nội Chu thấy cô như thế, biết suy nghĩ cho Gia Trạch, không khỏi càng thêm vui mừng

“Gia Trạch có thể có người bạn gái như con, là phúc của nó”

Lúc bà nội Chu nói như vậy, Chu Gia Dao đang từ lầu 2 đi xuống, nghe nói như thế không nhìn được cười nói: “Cả nhà đều biết, bà nội rất hài lòng về Nhâm Niệm, không cần phải lặp lại điều đó đâu a”

“Cháu, con bé kia”

Nhâm Niệm nhìn về phía Chu Gia Dao, cô mặc quần áo có phần trịnh trọng, trên mặt lại còn trang điểm: “Gia Dao, đợi lát nữa chúng ta cùng đi xem phim đi, tớ đã mua vé rồi”

Chu Gia Dao tựa hồ sững sốt một chút: “Sao không rủ anh tớ đi với cậu?”

“Anh ấy đi công tác rồi...”

Bà nội Chu cười: “Ngày trước quan hệ của hai đứa rất tốt, bây giờ nên thường xuyên ở chung, Gia Dao, đi xem phim với Nhâm Niệm đi, không phải cháu bảo ở nhà rất buồn tẻ sao?”

Nhâm Niệm và Chu Gia Dao cùng nhau ngồi ở trong rạp chiếu phim, trên màn hình lớn đang chiếu bộ phim “Năm năm bị đánh cắp”

Nhâm Niệm bỗng nhiên cảm thấy cái tên này rất giống với tâm trạng của cô bây giờ

“Trước đây, dường như cậu không thích xem những loại phim như thế này” Chu Gia Dao đột nhiên mở miệng nói

“Tớ thích loại phim nào?”

Chu Gia Dao dường như suy nghĩ một chút: “They kiss again” cái loại chuyện cổ tích vừa lãng mạn mà không thực tế”

“Thật ra, tớ thích chính là cảm giác cố gắng cuối cùng có thể đạt được thành công, ít nhất sẽ không làm cho người cố gắng hết hy vọng, biết mình bất luận dù mình phải trả giá bao nhiêu, đến cuối lại không có gì cả”

Chu Gia Dao xoay người nhìn Nhâm Niệm, Nhâm Niệm lại nghiêm túc nhìn màn hình lớn. Một người phụ nữ ly hôn lại mất đi bạn bè, sau khi mất trí nhớ thì đi tìm toàn bộ quá khứ của mình

“Cậu nói xem, cô ấy có thể tìm lại tất cả kí ức của mình không?” Nhâm Niệm đột nhiên quay sang, cùng Chu Gia Dao bốn mắt nhìn nhau

“Cái gì?” Chu Gia Dao căn bản không có để ý đến nội dung của tác phẩm

“Đã ly hôn, cậu nghĩ cô ấy có thể tái hợp với chồng trước của mình không?. Chồng trước của cô ấy lại có bạn gái rồi” Nói xong, cô lại nở nụ cười: “Vấn đề này không có ý nghĩa, chắc chắn có thể hòa hợp, phim như vậy mới có thể diễn tiếp”

Chu Gia Dao chu chu mồm nhưng lại không nói được gì

Nhâm Niệm thấy cô không nói lời nào lại tiếp tục: “Không phải cậu muốn nói, chồng trước trở lại bên cạnh cô ấy, bởi vì anh ta vốn có tình cảm với vợ của mình, anh ta căn bản không thích bạn gái hiện tại, hoặc là yêu chưa đủ sâu?”

Chu Gia Dao đột nhiên cảm thấy, mình khó có thể chống đỡ lại câu hỏi của Nhâm Niệm: “Kịch bản vốn là như vậy”

“Vậy còn cậu, cậu cảm thấy kết cục sẽ như thế nào?”

Chu Gia Dao nhìn về phía màn hình lớn: “Không biết”

Nhâm Niệm vừa cười vừa đánh giá toàn thân Chu Gia Dao: “Cậu mặc như vậy muốn đi gặp ai vậy?”

Đề tài câu chuyện xoay chuyển quá nhanh, Chu Gia Dao hoàn toàn theo không kịp

“Hắn là bạn tốt chứ?” Thanh âm của Nhâm Niệm rất nhẹ: “Trước đây cậu rất thích trang điểm, cũng hy vọng bạn của mình trang điểm xinh đẹp, khi đứng chung mới xứng với thẩm mỹ trong lòng cậu”

Trước đây Chu Gia Dao từng nói, cô ấy tìm bạn, tìm người đồng nhất về bên ngoài, như vậy sẽ không vì đổ kị mà làm cho tình bạn tan vỡ, khi đó Chu Gia Dao nói quan điểm này, nhất định rất ...

Chu Gia Dao đột nhiên cảm thấy ánh mắt chua xót: “Tiểu Niệm...”

28. Chương 29

Chu Gia Trạch lái xe từ tỉnh lân cận trở về, anh quét mắt nhìn hộp quà bên ghế phụ, miệng lộ ra ý cười không hề phát hiện. Bên ngoài, mưa nhỏ vẫn không ngừng rơi, giọt mưa nhẹ nhàng rơi vào trên cửa sổ xe, cần gạt nước đóng đưa một cách lười nhát, đây là một con đường rất kì lạ, mưa rơi từ từ nhỏ lại. Khi đi vào thành phố An Xuyên thì mưa dừng hẳn, thậm chí mặt trời còn chui ra từ trong mây, chiếu những tia nắng vàng vọt đầy đất. Tâm tình của anh, vì nguyên nhân thời tiết cũng trở nên tốt hơn

Bên trong cái hộp nhỏ là món quà anh mua cho Nhâm Niệm, bản thân anh không phải là người lãng mạn, tại lúc gần đi, thư kí lại nhắc nhở anh, có muốn mua gì đó hay không, nhìn thấy nét mặt ngạc nhiên của anh, thư kí cười mà nhắc nhở, nên mua một món quà cho bạn gái của mình. Anh suy nghĩ một chút, cảm thấy đề nghị này không tệ, không phải chưa từng lãng mạn, chỉ là giật mình nghĩ lại, mới phát hiện mình giống như một đứa trẻ mới làm chuyện gì đó. Khi loại ý niệm này lướt qua, anh không khỏi cảm thấy rầu rĩ, hóa ra chính anh cũng thừa nhận mình đã già rồi, có thể nói trong lòng đã già rồi

Chạy trên đường cao tốc dẫn đến trung tâm thành phố, di động vang lên không ngừng, anh bắt lại nhìn một chút, sau đó đeo tai nghe bluetooth lên.

“Chuyện gì?”

Tầm mắt của anh nhìn chằm chằm về chiếc xe phía trước, có một đoạn đường tựa hồ cần duy tu (*), đoạn đường này vốn là đường một chiều, tạm thời đổi thành đường 2 chiều, vì thế ùn tắc giao thông một đoạn thật dài

“Đêm nay ra ngoài chơi đi, cậu ngàn vạn lần không được cự tuyệt đâu đấy, lâu như vậy cũng không thấy cậu xuất hiện, thật không biết nghĩ đến bạn bè gì cả”

Chu Gia Trạch yên lặng quên đi thời gian trôi, lúc lái vào thành phố cũng vừa lúc hoàng hôn, lại thêm kẹt xe, có lẽ khoảng 7 8 giờ tối, dường như vẫn còn kịp

“Có những ai?” Anh thuận miệng hỏi

Anh âm thầm suy nghĩ, hình như đã lâu lắm rồi anh không có tụ tập với bạn bè của mình, quả là không có cách gì nói nổi, đúng lúc xem như giảm stress sau khi đi công tác vậy

Đối phương lần lượt kể tên những người có mặt, Chu Gia Trạch vừa nghe, đôi mày anh nhướng lên: “Nhiều người như vậy, nếu như thiếu một mình tớ chắc cũng không sao đâu nhỉ?”

Nhiều người như vậy tụ họp ở cùng một chỗ đương nhiên không phải cuộc gặp mặt bình thường, anh không moi ra được nguyên nhân, đương nhiên anh sẽ không đến. Anh cũng không quên, trước đây, có người bị chính thâm hiểm đến mức nào, suy nghĩ một chút, hôm nay tựa hồ cũng không phải sinh nhật của ai. Chẳng qua là cũng không nhất định, bởi vì anh cũng không chú trọng phương diện này lắm

“Đừng a, cậu không đến thì làm sao vui được?” Rõ ràng sốt ruột nói: “Tớ nói cho cậu biết cậu nhất định phải đến, nếu không bọn tớ sẽ tuyệt giao với cậu”

Chu Gia Trạch ngược lại nở nụ cười: “Tớ sẽ không đến, cậu làm gì tớ?” Còn uy hiếp nói: “Nói đi, rốt cuộc các cậu muốn làm gì?. Tớ cũng không có phát hiện, hôm nay tớ lại là nhân vật chính”

Phía bên kia dường như cũng cân nhắc vài giây: “Chúng ta đều là bạn học cũ, một chút mặt mũi cũng không cho”

“Chúng ta là bạn học cũ, cho nên không cần trưng ra dáng vẻ đánh trống lảng đó nữa. Thành thật khai báo đi, cậu cũng biết, thời gian của tớ cũng không rảnh rồi, tớ vừa mới đi công tác về, cần có thời gian nghỉ ngơi, cậu cứ dây dưa mãi vấn đề này với tớ...Không cảm thấy hại nào sao?”

“Được rồi”

Đối phương thở ra một hơi thật dài: “Bọn tớ vốn muốn cho cậu một kinh hỉ, Tâm Dịch về rồi, chúng tớ tổ chức một bữa tiệc tụ tập lại để tẩy trần cho cô ấy...”

Câu nói kế tiếp anh không nghe rõ, tay lại trở nên cứng nhắc, hơi sững sờ, thả chậm tốc độ, cách chiếc xe phía trước một khoảng cách nhất định. Anh mím chặt môi, nói không nên lời, cũng không biết nét mặt của mình bây giờ như thế nào, anh nhìn chiếc kính ở phía trước, nét mặt của anh lạnh lẽo, nhưng trán lại toát mồ hôi, dường như muốn chứng minh cái gì đó, anh tự cười với chính mình:

“Tớ và cô ấy đã chia tay, có gì phải kinh ngạc?. Chẳng lẽ các cậu không biết tớ đã có bạn gái rồi sao?”

Sau đó là khoảng thời gian trầm mặc thật dài

Anh cười lạnh một tiếng, không biết lời nói vừa rồi là nói cho người khác nghe, hay cho chính mình nghe, anh mở miệng hỏi lại:

“Ở chỗ nào?”

Tâm tình đang tốt, vì một cú điện thoại này mà phá vỡ tất cả. Thật buồn cười có phải không?. Khi anh không còn bất kì mong đợi gì, thì cô ấy lại trở về, cô ấy mãi mãi đều có thể tùy ý như vậy, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, cho dù là người khác, tựa hồ cũng cảm thấy anh nên chờ đợi cô, , nhưng vì sao không có ai hỏi anh: Dựa vào cái gì?

Sau khi đổi qua con đường khác, anh gia tăng tốc độ. Đi vào nội thành thì trời đã tối rồi, cả thành phố dường như chìm vào im lặng, bầu trời màu xanh đen kéo dài vô tận, những tòa nhà cao tầng giống như đang đắm mình vào dải lụa bạc ngàn, vô số ánh đèn, chợt lóe rồi chợt vụt qua

Anh dừng xe lại trước địa điểm tụ họp, ngồi ngây người một hồi lâu

Thân thể mỗi một không chịu nổi, anh ngổn ngang trăm mối nằm tựa trên ghế dựa, hít thở vài cái, lúc này mới hạ cửa sổ xe xuống, châm một điếu thuốc, chậm rãi thả hơi ra ngoài không khí

Người ta thích nghĩ những chuyện đơn giản thành chuyện phức tạp, nhưng anh hết lần này đến lần khác ngược lại, thích nghĩ những chuyện phức tạp theo hướng đơn giản, nếu như vẫn còn không rõ ràng, vậy thì không cần tiếp tục suy nghĩ nữa

Anh khởi động xe, sau đó, kéo ra một khoảng cách, ném tàn thuốc vào thùng rác ở ven đường. Sau đó hạ cửa sổ xe lên, lái xe rời khỏi, đương nhiên anh không quên, gọi điện thoại cho bạn học, nói rằng anh không đến, mới về quá mệt mỏi, anh muốn nghỉ ngơi, sau này có thời gian sẽ hẹn vào dịp khác

Lúc tan việc, Nhâm Niệm thu dọn đồ đạc, ngẩng đầu thì nhìn thấy Mạc Vĩnh Diễm đứng ở trước mặt mình: “Tiểu nhân đắc chí”

Tay cầm túi xách của cô hơi run lên, khi chống lại ánh mắt của Mạc Vĩnh Diễm thì bình tĩnh tự nhiên: “Kể thắng làm vua, kẻ thua làm giặc”

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, cười ý tứ hàm xúc không rõ

“Sẽ có lúc cô phải khóc” Mạc Vĩnh Diễm hung hăng trừng mắt nhìn cô

“A, tôi sợ thật đó” Nhâm Niệm hừ một tiếng, sau đó đi ngang qua người Mạc Vĩnh Diễm, rời khỏi

Ba ngày ngắn ngủi, đã xảy ra rất nhiều chuyện, Mạc Vĩnh Diễm lại giao văn kiện cho cô xử lý, cô cười tiếp nhận, nhưng sau đó đến tìm chủ quản của mình. Trước đây, cô nghe nói, hai vị chủ quản cùng vào công ty, có tình bạn cách mạng, quan hệ hết sức không tệ, cho dù là văn kiện này chủ quản của cô cũng biết được

Cô mang theo nghi ngờ, người xử lý văn kiện là cô, tại sao người được hưởng công lao lại là Mạc Vĩnh Diễm?. Chuyện này tựa hồ không công bằng, cô còn tìm ra lỗ hổng, khắc phục lỗi của nó, nhưng nếu cô làm tốt, Mạc Vĩnh Diễm sẽ hưởng thành quả, còn nếu cô làm không tốt, vậy sơ sót đó sẽ do ai gánh chịu?

Cô nhìn sắc mặt chủ quản của mình khế biến, mặc dù ngoài miệng vẫn nói thay cho Mạc Vĩnh Diễm, nhưng mà trong lòng đã có chút dao động. Huống chi hai người họ cùng vào công ty

Sau đó Nhâm Niệm cảm văn kiện mình đã xử lý xong đi tới phòng quản lý, văn kiện này có thiếu sót, nhưng nữa lỗ hổng của nó lại không rõ ràng, tuy rằng thiếu sót đó đã bị phát hiện, không mang đến thiệt hại nghiêm trọng gì cho công ty. Nhưng nếu như không phát hiện, công ty phải đối mặt với tổn thất rất lớn. Huống chi văn kiện này, ảnh hưởng đến lợi ích chung của mọi người trong công ty

Cô đứng ở trong văn phòng của tổng giám đốc Lý: “Biết đâu đây chỉ do ngẫu nhiên, nhưng nhiều thứ ngẫu nhiên như vậy tựa hồ cũng không ăn khớp, hơn nữa tài liệu vốn do Mạc chủ quản phụ trách”

“Cô hoài nghi, cô ấy hợp tác với công ty đó, gây ra chuyện tổn hại cho công ty?”

Nhâm Niệm lắc đầu: “Tất cả những người làm tổn hại đến lợi ích của công ty, phải được xử lý một cách nghiêm minh, tôi chỉ suy nghĩ cho công ty thôi, những thứ này tôi chỉ tình cờ phát hiện ra thôi”

Ba ngày sau, người được tuyển chọn hàng đầu cho vị trí thăng chức lại không được như nguyện, người được thăng chức là chủ quản của Nhâm Niệm, còn Nhâm Niệm cũng được tổng giám đốc điều đến làm trợ lý cho anh

Đi ra khỏi phòng làm việc, ý cười của Nhâm Niệm đông lạnh, cô đương nhiên biết Mạc Vĩnh Diễm không hợp tác với công ty kia, những thiếu sót này là do cô ấy để lại, mà cô chỉ đứng lúc lợi dụng chúng như công cụ phản kích lại cô ta mà thôi. Khi nào thì cô lại trở thành người khiến cho người khác khinh thường như vậy?

Cô lên sân thượng của công ty, hôm nay gió thổi thật lớn, thổi trúng cõi lòng hiu quạnh của cô. Cô cảm thấy mình đã mất đi cái gì đó, cho dù chúng vẫn đang tồn tại, cô đứng ở trước lan can, xe phía dưới giống như thủy long cuộn mình trong nước, càng lúc càng nhỏ

Thế giới này, thật sự có đúng sai chân chính sao?

Cho dù là những người làm việc ở trong công ty cũng thế, cũng có thể chia làm vô số dạng người, chức vị cao thì có thể tùy ý coi thường người có chức vị thấp hơn mình, tùy ý khinh thường những người không bằng mình. Huống chi, những người xuất thân trong gia đình giàu có, sắp có địa vị, tiền tài làm chỗ dựa, đứng ở trên đỉnh của kim tử tháp, nhưng bất ngờ bị ngã xuống, hiển nhiên có thể bị người khác xem thường

Nhưng nếu như người có chí tiến thủ muốn tiến lên đỉnh của kim tử tháp bị xem là ham muốn viễn vong, thì những người có ham muốn, cố gắng, dựa vào cái gì chỉ có thể bị chèn ép, chỉ có thể cam chịu số phận?

Thủ đoạn không trong sáng sao?. Đây đúng như câu nói: Cười người hôm trước, hôm sau người cười

Cô lấy tay vuốt mặt mình, thì ra nơi đó cũng có nước mắt chảy ra

Di động vang lên hai tiếng, là một đồng nghiệp khác, tổng giám đốc Lý có một trợ lý khác, cô hẹn đối phương cùng nhau đi dạo phố, ngày mai sẽ được nhậm chức, cô suy nghĩ, tính tình đối phương cũng tốt, cô cũng muốn thử kết giao

Muốn phát triển quan hệ, trong cái vòng bạn bè lẫn quần, không muốn mình nghĩ như vậy cũng khó, chỉ có đồng ý hay không mà thôi

Khi Nhâm Niệm đi dạo về, đã hơi trễ rồi, thấy xe của Chu Gia Trạch, cô lập tức chạy lên lầu

“Tại sao không điện thoại cho em?” Vừa vào cửa cô liền đổi giày, tiếng TV vẫn vang lên không ngừng, cô thấy anh nằm trên sofa, nét mặt mệt mỏi, không nhận được đi tới:

“Anh ăn cơm chưa?”

Chu Gia Trạch ngồi dậy: “Ăn rồi”

Nhâm Niệm nhìn cái hộp vẫn còn đặt trên bàn, không nhận được hôn trán anh một cái: “Thật đáng thương”

Anh không có trốn tránh nhưng cũng không đáp lại quá lớn. Thấy anh như vậy cô không khỏi có chút đau lòng: “Có phải rất mệt, rất vất vả, đúng không?”

Chu Gia Trạch ôm chặt ôm, tay làm cái đó trên cổ cô, cô chỉ cảm thấy cổ mình hơi mát, cúi đầu nhìn xuống là một sợi dây chuyền hết sức tinh xảo, cô nghĩ có phải mình nên đáp lại cái gì đó hay không, nhưng phát hiện anh đã xoay người đi vào phòng tắm

Cô sững sờ ngồi ở trên sofa, cảm thấy hôm nay tinh thần anh không được tốt lắm, nhưng sa sút như thế nào cô lại không nói rõ được

Nhâm Niệm nằm trên giường chờ không bao lâu, thì Chu Gia Trạch đã che nửa thân dưới đi đến, cô phụ giúp anh, cô muốn nói hết thuốc tránh thai rồi, mà anh cũng không đeo dụng cụ an toàn, nhưng dường như anh không cảm thấy được sự kháng cự của cô, vẫn khẳng khái cố chấp làm theo ý mình. Cuối cùng, cô cảm thấy hôm nay anh có cái gì đó không thích hợp, không giống như lúc trước, anh còn có thể ít nhiều bản khoăn lo lắng cho cô, hôm nay anh hết sức thô bạo, không có chút thương tiếc

Cô đau gọi tên anh, nhưng anh chỉ cắn xé cô, hoàn toàn không để ý đến phản kháng của cô. Cho đến cuối cùng, cô mới cảm thấy thoải mái được một chút

Sau khi trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc thật lớn, Nhâm Niệm mới chậm rãi nói: “Hôm nay anh làm sao vậy?”

Anh không nói chuyện, cô cũng không hỏi nhiều

Rạng sáng, Nhâm Niệm thức dậy, mở to mắt, theo bản năng lấy tay sờ vị trí của người bên cạnh, trống không

Ngoài cửa phòng truyền đến ánh sáng trong phòng khách, cô khoác một tấm áo mỏng đứng lên, chậm rãi mở ra một khe nhỏ

Anh không có ở phòng khách mà đứng ngoài ban công, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh được ánh đèn hắt trên nền nhà, thân hình vẫn thon dài, tuấn tú như cũ. Không có biểu cảm, cô cũng không nhìn được nét mặt lúc này của anh là gì

Anh không hề động đậy, nhưng không biết vì sao lại làm cô cảm thấy lạnh

Chuông điện thoại di động, đột ngột vang lên, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng

Một tiếng lại một tiếng vang lên, mãi đến khi tiếng chuông biến mất, một tiếng lại một tiếng nữa, đến khi tiếng chuông kết thúc lần nữa, giống như đang giăng co, một hồi chuông nữa lại vang lên

Nhâm Niệm đi trở về bên giường, trèo lên giường, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi, cô không muốn biết, anh có tiếp cuộc điện thoại đó không

29. Chương 30

Lúc Nhâm Niệm tỉnh lại, trời đã sáng hẳn rồi. Cô chớp chớp mắt, mới thích ứng được với ánh sáng trắng, đưa tay sờ vị trí của người bên cạnh, lạnh, không có một chút độ ấm. Thường ngày, anh tỉnh còn muộn hơn cô, bây giờ chỗ ấy không có ai, drap giường tựa hồ vẫn nguyên vẹn như nửa đêm cô nhìn thấy

Có lẽ, anh vốn không có trở về

Loại suy nghĩ này, khiến Nhâm Niệm hơi hoảng hốt, lòng lại buồn cực kì. Cô cầm di động, trầm mặc hồi lâu, vẫn ném điện thoại qua một bên. Giống như bình thường, cô rời giường, rửa mặt, thay bộ quần áo thoải mái, làm bữa ăn. Một mình ngồi ở trước bàn ăn, vừa ăn bữa sáng, vừa nhìn quyển tạp chí hấp dẫn trước mắt. Những tin tức trong lúc lơ đãng chớp được, cũng có thể trở thành đề tài câu chuyện với người khác

Sau khi trang điểm xong, đi ra ngoài, bất kể đã xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng phải làm mình trông xinh đẹp sức sống một chút

Đi đến công ty, nhận được một tấm thiệp “chúc mừng”. Quả thực, cô luôn luôn bày ra hình tượng viên chức gương mẫu, không cướp đoạt nổi bật của người khác, làm việc cần cù chăm chỉ, vui vẻ giúp đỡ bạn đồng nghiệp làm một chút việc, nhưng cũng sẽ không yếu đuối để người khác bắt nạt. Bây giờ cô thăng chức, mọi người ngoại trừ cảm thấy bất ngờ, thật không có người nào chia mũi nhọn vào cô

Hơn nữa, ấn tượng của tổng giám đốc Lý đối với cô cũng không tệ, trước đây, thư kí của tổng giám đốc có việc bận, cô bị kéo đi thay thế. Từng vài lần tham dự các bữa tiệc, khi đó tổng giám đốc Lý rất vừa lòng với cô, chỉ là bằng cấp của cô không cao. Nhưng cô đã làm việc ở công ty được một khoảng thời gian, bây giờ thăng chức, cũng không có người nhắm vào và đổ mắt ghen tị

Một thứ gì đó, nhất định phải dựa vào việc dần dần tích lũy kinh nghiệm, sau đó cần có chút cơ hội

Cô nhậm chức, vẫn chưa quen thuộc với nhiều việc, công việc được sắp xếp rất thoải mái, mà cô cũng duy trì quan hệ thân thiết với vị trợ lý khác. Nói ngắn gọn, công việc của cô hôm nay hết sức thuận lợi

Trước khi tan sở, Nhâm Niệm đến gõ cửa phòng của tổng giám đốc Lý

“Lý tổng, tôi mời mọi người cùng nhau đi KTV, không biết có vinh hạnh mời Lý tổng cùng đi hay không?”

Cô cười, mời mọc, hôm nay cô thăng chức, trước đây đồng nghiệp lên chức nhất định phải mời khách, đúng lúc cô mượn cơ hội này, nhất định mời đồng nghiệp mới cùng nhau đi ăn cơm, cũng sẽ không có vẻ đường đột

“Ngày mai là chủ nhật, thời gian vẫn còn. Nói gì vinh hạnh với không vinh hạnh...”

Nhâm Niệm không dám mở miệng, cô đã từng nghe ngóng, Lý tổng là người không thích làm bộ, cũng thích hòa mình với mọi người. Mà nếu Lý tổng đi, tin chắc rất nhiều đồng nghiệp cũng sẽ đi, cô chỉ là một viên chức nhỏ mới nhậm chức, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người bằng lòng nể mặt, sau này, mọi người nhìn mặt tổng giám đốc Lý, cũng sẽ không làm khó dễ cô nữa

Đã quyết định thời gian và địa điểm, Nhâm Niệm nhắc lại từng chút ọi người

Khi cô đứng dậy đi ra khỏi cửa, vừa khéo nhìn thấy Mạc Vĩnh Diễm đứng ở cửa, Nhâm Niệm đi về phía cô ta nói: “Mạc chủ quản muốn cùng đi không?. Vào công ty lâu như vậy, chúng ta đúng là chưa từng ngồi xuống nói chuyện với nhau”

“Ngay cả tổng giám đốc cũng đã nhận lời mời rồi, tôi nào dám không đi” Mạc Vĩnh Diễm ngoài cười nhưng trong không cười

Nhâm Niệm chỉ cười, không nói

Mạc Vĩnh Diễm nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn, kiềm chế tức giận ở trong ngực, không phát ra được, không thoải mái: “Những người sự nghiệp thành công, hơn phân nửa trên tình trường đều không được như ý, cô nên cẩn thận một chút”

“Nhưng tôi lại muốn làm một người đặc biệt, tình trường, sự nghiệp đều thuận lợi, Mạc chủ quản, cô có dám làm chứng hay không?”

Cô nghiêng đầu cười, trong ánh mắt hàm chứa tia khiêu khích

“Có gì có dám hay không?”

Nhâm Niệm không nói nhiều, chỉ thông báo thời gian và điểm điểm phòng được đặt trước

Sau khi hết giờ làm, Nhâm Niệm gọi một cú điện thoại cho Chu Gia Trạch, trên thực tế, trước khi gọi, anh nói hôm nay anh sẽ rất bận, không thể đến đón cô được. Cô đứng dưới lầu công ty, trực tiếp ngồi xuống bồn hoa bên trái, cầm di động ấn xuống số điện thoại quen thuộc

Điện thoại thông, ở trong điện thoại, Chu Gia Trạch giải thích có lẽ hôm nay anh không thể đến được

Chu Gia Trạch tựa hồ cũng phát hiện sự không thích hợp của cô, thử thăm dò hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chu Gia Trạch”

Thanh âm của cô tràn ngập ủy khuất: “Em đau chân”

Trong lời nói, mang theo âm thanh nức nở, anh trầm mặc hồi lâu, sau đó hít một hơi nói: “Em đang ở đâu?”

“Dưới lầu công ty”

“Em ở đó, đừng nhúc nhích, anh sẽ đến ngay”

Cúp điện thoại, cô quay đầu nhìn ráng chiều rực rỡ trên bầu trời, trước khi tối đen, vừa mờ lung, vừa lộng lẫy, cho dù hình ảnh này sẽ nhanh chóng biến mất. Cô đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, đột nhiên hơi nở nụ cười với chính mình

Chu Gia Trạch tới rất nhanh, vào lúc anh tới, Nhâm Niệm đứng ở phía trước bồn hoa, anh bước nhanh đến, vừa nhìn cô từ trên xuống dưới, lực chú ý đặt ở trên chân cô. Cô đi về phía trước 2 bước, đứng ở trước mặt anh

Sắc mặt Chu Gia Trạch chợt thay đổi, bởi vì chân của cô căn bản không có việc gì

Cô cười đến mức rực rỡ, trực tiếp bổ nhào vào trên người anh, sau đó kiễng chân lên, hôn lên trán anh một cái, lại ôm anh: “Em biết, anh nhất định sẽ về”

Cô cười không kiêng nể gì cả, Chu Gia Trạch vốn tức giận, nhưng cũng bị nụ cười này cuốn đi mất, chậm rãi đặt tay ngang eo cô:

“Cho nên em mới đùa giỡn anh?”

“Không phải”

Cô chui ra từ trong ngực anh, cảm thấy sắc mặt của anh hình như không tốt lắm, lấy tay đánh vào ngực anh vài cái: “Chẳng lẽ anh hy vọng em bị thương sao?”

Chu Gia Trạch tựa hồ cảm thán: “Nói bậy gì đó?”

Nhâm Niệm hừ một tiếng, mới cùng anh đi về phía xe: “Em nghĩ muốn cho anh một bất ngờ, ai ngờ người nào đó lại không biết cảm kích, thật đáng ghét”

“Bất ngờ gì?”

“Hôm nay em được thăng chức, mời bạn đồng nghiệp đi ăn cơm, cho nên anh cũng phải đi. Xem đi, em thăng chức rồi đấy, rõ ràng anh cũng được chút thể diện a, như vậy không phải là bất ngờ sao?”

“Được rồi, được rồi, bất ngờ, một bất ngờ thật lớn”

Mãi đến khi ngồi vào trong xe, Nhâm Niệm vẫn duy trì mỉm cười, không đưa tay đánh người đang cười, đạo lý này cô vẫn biết. Huống chi, sống chung lâu như vậy, cô cũng hiểu rõ tính tình của Chu Gia Trạch, chỉ là mỗi lần suy nghĩ đến, bây giờ cô đang lợi dụng tính cách của người khác, mà đùa giỡn tâm cơ, một cảm giác khó chịu cứ không ngừng lượn lờ ở trong đáy lòng

Các đồng nghiệp rất nể mặt, tất cả mọi người đều cùng nhau đến đây, Nhâm Niệm kéo Chu Gia Trạch vào trong đã bị không ít đồng nghiệp quán lý, bảo cô nhất định phải giới thiệu Chu Gia Trạch, Chu Gia Trạch đã nhìn quen những trường hợp như thế này, hơn nữa trong cơ thể có chủ nghĩa đàn ông đang nổi loạn, lúc nào cũng bảo vệ cho Nhâm Niệm, không ít người nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, Nhâm Niệm nhìn toàn bộ quá trình mà bật cười

Sau khi ăn xong liền cùng đi KTV, mọi người ngồi ở trong phòng, càng thêm tùy ý. Không ít người hỏi Nhâm Niệm với Chu Gia Trạch quen biết nhau như thế nào, Nhâm Niệm chỉ cười, đem chủ đề câu chuyện ném qua cho Chu Gia Trạch, để cho anh trả lời câu hỏi, cô biết anh sẽ không làm cô khó xử

Chu Gia Trạch nói xong, Nhâm Niệm đưa mắt nhìn Mạc Vĩnh Diễm, 2 người bốn mắt nhìn nhau, rất nhanh dời đi tầm mắt, Nhâm Niệm chỉ cầm ly rượu nhỏ trong tay, cười khẽ

Nhâm Niệm chọn một bài hát cũ, là hai người song ca, người khác hiểu ý, đem micro giao cho 2 người bọn họ, cũng không phá đám

Lúc hát xong, Nhâm Niệm tựa vào trong lòng của Chu Gia Trạch, cô khẽ sát lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Hình như em vẫn chưa gặp bạn của anh, có phải không?”

Cô cảm thấy, thân thể của anh cứng đờ

“Vẫn chưa có cơ hội” Chu Gia Trạch cúi đầu nhìn cô, ôm cô càng thêm chặt hơn

Nhâm Niệm không có tiếp tục hỏi vấn đề này, cho dù là thăm dò cũng phải có chừng có mực, để anh cảm thấy áy náy với cô, vậy là đủ rồi

Thậm chí cô nghĩ, anh không dẫn cô đi gặp bạn của anh, cũng như lúc đầu anh không chạm vào cô, thật ra mục đích cũng như nhau. Anh chờ lại cho bản thân đường lui, bất cứ lúc nào cũng có thể chia tay, ngay cả khi ý niệm này vô ý thức nảy sinh, chỉ có suy nghĩ kĩ lưỡng mới có thể rút ra được kết luận, chẳng qua là hai người họ đã chia tay nhau lâu rồi, cô cũng không muốn tiếp tục so đo

Cái gọi là cơ hội, chẳng phải dựa vào chính mình tạo ra hay sao?

Chu Gia Trạch đi ra từ phòng rửa tay, thì nhìn thấy Mạc Vĩnh Diễm đứng ở cách đó không xa, liền theo Mạc Vĩnh Diễm đi tới bên kia

“Tôi thật không hiểu anh, trước đây anh không biết Tâm Dịch hy sinh vì anh, ở bên Nhâm Niệm, về tình cũng xem như có thể tha thứ, bây giờ Tâm Dịch đã trở về, anh cũng biết cô ấy làm tất cả vì anh, vậy mà anh còn có thể tiếp tục dây dưa ở bên cạnh Nhâm Niệm” Mạc Vĩnh Diễm bởi vì tức giận mà lồng ngực phập phồng, nhóm người bọn họ, sau khi biết được Thẩm Tâm Dịch vì Chu Gia Trạch làm tất cả, cả bọn đều không thể tin được, tại sao cô ấy lại ngu ngốc như vậy?

Ánh mắt Chu Gia Trạch trở nên xa xăm

Sau khi biết được sự thật, anh không hề rung động, cũng không thể rung động

Trước đây lúc anh bình tĩnh, anh đã từng nghĩ, vì sao Thẩm Tâm Dịch có thể đối với anh như vậy, tại sao đột nhiên cô lại không cần anh, anh hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật đó, có một ngày khi anh không còn đi suy xét vấn đề đó nữa thì cô lại trở về

Toàn bộ sự thật đều để lộ đáp án, cô không hy vọng anh khổ sở, không hy vọng anh khó chịu, bệnh của cô rất nghiêm trọng, người đầu tiên cô lo lắng đến chính là anh, cô nghĩ nếu như cô không thể tiếp tục sống, như vậy thì thôi đi, chắc chắn anh sẽ không quá đau khổ vì cái chết của cô, dù sao cũng là cô không cần anh...Nếu cô may mắn sống sót, đó chính là trời cao thương xót

Thẩm Tâm Dịch đã tính toán mọi chuyện chu đáo không chệch vào đâu được, tự mình cố tình chọc giận cha mẹ anh, động tay động chân trong việc làm ăn, tất cả đều được sắp xếp không có kẽ hở

Cô nói, cô làm toàn bộ, tất cả đều vì anh

Tất cả đều là

Không rung động sao?. Không thể, vì anh chỉ là một người phàm, chân tướng sự thật bỗng chốc đã phá vỡ nhận thức của anh, đến nỗi làm anh nảy sinh một ý nghĩ không có chí tiến thủ, tại sao anh không chờ thêm một khoảng thời gian nữa?. Vì sao anh lại không kiên định như vậy?

Anh thở ra một hơi thật dài: “Rất nhiều việc không đơn giản như nói đâu”

Mạc Vĩnh Diễm cũng không so đo nói: “Tôi cũng không tin, anh thật sự có tình cảm với họ Nhâm kia, cô ta chẳng qua chỉ là thể diện của Tâm Dịch mà thôi, cho nên anh không cần khó xử như vậy. Tâm Dịch đã trở lại rồi, anh nên đưa ra quyết định chính xác đi”

Chu Gia Trạch không nói gì, trong khoảng thời gian này, anh muốn bình tĩnh một chút, sau đó anh sẽ nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, Nhâm Niệm lại gọi điện thoại đến, trong giọng nói có sự ủy khuất và thương cảm mãnh liệt...Làm cho anh...

Chu Gia Trạch nhíu mày: “Tôi nghĩ chuyện của tôi, không cần người khác phải sắp xếp”

Mạc Vĩnh Diễm sững sốt, chỉ nhìn anh, nhìn anh đi qua bên người cô

Trong lòng Mạc Vĩnh Diễm buồn cực kì, cô lại không nói cái gì sai, nguyên nhân chính là, cô không thích nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc ý của Nhâm Niệm, bây giờ cô tưởng tượng Chu Gia Trạch trở lại với Thẩm Tâm Dịch, Nhâm Niệm sau khi bị vứt bỏ, bộ dạng khóc không ra nước mắt. Cảnh tượng đó, chỉ tưởng tượng một chút thôi, mà cô đã cảm thấy dễ chịu

Tiếng bước chân lại lần nữa vang lên, Mạc Vĩnh Diễm nhanh chóng quay đầu lại, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ

Nhâm Niệm đứng ở trước mặt Mạc Vĩnh Diễm, vỗ vỗ tay: “Thật cảm động, tình bạn bè của 2 người khiến tôi cảm động”

“Nghe lén là hành vi của tiểu nhân”

Nhâm Niệm nhún nhún vai: “Bạn trai tôi vừa mới đi, người nào đó đã gấp rút đi ra ngoài, tôi cũng không phải là đồ ngốc, đương nhiên phải đến xem người khác muốn giở trò gì rồi”

“Như thế nào, cô nghe cảm thấy hài lòng chứ?”

“Hài lòng, rất hài lòng” Nhâm Niệm cười đến mặt mày hớn hở: “Một đôi tình nhân, nguyên nhân vì cô gái bị mắc bệnh nặng nên rời khỏi, bây giờ cô ấy đã trở lại, tình yêu cảm động biết nhường nào, cao thượng biết bao. Cô nói xem, nếu như tôi có thể phá vỡ tình yêu như vậy, có thể chứng tỏ sức hấp dẫn của tôi hay không?”

Mạc Vĩnh Diễm mở to hai mắt nhìn cô

“Cô cũng cảm thấy rất có tính khiêu chiến phải không?. Yên tâm, tôi sẽ không để cho cô thất vọng đâu”

Khi Chu Gia Trạch trở lại phòng được bao, nhưng không nhìn thấy Nhâm Niệm, anh hỏi đồng nghiệp của cô, chỉ nói cô uống hơi quá chén, sau đó đi ra ngoài, anh lễ độ nói lời cảm ơn, ra ngoài gọi điện thoại

Khi điện thoại vang lên, Nhâm Niệm đang ở trong thang máy, cô liếc mắt một cái nhưng không có tiếp

Điện thoại vang lên lần thứ 3, cuối cùng cô mới bắt máy, làm cho anh gấp gáp

“Trong người cảm thấy không thoải mái, em đang ở phía dưới...”

Thời điểm Chu Gia Trạch xuống dưới, cô đang đứng dưới ngọn cây nôn mưa, thân thể cô luôn không tốt, đánh răng cũng có thể nôn mưa, bây giờ cố gắng nhớ lại những thứ ghê tởm đó, trong bụng lại bắt đầu cồn cào

Cô nôn đến dạ dày không còn gì cả, tâm hoảng sợ, sắc mặt cũng trắng bệch

Khi Chu Gia Trạch nâng cô dậy, phát hiện ánh mắt cô đang rơi lệ, kì thực đó là phản ứng bình thường của cô, mỗi lần nôn mửa sẽ chảy cả nước mắt

Chu Gia Trạch nhìn nước mắt của cô chầm chầm, cô nhanh chóng lau đi lệ trên mặt, dường như sợ có người nhìn thấy sự đau lòng của cô

“Em làm sao vậy?.. Lúc này vẫn còn khỏe mà”

Cô đưa tay, để anh ôm cô vào trong ngực: “Không biết, em chỉ cảm thấy đau quá, đau quá”

Cô ôm chặt Chu Gia Trạch: “Không biết vì sao, chỉ cảm thấy rất đau khổ, giống như mình không giữ được thứ gì đó, cũng rất sợ, thật sự rất sợ...”

Cô nghe được anh thở dài, cũng không biết, đây là lần thở dài thứ mấy trong ngày hôm nay

30. Chương 31

Khi ngồi ở trong xe, sắc mặt Nhâm Niệm vẫn thật không tốt, cô cảm thấy trong bụng mình có luồng khí thật lớn, nhưng không thể thoát ra ngoài được. Khó chịu nhưng không còn cách nào khác, đành phải chịu đựng, loại cảm giác này giống như hồi cô còn nhỏ, cô không ăn cơm đúng giờ, sau đó bụng rất đau. Khi ấy cô tưởng rằng do mình quá đói nên mới đau như vậy, kết quả càng ăn càng cảm thấy đau bụng. Nhưng chính cô biết, luồng khí trong người làm lồng ngực cô cảm thấy khó chịu, chỉ khi nào chúng được xả ra, mới làm cô cảm thấy dễ chịu

Cô lấy tay nắm lồng ngực, tựa hồ khó mà chịu đựng cái loại đau đớn như thế này. Chu Gia Trạch liếc nhìn cô một cái, không khỏi nhướng mày lên:

“Rất khó chịu sao?.. Chờ một lúc anh đi mua thuốc”

Nhâm Niệm khó khăn vươn tay lắc lắc: “Không cần, uống gì cũng không có tác dụng đâu”

Thái độ của cô hết sức kiên trì, cô biết, loại khó chịu này sẽ không kéo dài lâu lắm, thậm chí sẽ kết thúc rất nhanh, ăn hay uống gì cũng không giải quyết được nỗi đau đớn hiện giờ của cô. Hà tất phải lãng phí sức lực, chỉ cần nhịn một chút. Lúc trước, vận khí của cô cũng không xui như vậy

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, không muốn nói nhiều thêm nữa

Chu Gia Trạch còn muốn nói gì, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của cô, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc. Xe nhanh chóng tăng tốc, những cây cổ thụ dưới ánh đèn đường giống như hình thành một tấm màn chắn màu vàng, lần lượt lùi về phía sau. Chu Gia Trạch mím chặt môi, trong lòng có một nỗi phiền muộn liên tục kiềm nén, chính anh cũng không rõ, khi nào thì nó bùng phát. Nói thật, cô dẫn anh đến gặp đồng nghiệp của cô, nếu như trước đó anh biết, anh sẽ không đồng ý, cô không thương lượng với anh như vậy, khiến anh cảm thấy không thoải mái. Chỉ là vẫn không nói thêm gì, ở trước mặt bạn đồng nghiệp của cô, vẫn phải bảo vệ thể diện cho cô

Giờ phút này, cô ngồi ở chỗ đó, hai mắt nhắm chặt, giống như phải chịu nỗi đau rất lớn, anh nghĩ, nếu như đổi lại ở một nơi khác, ví dụ như ở trên giường, bây giờ cô đã cuộn mình thành một cục, không để ý đến ai, tựa hồ một chú thỏ trắng nhỏ bị thương

Anh khe khẽ thở dài, cũng không muốn đi đo cái gì nữa

Xuống xe, cô vẫn không nói gì, bước đi rất thong thả, Chu Gia Trạch không yên lòng, đi lên phía trước đỡ cô, cô cũng không đẩy ra

Mà đến nhà trọ, chuyện cô làm đầu tiên là vọt vào nhà vệ sinh nôn mửa, Chu Gia Trạch theo sau đi vào, cô mở vòi nước, khó khăn rửa tay, sắc mặt cũng càng ngày càng tệ, anh nhớ cô vốn ăn không nhiều. ăn cái gì thì nôn ra cái ấy, những gì trong bụng đều nôn ra hết rồi. anh hơi nhíu mày, khó hiểu. anh nhớ từ lượng của cô mặc dù không được xem là tốt, nhưng cũng không tệ như vậy

“Lần sau, em đừng uống rượu nữa” Anh dịu thân thể của cô, cảm thấy cô có thể ngã xuống bất cứ lúc nào

Nhâm Niệm nhìn mình trong gương cùng với người phía sau mình. Sắc mặt cô trắng bệch, hoàn toàn mất đi sức sống, lớp phấn trên mặt cũng trôi theo nước, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác, anh vẫn mặc quần áo chỉnh tề như cũ, ngoại trừ sắc mặt không tốt, có thể cho 9/10 điểm. Cô chậm rãi nở nụ cười: “Anh cảm thấy chúng ta có xứng đôi không?”

“Cái gì?” Chu Gia Trạch tỏ ra rất ngạc nhiên, không rõ cô đang nói cái gì

“Anh cảm thấy chúng ta thật sự xứng đôi sao?” Cô mở miệng lần nữa, thanh âm lần này còn cao hơn lần trước

Chu Gia Trạch lặng im vài giây: “Mấy hôm nay em làm sao vậy?. Tâm tình không được tốt sao?”

Nhâm Niệm nở nụ cười: “Không, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, người như anh có lẽ xứng với một cô gái thông minh xinh đẹp, có gia thế tương đương...”

Mà chính cô, hiển nhiên không phải: “Tốt nhất là trình độ học vấn cũng tương đương với anh”

Mắt anh sáng như đuốc, nhìn cô chằm chằm, một lúc lâu mới mở miệng lần nữa: “Không phải em đã nghe ai nói gì chứ?”

Cô tát nước lên mặt, bàn tay ở trong nước lắc lắc, mặc dù đã che đi cảm giác ảm ảm ướt trên mặt, nhưng vẫn nói: “Em có thể nghe thấy gì?”

Dáng vẻ của anh tựa hồ hơi mệt mỏi, quyết định bỏ qua đề tài này: “Sau này không được uống rượu nữa”

Thật buồn cười, những chuyện này vốn không phải do cô quyết định, chỉ có những người đứng ở trên đỉnh của kim tử tháp, mới có tư cách nói: “Tôi thích cuộc sống như vậy”

Cô không phải : “Chuyện này không được”

Anh nhìn cô, cô từ trong gương chống lại ánh mắt của anh: “Hôm sau là sinh nhật 77 tuổi của bà nội, anh quên rồi?”

Mày Chu Gia Trạch càng nhú chặt hơn, khóe miệng Nhâm Niệm giật giật, là quên hay là không thông báo cho cô biết?

Sinh nhật của bà nội Chu, tuy rằng không phải là chuyện đại sự gì, nhưng bạn bè thân thích của Chu gia đều sẽ đến, chúc thọ cho bà. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Đồng thời cũng mượn chuyện chúc thọ để tăng cường quan hệ lẫn nhau, người tới, đương nhiên là những người bạn, người thân có danh tiếng. Cô có thể tham dự bữa tiệc này, mới chân chính xác định thân phận của cô.

Cô lau khô tay: “Nếu như bà nội biết, sinh nhật bà mà anh cũng quên, nhất định sẽ cực kỳ đau lòng”

Chu Gia Trạch nhìn cô, không nói gì

Nhâm Niệm tẩy trang trước mặt anh, khuôn mặt sau khi không trang điểm, lộ vẻ thiếu sức sống, cho dù chỉ một chút. Cô rửa sạch mặt mình: “Ngày mai em sẽ đi xin nghỉ...Nếu anh cảm thấy không ổn thỏa, em không đi cũng không...”

Chu Gia Trạch lại cắt ngang lời cô: “Em không đi bà nội lại nhắc nhở anh, hơn nữa vì sao em lại không đi?”

Nhâm Niệm xoay người, bốn mắt nhìn nhau trong vài giây ngắn ngủi, anh mới đi ra khỏi phòng rửa mặt

Bà nội Chu không thích phô trương, lãng phí, đồng thời cũng không thích mấy nghi thức, hình thức xã giao, nhiều năm trôi qua như vậy, mọi người cũng hiểu rõ tính tình của bà, trong bữa tiệc như thế này, mọi người cùng nhau quây quần ăn bữa cơm, tán gẫu chút chuyện nhà là được, những người đàn ông thì không bàn chuyện công việc, bởi vậy, một nhóm người ở chung với nhau hết sức hòa hợp

Chu Gia Trạch bị gọi về sớm trước tiên để giúp đỡ, ba anh em bọn họ hôm nay được gọi về để tiếp đãi trưởng bối, đã nhận được không ít lời khen ngợi, khiến cho Nghê Vân và Chu Trị An cảm thấy vui mừng

Bà nội Chu ngồi được một lát thì gọi Chu Gia Trạch qua: “Khi nào Tiểu Niệm sẽ đến đây?”

“Hẳn là nhanh thôi ạ”

“Bà cũng nói cho cháu biết, cháu đừng có suy nghĩ gì không tốt đấy” Bà nội Chu dùng tay chỉ chỉ đầu anh “Ừm” Chu Gia Trạch nhanh chóng nhíu mày một chút, dường như mỗi lần nghe những lời này, người nói không cảm thấy phiền nhưng anh nghe đến phát ngấy rồi

Anh đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Nhâm Niệm lại nghe tiếng của Chu Gia Dao: “Chị Tâm Dịch”

Anh không nhịn được siết chặt di động trong tay, ba chữ của Chu Gia Dao không ngừng quanh quẩn ở trong não anh, làm cho anh hơi giật mình, không biết nên phản ứng như thế nào

Thẩm Tâm Dịch mang theo quà tặng, đi thẳng đến trước mặt của bà nội Chu: “Lâu rồi không gặp, bà nội vẫn hồng hào và khỏe mạnh như vậy, tuyệt đối sống lâu trăm tuổi”

Bà nội Chu nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch, lập tức nhìn thoáng qua con trai và con dâu của mình, bọn họ cũng như sương khói khó hiểu, xem ra chưa từng mời Thẩm Tâm Dịch, chẳng qua là nếu người ta đã đến đây, cũng không nên nói gì không tốt:

“Con bé này, miệng vẫn ngọt như vậy nào, trái lại càng ngày càng xinh đẹp”

Thẩm Tâm Dịch cười, đưa lễ vật lên, lập tức có người đến tiếp nhận. Chuyện cô và Chu Gia Trạch, bọn họ cũng đều biết, trước kia nghe nói đã xảy ra một số tranh cãi, người trẻ tuổi thôi mà, đều là như vậy

Nghê Vân và Chu Trị An liếc mắt nhìn đối phương một cái, sau đó lại dời tầm mắt lên trên người con trai của mình, Thẩm Tâm Dịch con bé này, lúc đầu bọn họ rất hài lòng, các phương diện, điều kiện đều xứng đôi với Chu Gia Trạch, chỉ là, sau khi xảy ra một số chuyện với con trai. Bọn họ rất có thành kiến với Thẩm Tâm Dịch. Hiện tại, Thẩm Tâm Dịch đã trở về, thậm chí còn chủ động đi tìm bọn họ, giải thích nguyên nhân tại sao cô phải rời đi, hơn nữa mục đích và tính cách rất mạnh, chính là muốn trở về nối lại tiền duyên với Chu Gia Trạch

Nghê Vân và Chu Trị An nghe Thẩm Tâm Dịch nói, vẫn lộ vẻ hết sức cảm động, thậm chí trong nội tâm còn hơi hối hận, nếu như lúc trước không có trợ giúp, thì cũng không có kết quả như ngày hôm nay, nhưng hối hận cũng không có ý nghĩa. Mọi chuyện đã phát triển đến nước này, suy nghĩ của bọn họ rất đơn giản, không ai tham gia vào việc này, cứ để cho Gia Trạch tự mình quyết định, dù sao cuộc sống cũng là của bản thân anh, ai cũng không thể giúp anh lựa chọn

Chu Gia Trạch cầm di động lại không biết mình cần phải làm gì, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch đứng ở bên cạnh các chú, các cậu của mình, cũng không biết nói gì, làm cho bọn họ rất vui vẻ, cười rộ lên

Hình ảnh trước mắt, tựa hồ hơi dừng lại, anh nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, là trên đường đi du lịch, nhóm người ở Thanh Lữ, đều là những người trẻ tuổi, sở thích cũng không khác nhau lắm, cho nên cùng nhau đi về Cảnh Khu phía trước, khi ngồi cùng một chỗ, giới thiệu lẫn nhau, hai mắt bọn họ nhìn nhau, thì không thể dời được, chỉ là nhìn đối phương, cũng không biết phải nói gì, chỉ biết dòng nước chân tình đang chảy dọc trong cơ thể, đó là lần đầu tiên anh biết động tâm

Cô rất thích cười, cũng thường mang đến niềm vui cho người khác, thích pha trò, cũng thích nói giỡn, khi mình vui vẻ, cũng đem niềm vui truyền cho người khác

“Anh” Thanh âm kéo anh hoảng hồn, anh nhìn qua, phát hiện cha mẹ của mình, anh trai và chị dâu đều đang nhìn anh

Bà nội Chu cũng đang nhìn anh, ánh mắt ra hiệu cho anh đi với bà

Chu Gia Trạch đi theo bà nội lên phòng trên lầu 2, người càng giàu có thì càng xem trọng mặt mũi, đương nhiên sẽ không muốn nói gì trước mặt người ngoài

Bà nội Chu nhìn đứa cháu nội của mình: “Cháu nói xem, cháu định làm như thế nào?”

Anh nhíu mày, không muốn suy nghĩ những chuyện phiền muộn này

“Cháu đừng cho rằng mình có thể làm theo ý mình, tiểu Niệm cũng tùy cháu định đoạt, tiểu Niệm đã trải qua những chuyện gì, cháu rõ hơn ai hết, mặc dù con bé không nói, nhưng bà biết con bé miễn cảm hơn so với người bình thường rất nhiều. Cháu đừng cảm thấy con bé dễ bắt nạt, bà sẽ làm chủ cho nó, tên xú tiểu

tử cháu, lúc đầu không nên trêu chọc nó....Người ta là một cô gái tốt, không như cháu, nếu yêu đương bình thường tìm một chàng trai tốt cũng không phải việc khó gì, cũng không cần phải thất cổ chết vì tình”

Bà nội Chu cũng không biết nghĩ cái gì, càng nói càng tức giận

Chu Gia Trạch an ủi bà nội Chu, vỗ vỗ phía sau lưng bà: “Cháu không có nghĩ như vậy”

Cụ thể nghĩ như thế nào, anh cũng không nói

Bà nội Chu nhìn, chỉ là không ngừng thở dài: “Cháu, tên tiểu tử này, không thể làm cho người ta bớt lo, nếu như anh 2 cháu ở đây...”

“Nếu anh 2 ở đây, sẽ không chọc giận bà, anh 2 là tốt nhất là cháu nội bà yêu thương nhất”

Bà nội Chu trừng mắt nhìn anh, Chu Gia Trạch cười cười, bà cũng không nói thêm gì nữa

Khi Nhâm Niệm đi vào, thì phát hiện bầu không khí không đúng, Chu Gia Dao, Chu Gia Dục và Hàn Giai Giai, tất cả đều nhìn phía mình. Cô đang chuẩn bị mở miệng thì nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch ngồi ở bên kia cười đùa

31. Chương 32

Nhâm Niệm đứng ở tại chỗ, sững sờ vài giây, lúc này mới ổn định cảm xúc, dời tầm mắt đi. Người của Chu gia, nét mặt nghi hoặc, khó có thể bình tĩnh, hồi lâu sau, Nghê Vân mới đi qua tiếp đón cô. Mấy người Chu Gia Dao và Chu Gia Dục cũng ra hiệu bằng mắt cho đối phương, đều giả vờ như không biết cục diện bây giờ. Ở trong mắt bọn họ, còn tồn tại một chút hy vọng, hy vọng Nhâm Niệm không nhận ra Thẩm Tâm Dịch, hơn nữa nhiều năm trôi qua như vậy, Nhâm Niệm chưa hẳn nhớ được diện mạo của Thẩm Tâm Dịch

Bọn họ ko biết, lúc Chu Gia Trạch nằm viện rồi xuất viện trở lại nhà trọ của anh mấy ngày, Nhâm Niệm đã chăm sóc cho anh, cô hết sức muốn biết người con gái làm cho anh tâm tâm niệm niệm, cô từng nhìn thấy hình của cô ta trong máy tính của anh, hết lần này đến lần khác, chán nản, tự ti, thất vọng....Khi đó đủ loại cảm xúc vò thành một cục, làm cho cô không biết tâm trạng của mình sau khi xem những tấm ảnh ấy là như thế nào

Lúc này, hình ảnh trong tấm hình ấy đang hiện ra trong đầu cô, từng chút, từng chút một, ghi lại mối quan hệ của Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch, mà cô ngồi ở trước máy tính hình như chỉ là một khán giả không quan trọng, không liên quan?. Tại sao cô nhất định phải đóng nhân vật như thế?. Cô đã buông tay trước, dự định rút khỏi cuộc sống của anh, nhưng anh đã trêu chọc cô lần nữa. Dựa vào cái gì, sự tồn tại của cô lại không quan trọng?

Lúc anh khó khăn, cô ở bên cạnh, lúc anh không còn khó khăn, tình yêu chân chính của anh trở về thì cô phải đứng sang một bên?

Dựa vào cái gì chứ?

Khóe miệng của Nhâm Niệm nhẹ nhàng cong lên ý cười, trong lòng cảm xúc lại thiên biến vạn hóa, cô đi về phía Nghê Vân, tựa hồ như không biết tiết mục lúng túng đang trình diễn như thế nào, tất cả đều không liên quan đến cô

Bọn họ đều đánh giá biểu cảm của cô, thấy cô không có việc gì, tựa hồ có chút an lòng. Chu Gia Dao nhỏ giọng gọi cô: “Tiểu Niệm, tại sao lại tới trễ như vậy?”

Nhâm Niệm ngồi xuống nói: “Kẹt xe một lát”

Nhâm Niệm nhìn ra được Chu Gia Dao đang tìm đề tài, bởi vì không muốn cô lúng túng, từ sau lần đó cùng nhau đi xem phim, những bài xích của cô ấy với cô cũng biến mất, thậm chí còn chủ động gọi điện hỏi thăm công việc hằng ngày của cô. Mặc dù không thể thân thiết giống như lúc trước, nhưng mà bây giờ ở chung cũng không tệ

Cô và Chu Gia Dao hàn huyên vài câu, bà nội Chu với Chu Gia Trạch từ trong nhà đi ra, lúc này Nhâm Niệm mới đứng lên, bà nội Chu nhìn thấy Nhâm Niệm, lộ ra vẻ mặt vui mừng, bà vẫy tay bảo cô đi qua, Nhâm Niệm đi về phía bà. Khi cô đứng trước mặt bà, thì bà ôm cô vào trong ngực

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người bị động tác của bà nội Chu thu hút, có người ở bên kia nhỏ giọng nói: “Đó là ai?. Tại sao trước đây chưa từng gặp qua”

Người được hỏi lắc đầu

Cũng có người đánh giá Nhâm Niệm vài lần, thử nói ra tên. Biết trong nhà Nhâm Niệm gặp chuyện không may thì chỉ hơi nói đến sự kiện đã làm thành phố An Xuyên khiếp sợ, nhất thời đầu của mọi người đều nhìn về phía Nhâm Niệm, trong ánh mắt thêm mấy phần thương hại

Thẩm Tâm Dịch nghe bọn họ bàn tán mà hơi chau mày, quay đầu thì nhìn thấy Chu Gia Trạch đứng ở phía sau bà nội Chu. Không khỏi cũng đứng lên, cô vừa mới chuẩn bị đi qua, thì nhìn thấy Nhâm Niệm rời khỏi vòng ôm của bà nội Chu, nói 1 2 câu gì đó, sau đó đến bên cạnh Chu Gia Trạch, nắm lấy cánh tay của anh

Thẩm Tâm Dịch cả kinh, ánh mắt rơi vào trên tay Nhâm Niệm đang nắm tay Chu Gia Trạch, cô đợi vài giây, trong mắt đầy ắp thất vọng. Anh thế nhưng không đẩy tay cô ta ra, vậy mà không có. Cô cố gắng thu hồi tầm mắt của mình, ngực lại cảm thấy đau đớn, nhưng cô là Thẩm Tâm Dịch, sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy. Chỉ là khó tránh nghĩ đến ngày xưa, ở trong sân trường năm đó, cho dù cô gái khác có thổ lộ với anh, nhưng anh nhất định sẽ tìm cách từ chối, khi người khác muốn thân mật với anh, anh lúc nào cũng nhíu mày nói: “Cảm ơn bạn đã yêu quý tôi, chỉ có điều bạn gái tôi là bình dấm chua, bạn cũng không muốn sau khi tôi trở về, sẽ bị giày vò đến không ra dạng người nữa chứ?”

Đám bạn của anh đều nói, cô rất lợi hại, quản lý Chu Gia Trạch được thành như thế, thậm chí có học sinh nữ còn hỏi cô rốt cuộc là có thủ đoạn gì, cô mà có phương pháp gì, chẳng qua chỉ là nũng nịu mà thôi

Bây giờ thì sao?. Cho dù mình ở trước mặt anh, anh cũng dễ dàng tha thứ cho người con gái khác níu tay anh, Không phải không khó chịu, nhưng rất nhanh cô đã đều chỉnh lại cảm xúc của bản thân mình. Sở dĩ anh ở bên người con gái khác, là vì cho rằng cô không cần anh, là ở điều kiện tiên quyết, có lẽ lúc trước anh rất tức giận cô, cho nên mới ở bên người con gái khác

Nhưng tất cả mọi chuyện đều xảy ra lúc không có cô, cô có thể không so đo gì hết, nhưng bây giờ cô đã trở về. Muốn giành lại những thứ thuộc về mình

Cô lại quay đầu lần nữa, khi chống lại Chu Gia Trạch và Nhâm Niệm, ánh mắt rất kiên định, không bị cảnh tượng trước mắt làm cho tổn thương. Thậm chí cô nghĩ, qua vài ngày, cô có thể bày tỏ lòng biết ơn với Nhâm Niệm, cảm ơn cô trong khoảng thời gian mình không có mặt đã chăm sóc Chu Gia Trạch, chẳng qua là bây giờ không cần cô chăm sóc nữa rồi. Trước đó, Mạc Vĩnh Diễm đã từng cảnh cáo cô, phải cẩn thận với Nhâm Niệm, không phải Thẩm Tâm Dịch không để ở trong lòng, chỉ là cho rằng chuyện tình cảm, vốn không giống như những chuyện khác, chuyện khác có thể dùng thủ đoạn để giải quyết, nhưng còn tình cảm, yêu một người chính là yêu một người, cho dù có dùng cách gì cũng không thay đổi được

Chính cô cũng hiểu, sở dĩ anh không gạt tay Nhâm Niệm ra, là vì giờ phút này anh còn tồn tại ý thức trách nhiệm với Nhâm Niệm, từ trước đến nay anh là người như vậy, đối với người ngoài thì không quan tâm, nhưng đối với những người bên cạnh mình, không thể không chú ý, anh trêu chọc Nhâm Niệm tất nhiên sẽ dùng cách thức của anh vạch rõ giới hạn với Nhâm Niệm

Một khi đã an tâm, Thẩm Tâm Dịch càng thêm kiên định

Khi ánh mắt của mọi người dừng ở trên người Nhâm Niệm, lại nổi lên gợn sóng, chẳng qua là giờ phút này nhìn thấy trên mặt Nghê Vân và Chu Trị An lộ ra vài phần lúng túng, cũng không tốt để mở miệng hỏi nhiều, nhưng mà lại lên nhìn Thẩm Tâm Dịch vài giây, phát hiện vẻ mặt của Thẩm Tâm Dịch cũng không có gì bất ổn, vì thế càng lúc càng cảm thấy kì quái

Nhâm Niệm kéo cánh tay của Chu Gia Trạch, cô có thể cảm nhận cảm xúc của anh không cao, hơn nữa cơ thể hơi cứng nhắc, cô giả vờ như cái gì cũng không biết, nhỏ giọng trò chuyện với anh, hấp dẫn sức chú ý của anh

Bà nội Chu giới thiệu với mọi người Nhâm Niệm là con gái nuôi của Chu Trị An và Nghê Vân, cũng là cháu nội bảo bối của bà, không có công khai quan hệ của Nhâm Niệm và Chu Gia Trạch. Mọi người bắt đầu chúc mừng bà nội Chu lại có thêm một cô cháu gái xinh đẹp như vậy

Nếu là Nhâm Niệm của ngày trước, cô còn có thể tỏ vẻ bất mãn với cách làm của bà nội Chu, dưới tình huống giới thiệu như vậy, danh phận của cô và Chu Gia Trạch chẳng phải đã được định rồi sao?. Nhưng bây giờ cô mới hiểu được, cách làm của bà nội Chu rất tốt, hiện tại cảm xúc của anh không ổn định, lúc này anh ghét nhất là bị người khác ép buộc, nếu bà nội Chu thật làm như thế, mới khiến cho anh phản cảm

Nhâm Niệm cũng không làm khó anh, đã nói một vài việc nhỏ, anh cũng rất phối hợp. Nhưng cô một bước cũng không rời xa Chu Gia Trạch, về phần phản ứng của người khác như thế nào, cứ để cho bọn họ suy đoán đi

Cô không rời khỏi, là vì cô không muốn Thẩm Tâm Dịch tìm lý do để đơn độc gặp riêng Chu Gia Trạch, thỉnh thoảng qua sát, cô nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch có chút sốt ruột, nhưng vẫn chẳng quan tâm

“Người ở đây nhiều quá, chúng ta qua bên kia đi” Sau lưng gian phòng có một bãi cỏ, chỉ là nhỏ hơn nhiều, bên cạnh bãi cỏ có một rừng trúc cũng không lớn lắm

Chu Gia Trạch đưa ánh mắt nhìn về hướng khác, Nhâm Niệm lập tức lôi kéo tay áo của anh, vẻ mặt cực kỳ lấy lòng

Anh sửng sốt 2 giây nhưng vẫn gật đầu, không muốn làm cho cô thất vọng

Trong nháy mắt cúi đầu, trên mặt Nhâm Niệm xẹt qua một tia châm chọc

Nhâm Niệm không kéo tay anh, mà dùng một ngón tay, nắm lấy một ngón tay của anh: “Bây giờ em càng ngày càng không thích những chỗ đông người, lúc nào cũng cảm thấy không thoải mái, có phải em sinh bệnh gì không?”

“Nói vậy bạ gì đó”

Nhâm Niệm dùng tay kia che miệng cười: “Sao em lại nói vậy như thế ha”

Cô cười ngắc đầu nhìn anh, đôi mắt linh động, tựa hồ thật sự hết sức vui vẻ, Chu Gia Trạch nhìn cô như vậy, nhất thời không nhận được, ngực cảm thấy đau xót. Đúng vậy, bây giờ cái gì cô cũng không biết, cô vốn là người vô tội, là mình đã lôi cô vào trong vòng xoáy này

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Anh nghĩ, em đang muốn tìm cơ hội để ở riêng với anh chứ gì”

Nhâm Niệm vẫn che miệng cười: “Bản tính tự kỉ của anh mãi không sửa đổi, không ngờ vẫn hư như vậy”

“Hư, không phải em thích anh hư sao?”

Nhâm Niệm cúi đầu nhìn mũi chân của mình, suy nghĩ một chút, sau đó thoáng cười như có như không: “Có thể em là người thích ngược”

“Cái gì?”

“Em nói, có lẽ em không có anh thì không được” Cô ngắc đầu nhìn anh, nhìn anh chăm chú khiến anh hơi hoảng sợ, cô rút tay mình lại đi đến trước mặt anh, cùng anh bốn mắt nhìn nhau:

“Em hẳn là ngã bệnh rồi, chứng tự kỉ nghiêm trọng, cho nên anh đừng có trêu chọc em”

Chu Gia Trạch khẽ lắc đầu, anh cảm thấy cô bây giờ giống như một cô bé, nói lời đe dọa nhưng lại không có chút uy hiếp

“Đừng không tin em” Cô nói nhỏ bên tai anh: “Anh có nghe nói chưa?. Có những người cố chấp, thà rằng hủy diệt tất cả cũng không muốn người khác có được”

“Anh rất sợ, sợ chết đi được”

Anh cười, mà Nhâm Niệm cũng cười theo

Khi ăn cơm, bầu không khí rất hòa hợp, dù sao lực chú ý của mọi người đều đặt trên người bà nội Chu. Bà nội Chu rất ít uống rượu, chỉ có điều trong bữa tiệc ngày hôm nay bà không thể tránh khỏi, bọn văn bối đều mời rượu, nhưng bà nội chỉ nhấp một ngụm là được

Nói đơn giản, bữa cơm này ăn cũng không tệ. Chỉ là ánh mắt của Nhâm Niệm thường vô tình hay hữu ý đảo qua đảo lại trên người Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch, hôm nay cô quyết tâm không để cho bọn họ có cơ hội chạm mặt nhau

Nhưng mà thật không ngờ, Thẩm Tâm Dịch không muốn gặp riêng để nói chuyện với Chu Gia Trạch, ngược lại nhìn Nhâm Niệm, trong ánh mắt không có nửa điểm thỏa hiệp

Sau khi ăn cơm xong, không biết bà nội Chu nghĩ đến điều gì, mà gọi Chu Gia Trạch vào phòng mình, xem ra đã chuẩn bị gọi anh vào từ sớm rồi. Nhâm Niệm cười cười, bà nội Chu vẫn yêu thương cô nhất

Nhâm Niệm cố tình đi đến bên kia, không đi được bao lâu thì Thẩm Tâm Dịch cũng bắt đầu đi theo. Khi tất cả đều nằm trong dự đoán của mình, thì dường như những bất an trong lòng cũng hoàn toàn biến mất

Nhâm Niệm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, hôm nay ánh trăng vô cùng sáng, cũng không tròn vành vạnh, mà chỉ cong cong sáng lấp lánh treo ở trên bầu trời. không có sao, bên cạnh tất cả đều là màu đen

“Tôi tin, cô rõ ràng biết rõ tôi là ai”

Thanh âm của Thẩm Tâm Dịch, không có ảnh hưởng đến tâm trạng thưởng thức cảnh đêm của Nhâm Niệm, môi cô hơi cong lên nhưng cũng không đáp

Thẩm Tâm Dịch không biết giờ phút này cô đang nghĩ gì, nhưng điều đó cũng không quan trọng: “Tôi biết toàn bộ chuyện của cô và anh ấy, trong khoảng thời gian anh ấy gặp khó khăn nhất là cô đã ở bên anh ấy, giúp cho anh ấy đi ra khỏi khoảng thời gian tăm tối nhất”

Cô ta dừng lại một chút: “Tôi cũng không bài xích sự tồn tại của cô, thậm chí còn cảm ơn cô đã xuất hiện giúp đỡ anh ấy nhiều như vậy”

Nhâm Niệm chậm rãi xoay người: “Đó là lý do hôm nay cô tới cảm ơn tôi đã chăm sóc cho bạn trai trước của cô?”

Thẩm Tâm Dịch đã nhận ra điều gì: “Cô nên biết, lúc ấy anh ấy đau khổ biết bao nhiêu, mà toàn bộ đều bởi vì tôi. Tôi và anh ấy yêu nhau nhiều năm như vậy, không phải vì sự xuất hiện của bất cứ người nào cũng có thể tùy tiện phá hư tình cảm giữa chúng tôi được, hẳn là cô cũng phát hiện sự khác thường của anh ấy trong khoảng thời gian này, bởi vì tôi đã trở về. Đương nhiên cô có thể không tin, cũng có thể xem nhẹ sự tồn tại của tôi, chỉ có điều, phong thái của một người phụ nữ, nên đẹp một chút”

Nhâm Niệm lại lần nữa xoay người, không nói gì

Thẩm Tâm Dịch cho rằng cô ấy đã bị mình tác động, cho nên ngữ khí của thông thả hơn: “Dù sao chẳng nữa, tôi cũng nên cảm ơn cô, cảm ơn cô đã giúp anh ấy rất nhiều, chỉ là chuyện tình cảm, từ trước đến nay không thể miễn cưỡng. Bây giờ anh ấy vẫn tồn tại trách nhiệm với cô, tôi nghĩ cô cũng sẽ không dùng phương pháp quá khích để tranh thủ sự thương hại của anh ấy, điều đó có vẻ như cô...”

Nhâm Niệm xoay người cắt ngang lời cô ta nói: “Mới vừa rồi, ở chỗ này chúng tôi đã hôn nhau”

Nhâm Niệm nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Tâm Dịch thay đổi, bỗng nhiên cô cảm thấy buồn cười, nói dài như vậy, so ra vẫn kém cô chỉ nói mấy chữ, chỉ chỉ dưới chân:

“Chính là ngay vị trí tôi đang đứng”

Thẩm Tâm Dịch cứng đờ tại chỗ

Nhâm Niệm đi qua bên người cô, đi được một đoạn mới chậm rãi mở miệng: “Không có ai nói với cô, cái gì gọi là vật đối sao dời sao?. Một người chỉ dựa vào những hồi ức đã qua để nhận định hiện thực là người thua lớn nhất, bởi vậy, bây giờ, cô thua rồi”

32. Chương 33

Nhâm Niệm nói xong câu đó, lồng ngực không vì vậy mà cảm thấy vui, ngược lại như có luồng gió lạnh thổi vào, nơi đó trống trơn, lạnh lạnh, chính cô cũng không chạm thấy bất kì độ ấm nào. Cô không biết có nên đánh giá câu nói của mình là vệt chết còn cứng mỗ hay không?, hoặc giả cũng có thể nói là lừa mình dối người. Cô có thể hiểu được, mình mãi mãi không thể tự tin giống Thẩm Tâm Dịch, tự tin tình yêu của bọn họ ko có gì địch nổi, tự tin giữa bọn họ không thể có người thứ ba chen vào, thậm chí có thể đem từng hồi ức trong quá khứ của họ làm luận chứng

Cô tự hỏi chính mình, cô và Chu Gia Trạch, có những hồi ức tốt đẹp để nhớ lại sao?

Hồi ức trong đầu dần hiện ra, lúc đầu là do cô thăm mền, sau đó trong lúc anh nằm viện cô chăm sóc cẩn thận, có lẽ vì cảm động nên anh cho cô một cơ hội, sau đó lại phát triển như ngày hôm nay, nhưng bọn họ là vì yêu nhau nên mới ở bên nhau sao?.

Là vì yêu nhau sao?.

Phải không?

Cô không thể trả lời mình, trong lòng cô biết, cô cũng không muốn nói cho người khác biết. thậm chí cũng không muốn thừa nhận, cho dù là giả vờ an bình cũng được. cô không muốn làm một người tốt bụng, đi tác thành cho người khác

Cô đi từng bước một ra ngoài, mới vừa đến miệng sân, Chu Gia Trạch đã vội vã đi tới. Sau khi nhìn thấy cô thì thần sắc lo lắng trên mặt đột nhiên thả lỏng, đang chuẩn bị nói với cô gì đó, thì anh nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch ở sau lưng cô cách đó không xa

Nhâm Niệm không nói lời nào cũng không quay đầu nhìn người phía sau mình, chẳng qua chỉ nhìn Chu Gia Trạch chăm chăm

Thẩm Tâm Dịch cũng không di chuyển, ánh mắt dừng ở trên mặt của Chu Gia Trạch, bốn mắt nhìn nhau, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu

Chu Gia Trạch thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Nhâm Niệm: “Bà nội bảo anh đưa em về”

Nhâm Niệm ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời một cái: “Không còn sớm nữa, nên trở về thôi”

Ánh mắt của anh dừng ở trên mặt cô dò xét hồi lâu, không nhìn thấy bất kì không ổn nào, anh nhú mày, hình như là thở dài, Nhâm Niệm nhận thấy được cảm xúc của anh, nhẹ nhàng cười: “Nếu như anh có việc, em có thể tự mình trở về”

Ánh mắt của cô quá mức thần nhiên, ngực Chu Gia Trạch bỗng nhiên đau nhói một chút, giống như có ai hung hăng đâm vào tim anh một nhát, phần do dự rất nhanh tan thành mây khói: “Anh không có chuyện gì”

Nhâm Niệm cúi đầu cười cười, cô thật sự muốn quay đầu nhìn biểu cảm của người phía sau như thế nào.

Khi ngồi ở trong xe, Nhâm Niệm vẫn không nói một lời, bầu không khí bên trong xe hơi lạnh, anh lại quay đầu nhìn về phía cô hết lần này đến lần khác, phát hiện cô chỉ im lặng nhìn ngoài cửa sổ, hai bên ngã tư đường đã lên đèn từ sớm, xe lướt qua cực nhanh, từng dãy đèn màu vàng nhạt lướt nhạt nhanh chóng bỏ lại phía sau. Lực chú ý của cô tập trung cao độ, tay nhẹ nhàng chống cằm lên

Anh cảm thấy yết hầu của mình hơi khô khốc, do dự hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Các em đã nói chuyện gì?”

Cùng nhau đi ra từ sân sau, nói là ngẫu nhiên, cũng không hợp lắm. anh không phải không biết Thẩm Tâm Dịch muốn trò chuyện riêng với anh, trong khoảng thời gian này, cô đã tìm cơ hội để nói chuyện với anh, nhưng anh đã từ chối, không muốn vào lúc này có nhân tố gì khác ảnh hưởng đến mình, bởi vì như vậy, cô ta mới có thể mượn dịp sinh nhật bà nội mà đến đây

Một số trường bối cũng hỏi anh về quan hệ với các cô, chuyện này nếu tiếp tục nói sẽ càng lung tung, làm sao anh dám trả lời?. Anh và Thẩm Tâm Dịch đã chia tay, chỉ có điều vẫn là bạn bè. Nhưng mà sau khi rời khỏi đây, tâm trạng lại cảm thấy khó chịu

Nhâm Niệm chậm rãi quay đầu, ánh mắt dừng trên ngón tay của anh trước, ngón tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng, một đôi tay rất đẹp, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía trước, sau đó nhìn thẳng vào mặt anh: “Ai, với ai?”

Thái độ của cô, và nét mặt bình tĩnh quá mức không bình tĩnh, trong khoảng thời gian này đến nay cô vẫn luôn như vậy khiến trong lòng anh không khỏi cảm thấy tức giận: “Còn có thể là ai?”

Người đàn ông này...Nhâm Niệm hơi thở ra một hơi, cô chỉ muốn biết bây giờ anh xưng hô với Thẩm Tâm Dịch như thế nào, gọi thẳng tên hay là vô cùng thân thiết gọi Tâm Dịch...có lẽ còn có cách gọi khác, ngay cả một chút lòng hiếu kỳ này, anh cũng không muốn cho cô biết

“Chúng tôi có thể nói chuyện gì?” Liên hệ duy nhất giữa các cô chính là anh, ngoại trừ anh còn có thể nói cái gì, cô nhìn sắc mặt của anh tựa hồ càng ngày càng kém, nhưng lại giống như đứa trẻ đạt được kẹo mà cười cười: “Trò chuyện ánh trăng hôm nay không đủ tròn, ko đủ sáng, anh cảm thấy bọn em có thể nói chuyện gì khác sao?”

Cô nói xong tựa lưng vào ghế ngồi, thể hiện rõ cô không muốn nhiều lời

Chu Gia Trạch như nghẹn ở cổ họng, thái độ của cô bây giờ khiến người ta không thể nắm bắt được

Đến dưới lầu nhà trọ, anh dừng xe lại, cô lại xuống xe trước, nhịp chân vững vàng, cũng không quay đầu lại, Chu Gia Trạch nhanh chóng xuống xe, đuổi theo cô

Nhâm Niệm đi ở phía trước, cũng không quay đầu, Chu Gia Trạch nhìn không được kéo cánh tay của cô: “Em lại tức giận”

“Không có” Cô nhanh chóng phản bác, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, nhưng không tỏ ra yếu kém nửa phần

Cánh tay anh nắm tay cô hơi dùng sức một chút: “Vậy em có chuyện gì muốn hỏi anh hay không?”

Mặt anh đến gần cô, muốn nhìn cô cho rõ ràng. Hơi thở của anh càng ngày càng đậm, lúc này cô mới nhíu mày, thu hồi ánh mắt của mình, nghiêng đầu qua một bên, chống lại sự tiếp cận của anh. Dáng vẻ của cô vừa quật cường vừa mang theo chút ủy khuất mỏng manh, khiến anh không thể nào xuống tay được, anh ngón ngang trăm mối bỏ tay cô ra, khó chịu luân phiên suốt mấy ngày, làm cho tâm tình của anh nổi giận:

“Em xem, em chính là như vậy, dáng vẻ của em mãi mãi thản nhiên, mãi mãi đều cảm thấy mình ủy khuất, nhưng hết lần này đến lần khác không chịu nói ra cho anh biết. Lần đó là Thái Lan, nếu không phải bị ép buộc đến nóng nảy, chắc em cũng không sẽ không nói ra những lời như vậy”

Nhâm Niệm mím môi, cong cong khóe miệng nhưng vẫn không nói lời nào

Bộ dạng này của cô nhìn qua càng thêm oan ức, giống như bị anh ăn hiếp, anh càng bức mình: “Mỗi khi em cảm thấy bất mãn với điều gì, bao giờ cũng trưng ra bộ dạng này, người khác luôn phải suy đoán em đang nghĩ gì...Anh cũng sẽ mệt mỏi, sẽ cảm thấy bất an, vừa rồi, rõ ràng biểu hiện của em không thích hợp, nhưng em lại không nói gì cả” Anh thực sự tức giận đến cực điểm:

“Nói chuyện dưới trăng sao?. Em coi anh là trăng ngọc sao?”

Nhâm Niệm mở to 2 mắt nhìn anh: “Đúng, đương nhiên bọn em sẽ không bàn luận với ánh trăng, anh có biết nói về cái gì không?. Cô ta nói trước đây 2 người yêu nhau cỡ nào, tình cảm giữa 2 người sâu đậm vô cùng, cảm động người khác như thế nào?. Lúc tình cảm của 2 người sâu đậm nhất thì cô ấy bị bệnh, bắt buộc dĩ phải rời khỏi, vì không muốn anh đau lòng, khổ sở, tự mình rời đi. Bây giờ cô ấy về rồi, muốn tiếp tục ở bên anh, muốn nói lại tình yêu vĩ đại của 2 người” diendan

“Đây chính là nội dung chúng tôi nói chuyện đó, anh hài lòng chưa?”

Vài ngày nay, tâm trạng Chu Gia Trạch không được tốt lắm, chỉ có điều cũng không có người đến gây phiền phức cho anh, bởi vì mọi người đều biết cảm xúc của anh không ổn định, hiếm khi người nhà không có ý định tìm hiểu, chỉ có điều không khiến anh cảm thấy thoải mái, ngược lại càng cảm thấy phiền chán

Cho nên, khi bạn học gọi điện thoại đến hẹn anh tụ họp, anh cũng không chút do dự

Trong lúc dần ông tụ họp, không có phụ nữ tham dự, lúc Chu Gia Trạch đến, mọi người cũng đã đến đông đủ, anh đến cuối cùng, vì thế bị phạt mấy ly rượu, chính anh cũng không để ý, dù sao anh đến đây cũng vì uống rượu

Anh ngồi ở chính giữa, rượu quá 3 tuần thì có người xuất hiện nói: “Cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi, lần trước gọi cậu như vậy, cậu cũng không nể mặt. Nào, uống đi, uống đi, nếu không uống thì không nể mặt rồi”

Chu Gia Trạch bưng ly rượu lên uống cũng không từ chối

“Lần trước, đám bạn học cũ chúng ta tụ họp một lần, đương nhiên còn có mấy đại my nữ tham gia, cậu không đến, thật là đáng tiếc”

Chu Gia Trạch quơ quơ ly rượu trong tay: “Lần đó mới đi công tác về, phải trở về nghỉ ngơi, thật sự xin lỗi”

Hôm nay anh rất ngoan ngoãn, làm ọi người không có ý tốt, tiếp tục chèn ép anh

Lại hàn huyên một lát, Trương Văn Long ngồi xuống bên cạnh anh, mà người bên cạnh dùng sức nháy mắt với Trương Văn Long, Trương Văn Long ra hiệu ok, sau đó cầm rượu đối ẩm với Chu Gia Trạch

Mọi người ở một bên ngồi xích ra, tựa hồ muốn tạo cho 2 người bọn họ một chút không gian

Một tay Trương Văn Long để ở trên vai của Chu Gia Trạch, bộ dạng giống như anh 2 đang nói chuyện với em út của mình

“Tâm Dịch đã về rồi, rốt cuộc cậu quyết định như thế nào?”

Mày của anh hơi nhíu lại, thể hiện rõ không muốn nói đến chuyện này, anh vốn muốn tìm một chỗ để thả lỏng, nhưng cuối cùng vẫn chạy không khỏi

Trương Văn Long thấy anh không nói lời nào, không nhin được vỗ vỗ tay anh: “Chuyện của các cậu, mọi người đều nhìn thấy, cũng không phải là chuyện lớn gì, Huống chi Tâm Dịch cũng không để bụng chuyện cậu có bạn gái khác, cậu còn không thông suốt cái gì?”

Chu Gia Trạch đem ly rượu đặt lên bàn, Trương Văn Long lại tiếp tục: “Tớ bảo này, cậu đừng kéo dài với cô gái kia nữa, nên nói rõ ràng với cô ta đi, sau đó tái hợp với Tâm Dịch, mọi chuyện lại hòa hảo giống như trong quá khứ”

Trong lòng Chu Gia Trạch càng cảm thấy buồn bực, chuyện của anh, khi nào đến phiên người khác quyết định dùm anh, hơn nữa bây giờ mọi người đều biết chuyện của anh với Thẩm Tâm Dịch, Thẩm Tâm Dịch vĩ đại, vì không muốn anh đau khổ nên tự mình xuất ngoại trị bệnh, bây giờ cô ấy đã trở về, mọi người đều cảm thấy anh nên tái hợp lại với Thẩm Tâm Dịch, dường như cũng không có gì sai

Loại áp lực vô hình này, làm cho anh rất không thoải mái...

Thẩm Tâm Dịch....Lúc trước khi cô ấy quyết định, có nghĩ đến anh sẽ như thế nào không?. Cô không có, cô chỉ nghĩ cách của cô là tốt nhất thôi

Anh cười khổ một tiếng, đứng lên, lấy cớ có việc trực tiếp rời khỏi, cũng không quan tâm biểu cảm của mọi người như thế nào

Anh đi đến trước xe, cũng chưa tỉnh táo lắm, anh suy nghĩ một chút, ngày mai bảo tài xế đến lái xe về. chính anh đi ở trên đường, đầu óc hỗn loạn, anh theo quán tính không nghĩ đến những chuyện phức tạp đó nữa

Đi được một đoạn, lại thấy hơi mệt, sờ sờ ví da trên người, chuẩn bị gọi xe

Trong túi quần, có một đồng tiền xu

Anh đem tiền xu đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn hồi lâu, dường như muốn đưa ra quyết định trọng đại, anh ném đồng xu lên không trung. Nhưng mà anh không chụp được đồng xu đó, đồng xu đó lăn đi, sau đó rơi vào rãnh nước. Anh ngồi xồm xuồng, nhìn vào chỗ ấy, mùi hôi bốc lên mũi, có dòng nước đen thui đang chảy trong rãnh

Một cảm giác không nói nên lời

Anh vẫn ngồi chồm hồm hồi lâu, có người vỗ bờ vai anh, là một người đàn ông trung niên mặc đồng phục, nhưng không biết là cai quản cái gì, hình như giống cảnh sát

“Cần giúp đỡ không?” Người đàn ông nhìn anh một chút, rồi nhìn rãnh nước, tựa hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì

Chu Gia Trạch chau mày, không muốn quan tâm, chỉ là một đồng xu thôi, cần giúp cái gì?

“Nhấn cầu hôn bị rút sao?. Đây là chuyện nghiêm trọng đó” Đối phương tự cho là thông minh đoán

Chu Gia Trạch rốt cục mở miệng nói: “Chỉ là một đồng xu mà thôi”

“À..”

Đối phương sững sốt 2 giây: “Sưu tầm tiền xu 5 đồng bây giờ rất có giá trị, rất cũng thật đáng tiếc”

Chu Gia Trạch đứng lên: “Đồng xu một đồng”

Người đàn ông sau khi nghe được, liếc mắt nhìn anh một cái, rồi tiêu sái rời đi

Chu Gia Trạch không có trở về nhà trọ của mình, mà trở về nhà, bà nội Chu nhìn thấy anh, không tránh khỏi dặn dò anh mấy câu, anh chỉ đáp vài câu cho có lệ, sau đó trở về phòng của mình trên lầu 2, ban này Nghe Vân, Chu Trị An và em gái đều dùng ánh mắt sâu xa mà liếc nhìn anh, anh thở dài, trở về nơi này, hoàn toàn là một sai lầm

Trở về phòng, anh nằm trên giường

Đồng tiền xu ấy rốt cuộc là mặt úp hay mặt ngửa?.

Anh suy nghĩ hồi lâu, từ trên giường đứng lên, anh nhớ anh có một cái ống tròn, anh thường đem một vài vật nhỏ ném vào trong đó, khuy áo hoặc là tiền xu. Anh tìm trên bàn làm việc, ống tròn vẫn còn, bên trong vẫn còn một ít vật nhỏ, có một số là do Chu Gia Dao ném vào

Anh lật qua lật lại, vẫn còn một ít tiền xu

Anh tùy tiện lấy một đồng, nhìn thoáng qua, đang chuẩn bị ném lên

Động tác của anh dừng lại, anh chăm chú nhìn một mặt, mặt bên có chữ viết, anh dùng tay ma sát cũng không biết dùng cái gì để mài, nếu như không nhìn kĩ, cũng không phát hiện

Gia Trạch...Tên của anh

Anh dường như có thể nhớ lại, sinh nhật 20 tuổi của anh, ngày đó rất trẻ anh mới về nhà, vậy mà nhìn thấy Nhâm Niệm, tiêu sái đi lại trong sân, ném tiền xu vào trong tay của anh. Anh cầm lấy nhìn thoáng qua, mặt bên hình hoa cúc, anh cũng không xem trọng lắm, sau khi vào phòng mình. Anh trực tiếp ném tiền xu vào trong ống tròn

33. Chương 34

Mấy ngày kế tiếp, Nhâm Niệm cũng không liên lạc với Chu Gia Trạch, cũng không chủ động gọi điện cho anh, nhưng cũng có mấy cuộc gọi đến, có đôi khi cô nhận, có đôi khi cô không tiếp, cũng không chủ động gọi lại. Nội dung nói trong điện thoại cũng đơn giản: “Hết giờ làm chưa?. Ăn cơm chưa?”

Những lời cô muốn nghe cho tới bây giờ không phải là những lời nói này

Cô biết, bây giờ anh không kiên định như cũ, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nỗ lực để mình tâm bình khí hòa, như thường lệ đi làm, sau khi tan tầm thì cùng bạn đồng nghiệp đi dạo phố, để cho cô trông như không có việc gì, dường như không có chuyện gì có thể làm cô tổn thương

So sánh với cuộc sống sóng yên biển lặng của Nhâm Niệm, thì hiển nhiên Chu Gia Trạch sẽ “muôn màu muôn vẻ hơn”. Đám bạn học cũ của anh, cứ sử dụng đủ mọi chiêu bài, để kéo anh ra ngoài, uống rượu, tán gẫu, ôn chuyện...Sau đó lại không tránh khỏi thử dò xét chuyện của anh và Thẩm Tâm Dịch, hỏi ý kiến của anh. Hỏi anh dự định làm cái gì. Trước đây quá mức quyết đoán, cho rằng anh và Thẩm Tâm Dịch sẽ cùng nhau đi tới cuối, lúc ấy hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có kết cục như ngày hôm nay

Nếu thời điểm đó, có người nói cho anh biết, e rằng anh và Thẩm Tâm Dịch sẽ không cùng nhau đi đến trọn đời, có lẽ anh sẽ cho kẻ đó ăn đấm, để đối phương cảm miệng lại. Cho dù quyết đoán như thế, dễ dàng ưng thuận, hứa hẹn cả đời, cho rằng sau này sẽ không gặp được người kia, nghĩ rằng, sẽ không có một ngày bọn họ không ở bên nhau nữa

Cũng bởi vì nguyên nhân này, nên tất cả bạn bè của anh đều biết sự tồn tại của Thẩm Tâm Dịch, giống như một kí hiệu cố định ở chỗ nào đó, ai cũng biết rõ ràng bọn họ là một đôi

Buồn cười!. Tự mua dây buộc mình

Chu Gia Trạch cảm thấy mình rất vô dụng, hoặc là nói rất cặn bã...Từ khi Thẩm Tâm Dịch trở về, anh không nghĩ muốn gặp cô nói chuyện, hoặc giả trong lòng anh còn có ý nghĩ xấu xa, hợp lại thôi, bị người ta mắng chửi thì cứ mắng chửi đi. Dù sao từ trước đến nay anh cũng không để ý. Nhưng mà, khi ý niệm này dâng lên trong lòng, lại xuất hiện một cảm giác bài xích, không muốn như vậy

Không phải anh không nhớ đến những kỉ niệm đã qua của anh và Thẩm Tâm Dịch, chỉ là không làm đến nơi đến chốn. Những kỉ niệm ấy cứ xuất hiện trong đầu, giống như những thước phim quay chậm, tua lại từng chút một như nhắc nhở anh, anh đã hạnh phúc bao nhiêu, và khoảng thời gian ấy, tươi đẹp khiến người ta hoài niệm. Muốn niêm phong chúng lại, giấu vào trong góc, nhưng có lẽ anh không làm được

Hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ, có lẽ rất nhiều đàn ông đều đáng xấu hổ, đều muốn bảo vệ những thứ tốt đẹp, sau đó lại lựa chọn xem nhẹ những thứ không vui

Hai loại cảm xúc, không ngừng đấu tranh trong lòng anh, khiến lần đầu tiên anh nghĩ, nếu như mình phản kháng, sẽ như thế nào

Lúc giữa trưa, Nhâm Niệm nhận được một tin nhắn. Đối phương quá mức kiêu ngạo, ngay cả số điện thoại nhắn tin cũng không thay đổi. Vừa thấy nội dung tin nhắn, là Nhâm Niệm có thể tưởng tượng bây giờ Mạc Vĩnh Diễm kiêu căng đến mức nào. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, viết địa chỉ nhà hàng Thẩm Tâm Dịch và Chu Gia Trạch hẹn ăn cơm buổi chiều, đương nhiên Mạc Vĩnh Diễm dùng 2 từ: “hẹn hò”.

Nhâm Niệm nghĩ, bây giờ Mạc Vĩnh Diễm vui sướng khi người khác gặp họa, khó trách, trước cửa nhà ăn dưới lầu công ty, cô ta đã dùng ánh mắt cười như không cười nhìn mình

Thì ra, trong lúc bất tri bất giác mình đã trở thành trò cười trong mắt người khác

Nhâm Niệm không đoán sai, Mạc Vĩnh Diễm cố tình chọc cô khó chịu, Trong khoảng thời gian này, cô ta vô cùng siêng năng gọi điện thoại cho Thẩm Tâm Dịch, thậm chí chỉ bảo cho Thẩm Tâm Dịch rất nhiều thủ đoạn, để cô ta đoạt lại Chu Gia Trạch. Hôm nay trong điện thoại, Thẩm Tâm Dịch vô tình đề cập đến mình sẽ cùng đi ăn cơm với Chu Gia Trạch, điều này làm cho Mạc Vĩnh Diễm lập tức vui vẻ, lập tức gửi tin nhắn cho Nhâm Niệm, muốn biết bây giờ đối phương đang cảm thấy như thế nào

Nhâm Niệm biết rõ Mạc Vĩnh Diễm cố tình chọc tức mình, cho nên sau khi tan việc, cô đứng ở trạm xe bus, suy nghĩ xem mình nên ngồi xe gì, thì một chiếc lại một chiếc lái đi mất. Cuối cùng, cô quyết định mình phải đến đó xem thử. Cô cảm thấy mình rất thích ngược, hoặc là nói rất nhiều phụ nữ rất thích ngược, rõ ràng biết cảnh tượng đó sẽ làm mình khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được tò mò, muốn tìm ra kết quả cuối cùng, có lẽ đối với phương thiết cục, tất cả đều là như vậy

Tìm cho bản thân vô số lý do, để mình có thể tìm được một cái cớ chống đỡ, cũng không biết có phải là một loại tự ngược hay không

Sau khi lên xe, cô gọi điện thoại cho Chu Gia Trạch, hy vọng anh hôm nay sẽ đến chỗ của cô. Trước khi điện thoại, cô nói với chính mình, nếu như anh lập tức chạy tới chỗ cô, thì cô coi như không có chuyện gì xảy ra

Không như mong muốn, Chu Gia Trạch nói hôm nay anh bận nhiều việc, đi không được

Sau khi cúp điện thoại, Nhâm Niệm nhìn di động trong tay, tâm trạng bất định

Chu Gia Trạch vốn không nghĩ sẽ gặp Thẩm Tâm Dịch trong khoảng thời gian này, hoặc là nói anh không muốn hai người các cô gặp nhau, chân đứng hai thuyền là hành vi quá mức xấu xa, anh không có suy nghĩ như vậy, cũng sẽ không như vậy. anh chỉ thấy mình cần thời gian. Mà bạn bè, bạn học, đều hết lần này đến lần khác nhắc nhở anh về sự tồn tại của Thẩm Tâm Dịch, thậm chí còn hữu ý hay vô ý giáo huấn ở trước mặt anh, nói Thẩm Tâm Dịch vì anh làm những gì, ủy khuất chính mình ra sao

Anh vốn muốn phản bác, nhưng bọn chúng cứ hết lần này đến lần khác nhắc nhở anh, khiến anh trở nên yếu ớt vô lực. thậm chí có người trực tiếp vỗ bờ vai anh: “Nếu như có một người phụ nữ đối với tôi như thế, tôi nhất định sẽ cưới cô ấy, cho dù là ông trời có phản đối đến cùng”

Nhắc nhở hết lần này đến lần khác, giống như một loại tẩy não, ví dụ như khi Thẩm Tâm Dịch hẹn anh ra ngoài, anh không có từ chối, rõ ràng biết ý định của cô ta, nhưng không nỡ cự tuyệt. Nhìn thấy điện thoại của cô gọi đến, đột nhiên những hình ảnh thời đại học chọt ủa về, nụ cười tự tin của cô, trước giờ cô luôn là tiêu điểm của mọi người, chưa từng phải dè dặt cẩn trọng như thế

Cân bằng trong lòng người, vẫn thủy chung nghiêng về kẻ yếu, bất luận là trong lòng có bao nhiêu bất bình

Địa điểm nhà hàng là “Ngu Giang Lâu” nổi tiếng của thành phố An Xuyên, cũng không phải là địa điểm hướng sông mà là, tiệm này nằm trên tầng cao nhất của khu thương mại. Mấy tầng bên dưới là cửa hàng chuyên kinh doanh quần áo, giày dép, đồ trang điểm, Vô số đồ dùng, nhà ăn, thì tập trung ở trên tầng cao nhất. Trên tầng cao nhất tất cả đều dùng cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy bao quát thành phố, và nước sông chảy cuộn cuộn, dường như có thể đem cả thành phố đặt ở dưới chân

Lúc trước, Thẩm Tâm Dịch rất thích chỗ này, cảm thấy ăn cơm ở chỗ này rất ngon miệng, cúi đầu nhìn cả thành phố, lòng hư vinh mãnh liệt biết bao nhiêu, hơn nữa hương vị đồ ăn chỗ này rất không tệ, nổi tiếng nhất ở đây chính là món cá, nó làm cho bạn nhận ra, thế giới này giống như một người trơn mềm, làm cho những người không thích ăn cá nhìn thấy cũng nhin không được muốn thử một lần

Chuyện cũ đã qua, anh tựa hồ có thể nhìn thấy nụ cười vô ưu vô lo của Thẩm Tâm Dịch

Cười đẹp như vậy, đến nỗi anh âm thầm hứa hẹn với chính mình, anh muốn mãi mãi nhìn thấy nụ cười của cô như thế

Lời thề thông thường đều bị chứng thực, chỉ là một lời nói dối hoa lệ mà thôi

Chu Gia Trạch đi ra từ thang máy, nhân viên phục vụ đứng ở cửa nói lời chào mừng, anh không để ý, ngẩng đầu liền nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch ngồi ở chỗ gần cửa sổ

Đó là vị trí lúc trước bọn họ thường ngồi, thậm chí có một lần khi bọn họ đến, chỗ ấy đã bị chiếm mất, nhưng Thẩm Tâm Dịch khẳng khẳng chờ sau khi bàn đó ăn xong mới ngồi ở chỗ đó gọi món ăn, khi đó anh vô cùng không hiểu tại sao cô lại cố chấp như vậy, nhưng mà cũng chiều theo cô, anh cũng không nói gì

Anh đi về phía cô, loại cảm giác này rất kì diệu, dường như giống như lúc trước, chỉ có 2 người bọn họ, bên trong không có thứ gì khác

Lúc anh đến gần, Thẩm Tâm Dịch lập tức mở miệng: “Đã lâu như vậy, em còn có thể nhận ra tiếng bước chân của anh”

Khi anh đi đến trước mặt cô, cô mới xoay người lại

Bỗng nhiên, anh không biết mình phải nói gì, cảm thấy cổ họng của mình khô khốc

Anh ngồi xuống, không nói một lời, cầm thực đơn đẩy về phía cô, Thẩm Tâm Dịch vì động tác này của anh, bất giác nở nụ cười, ngày xưa anh cũng như thế, anh luôn nhường cho cô gọi món, sau đó lại nói cô là một cô gái ích kỉ, lúc nào cũng gọi những món cô thích, oán giận như vậy nhưng anh vẫn nở nụ cười

Sau khi ngồi xuống một giây, anh không khỏi thở dài, dường như giật mình về với thực tại, anh nhìn cô, thật ra cũng không có nhiều thay đổi, tâm tình cũng trở nên nhiều như vậy

Cô chỉ gọi 2 món ăn, sau đó đem thực đơn đặt ở trước mặt anh: “Anh gọi đi, khỏi giống như lúc trước mắng em độc tài”

“Thù dai như vậy, em vẫn còn nhớ...” Anh cười cười, cũng bởi vậy mà thoải mái lên

Anh gọi món ăn, vẫn gọi những món mà cô thích, điều này làm cho tâm tình của cô không khỏi tốt lên

Sau khi dọn đồ bồi bàn, hai tay Thẩm Tâm Dịch đặt ở trên bàn, nghiêm túc đánh giá người mà cô kiên định muốn ở cùng một chỗ. Lúc trước là như vậy, bây giờ cũng là như vậy, bọn họ đã cùng nhau trải qua nhiều sóng gió, vì sao không thể ở bên nhau?.

Thậm chí Thẩm Tâm Dịch cảm thấy, bọn họ đã trải qua nhiều sóng gió ngược lại càng làm cô an định. Trước đây, bọn họ rất thuận lợi, rất hạnh phúc, khiến cho cô nhiều khi cảm thấy không chân thực, bây giờ xuất hiện trắc trở, trái lại làm cô có cảm giác yên tâm, dường như đây mới là thử thách của Thượng đế, thử thách tình yêu của bọn họ, chỉ cần cô vượt qua lần thử thách này là được rồi

Tình yêu của bọn họ vẫn giống như lúc trước, cái gì cũng không thay đổi

Cô chủ động hỏi chuyện công ty của anh, anh cũng trả lời từng cái, từ từ, cô mới xin lỗi anh: “Trước đây là em quá ngây thơ nên làm hại công ty anh tổn thất nghiêm trọng như vậy, là lỗi của em”

Chu Gia Trạch nhẹ nhàng nhún vai, những chuyện đã xảy ra, đều chân thực tồn tại: “Đã qua rồi, em không cần nhắc tới, anh cũng quên rồi”

Như vậy sao?. Thẩm Tâm Dịch đánh giá anh:

“Anh không trách em?”

“Có gì kì lạ sao?”

Phát hiện anh không phải lừa gạt, cô rốt cục cũng yên lòng: “Vậy thì tốt, lúc ở Mỹ, em thường nghĩ tới những tháng ngày lúc chúng ta còn đi học, mỗi ngày đều đợi nhau cùng đi, còn bị bạn học nói, chúng ta dính nhau như sam...”

Nghĩ đến quá khứ, cô nhin không được cười rộ lên: “Khi đó nhớ lại lại không nhin được bật khóc, kì thật em không muốn khóc, nhưng nước mắt không nghe theo sai bảo, vẫn lặng lẽ rơi xuống...”

Chu Gia Trạch nhìn cô, kiềm chế xúc động muốn nói chuyện

“Khi đó em nghĩ đến anh, sẽ rất đau khổ, muốn cười, nhưng trong mắt chỉ toàn nước mắt, ...Nhớ đến tên của anh, lại khó chịu, vừa vui, vừa buồn, đó là toàn bộ động lực giúp em tiếp tục sống”

Chu Gia Trạch nhắm mắt lại: “Tâm Dịch, tất cả đều đã...”

Vào lúc này, bồi bàn bưng thức ăn lên

Thẩm Tâm Dịch cầm đũa, rất vui sướng gấp thức ăn bỏ vào trong chén của anh: “Anh ném thử đi, có phải hương vị vẫn thế không, vẫn giống như lúc trước?”

Nhìn cô cười, đột nhiên Chu Gia Trạch cũng không muốn nói nữa, tựa hồ trước mặt anh bày một viên thủy tinh, cho dù sau đó sẽ rơi xuống mặt đất vỡ vụn, nhưng anh không hy vọng người ném nó xuống đất là mình

“Khi đó, ở trong mơ, em cũng đều hy vọng có thể cùng anh ngồi ở chỗ này”

Thẩm Tâm Dịch nghĩ đến khoảng thời gian đen tối đó: “Em thật sự rất sợ, ngày đó sẽ không xuất hiện, cảm ơn trời, em còn có thể có được cơ hội như vậy”

Cô cười, xinh đẹp, thông dong trước sau như một

Chu Gia Trạch lại không nói được cảm giác của mình lúc này là gì, đột nhiên trong ngực cảm thấy rầu rĩ, trên trán cũng đổ mồ hôi

Thẩm Tâm Dịch nhìn anh, cầm lấy khăn giấy chủ động lau mồ hôi cho anh

Ánh mắt của cô ta quá mức chăm chú, anh vốn muốn đưa tay ra để từ chối, nhưng nhìn vào ánh mắt ấy, anh có chút giật mình

Nhâm Niệm đứng ở tại chỗ, nhìn một đôi thân mật như thế, động tác tựa hồ không có gì không hợp, nhưng cô nghĩ, nếu tùy tiện kéo một người đến, hỏi anh ta đôi này có quan hệ gì, chắc chắn anh ta sẽ trả lời, họ là người yêu

Cô nhịn không được cắn môi, đứng ở tại chỗ hồi lâu, nhưng vẫn yếu đuối lựa chọn xoay người

Khi đi vào trong thang máy, cô tựa vào trên vách thang máy bóng loáng, Nhâm Niệm, mày vẫn thua, thua triệt để như vậy, phải không?. Bất luận mày có cố gắng cỡ nào cũng không thể sửa đổi được kết cục

Trên kịch bản, từ trước đến nay đều không có phần diễn của mày, vì sao phải đau khổ giày vò

Cô đi theo người cuối cùng trong thang máy đi ra ngoài, phát hiện thì ra không phải là tầng cuối cùng, mà đang ở khu lầu 4, trang phục dành cho nữ, cô cảm thấy phiền muộn, đứng ở cửa thang máy, cô đợi rất lâu, nhưng phát hiện không có ai ở thang máy lầu 6 tiến vào, không khỏi cảm thấy buồn bực

Cô tìm rất lâu, mới tìm được tay vịn thang cuốn, đi giày cao gót cô bước nhanh xuống dưới, mọi người bên cạnh đều nhịn không được dùng ánh mắt đánh giá cô

Có cái gì đẹp?

Cô nghĩ về nhà thôi, nhưng chỗ nào là nhà?

Cô càng muốn, thì lồng ngực càng cảm thấy ngọt ngào, cuối cùng ở bậc thang cuốn cuối cùng, cô bị chột gót chân, cô thuận thế ngã lăn xuống đất. Cô chỉ nghe có người hét chói tai, đứa bé, người lớn....Cô thậm chí đang cười, người đau là cô, tại sao người hét chói tai lại là người khác?

34. Chương 35

Khi Nhâm Niệm tỉnh lại, trên trán tinh mịn mồ hôi, cô nhớ mình mơ một giấc mộng, ở trong mộng, hình như cô đến một vùng nông thôn nhỏ, ngồi ở trên ghế tựa cũ kỹ, vây quanh một cái bàn cơm lớn, cô đang ăn cơm. Ở chỗ đó có rất nhiều, rất nhiều người, bên trong có một số cô quen biết, có một số người cô không biết, nhưng tất cả đều rất mơ hồ. không phân rõ một ai. Cô cảm thấy tay mình rất đau, thì ra là bị rắn cắn, có một người đàn ông nhanh chóng bước đến cầm máu cho cô, sau đó ôm cô chuẩn bị chạy đi tìm bác sĩ. Nhưng cô cảm thấy tay mình vẫn rất đau, rất đau, người đàn ông ấy, tựa hồ cũng nhìn thấy sự khác thường của cô. vén tay áo cô lên, phát hiện một vết cắn nhỏ, nhưng trên mặt còn có một dấu rất lớn. giống như bị hai cái răng nanh nhọn hoắt cắn vào rất sâu. Ở trong mộng, cô cảm thấy có chỗ không bình thường, không phải rắn không có răng nanh sao?.

Nhưng ở trong mơ, cô nhìn thấy miệng vết thương lớn như vậy, máu không ngừng chảy xuống, cô nghĩ mình sắp chết rồi, không thể cứu được, sinh mệnh kết thúc ở đây

“Cô không có sao đâu, nhất định phải kiên trì lên, cho dù không phải vì cô, cũng là vì đứa bé trong bụng của cô” Giọng nói của anh ta vội vàng mà quen thuộc, cô dường như có thể đoán được anh ta là ai vậy

Đứa bé?

Cô thấy mình càng ngày càng lạnh, càng lúc càng đau, máu từ trên tay cô không ngừng chảy xuống!

Lạnh như vậy, khiến cô đột nhiên tỉnh lại

Bốn phía tất cả đều là màu trắng, giường cũng màu trắng, drap giường cũng màu trắng, ngay cả rèm cửa sổ đang bị gió thổi bay cũng màu trắng. Hình như cô có thể cảm giác được, tất cả đều là cảnh trong mơ, biết rõ cảnh giới là mộng, nhưng vẫn nhịn không được nhìn tay phải của mình, ở trong mơ, nó đau vô cùng

Trong hiện thực, cô ngã nhào từ trên thang cuốn xuống đất, trong nháy mắt lúc đó, trời đất quay cuồng, căn bản quên mất đau đớn. Cô giật giật, phát hiện ngoại trừ chân hơi đau, thì không có cảm giác gì khác, xem ra mạng mình cũng lớn

Có lẽ là người có lòng tốt đưa cô đến bệnh viện?

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, cô nhắm 2 mắt lại

“Mẹ, cô ấy như thế nào rồi?”

Thanh âm của Chu Gia Trạch tràn ngập khẩn thiết, vừa hỏi vừa nhìn Nghê Vân đứng bên cạnh mình

Nghê Vân không có trả lời, sau khi vào cửa thì nhìn Nhâm Niệm một chút, phát hiện cô chưa tỉnh lại thì không khỏi thở dài, lại kéo Chu Gia Trạch đi ra ngoài, Chu Gia Trạch vốn không muốn, nhưng bị ánh mắt của Nghê Vân ra hiệu

Một vào một ra như vậy, Nhâm Niệm chỉ cảm thấy kì quái

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Cách một cánh cửa, âm thanh trở nên rất nhỏ, thật nhỏ, nhưng vẫn đủ để nghe được rõ ràng

“Mẹ còn muốn hỏi rốt cuộc giữa 2 đứa đã xảy ra chuyện gì đấy!” Hiển nhiên Nghê Vân có phần thở gấp: “Tiểu Niệm ngã từ trên thang cuốn xuống ở Ngu Giang lâu”

Giọng nói của Nghê Vân vừa dứt, sắc mặt của Chu Gia Trạch liền thay đổi

Nghê Vân phát hiện con trai mình khác thường, đại khái cũng đoán được phần nào, chỉ là không ngừng thở dài nói: “Gia Trạch, lòng dạ đàn bà, chỉ biết hại người hại mình, tiểu Niệm, con bé vừa mới sinh non...”

Ánh mắt của Chu Gia Trạch đờ đẫn

Nghê Vân vỗ vỗ bả vai của Chu Gia Trạch: “Đứa bé còn nhỏ, cũng chỉ mới 2 tuần, chỉ cần làm một cuộc tiểu phẫu, cũng không có trở ngại gì ...”

Chu Gia Trạch rất lâu mới tìm về được thanh âm của mình: “Cô ấy...Cô ấy biết không?”

“Chắc là không biết, người trong nhà cũng không biết, chuyện này mẹ cũng không muốn nhiều lời, nên làm cái gì bây giờ, trong lòng của cô nên hiểu”

Anh tựa vào trên tường, sự thật cứ liên tiếp kéo đến, bóp nghẹn trái tim anh, quá mức đột ngột rồi. Anh còn nhớ, ban đầu khi anh không dùng bao, Nhâm Niệm sẽ uống thuốc, anh cảm thấy như vậy sẽ làm tổn thương thân thể của cô, nên nhận lấy việc tránh thai, vẫn luôn áp dụng biện pháp...Anh cũng không nghĩ tới phương diện này, dường như lần trước anh có phần xúc động, không lo lắng đến những thứ này

Trước đây có một nữ sinh oán hận, đàn ông chỉ vui vẻ trong chốc lát, nhưng lại khiến cho phụ nữ gánh vác nhiều trách nhiệm như thế, rõ ràng là không công bằng, lúc ấy anh chỉ cảm thấy buồn cười, không có người đàn ông cày cấy, người phụ nữ có thể mang thai và sinh con sao?. Bây giờ nghĩ tới lời nói ấy, ngực chỉ cảm thấy ê ẩm

Nghê Vân còn nói gì đó, nhưng tất cả anh đều không nghe lọt, chỉ đẩy cửa ra lần nữa. Người trên giường, ngủ rất an ổn, chỉ là đang ngủ, giống như không có bệnh tật gì cả

Ở chỗ anh không nhìn thấy, Nhâm Niệm gắt gao nắm chặt tay lại

Đứa bé, thì ra ở trong mộng, những lời người đó nói là thật, nhắc nhở đứa bé của cô không còn. Thật ra, cô không có bao nhiêu cảm giác, thậm chí khi nghe được đối thoại của anh với Nghê Vân, dường như chuyện xảy ra là của người khác, cô không có chút cảm giác đau nhức nào

Nhưng chỉ cần trong đầu nhớ lại cảnh tượng đó, anh và Thẩm Tâm Dịch ngồi ở trong quán ăn cơm, cô lại giống như binh lính đào ngũ, thì một luồng giận dữ và bất mãn dâng lên trong lồng ngực của cô, không có cách nào tiêu tán được

Dù sao không thể giả bộ ngủ mãi được, cô phải tỉnh lại. Sau đó Nhâm Niệm không nói một lời, cho dù trong phòng còn có một người. Nhưng ngay cả liếc mắt, cô cũng không nhìn anh một cái

Nhâm Niệm được một người có lòng tốt đưa đến bệnh viện, mà bác sĩ bệnh viện lần trước có tham dự sinh nhật của bà nội Chu, khi nhìn thấy người được đưa tới là Nhâm Niệm thì lập tức gọi điện thoại cho Nghê Vân

Chu Gia Trạch cảm thấy mình thật là khốn nạn, anh cúi đầu qua thật lâu thật lâu mới ngẩng đầu lên nhìn cô: “Em đều biết rồi à?”

Nhâm Niệm cười như không cười nhìn anh, không biết anh hỏi việc cô sẩy thai, hay là nhìn thấy quá trình anh hẹn hò với người phụ nữ khác. Tóm lại, cô nhìn anh cũng không nói gì

“Chỉ là một bữa cơm bình thường thôi, thật sự không có gì” Lời này nói ra, rất khó khăn, là vì từ chối nhiều lần lắm, từ từ trở nên hổ thẹn, vì thế không thể không nhận lời, có lẽ trong lòng vẫn còn chút nhớ nhung, muốn anh thừa nhận anh đã quên hết quá khứ giữa anh và Thẩm Tâm Dịch, thật sự chỉ là nói dối

Nhưng nghe Nghê Vân nói cô sinh non, ngực anh thật sự rất đau, giống như có ai đâm cho anh một trận vậy, nhưng toàn thân anh không có bất kì vết thương gì, chỉ cảm thấy rất đau, đau không có vết thương

Nhâm Niệm nhắm 2 mắt lại, nghiêng đầu sang chỗ khác

Cô thật không ngờ, hóa ra chỉ qua mấy giờ, tâm tình của cô tựa hồ đã trải qua một đời

Chu Gia Trạch đứng dậy: “Em đói bụng không, em muốn ăn gì, anh đi mua”

Nhâm Niệm lại nghiêng đầu, chỉ nhìn anh, ánh mắt dừng lại ở trên mặt anh, không phải nhìn kĩ, cũng không thu hồi tầm mắt. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Anh cho rằng cô muốn nói gì đó, nhưng môi của cô vẫn nhếch lên

Thanh âm của anh càng xuống thấp: “Ăn một ít cháo đi, anh đi mua”

“Không đói bụng” Cô rút cục cũng mở miệng

“Ăn một chút gì đi!. Không đói bụng cũng phải...suy nghĩ cho sức khỏe một chút”

“Sức khỏe?” Cô dường như linh ngộ được cái gì đó, “ Anh quan tâm sức khỏe của em sao?. Thật là buồn cười”

Anh cảm thấy ngực của mình buồn cực kì: “Em...”

“À, có phải anh bỗng nhiên cảm thấy em không giống lúc trước, hiền lành, tốt bụng hay không?. Chuyện gì cũng lấy anh làm trọng, Ừm, bây giờ mới là bộ mặt thật của em, chịu khúm núm ở trước mặt anh đủ rồi. À, nhớ rồi, anh nhắc nhở em trong lòng nghĩ cái gì thì nói ra cái đó, nếu cứ giấu suy nghĩ ở trong lòng, thì sẽ phát điên mất”

Chu Gia Trạch chỉ nhìn cô, nửa ngày mới tiếp tục nói: “Em muốn ăn cháo gì?. Ở phía dưới bệnh viện có bán rất nhiều loại, hương vị cũng không tệ lắm”

Nhâm Niệm nhìn anh nở nụ cười: “Thì ra đây là cách anh bày tỏ áy náy sao?”

Thẩm Tâm Dịch tìm vài bệnh viện cuối cùng cũng tìm được chỗ này, sau khi Chu Gia Trạch nhận được điện thoại, sắc mặt biến đổi, trực tiếp rời khỏi, cô mơ mơ hồ hồ nghe được 2 chữ bệnh viện, suy đoán có lẽ là người nhà của anh ngã bệnh phải vào bệnh viện, cho nên liên liên lạc hỏi thăm người quen, vội vàng suốt mấy giờ, rốt cuộc có người nói nhìn thấy anh ở bệnh viện, lúc này cô mới chạy đến đây

Chẳng qua là khi biết người nằm trong bệnh viện là Nhâm Niệm, tâm trạng của cô trở nên phức tạp. Sau khi cô quay về, không phải không phát hiện một số thay đổi của Chu Gia Trạch, cô hẹn anh mấy lần, nhưng trước sau anh vẫn cự tuyệt, cô lợi dụng chút áy náy của anh, mới có thể hẹn anh ra ngoài. Trước đây, cô ghét nhất chính là sử dụng những thủ đoạn vặt như thế này, không ngờ có một ngày cô phải dùng đến chúng

Khi phát hiện Nhâm Niệm sẩy thai, thần kinh của cô như bị chấn động, cơ hồ suýt đứng không vững

Rất nhanh, cô lại an ủi mình, sinh non dù sao vẫn tốt hơn biết cô ấy mang thai, chẳng lẽ lòng kiêu hãnh của cô cho phép mình tranh giành một người đàn ông với phụ nữ mang thai?.

Sau khi an ủi mình, thì cô mới đến phòng bệnh của Nhâm Niệm, trước khi đến cũng hỏi thăm rõ ràng, tại sao Nhâm Niệm lại sẩy thai. Cô suy nghĩ nguyên nhân hậu quả một lần, mới phát hiện thì ra Nhâm Niệm chỉ là một con hổ giấy, ở biệt thự Chu gia, thì vang vang dội dội như vậy, chỉ là muốn hù dọa bản thân mình.

Cô chẳng qua chỉ ăn một bữa cơm với Chu Gia Trạch, người phụ nữ ấy có thể xúc động ngã từ trên thang cuốn xuống, còn sẩy thai

Thẩm Tâm Dịch đẩy cửa phòng bệnh, thì nhìn thấy Nhâm Niệm nằm ở trên giường bệnh, không nhịn được cười nói: “Cô có khỏe không?”

Cô đem thuốc bổ vừa mới mua xong để ở trước giường: “Đây là một ít thuốc bổ tôi mua cho cô, cho cô bồi bổ thân thể, dù sao loại “bệnh” này cũng rất tổn hao đến sức khỏe”

Nhâm Niệm nhìn cô ta, nhanh như vậy đã chạy đến bỏ đá xuống giường rồi

“Thật xin lỗi, người không có trở lại gì, xem ra còn phải ngại ánh mắt của cô” Khóe miệng của Nhâm Niệm cong lên, dáng vẻ như lơ đãng nói

Thẩm Tâm Dịch híp mắt: “Giả bộ rất giống”

“À...” Âm cuối của cô cao lên

“Rõ ràng cô để ý như vậy, nhưng lại cố tình làm bộ như không quan tâm, thiếu chút nữa đã bị cô lừa rồi” Thẩm Tâm Dịch dừng một chút: : “Cô hẳn là nhìn thấy cảnh tượng tôi và Chu Gia Trạch ăn cơm, cho nên không chịu được, vì thế...”

Nhâm Niệm nhìn cô ta chằm chằm: “Cô nói, nếu như tôi nói với Chu Gia Trạch, có người gửi tin nhắn cho tôi, để cho tôi đi bắt kẻ thông dâm, cô nghĩ anh ấy sẽ như thế nào?”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi?”

“Liên quan gì?” Nhâm Niệm nhìn trần nhà: : “Tại sao Mạc Vĩnh Diễm lại gửi tin nhắn cho tôi, cô ta vô duyên vô cớ biết các người ở đó ăn cơm sao?. Nếu như Chu Gia Trạch biết, chắc chắn sẽ cho rằng là 2 người liên hợp lại...”

Thẩm Tâm Dịch lập tức thay đổi sắc mặt: “Tôi không có”

Nhâm Niệm nhún nhún vai: “Tôi còn tưởng cô không sợ trời không sợ đất, vào lúc này cô phải nói là, người anh ấy yêu là cô, bất luận cô có làm gì, anh ấy vẫn đứng về phía cô. Xem ra tôi đánh giá cao cái gọi là tình yêu vĩ đại của 2 người, thật sự làm cho người ta tiếc nuối”

“Cô...”

“Được rồi, tôi thu hồi lời nói mới vừa rồi, cô có muốn tư vấn cho tôi một khóa không, nói cho tôi biết tình yêu của 2 người vĩ đại cỡ nào, xem xem có thể làm tôi cảm động không?” Dáng vẻ của cô tựa hồ như đang thương lượng một chuyện bình thường, nhưng mà lời nói lại làm cho người ta phát điên

“Cô quả thực giống như một người điên”

Nhâm Niệm nhún nhún vai: “Như vậy đi, tôi đánh cược với cô một chuyện, cho dù Chu Gia Trạch yêu cô sâu đậm cỡ nào, nhưng tôi sẽ giữ anh ấy bên mình, tôi cảm thấy giữ thân thể của một người đàn ông tốt hơn, tiền bạc của anh ấy cũng là của tôi, đối bụng thì kêu anh ấy ra ngoài mua đồ ăn, lạnh thì có thể ôm anh ấy ngủ một giấc, điều này so với những thứ gọi là tình yêu thì tốt hơn nhiều, còn cô, chỉ nhận được tình yêu của anh ấy, cho nên, cố mà giữ “tình yêu” đã qua đó đi”

Thẩm Tâm Dịch tức giận đến phát run: “Cô thật mơ mộng hảo huyền”

“Có phải là mơ mộng hảo huyền hay không, thử xem sẽ biết”

35. Chương 36

Chu Gia Trạch mang theo cháo nóng hồi trở về, ở cửa chính bệnh viện, đụng phải Thẩm Tâm Dịch đang dùng dùng nỗi giận đi ra, anh chau mày:

“Vì sao em lại ở chỗ này?”

Trong lòng không thể không chán nản, nếu như anh không đồng ý đi ăn cơm với cô ta, có lẽ Nhâm Niệm sẽ không gặp chuyện không may, ý niệm này càng ngày càng mãnh liệt, anh thấy hành vi của mình giống như tội ác, càng hối hận và càng tự trách mình. Lúc này, sau khi nhìn thấy Thẩm Tâm Dịch, thì cảm xúc vốn chôn giấu trong đáy lòng, lại mãnh liệt tuôn trào. Nhưng mà từ trước đến nay, anh không thích đổ trách nhiệm lên người khác, cho nên loại khó chịu này không thể dùng thù hận hay là phần nộ nào để trút lên đầu người khác

Thẩm Tâm Dịch cắn môi, bước nhanh đi đến trước mặt anh, nhìn thoáng qua thứ anh cầm trên tay, phi thường phần hận: “Anh vậy mà đi mua những thứ này cho cô ta?”

Chu Gia Trạch chỉ nhìn cô, bây giờ cảm xúc của cô ta không khống chế được: “Tại sao em lại ở chỗ này?”

Thẩm Tâm Dịch bình ổn lại cảm xúc của mình: “Em chịu không được, em không có cách nào dùng lý trí để đối diện với chuyện này” Cô nhìn về phía anh, thậm chí còn có chút khẩn cầu nói:

“Chúng ta đừng như vậy nữa được không?. Trước đây em rời đi, là lỗi của em, là em quá kiêu ngạo, luôn tự mình là thông minh, tính toán mọi chuyện chu toàn, không có nghĩ đến cảm nhận của anh, đều là lỗi của em, anh đừng trừng phạt em có được không?. Em đồng ý với anh, sau này em sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế nữa. sau này chuyện gì em cũng thương lượng với anh”

Chu Gia Trạch chỉ cảm thấy không hiểu ra sao cả: “Em... Làm sao vậy?”

Anh nhìn chằm chằm trong tay, nếu chờ một chút có lẽ sẽ nguội mất, vào lúc này còn có thể nghĩ đến việc nhỏ như vậy, anh không khỏi cười khổ

Thẩm Tâm Dịch nhìn anh cười khổ, lập tức tiến lên kéo tay anh, Chu Gia Trạch cả kinh rút tay mình ra, Thẩm Tâm Dịch muốn bắt tay anh lại nhưng niềm kiêu ngạo trong lòng không cho phép: “Em biết anh lần nữa không nhắc đến mọi chuyện, bởi vì muốn cho em một bài học, bây giờ em đã biết rồi, anh có thể cách xa cô ta một chút”

Con người của Chu Gia Trạch càng trở nên thâm trầm: “Em vừa mới đi ra từ phòng bệnh của Nhâm Niệm?”

“Đúng, em không hiểu, cho dù anh có tức giận, cũng không cần tìm loại phụ nữ như vậy...”

“Sau này đừng tới đây nữa”

Chu Gia Trạch xoay người đi về phía đại sảnh của bệnh viện, tựa hồ không muốn nhiều lời với cô nữa. Thẩm Tâm Dịch nhìn anh lướt qua trước mặt mình, quả thực không thể tin vào thái độ này của anh, lập tức đuổi theo: “Lời ban nãy của anh có ý gì?”

Anh đứng ở tại chỗ, mày nhăn lại: “Cô ấy vừa mới...”

Anh nói không được: “Em đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa, cô ấy không muốn nhìn thấy em”

Thẩm Tâm Dịch nháy mắt mấy cái: “Anh lặp lại lời anh mới nói xem?”

“Sau này đừng đến đây nữa”

“Rốt cuộc anh có ý gì?” Thẩm Tâm Dịch lôi kéo tay anh, không muốn để anh bỏ đi, thanh âm cao hơn, tất cả người bên cạnh đều quay lại nhìn bọn họ

“Chúng ta đã chia tay rồi, em nói xem, tôi có ý gì?” Anh nhìn cô, sau đó nhàn nhạt nói

“Chu Gia Trạch, rõ ràng không phải như vậy, trước đây chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ”

“Tôi hối hận rồi”

Thẩm Tâm Dịch nghiêng đầu nhìn anh, hôm nay nếu anh không nói rõ ràng cô sẽ không bỏ qua

“Tôi hối hận, vì sao tôi lại đồng ý đi ăn cơm với em, nếu tôi mềm lòng, cô ấy căn bản sẽ không sẵn sàng, tất cả đều tại tôi lòng dạ đàn bà” Anh nói xong lại nở nụ cười:

“Không sai, ngay từ đầu đã là sai lầm, tôi không nên có thái độ không rõ ràng như vậy, làm em tưởng rằng chúng ta còn có cơ hội tái hợp, cô ấy cũng sẽ không khó chịu, tất cả đều là lỗi của tôi, hy vọng bây giờ vẫn còn kịp...”

“Chu Gia Trạch, anh tên hỗn đản này, tôi vì anh làm nhiều như vậy. bây giờ anh nói với tôi những thứ này, anh không phụ lòng tôi sao?” Thẩm Tâm Dịch rống lên với anh: “Anh là đồ siêu lừa đảo, rõ ràng anh nói đời nay không phải tôi thì không cưới, rõ ràng anh nói chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, anh rõ ràng nói anh chỉ yêu mình tôi...”

Anh là đồ siêu lừa đảo...”

Cô điên cuồng đến tận cùng, lắc lắc bả vai anh, cháo trên tay anh rơi xuống mặt đất

Anh mặt không chút thay đổi nhìn cô: “Em đã từng, không phải như thế này, lúc em bỏ đi dứt khoát như thế, tôi xin em, em cũng không quay đầu lại, khi đó tôi nghĩ, có lẽ có một ngày, cô gái này trở về cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không quay lại”

Thẩm Tâm Dịch nghe những lời anh nói mà toàn thân cứng đờ, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt. Vẫn là hình dáng trong kí ức của cô, vẫn là người mà cô yêu, vì sao anh ta có thể nói ra những lời lạnh lùng như vậy

Thân thể của anh tựa hồ làm nóng tay cô, cô rút tay về

Không, không, không, không đúng, Chu Gia Trạch mà cô biết, không phải là người này, cô không chấp nhận, người đó sẽ không nói ra những lời như vậy, tuyệt đối không, cô chạy đi, như trốn chạy

Chu Gia Trạch đứng ở tại chỗ, thang máy đã đến rồi, nhưng anh vẫn không nhúc nhích

Khi đi làm vệ sinh cầm cái chổi và cái khăn, nhìn thấy cháo rơi vãi như vậy, không khỏi oán trách nói: “Trời ơi, đứa nào lại thiếu đạo đức như vậy...”

Ánh mắt anh lạnh lẽo liếc qua, đối phương lập tức im miệng, ánh mắt của anh dạo qua một vòng: “Nhìn đủ chưa?”

Người chung quanh lập tức thu hồi ánh mắt của mình, dường như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì, tiếp tục làm công việc trên tay mình. Anh thở dài một hơi, nhìn thoáng qua mặt đất đã được quét sạch sẽ, đi ra cổng bệnh viện

Anh muốn hút thuốc, lần đầu tiên anh bức thiết muốn hút thuốc, anh vừa đi đến bên ngoài bệnh viện, vừa hút thuốc

Lúc xem sách, anh rất ấn tượng với một câu thơ của Lý Bạch: “Say những lúc khi ta đắc ý” anh rất thích câu: “Cần tẩn hoan”, có bao nhiêu phù hợp với định nghĩa cuộc đời anh, không hồi tưởng về quá khứ cũng không buồn phiền về tương lai, anh luôn luôn như vậy

Khi đó Chu Gia Minh cười anh: “Sau này sẽ bị thiệt thòi lớn”

“Đó là chuyện sau này” Anh lơ đãng trả lời

Thì ra lại như vậy, rõ ràng anh biết, nếu như cứ tiếp tục như thế, chỉ tổn thương với tất cả mọi người, nhưng cứ lần lừa không nhắc tới. Các bạn anh cứ nói về anh và Thẩm Tâm Dịch, trong đầu anh tự nhiên sẽ nhớ lại những hình ảnh trước kia, tốt đẹp, ngọt ngào, đại biểu cho tất cả thanh xuân của anh. Bảo anh tự tay đặt dấu chấm hết, anh lại không hạ quyết tâm được.

Bà nội không dưới một lần nhắc nhở anh, anh nên đối xử tốt với Nhâm Niệm, anh nghĩ đến những ngày Nhâm Niệm chăm sóc cho anh, nghĩ đến những ngày bọn họ cùng nhau vượt qua, biết bà nội nói không sai, anh quả thực nên đối xử tốt với Nhâm Niệm

Hai loại suy nghĩ đều có, nhưng trước sau anh lại không thể nào quyết định được, biết rõ ánh mắt chờ mong của Thẩm Tâm Dịch, anh biết mình nên đối xử tốt với Nhâm Niệm

Anh càng muốn lại càng thấy mình thật khốn nạn, có lẽ trên thế giới này những tên khốn nạn đều không sai biệt lắm, không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ, dường như vĩnh viễn không biết mình nên lựa chọn như thế nào

Lần thứ hai Chu Gia Trạch bước vào phòng bệnh, Nhâm Niệm nghiêng đầu nhìn anh, anh đi lâu như vậy, tựa hồ đã lãng phí không ít thời gian để suy nghĩ

“Thừa dịp còn nóng, em dùng đi” Giọng nói của anh hơi khàn khàn

Nhâm Niệm nhìn anh nửa ngày, nhưng không có liếc mắt nhìn chao một cái: “Chúng ta nói chuyện đi”

Nghe thấy thế, ánh mắt của Chu Gia Trạch sáng rực lên nhìn cô: “Nói chuyện gì?”

“Vừa rồi em vẫn liên tục suy nghĩ, anh nói xem, tại sao đứa bé lại mất vào lúc này...” Cô nở nụ cười nhìn anh: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, em sinh non không lẽ em không biết sao?. Lúc này có lẽ vừa đúng, nó không muốn em sinh nó ra....cũng có thể nó tốt bụng, sợ sự ra đời của nó sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh, cho nên biến mất, để anh có thể đi tìm hạnh phúc của mình”

“Em nói bậy gì đó”

Gương mặt của anh đột nhiên trở nên dữ tợn, chống nạnh đi tới đi lui trong phòng bệnh, đi được vài vòng mới ngừng lại: “Trước đây, tất cả đều là lỗi của anh, có thể đừng tính toán những chuyện đã qua được không?. Sau này, chúng ta xem như chưa có chuyện gì xảy ra được không?”

Anh tựa hồ rất sợ sai lầm này lại tái phát. Không muốn nhắc đến, nhưng anh không có biện pháp....Anh đã từng muốn xem nó như một tờ giấy, sau khi xé bỏ, mọi thứ như chưa từng xảy ra

“Xem như chưa từng có chuyện gì sao?” Nhâm Niệm cảm thấy dường như mình đang nghe một câu chuyện cười: “Cũng đúng, em nhận lấy thương hại của anh, từ trước đến nay anh cũng không coi là quan trọng, đương nhiên có thể nói xem như không có chuyện gì xảy ra. Một câu nói của anh, tựa như muốn xóa sạch tất cả, anh cho rằng anh là ai?. Dựa vào cái gì tất cả mọi người đều phải chiều theo suy nghĩ của anh?”

“Em muốn thế nào mới dễ chịu một chút?. Em nói đi, tất cả anh đều nghe theo em” Anh xoay người ngồi vào ghế tựa, cảm thấy mình mệt mỏi cực kỳ, thật muốn nhắm mắt lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì

Ngực của anh phập phồng lên xuống, ánh mắt nhìn trần nhà, Caravat trước ngực đã lệch sang một bên, thần sắc trên mặt hết sức suy sụp. Nhâm Niệm đánh giá anh từ trên xuống dưới, thở dài một hơi, nhưng cô không muốn nhiều lời. Có đôi khi, cô cảm thấy hết thảy đều do mình tự chuốc phiền, lúc trước vì sao cô lại trở về thành phố này, nếu như cô không quay về, có lẽ tất cả đều không xảy ra, biết đâu tất cả mọi người đều sống cuộc sống của mình, ko ai mắc nợ ai

Chu Gia Trạch nhắm mắt lại, hình như vô cùng mệt mỏi: “Chuyện của anh và Thẩm Tâm Dịch, em biết... cô ấy bọn anh đã yêu nhau rất lâu, tất cả mọi người đều tin bọn anh sẽ đi với nhau đến tận cùng, bao gồm cả bản thân anh. Nhưng giữa chừng lại xảy ra biến cố, anh đã từng suy sụp, đã từng khó chịu...Sau đó còn muốn chạy trốn” Nói đến đây, anh nhìn cô: “Anh thật sự nghiêm túc muốn nói lời tạm biệt với quá khứ, và chung sống với em thật tốt”

Nhâm Niệm chu chu môi, nhưng không cắt ngang lời anh

“Sau này, cô ấy lại trở về, anh cũng biết nguyên nhân vì sao cô ấy bỏ đi. Nói không cảm động, có ai dám tin. Cô ấy trốn đi xa như vậy, chính là vì không muốn anh đau khổ...Cô ấy nói nếu như cô ấy chết, nhưng biết đâu vì cô ấy chia tay anh, nên anh sẽ không quá đau khổ, nếu như cô ấy còn sống, ...Với anh thật cảm động, cô ấy có thể lựa chọn làm nhiều như vậy vì anh. Anh có hỏi qua chính mình: “Nếu như anh kiên định chờ cô ấy thì sao?” và anh biết rõ trên thế giới này không có nếu như”

“Bất kể em tin hay không tin, anh chưa từng có suy nghĩ chia tay với em để tái hợp với cô ấy”

Tay Nhâm Niệm siết thật chặt nhưng cũng không nói lời nào

“Vừa rồi...” Chu Gia Trạch hết than lại thở: “Khi mua cháo trở về, anh đụng phải cô ấy, cô ấy nói với anh, cô ấy vì anh đã trả giá nhiều như vậy, làm nhiều chuyện như vậy. ý niệm đầu tiên của anh không phải là cảm động cũng không phải cảm thấy mình thật hổ thẹn. Mà anh nghĩ đến khi anh bị thương, phải vào bệnh viện mấy ngày, cô ấy ngã bệnh, thà một mình bỏ đi nước ngoài cũng không nói sự thật với anh, để bọn anh cùng nhau đối mặt, từ trong tiềm thức cô ấy đã không tin tưởng anh. Mà khi ở bệnh viện, trong khoảng thời gian anh bị thương, anh cũng từng nghĩ, nếu như anh thật sự bị tàn phế, anh cũng nhất định rời xa cô ấy. anh cũng không lòng tin với cô ấy. thì ra bọn anh đều giống nhau” Anh dời tầm mắt nhìn về phía khuôn mặt cô:

“Mà anh nghĩ, nếu như anh bị tàn phế, ngoại trừ bố mẹ sẽ không bỏ rơi anh, người anh nghĩ đến chính là em....Trước đây anh thật hèn hạ, làm sai rất nhiều chuyện, nhưng mà từ bây giờ, anh muốn chung sống với em thật tốt, em có thể cho anh một cơ hội không?”

Nhâm Niệm cong cong khóe miệng, hơi muốn cười, sau khi anh bị tổn thương mới nghĩ đến cô, chẳng lẽ cô nên cảm thấy vinh hạnh sao?

Nhưng cô không muốn nói chuyện, một chút cũng không muốn

36. Chương 37

Nhâm Niệm vẫn kiên trì muốn xuất viện, Chu Gia Trạch khuyên bảo vô hiệu, Nghê Vân cũng tới một chuyến, khuyên nhủ thế này thế kia. Nếu hiện thực đã như vậy, phụ nữ làm gì cũng phải suy nghĩ nhiều. Cuộc đời vốn ngắn ngủi, hà tất vì những chuyện không thoải mái mà luôn canh cánh ở trong lòng, Nhâm Niệm nhẫn nại nghe nhưng vẫn không nói được lời nào. Thái độ cô như vậy cũng làm Nghê Vân nở nụ cười, sau đó vỗ bả vai Chu Gia Trạch nói, bọn họ đều đã nhìn nhầm, xem ra sau này Chu Gia Trạch cũng sẽ chịu không ít thiệt thòi

Nhâm Niệm không muốn đi nghe bọn họ khuyên bảo, giống như phiên dịch là có thể thành công được, bởi vì cô gặt gao muốn giữ lấy Chu Gia Trạch, cho nên nếu anh đã quay đầu lại, cô cũng không muốn so đo tính toán những chuyện đã qua.

Cô muốn xuất viện, sau khi khuyên bảo không có hiệu quả, Chu Gia Trạch đành đưa cô về. Cô không biết bây giờ mình đang muốn cái gì, con người có khi thích để tâm vào những chuyện vụn vặt, không cảm giác được ý nghĩa của cuộc sống, đúng giờ ăn cơm, đúng giờ đi ngủ....Một ngày rồi lại một ngày, nếu như còn muốn theo đuổi ý nghĩa của cuộc sống, thì cuộc sống như thế không thể tiếp tục. Cô tựa vào cửa sổ xe, nghĩ cả đời này mình vẫn luôn bình bình đạm đạm tiến lên phía trước, sau đó cha mẹ đều mất, bị thân thích chiếm hết tài sản, nhưng cô không thể trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ đoạt lại những thứ thuộc về mình

Cũng không biến thành một cô gái lương thiện trong lòng người khác, suy nghĩ như vậy cũng thật thất bại. Cô khẽ cười khổ, đến nỗi hoài nghi chính mình, rốt cuộc cô thích anh ở điểm nào?

Anh ngồi ở vị trí lái, đường nét ngũ quan vẫn tinh xảo như cũ, giơ tay nhắc chân vẫn mang phong thái nhanh nhẹn của con nhà thương nhân, thích anh ở điểm nào?. À, có tiền, xuất thân cao quý?...Giống như đại đa số phụ nữ, thích cải thiện cuộc sống, vật chất...

Tay cô hơi siết chặt, loại cảm giác tự hạ thấp mình, dường như có thể làm cô có một khoái cảm xa lạ, đó chính là cô không thích anh, tuyệt không phải yêu, từ trước đến nay đều không yêu anh

Nét mặt của cô biến hóa vài lần, Chu Gia Trạch nhiều lần muốn nói chuyện với cô, nhưng vẫn không nói gì, tùy ý để cho bầu không khí kì lạ len lỏi giữa 2 người

Anh nghĩ đến đồng xu mà mình phát hiện, nghĩ đến năm đó cô cũng mới 10 mấy tuổi, mơ hồ như vậy, thì ra cô đã thích anh lâu như vậy, lâu như vậy

Bên trong không gian nhỏ đồng nhất, trong lòng 2 người nghĩ đến những chuyện khác nhau, không phải buồn, cũng không phải bị thương

Đến dưới lầu nhà trọ của cô, Chu Gia Trạch xuống xe trước, mở cửa xe

Lúc này, di động của Nhâm Niệm vang lên, cô nhìn là số của bà nội Chu gọi đến, cô đi qua một bên nghe điện thoại. Trên thế giới này, nếu còn có người thật lòng đối xử tốt với mình vậy thì nên cố gắng quý trọng người đó, đừng suy nghĩ tới mục đích và nguyên nhân.

Chu Gia Trạch đứng ở một bên, nhìn cô đứng dưới tàng cây nghe điện thoại, bóng cây dờn ờ trên người cô, làm cô đứng lệch khỏi ánh sáng. Bị bóng cây ảm đạm bao trùm. Anh cảm thấy cô vừa gầy, đứng ở đó vừa cô đơn vừa trống trải. dường như giữa trời đất chỉ còn lại bóng dáng gầy yếu của cô mà thôi. Đứng

lặng ở nơi đó, bạn cho rằng cô ấy sẽ bị gió thổi bay, nhưng cô ấy càng thêm kiên cường so với trong tưởng tượng của bạn. Sự mạnh mẽ ấy, lại làm cho ngực bạn cảm thấy chua xót

Nhâm Niệm cúp máy, theo bản năng dùng tay sờ lên ngực, rồi rút lại một chút. Nếu như mình không kiên cường bảo vệ mình, thì người đó có bảo vệ mình không?.

Cô muốn anh đi qua, cơn tức giận vốn còn đó, nhưng dường như chậm rãi biến mất, trở nên rất mỏng, nhưng quả thực vẫn còn tồn tại, dù với phương thức yếu ớt nhất. cô có thể làm ình bình tĩnh, thì dường như có thể làm được...Không xem anh là quan trọng nhất

“Anh về đi...Em tự đi lên” Cô nhìn anh nửa ngày, rồi gật đầu, ý bảo mình sẽ tự đi lên

Nhìn qua, không có gì không bình thường, nhưng đây là bình thường đến quá mức không bình thường

Chu Gia Trạch một tay nắm lấy tay cô, cô quay đầu, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, lực kéo cánh tay của anh rất nhẹ: “Anh đưa em lên”

Nhâm Niệm thu hồi tầm mắt, không nói được, cũng không nói không được

Anh im lặng đi theo phía sau cô, cách đèn đường càng ngày càng xa, 2 bóng dáng càng ngày càng dài, bóng tối càng lúc càng mờ nhạt

Đi tới cửa, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, anh mím chặt môi: “Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Oanh một tiếng, cửa bị đẩy ra, cô đi vào trong: “Cảm ơn anh đã đưa em về”

Giọng điệu xa lạ đến cực điểm, anh chợt cảm thấy hoảng hốt, ngăn cánh cửa lại, không cho cô đóng lại: “Giữa chúng ta có cần nói cảm ơn không?”

“Lẽ phép, là loại thói quen rèn luyện hằng ngày, truyền thống mấy nghìn năm văn hiến, bất luận người nào cũng có thể sử dụng” Cô nói xong, lời nói như giả như thật

“Giữa chúng ta không cần” Anh kiên định nhìn cô

Giống như giằng co, đột nhiên cô cảm thấy hứng thú, buông lỏng tay xuống. anh thuận thế đi vào: “Hôm nay trễ rồi, anh không về nữa”

“Nhà anh?” Cô nhẹ nhàng nói, lời nói vốn mang theo tức giận, nhưng vì quá mức bình tĩnh nên lộ ra vài phần quỷ dị

Anh tìm ở trên người hồi lâu, sau đó quơ quơ chìa khóa trước mặt cô, có chìa khóa, đại biểu cho quyền lợi của anh, hành vi ấu trĩ như vậy thật là buồn cười, cô rất nhanh quay đầu đi

Cô giống như bình thường vậy, để chìa khóa sang một bên, rồi lên giường nằm. Có một khoảng thời gian, cô rất chờ đợi giấc ngủ, bởi vì khi mở mắt ra, sẽ là một ngày mới, một hy vọng mới

Chu Gia Trạch rửa mặt xong cũng nằm xuống trên giường cô. Cô trở mình theo bản năng, đưa lưng về phía anh, Chu Gia Trạch nằm một lát thì lật người ôm chặt lấy cô, không thấy cô giả vờ, anh hơi dùng sức để mặt cô quay lại nhìn mình

“Nếu trong lòng em có bất mãn, có chuyện không vui, thì cứ nói ra, không nên giữ lại trong lòng” Anh nói xong lại thở ra một hơi, hoàn toàn không che giấu sự phiền muộn và mệt mỏi của mình

“Em rất khỏe” Nhâm Niệm nói xong thì nhắm mắt lại.

Nhưng cho dù nhắm mắt lại, cô vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của anh, dừng lại ở trên mặt cô. Giả vờ không được, cuối cùng vẫn phải mở mắt ra, chống lại ánh mắt của anh

Cô cảm thấy rất buồn cười, đàn ông lúc nào cũng dựa vào hành động của mình để đòi hỏi phụ nữ yêu thích mình, hợp lý hay không đều do bọn họ làm chủ

Bộ phim điện ảnh được chiếu gần đây nhất, không phải vô số đàn ông đều mắng nữ chính là có tố chất thần kinh sao?. Hao tổn thời gian để xem trộm danh sách cuộc gọi của bạn trai mình, đốt hình chụp của bạn gái trước....Phụ nữ làm như vậy thì bị coi là thần kinh, là điên khùng, không làm như vậy thì có vô số người nghĩ rằng bạn không quan tâm đến họ. Thật là tức cười

Trong phim Nam Nữ Chủ giác không có kết cục, kì thật cũng tốt, đời người làm sao có kết cục cố định

“Rốt cuộc anh có ngủ không?. Anh không ngủ, em ngủ, đã xin nghỉ 2 ngày rồi, làm chậm trễ không ít công việc” Giọng điệu của cô khiến chính cô cũng không tin được, cuối cùng có một ngày cô lại trở thành một người phụ nữ lạnh nhạt

Nhưng cô vui vẻ sao?.

Không vui

Tính cách của Nhâm Niệm làm Chu Gia Trạch không cách nào nắm bắt được, anh thường quan sát phản ứng của cô, phán đoán mỗi một câu nói của cô, thậm chí ý nghĩa của mỗi một việc làm, thần kinh của anh luôn tập trung cao độ

Lúc vài người bạn gọi điện thoại tới cho anh, anh nghĩ cũng không nghĩ quyết định đi luôn

Anh không phải là một người có lòng kiên nhẫn, kiên trì suốt mấy ngày nay là hay lắm rồi. Nghe các bạn trêu chọc, anh cảm thấy cuộc sống như thế cũng không tệ, cả ngày có thể nghĩ cái gì, không phải muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc sao

Anh uống rất nhiều, ai đến mời cũng không cự tuyệt. Mọi người cũng rất dễ tính, thấy anh phối hợp như vậy cả đám đều chúc rượu cho anh. Chính anh cảm thấy buồn bực, uống rất nhiều, nhưng một chút men say cũng không có, thậm chí càng uống thì bản thân lại càng tỉnh táo

“Bạn bè, đều biết chuyện của cậu rồi” Đối phương đặt tay lên bờ vai anh: “Chuyện này đơn giản như vậy, vì sao cậu cứ biến nó trở nên phức tạp thế?”

Chu Gia Trạch nhìn chằm chằm cái tay đang đặt trên vai mình, kiềm chế kích động muốn hất nó sang một bên, uống vào một hớp rượu lớn

“Nghe nói người phụ nữ kia sắp thai, cũng đúng lúc thôi, không có quan hệ gì...Vừa khéo mượn dịp này chia tay đi, không ai dính dáng đến ai”

Con mắt của anh chợt mở to. Nhìn bạn học cũ của mình chằm chằm: “Ai nói?”

“Ai nói?” Anh lặp lại lần nữa

Người bạn học đó chớp chớp mắt, cũng không nói chuyện. Đầu óc Chu Gia Trạch lại vô cùng tỉnh táo, anh mở miệng thở phào, anh cởi áo khoác của mình ném lên sofa bên cạnh: “Hôm nay tôi muốn nói rõ một chuyện với mọi người. Cảm ơn mọi người đã lo lắng cho tôi, chỉ có điều chuyện của bản thân tôi không nhờ mọi người phải quan tâm”

Sắc mặt của anh hết sức không tốt, hiện trường yên tĩnh lại vài giây, lập tức có người cười đứng ra hòa giải, bầu không khí mới trở nên náo nhiệt như trước

Anh ngồi ở tại chỗ nhưng lại rất khó chịu, rõ ràng anh biết người đó là ai. Ngược càng cảm thấy phiền muộn, trong đám bạn học của anh, tất cả đều biết anh từng có một người bạn gái, yêu thương anh khiến tất cả mọi người phải hâm mộ, ghen tị, cô có bề ngoài xinh đẹp, tính cách trong sáng, thậm chí sau khi bị bệnh. Sợ anh đau khổ, không nói một lời chạy đi nước ngoài chịu khổ một mình, tự mình chịu đựng sự hành hạ của bệnh tật, toàn bộ người trên thế giới đều biết, cô ấy vĩ đại đến cỡ nào, vì thế đều khuyên anh không nên phụ cô

Một phần ép buộc đến từ người khác, giống như xiềng xích vô hình, trói buộc con người anh.

Anh chán ghét ánh mắt thản nhiên của người khác, dường như ai cũng đều là người quyết định sáng suốt, còn anh chỉ là một thằng ngớ ngẩn

Vài người bạn học của anh, đều đang đánh giá về mặt anh, không dám tùy tiện nói chuyện với anh nữa

Lời nói vừa rồi, quả thực có hơi quá đáng, anh khẽ thở dài: “Đã qua rồi, thì cho nó qua đi” Người bạn học bên cạnh anh, khi chia tay người yêu, đau khổ chết đi sống lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, trong lòng đã có người khác. Người đối diện với anh, khi chia tay bạn gái cũng nói, có lẽ đời này sẽ không yêu ai nữa, nhưng cuối cùng cũng đã kết hôn, vợ còn đang mang thai

Đều lý trí trong tình cảm của người khác, nhưng trong tình cảm của mình chẳng khác gì người mù đi trong đêm

37. Chương 38

Khoảng thời gian gần đây, tần suất Chu Gia Trạch xuất hiện vô cùng cao, buổi sáng đưa cô đi làm, buổi chiều sẽ chờ cô tan ca, nếu như không phải thấy anh nghe điện thoại thoải thác không ít bữa tiệc và lịch trình đi công tác, cô quả thật sẽ nghĩ anh không có việc gì làm. Nhâm Niệm nhìn thấy anh ân cần, cũng không biểu hiện thái độ gì. Thực ra, cô càng hy vọng anh đừng xuất hiện, tốt hơn anh lượn lơ trước mặt cô mỗi ngày

Nhưng mà, bất luận cô minh kì ám kì anh không cần xuất hiện, nhưng anh dường như nghe không hiểu ám chỉ của cô, mỗi ngày cứ xuất hiện theo lệ thường. Hơn nữa hoàn toàn không để ý đến thái độ của cô như thế nào

Lúc Nhâm Niệm tan tâm, lại nhìn thấy anh đứng chờ ở chỗ ấy, giống như ngày hôm qua với hôm kia, Anh tựa vào bên cạnh xe, chỉ nhìn thấy thân hình thon dài của anh, anh đưa lưng về phía cô, cô không nhìn thấy nét mặt anh, nhưng trên người anh toát ra sự cô đơn dày đặc như vậy. Cô đứng lại một hồi, sau khi tạm biệt bạn đồng nghiệp, mới từ từ đi về phía anh. Các đồng nghiệp cười ái muội với cô, mọi người đều biết cô có một người bạn trai: “nhị thập tứ hiếu”

Nếu như là trước đây, có lẽ cô sẽ cảm thấy mình thật hạnh phúc?. Đáng tiếc là, ngày hôm qua không còn nữa

Khi cô vừa mới đi đến bên cạnh xe, anh đã xoay người nhìn cô một hồi lâu: “Bà nội gọi điện thoại đến, bảo chúng ta cùng đi ăn cơm”

Thanh âm của anh bất giác xuống thấp, không thản nhiên giống như trong quá khứ, mà hàm chứa thăm dò nhân nhật, thậm chí sợ cô sẽ cự tuyệt. Anh đột nhiên như thế, làm cô cảm thấy không nói nên lời

Loại cảm giác này thật giống như thời điểm đi dạo phố, một người nhìn thấy con búp bê xinh đẹp, cô ấy cực kì thích con búp bê ấy, bảo mẹ của cô mua cho, nhưng làm thế nào mẹ cô cũng không đồng ý. Cô vừa khóc vừa giãy dụa, trong lòng vô cùng ủy khuất, sau đó mẹ cô ấy cũng mua con búp bê đó cho cô ấy, cô rất cuộc cũng đạt được tâm nguyện, nhưng không biết vì sao khi có được búp bê lại không cảm thấy xinh đẹp như lần đầu nhìn thấy

Cô nghĩ nếu như ngay từ đầu đều có tâm trạng như vậy, thì dù có đạt được ước nguyện thì tâm tình cũng đã thay đổi

Trước đây, cô hy vọng anh đối xử với cô như thế, tôn trọng suy nghĩ của cô, giữa bọn họ luôn luôn ngang hàng, bây giờ tựa hồ đã làm được rồi...Nhưng lại không vui vẻ giống như trong tưởng tượng của cô, thì ra trả giá thật nhiều để đạt được thứ gì đó, nhưng lại không cảm thấy kiêu ngạo và hạnh phúc như vậy

Cô vẫn cảm thấy khó chịu, không thoải mái

“Ừm” Cô gật đầu rồi lên xe

Thấy động tác của cô, anh dường như rút cuộc thở phào nhẹ nhõm

Nhâm Niệm chỉ biết sẽ gặp phải những thứ này, đầu tiên là lúc ăn cơm, trong lúc vô ý, Nghê Vân nhắc đến chuyện bọn họ đã quen nhau cũng lâu rồi, có tính đến chuyện kết hôn không, Nhâm Niệm im lặng, Chu Gia Trạch nhìn vẻ mặt của cô, đành phải nói bây giờ tạm thời chưa có kế hoạch này. Bầu không khí lại trở nên lạnh lẽo lần nữa, Chu Gia Dao đành phải đứng ra giảng hòa

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Đầu tiên là Chu Trị An tìm cô nói chuyện, Nhâm Niệm vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía, trước đây bọn họ không có mặt đối mặt nói chuyện với nhau, cô cảm thấy mình đang lo sợ giống như học sinh tiểu học làm sai, bị thầy giáo bắt gặp

Chu Trị An nói: “Chuyện của 2 đứa, bố đều biết rõ, cũng không muốn xen vào. Suy nghĩ của những người trẻ tuổi luôn luôn lúc nào cũng khác với suy nghĩ của người già như chúng ta, nhưng bây giờ, nhìn thấy 2 đứa như vậy, bố cũng không nhịn được”

Nhâm Niệm chỉ cười, cũng không nói chuyện

“Chuyện của con bé họ Thẩm, bố mẹ đều biết, trước đây không nhúng tay vào, quả thật có tư tâm. Muốn để Gia Trạch hiểu rõ lòng mình, để tránh sau này hối hận. Nó tự quyết định được bởi vì nó không phải là người lỗ mãng, bởi vì nó biết bản thân mình đang làm gì”

“Là bọn con không tốt, còn hại cha mẹ nuôi phải lo lắng cho bọn con, nhưng mà có rất nhiều chuyện, trên lý luận là một chuyện, trên cảm nhận lại là một chuyện khác, con nghĩ con cần có thời gian”

Chu Trị An tỏ vẻ thấu tình đạt lý nói: “Bất kể như thế nào, bố cũng phải nghiêm túc nói một câu, Gia Trạch là một người đáng để con phó thác cả đời”

Nhâm Niệm lại lần nữa nở nụ cười

Kế tiếp là Nghê Vân

Nghê Vân trực tiếp nắm lấy tay của Nhâm Niệm: “Cái khác mẹ cũng không nhiều lời, mẹ tin con cũng hiểu được. Mẹ chỉ hỏi con, con có cam lòng không?. Con trở về từ nơi xa như vậy, không phải là muốn được ở bên Gia Trạch sao?. Bây giờ rốt cuộc con cũng đạt được ước nguyện của mình, không lẽ con muốn từ bỏ sao?”

Nghê Vân hỏi những lời này, quả thực Nhâm Niệm chưa từng nghĩ đến, Hai chữ cam lòng này, có đôi khi thật sự rất phức tạp, cam lòng sao, nếu như kết cục cuối cùng vẫn không được như ý nguyện, vậy thì nên chia tay sớm, có phải tốt hơn không?.

Đối với những thứ không chiếm được, kì thực mãi mãi không có cách nào hài lòng

Nghê Vân cho rằng cô bị thuyết phục: “Con đã đạt được những thứ con muốn, vậy thì đừng để những thứ đó làm con phải buồn lòng, con người hà tất phải làm khó dễ bản thân mình. Nhất là phụ nữ, dù sao cũng phải tìm lý do để cởi bỏ những khúc mắc của mình, để mình có thể có được cuộc sống tốt”

Nhâm Niệm nhìn Nghê Vân nhưng cũng không phản bác lại

Chẳng qua là cô cảm thấy mình có chút khác người, nếu muốn buông tay thì nên dứt khoát, để mình tự do, có thể làm cho đối phương vui vẻ, nhưng hiện tại, cô chỉ kéo, tựa hồ không muốn quyết định gì

Sau đó là bà nội Chu

Bà nội Chu không nói với cô về những lý luận trống rỗng, chỉ bảo Nhâm Niệm dùng canh. Sau khi nhìn cô uống xong mới thở dài: “Bà bảo tiểu Niệm vì sao lâu như vậy không đến thăm bà, nhất định là tên tiểu tử Gia Trạch lại chọc giận cháu rồi”

Trong lòng Nhâm Niệm có chút áy náy, nghĩ nghĩ, hình như đã lâu rồi cô không về thăm bà.

“Là lỗi của cháu, bà nội phạt cháu đi”

“Nha đầu ngốc” Bà nội Chu vuốt tóc của cô: “Nói đi, có phải Gia Trạch lại chọc giận cháu không?. Nói với bà nội, bà nội sẽ làm chủ cho cháu, đánh nó”

Nhâm Niệm che miệng cười: “Chỉ sợ bà nội không nổi”

“Vì tiểu Niệm nhà chúng ta, có cái gì không nổi chứ?”

Thái độ của 2 anh em Chu Gia Dao và Chu Gia Dực rất chung lập, không định tham gia vào chuyện này, chỉ phải Hàn Giai Giai đứng ra làm đại diện. Nhâm Niệm cảm thấy buồn cười, giống như hôm nay bị bom thay phiên nhau oanh tạc, chỉ là cũng không thấy khó chịu như trong tưởng tượng. Khi nói chuyện, bọn họ nhìn sắc mặt của mình mà nói, ngoại trừ cảm thấy kì quái thì những cái khác cũng không tồi.

Nhâm Niệm vẫn rất hâm mộ Hàn Giai Giai, bất luận Chu Gia Dực làm cái gì, đều suy nghĩ đến vợ đầu tiên, từ góc nhìn của phụ nữ mà nói, hôn nhân như vậy, ít nhất cũng rất hạnh phúc.

Đứng ở trên ban công, Hàn Giai Giai đưa tới một ly coca, xoay người mặt đối mặt với cô: “Có phải em cảm thấy rất phiền không?. Giống như phạm nhân bị thẩm vấn?”

Cô tiếp nhận ly nước: “Kỳ thật nếu chị không nói, em cũng không có cảm giác”

Hàn Giai Giai cười khẽ

Nhâm Niệm uống vào hai ngụm nước: “Hơn nữa, chẳng lẽ chị không phải muốn tiếp tục thẩm vấn em sao?”

Ánh mắt Hàn Giai Giai tự do di chuyển trên mặt cô nửa ngày, ý cười càng đậm hơn

Nhâm Niệm nhún nhún vai.

Hàn Giai Giai vừa xoay người, nhìn bầu trời chầm chậm: “Trước khi quen Gia Dục, thật ra chị có thích một nam sinh, một nam sinh rất nhanh nhẹn”

Nhâm Niệm có phần bị thu hút bởi lời nói của cô

“Mặc dù thành tích học tập của người đó rối tinh rối mù, còn đánh lộn đánh lạo nữa, nhưng có thể trở thành ...của không ít nữ sinh, ...Ừm, đối tượng ái mộ, lúc đó tâm hồn giống như bị ma nhập vậy, chị thật sự, thật sự rất thích người đó”

“Sau đó thì sao?”

Hàn Giai Giai cười thần bí: “Anh ấy thổ lộ với chị, em đoán xem kết quả là gì?”

Nhâm Niệm suy nghĩ một lát: “Chị đã cự tuyệt”

Hàn Giai Giai, chị ấy có nhiều ưu khuyết điểm, nhưng mà nếu nhìn kĩ, chị ấy thường dùng kết quả để thúc đẩy quá trình, ví dụ như tác phong làm việc của người nào đó không hợp với chị, chị sẽ thẳng thừng không tiếp xúc với người đó nữa...Cô nhìn người nam sinh đó, có thể đoán được, không thể cùng nhau đi đến cuối cùng. Nếu như đã như vậy, chị ấy sẽ không làm những chuyện vừa vô dụng, vừa lãng phí thời gian, chỉ vì một đoạn tình cảm không có kết quả

Hàn Giai Giai gật đầu: “Đoán đúng rồi” Chẳng qua là cô ấy nhịn không được thở dài: “Mà bây giờ chị có chút hối hận, hà tất phải suy nghĩ nhiều làm gì, đời người có thể gặp được một người như vậy, chính là một loại may mắn, gặp rồi lùi bước mới là tiếc nuối chân chính”

Một sự tồn tại nguy hiểm như vậy, đủ để thiêu đốt tình yêu của mình, gặp được là may mắn, nếu không gặp được, cũng là một loại may mắn khác, chỉ là phải mang theo chút phiền muộn mà thôi!

Nhâm Niệm im lặng

Chu Gia Trạch là người đó sao?.

Cô nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở lời: “Nhưng chị lại quên nói, loại người như vậy, không thích hợp thuộc về hiện thực”

Bọn họ chỉ thích hợp ở lại trong hồi ức, ở trong hồi ức, nhìn thấy người ấy tưởng rằng người đó có thể thiêu đốt tình yêu của mình, cho dù nhiều năm sau, phát hiện thực ra cũng thường thôi, chỉ có ở thời niên thiếu, mới xem tình cảm đó là to lớn, là vĩ đại

“Hình như cũng đúng, chỉ có điều, dường như phụ nữ chỉ có một loại suy nghĩ, hy vọng người khiến trái tim mình rung động và người kết hôn với mình là cùng một người” Hàn Giai Giai tiếp tục cười nói

Có lẽ vậy, cho nên “cùng” một người mất đi, mới khiến mình khó chịu như vậy

Thẩm vấn cuối cùng cũng kết thúc

Chu Gia Trạch đưa cô trở về, cô không muốn đợi ở chỗ này

“Anh cũng không biết ý định của bọn họ...”

“Ừm...” Cô cắt ngang lời anh

Nếu biết, anh sẽ không mang cô về nhà, cô biết rõ điểm ấy

Dọc đường đi, họ đều không nói gì

Sau khi trở lại nhà trọ, Nhâm Niệm không có vội vàng đi ngủ, bởi vì ngày hôm sau là chủ nhật, cô đi tìm phim để xem, phim kinh dị, cô ngồi ở trên sofa, còn anh ngồi ở chỗ khác

“Em đói bụng” Sau khi phụ đề phim xuất hiện, cô đột nhiên thốt lên một câu

“Em muốn ăn gì?”

“Đậu hủ thúì” Cô nói xong, quả nhiên thấy mày anh nhú lại, khóe miệng giật giật nhưng không có phản bác, chuẩn bị đứng lên đi ra ngoài mua

Nhìn thấy dáng vẻ của anh, cô vốn định gọi anh lại. nhưng vẫn nhịn xuống

Biết anh ghét mùi đậu hủ thúì, lúc bọn họ cùng dạo phố, chỉ cần quán ven đường có đậu hủ thúì, anh đều trốn rất xa, rất xa, nếu cô muốn đi đường đó, thì mày của anh sẽ luôn nhăn lại

Bây giờ anh lại đi mua đậu hủ thúì cho cô

Không hiểu sao, cô cảm thấy mình thích cảm giác như vậy, giống như một ngọn lửa lớn hừng hực, bị lũ lụt dập tắt

Đơn giản là, cô biết, mấy ngày nay Thẩm Tâm Dịch liên tục tìm anh, anh không có gặp Thẩm Tâm Dịch, Thẩm Tâm Dịch ngay cả mặt anh cũng không thấy, nhưng sẽ vì cô muốn ăn mà nửa đêm chạy ra ngoài mua đậu hủ thúì, cảm giác thoải mái ấy, làm cho tâm tình của cô càng thêm tốt đẹp.

38. Chương 39

Trong quá trình chờ đợi, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng kinh dị, trước kia cô có xem bộ phim Trinh Tử, lúc đó vì sợ hãi, còn cùng xem với Mộc Lương Tây, cái gọi là cùng xem, là các cô chia nhau ngồi trước máy tính của mình xem cùng một bộ phim nhựa, hơn nữa còn chỉnh thời gian giống nhau

Khi Nhâm Niệm nhìn thấy hình ảnh quỷ dị, cô dùng cách này để dời đi sự sợ hãi của mình, hoặc là cái khác, hình như lúc đó Mộc Lương Tây nói: “Đặt máy tính bên cửa sổ, đối diện với bên ngoài, Trinh Tử sẽ leo từ giếng ra bên ngoài”

Khi đó Nhâm Niệm ngây ngốc suy nghĩ vài giây: “Nếu ngã đau thì làm sao bây giờ?”

Mộc Lương Tây trực tiếp hóa đá

Cô suy nghĩ đến xuất thần, hình ảnh quỷ dị đó cũng đã qua, cô không tiếp tục xem mà gọi một cú điện thoại cho Mộc Lương Tây, dường như rất lâu rồi cô không liên lạc với cô ấy, không biết dạo này cô ấy sao rồi

Mộc Lương Tây tiếp rất nhanh, tựa hồ còn đang ngủ, thanh âm lười biếng lộ ra cô tựa hồ hết sức sáng khoái

“Mang thai rồi?” Nhâm Niệm cười, xem ra bây giờ Mộc Lương Tây rất khá, có thai, sau đó có thể làm cho người đàn ông đó hồi tâm chuyển ý: “Thật tốt”

Mộc Lương Tây trái lại im lặng một lát, sau đó thở dài nói: “Có cái gì tốt?. Bây giờ tớ đang do dự có muốn giữ nó hay không?”

Nhâm Niệm theo bản năng sờ sờ bụng của mình, cô cho rằng mình không có tình cảm gì với đứa bé, sau khi mất đi cũng không có đau lòng gì nhiều. nhưng mà cảm thấy không cam lòng, không thoải mái, cái loại cảm giác khó chịu này ảnh hưởng đến cô, nó cứ quanh đi quẩn lại trong ngực, không có cách nào làm cho nó biến mất. Bây giờ cô mới phát hiện, phản ứng của cô chỉ tới chậm, không phải cô không đau lòng, mà vì cô đem cảm xúc chồng chất lên, cô nghĩ, nếu bây giờ đứa bé vẫn còn, có lẽ cô sẽ không đối với cuộc sống của mình như thế?.

“Vì sao không cần?. Đó là con của cậu. Hơn nữa đứa nhỏ là một sợi dây kết nối quan trọng đối với một gia đình” Thì ra lúc đầu cô cũng cho rằng như vậy...

Mộc Lương Tây thở dài: “Tớ chuẩn bị ly hôn rồi”

Nhâm Niệm đột nhiên muốn khóc, các cô từng là bạn tốt rất lâu, đương nhiên cô biết, Mộc Lương Tây yêu người đàn ông đó như thế nào, thậm chí lúc người đàn ông ấy còn chưa biết, bây giờ cô ấy lại nói muốn ly hôn với người đàn ông đó, tự tay đẩy người đàn ông mình yêu nhất ra khỏi cuộc sống của mình...Giống như muốn cắt trái tim mình ra khỏi máu thịt, nhưng thanh âm của Mộc Lương Tây rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cô nghe mà muốn khóc

“Ly hôn?”

Mộc Lương Tây trừng mắt nhìn, tựa hồ phải chỉnh sửa cảm xúc của mình lại một chút: “Ừm, tiểu Niệm, tớ không phải là loại người như trước giờ cậu vẫn nghĩ, có lẽ quá khứ từng là như vậy, nhưng bây giờ không phải nữa rồi. Hiện tại, tớ là người phụ nữ vì mục đích mà không từ thủ đoạn mà thôi, thật tốt, vì cậu ko có nhìn thấy một mặt ác độc của tớ. cậu sẽ không biết tớ ác độc cỡ nào, tự tay giết chết con riêng bên ngoài của chồng mình, tự tay phá vỡ hôn nhân của mình, thậm chí còn chuẩn bị phá đứa bé trong bụng của mình...Tớ đã trở thành như vậy đấy nhưng tớ không có hối hận, cảm ơn cậu còn nhớ đến tớ, còn quan tâm tớ, tớ hy vọng cậu sống tốt, đừng biến thành loại người như tớ”

Mộc Lương Tây nói xong, trực tiếp cúp điện thoại

Tay nắm di động của Nhâm Niệm không ngừng run rẩy: “Biến thành cái dạng này...” Cô muốn nói phải làm sao bây giờ, tớ cũng biến thành dạng người độc ác khiến người ta chán ghét

Có phải bắt đầu nghĩ đến chuyện cũ?. Kết cục cũng rất giống?.Mộc Lương Tây yêu Lạc Minh Khải như vậy, nhưng lại tự tay phá vỡ hôn nhân của cô, tình yêu của cô

Chính cô thì sao, cho tới bây giờ cũng là một người giả bộ yếu đuối, từ trước đến nay đều là giả

Thời điểm Chu Gia Trạch trở về, Nhâm Niệm đã ngừng khóc, chỉ là ánh mắt vẫn còn hơi hồng hồng, cô ở một mình suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều chuyện, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, nội tâm của cô bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, cái loại bình tĩnh, nguội lạnh giống như tro tàn

Mi tâm của Chu Gia Trạch nhăn lại, Nhâm Niệm nhìn thứ gì đó trong tay anh: “Không còn thềm nữa, không muốn ăn nữa rồi”

Giờ này, những chỗ bán đậu hủ thúi còn rất ít, anh phải chạy nhiều nơi, đến trước cổng trường đại học nào đó mới mua được, có rất nhiều sinh viên về trễ. Quán nhỏ bên ngoài cũng bày bán đến khuya, chạy nhiều chỗ như vậy, nhưng cô chỉ nói một câu: Không muốn ăn nữa

Anh đem những thứ đó đặt sang một bên, nhìn cô hồi lâu: “Làm sao vậy?”

Anh ngồi vào bên cạnh cô, vươn tay muốn sờ mặt cô, nhưng cô đã quay mặt đi, Chu Gia Trạch nhìn tay mình, lòng thoáng cô đơn: “Vì sao lại khóc?”

“Con mắt bị ngứa” Cô nghiêng đầu đi căn bản không muốn nhìn anh, lúc này lại quay đầu nhìn anh, muốn nhìn anh cho thật kĩ: “Anh đối với em tốt như vậy, có phải vì cảm thấy mắc nợ em không?”

Đôi mắt anh trợn to, lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường: “Em hy vọng thế sao?”

Có lẽ cũng vì nguyên nhân như vậy đi, anh vẫn hy vọng những chuyện phiền toái sẽ không ảnh hưởng đến mình, cho nên sống được ngày nào hay ngày ấy. nhưng mà ngày đó, khi thấy Thẩm Tâm Dịch ở dưới cổng bệnh viện, theo bản năng anh đoán bọn họ đã gặp mặt, ý niệm đầu tiên của anh không phải sợ Thẩm Tâm Dịch biết được quan hệ thân mật của anh với Nhâm Niệm mà nghĩ đến bộ dạng ảm đạm của Nhâm Niệm trước mặt Thẩm Tâm Dịch, đáng về ủy khuất đó...Đột nhiên, anh cảm thấy rất đau lòng, cực kì đau lòng

Có lẽ Thẩm Tâm Dịch nói đúng, trước kia anh không phải như vậy, nhìn thấy phụ nữ khóc như hoa lê trong mưa thì cảm thấy phiền, bởi vì anh thích những cô gái nhanh nhẹn, tự tin, nhưng bây giờ anh đã thay đổi....

Buổi chiều, trước khi đón Nhâm Niệm đến biệt thự Chu Gia, anh và Thẩm Tâm Dịch có gặp một lần. Có lẽ lúc trước thái độ của anh hơi quá khích, cho nên Thẩm Tâm Dịch buông bỏ sĩ diện, trực tiếp chờ ở ngoài công ty của anh

Cô đứng ở bên cạnh xe của anh, cô nói như thế này: “Chu Gia Trạch, anh vội vàng đi gặp ai vậy, không rảnh sao, đây chính là không rảnh của anh sao?”

Anh cảm thấy thật mệt mỏi, không muốn tiếp tục kéo dài đề tài này nữa, nhưng không thể nào thoát được: “Em đừng như vậy, trước đây, em căn bản sẽ không làm những chuyện này”

“Đúng, em thay đổi, nhưng anh thì sao, anh trở nên càng lợi hại. Em thay đổi như bây giờ là do anh bức em, Chu Gia Trạch anh không làm em thất vọng sao?. Tại sao anh có thể đối với em như vậy, em yêu anh như vậy, vì anh em không tiếc một mình chịu đau đớn lâu như vậy, anh thì sao, có người đẹp làm bạn, vẫn tiêu dao như thường. Ý của anh là trước đây em không phải như thế này, bởi vì em của trước đây đã bị anh bóp chết rồi”

Chu Gia Trạch nhẹ nhàng cong cong khóe miệng, lúc cô bỏ đi, mình đã sống như thế nào, chỉ có bản thân mình biết, khi đó hận không thể tìm đến cái chết, cảm thấy tiếp tục sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Khi đó, anh cảm thấy không có gì có thể khiến anh thích thú, bây giờ nhớ lại, tựa hồ như trải qua một kiếp, lâu đến nỗi anh cần phải nhớ lại, tìm lại. Bởi vì anh từng trải qua, cho nên anh cảm thấy mình chưa từng mắc nợ, anh dùng cách của mình để tạm biệt với đoạn tình cảm đó

Khi hoa đang nở rộ, bạn không hái nó xuống, nhưng lúc nó héo úa, tàn phai lại cố cố chấp chấp hỏi mình, vì sao khi nó nở rộ đẹp nhất, bạn lại không nắm bắt cơ hội

Anh hiện tại, phải chịu trách nhiệm với một người phụ nữ khác, người đã cứu vớt anh trong lúc anh tuyệt vọng nhất

Anh không có thói quen đem những chuyện mà mình đã làm, ra để làm chứng cứ so sánh, lấy ra để làm minh chứng cho sự si tình của mình, có lẽ phụ nữ đều thích làm như vậy, nhưng anh sẽ không, làm vậy, càng tự hạ thấp tình cảm của mình

“Đều đã qua rồi, nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì nữa” Anh nhìn cô chằm chằm: “Em nên kiêu ngạo giống như quá khứ, bằng cách sống tốt, với một phong thái tốt nhất...Đương nhiên, cũng nên tìm một người đàn ông tốt, có thể cho em hạnh phúc, chứ không phải một người như anh”

Thẩm Tâm Dịch gắt gao trừng mắt nhìn anh: “Tóm lại là mắt anh bị mù hay lỗ tai bị điếc, thế nhưng anh lại vì một người phụ nữ như thế, mà đối xử với em như vậy, anh rốt cuộc làm sao vậy, có lẽ anh chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của người phụ nữ đó, anh nhất định không biết ở trước mặt em, cô ấy ác độc và tự tin như thế nào. Đáng vẻ tiểu nhân đắc chí, ở trước mặt anh, chắc là cô ta trưng ra đáng vẻ con cừu nhỏ, phải không?”

Chu Gia Trạch ngẩn ngơ, anh nghĩ kì thật phụ nữ không hiểu đàn ông, họ cho rằng đàn ông bị một người phụ nữ khác mê hoặc, là vì một vấn đề có tính chất đặc biệt, hay vì vật chất, thực ra những người đàn ông khác không có để ý như vậy, ví dụ như một người phụ nữ vừa thủ đoạn và có nhiều thói xấu khác....Đàn ông yêu cầu rất đơn giản, có thể sống qua ngày, đừng làm ầm ĩ, miễn là hài lòng, thì phụ nữ có đáng vẻ như thế nào cũng không quan trọng”

Vả lại, nếu một người phụ nữ thật có thể hồn nhiên khi cần, nên thủ đoạn thì thủ đoạn phụ nữ cho rằng như thế là dối trá, thì đàn ông cho đó là sức hấp dẫn của phụ nữ, như vậy mới là người phụ nữ thông minh, biết sắm vai nào trong những trường hợp nào

“Anh đều biết hết, bây giờ anh đang rất vội” Anh không muốn nhiều lời, cũng không muốn nói rõ lý do

“Chu Gia Trạch, anh rời khỏi em, cho dù anh có tìm được người phụ nữ tốt hơn, em cũng sẽ không nói gì, nhưng anh lại tìm loại phụ nữ này...Anh không chỉ làm nhục chính mình mà còn sỉ nhục em”

“Em đừng nói cô ấy như vậy” Động tác mở cửa xe của anh dừng lại một chút: “Thẩm Tâm Dịch, lúc trước anh yêu em là vì sự hoàn mỹ, hoạt bát, tự tin của em, em cảm thấy những thứ đó, bây giờ có còn không?”

Thẩm Tâm Dịch còn muốn nói gì, nhưng Chu Gia Trạch đã ngăn cô lại: “Đúng, anh quả thực không biết Nhân Niệm ở trước mặt em như thế nào, nhưng anh biết ở trước mặt anh, cô ấy là người rất nhạy cảm, lại không muốn nói những lời thật lòng. Nhưng, dù cô ấy cảm thấy buồn bực, cũng sẽ thức dậy làm điểm tâm sáng, trưa chiều để lấp đầy bao tử của anh, lúc anh khó khăn nhất, cô ấy biết mình không có biện pháp nào để an ủi anh, cho nên cô ấy không nói gì, chỉ ngồi đó với anh, cho dù anh có xem cô ấy như người vô hình, hoặc là trong lúc anh làm chuyện có lỗi với cô ấy, cô ấy cũng sẽ không nói: Chu Gia Trạch, trước đây tôi đối xử tốt với anh như vậy, anh như bây giờ không làm tôi thất vọng sao?”

Thẩm Tâm Dịch đứng ở tại chỗ, cô muốn nói, những thứ này cô cũng có thể làm được, nhưng cô chỉ sửng sốt một lát, sau đó lái xe rời đi

Quá khứ đã qua rồi, nhưng một khi bạn làm điều gì đó sai lầm, ảnh hưởng đến nó, dù đã từng tốt đẹp bao nhiêu, người ta cũng không muốn nhớ lại

Nhâm Niệm không nói thêm gì, vẫn đi ngủ giống như mọi khi, nhưng mà lại trần trọc trọc trọc ngủ không được. Chu Gia Trạch cũng giống như cô, anh không chớp mắt, cảm thấy dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra

Mãi đến khi di động của anh vang lên, anh lập tức nghe điện thoại.

Nhâm Niệm không để ý đến, giả vờ ngủ thiếp đi, chỉ biết anh nhẹ tay nhẹ chân, tiêu sái đi ra khỏi phòng

39. Chương 40

Nhâm Niệm biết, ngày hôm qua anh đã từng đi ra ngoài, đến nỗi...Không có trở về, vị trí bên kia giường vẫn lạnh lẽo như cũ, cô vươn tay ra sờ, cảm xúc chân thật như vậy, làm cho cô không khỏi thở dài một hơi. Vô số lần cô nhắc nhở mình, cố thể lãnh đạm, không còn quan tâm nữa, khi tình cảm của đương sự đang phát triển, nhưng vẫn cảm thấy đau khổ. Trong đáy lòng muốn được người khác quan tâm, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không sao cả, cô nhắm chặt mắt, nói với mình, tất cả rồi sẽ tốt thôi

Không muốn cử động, nên cô nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, tiếp tục nằm xuống, ngủ không được, lại phát hiện mình không có chuyện gì làm. Có lẽ là có, cô đi đun nước, nấu cháo, làm bữa ăn sáng, ngày hôm trước cô có ngâm cải trắng ở trong cái hủ làm dưa chua, bây giờ có thể ăn được rồi, cô phải đi nếm thử hương vị như thế nào mới được

Bỗng nhiên, cô từ trên giường đứng lên, giày cũng không mang, trực tiếp đi kéo rèm cửa sổ ra, cô đứng ở trước cửa sổ cười cười, cô nhớ mình phải mỉm cười với chính mình, cho dù cuộc sống có khó khăn, gian khổ như thế nào

Mang giày xong, cô sửa soạn lại một chút, sau đó đi ra ngoài

Cô dừng bước ở ngưỡng cửa, chỉ vì trong phòng khách có người. cô đứng ngây người khoảng vài giây, mới từ từ đi tới, nhìn thấy Chu Gia Trạch ngủ ở trên sofa, anh ngủ rất say, chỉ có điều mi tâm hơi nhíu lại, dường như cho dù ở trong mộng, anh vẫn cảm thấy phiền chán như cũ. Tư thế anh ngủ cũng hết sức tùy ý, nửa cuốn một chân lên, một chân để thẳng, vẻ mặt hết sức mệt mỏi, râu hơi dài ra, lộ ra vài phần suy sụp

Anh trở về khi nào?. Nhâm Niệm suy nghĩ vấn đề này?. Cô còn tưởng rằng...Bởi vì mọi chuyện phát triển nằm ngoài dự đoán, trong lòng Nhâm Niệm lại sinh ra cảm giác áy náy, anh ngủ ở đây vì không muốn quấy rầy có?. Loại suy nghĩ này có thể làm cho cô trầm tĩnh lại, chỉ là rất nhanh, cô phủ nhận suy nghĩ của mình, hoàn toàn không phải. Trên mặt bàn, trước sofa, trong gạt tàn thuốc có nhiều mẫu thuốc lá, thậm chí còn có nhiều mẫu mất đầu, cho thấy anh đã hút thuốc cả đêm, anh suy nghĩ gì?

Ánh mắt của Nhâm Niệm dừng ở trên mặt anh, chăm chú nhìn một hồi lâu, lúc này mới im lặng đi lấy chăn đắp cho anh, sau đó cẩn thận đi vào trong nhà bếp nấu đồ ăn

Tối hôm qua Chu Gia Trạch bị một cuộc điện thoại gọi đi, sau khi anh nhận điện thoại, người trong điện thoại lỡ mồm nói cho anh biết, Thẩm Tâm Dịch đang ở bệnh viện, cô não loạn đòi tự sát, tự cắt cổ tay mình, bây giờ đang nhập viện

Cảm xúc chấn động che giấu tất cả, Thẩm Tâm Dịch trong mắt anh, từ trước đến nay đều là một cô gái tự tin, cô luôn xem thường những người đổ vỡ trong tình cảm, còn muốn văn hồi, lúc cô xem phim, người phụ nữ vì muốn chồng mình hồi tâm chuyển ý mà một khóc hai nháo ba thất cổ, cô còn khinh bỉ người phụ nữ đó rất lâu. Cô vẫn cho rằng, nếu lòng người đàn ông đã thay đổi, vậy bạn còn uổng phí công sức để làm gì, hướng chỉ trái tim của anh ta cũng không đặt trên bạn, bạn còn muốn lãng phí thời gian trên người anh ta

Bây giờ thì sao, cô lại làm những chuyện cô đã từng khinh bỉ nhất, trở thành người cô từng xem thường nhất

Chu Gia Trạch không biết mình nên phản ứng như thế nào, hoặc là có loại cảm xúc gì. Anh chỉ hy vọng Thẩm Tâm Dịch không sao, mọi chuyện đều khôi phục lại như bình thường, đều trở về như trước đây. Thẩm Tâm Dịch vẫn là cô gái kiêu ngạo, xinh đẹp như trước, tìm được hoàng tử của cô, sau đó sống thật hạnh phúc

Sau khi anh đến bệnh viện, đầu tiên nhìn thấy chính là bố mẹ Thẩm Tâm Dịch

Thẩm Tâm Dịch được phát hiện kịp thời, bây giờ không có nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này, Chu Gia Trạch mới thoáng yên tâm

Thẩm bố vỗ tay với anh, trước đây, ông vẫn đối xử với anh như con rể. Không ngờ, có một ngày cũng thay đổi, khi ấy Thẩm Tâm Dịch nhất định phải làm như vậy, cho dù cha mẹ như bọn họ có khuyên, nhưng cô vẫn không nghe. Bọn họ không có cách nào khác, đành phải phối hợp. Từ bé, Thẩm Tâm Dịch đã là một người có suy nghĩ độc lập, cô muốn cái gì, làm cái gì, người khác rất ít khi có thể thay đổi

“Chúng tôi cũng không ngờ con bé lại làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy! Cậu thử khuyên nhủ nó đi” Thẩm bố vỗ vỗ bả vai của anh: “Có lẽ, con bé nhất thời không tiếp nhận được, sau khi nghĩ thông suốt rồi, sẽ không sao đâu, thật ngại quá, nửa đêm còn phiền cháu phải chạy đến đây”

Trong lòng Chu Gia Trạch đau khổ, giống như hồi còn bé phải uống thuốc, bên ngoài thì bọc giống như viên kẹo đường, nhưng khi vào miệng thì đắng ngắt, khiến anh nuốt không nổi mà nhả cũng không ra

Ánh mắt của Thẩm mẹ hồng hồng, rõ ràng cho thấy bà đã khóc nhiều, giờ phút này, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống, kéo tay Chu Gia Trạch: “Gia Trạch, các cháu thật sự chỉ có thể như vậy sao?. Cháu cũng biết, mặc dù Tâm Dịch rất mạnh mẽ, nhưng trong lòng chỉ có một mình cháu, cháu không thể bình tĩnh nói chuyện với nó, đừng cãi nhau như vậy, đừng cương như vậy không được sao?”

Sợ chờ mong trong mắt 2 người bọn họ rõ ràng như vậy, khiến anh phải nghiêng đầu đi, không dám chống lại ánh mắt ấy

“Bác gái, cháu sẽ khuyên nhủ cô ấy”

Trước giờ, Chu Gia Trạch không nghĩ sẽ có một ngày, anh và Thẩm Tâm Dịch sẽ gặp nhau trong tình huống như vậy. Cô nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, vệt nước mắt vẫn còn vương trên mi mắt, tay trái được băng bó. Chất lỏng trong bình truyền nước biển không ngừng chảy vào cơ thể của cô. Ánh mắt của cô nhìn anh, không có sự nồng nhiệt, chỉ nhàn nhạt dừng ở trên mặt của anh

“Em biết anh sẽ đến” Thanh âm của cô rất nhẹ, tựa hồ rất chắc chắn mọi chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng sẵn có của nó

Chu Gia Trạch nhắm mắt lại: “Em...”

“Thật ngốc, phải không?”

Cô lật người một cái, có lẽ do không khống chế nổi, nước mắt lại tuôn ra ngoài: “Lại nằm ở trên giường bệnh, cảm giác này không xa lạ một chút nào, khi đó, sau khi nhận được kết quả chẩn đoán của bệnh viện, em không thể nào tin được, cho đến khi chẩn đoán hết lần này, em muốn đi tìm anh, em vẫn cho là em không sợ chết, nhưng trong giờ phút ấy, em cảm thấy sợ hãi....(Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Em đi tìm anh, lúc ấy anh cứ ngồi trên ghế dựa xoay, tươi cười trước sau như một, bất kham và sang sảng, ánh mắt híp lại, em đến gần anh, nhìn thấy anh lật qua lật lại một quyển tạp chí giới thiệu áo cưới cô dâu, anh hỏi em, thích bộ nào, hợp ý bộ nào anh sẽ mua cho em, ...Khi đó em cười, nhưng xoay người thì em khóc”

Anh nói: Vợ à, em thích bộ nào, nhìn trúng bộ nào thiếu gia sẽ mua cho em

“Em không ngờ anh lại đau khổ như vậy, thật sự không ngờ, anh có biết em nằm trên giường bệnh cảm thấy khó chịu như thế nào không?. Mỗi ngày đối mặt với các loại dụng cụ, em sợ chết, em thật sự rất sợ”

“Khi đó em muốn, em muốn anh ở bên cạnh em, rất muốn....Nhưng mỗi lần tỉnh lại, anh đều không có ở đây...”

....

Chu Gia Trạch từ từ nghe, trong phòng bệnh chỉ có tiếng của một mình cô, bầu không khí cả căn phòng, tựa hồ đều bị bao phủ trong sự bi thương của cô, cuối cùng cô ta nhìn anh, ánh mắt nồng nhiệt, nhìn chăm chăm vào anh, dường như muốn thiêu cháy anh

Cô vì anh làm nhiều như vậy, anh còn đối với cô như thế, anh quả thực chính là một tên cặn bã

Từ cái nhìn và góc độ của một người đàn ông cặn bã, hẳn là như thế này.. Cô bị ốm không phải do anh gây ra, cô lựa chọn gánh vác một mình không phải do anh yêu cầu, dựa vào cái gì đến cuối cùng tất cả hậu quả đều do anh gánh chịu?

“Nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm chuyện điên rồ nữa” Anh hoàn toàn không biết mình phải nói cái gì, hoặc là nên nói cái gì mới ổn, nếu có người vui lòng dạy cho anh nói, anh sẽ sẵn lòng rập khuôn lặp lại y nguyên

“Anh thật ác độc” Cô đột nhiên tức giận nói

“Ừm” Anh gật đầu: “Còn rất xấu xa....Em nên tìm người đàn ông xem em quan trọng như sinh mạng, mà không giống như anh vậy, dễ dàng vứt bỏ em”

Thẩm Tâm Dịch gắt gao trừng mắt nhìn anh: “Chu Gia Trạch, anh xứng đáng với em sao?. Anh không thấy có lỗi với em sao?”

Không phụ lòng em sao?. Thực xin lỗi sao?

Thật ra có nợ nhiều lắm, nợ hay không nợ ý nghĩa cũng giống nhau, không nợ thì không cần trả, còn nợ quá nhiều thì trả không nổi, cũng không muốn trả, dù sao đều trả không nổi, hà tất phải cố gắng làm gì....

Coi như anh thiếu nợ cô đi!

Chu Gia Trạch chợt tỉnh lại, không hiểu sao chân bị co rút một chút, khi tỉnh lại thì trán đều là mồ hôi, khi tâm mất dừng lại trên người Nhâm Niệm đang sắp chén trên bàn cơm thì đột ngột thở ra một hơi, tâm an tĩnh lại

Anh nằm mơ, một giấc mơ rất kì lạ

Anh mơ thấy mình đi đến một nơi rất xa lạ, hoàn toàn chưa đi đến nơi ấy, nhưng bên trong rất đẹp, phong cảnh như tranh, không khí lại tươi mát, anh đứng ở một chỗ nào đó. Bỗng nhiên động đất, núi rung, anh muốn chạy, nhưng chân làm thế nào cũng không nhúc nhích được, sau đó có rất nhiều thứ ngã xuống, che phủ lên trên người anh, muốn chôn sống anh, phạm vi lở núi rất lớn, có rất nhiều thứ đè lên người anh

Anh nghe được có người đang khóc, anh tựa hồ nghe Thẩm Tâm Dịch gọi tên của anh, anh muốn nói, nói anh bị chôn ở dưới này, muốn lôi kéo anh ra ngoài

Nhưng anh nói không nên lời, từ từ, thanh âm kia cũng càng ngày càng xa rồi

Sau đó, có người đào thứ gì đó chôn ở trên người anh, thật lâu thật lâu, rốt cuộc anh cũng có thể mở to mắt, hóa ra anh còn sống, có một đôi tay duỗi về phía anh, trên tay tất cả đều là hỗn hợp máu và nước bùn, thậm chí hoàn toàn nhìn không ra đó là một đôi tay, nhưng anh vẫn chìa tay của mình ra, đột nhiên anh khóc, bởi vì anh có thể nhận ra đôi tay này, anh cho rằng tay người đó sẽ luôn nắm chặt tay anh đến cuối cùng

Sau khi tỉnh lại, anh có chút kinh ngạc

Giấc mộng kì lạ, nhưng anh 2 của anh....Có lẽ chính là chết như thế này, đi đến cảnh khu gặp phải động đất, không có trở về, nhưng trong mộng, cảnh lại chân thật như vậy, dường như anh đã trải qua một hồi sống chết

Anh ngơ ngác nhìn Nhâm Niệm, nhìn cô mức cháo, trên mặt rốt cuộc cũng nở nụ cười

“Qua đây ăn đi” Nhâm Niệm liếc anh một cái

Trong miệng Chu Gia Trạch khô khốc, muốn nói gì nhưng cũng không nói ra được

Anh cảm thấy mình thật là khác người, anh muốn nói cảm ơn cô, nhưng cô lại lôi kéo anh một phen

Nhâm Niệm cảm nhận được ánh mắt kì lạ của anh, nhìn anh một lúc lâu: “Làm sao vậy?”

Anh đi qua ngồi vào bên cạnh bàn ăn: “Hôm qua anh...đến bệnh viện”

Tay của Nhâm Niệm ngừng lại một chút, nhưng vẫn gặt đầu: “Ừ”

“Cô ấy nằm viện, có phần nghiêm trọng...Nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, anh chỉ đi thăm”

Cô vẫn gặt đầu

“Anh nói với em, chính là hy vọng, sau này chuyện đó không trở thành khúc mắc giữa chúng ta, cho dù là một người bạn gặp chuyện anh cũng sẽ làm vậy, nhưng không có ý nghĩa gì khác”

“Vì sao phải nhập viện?” Nhâm Niệm đặt chén trước mặt anh

Đôi mắt anh xoay xoay: “Tự sát”

Nhâm Niệm mở to 2 mắt nhìn anh một cái: “Ừm, ăn cơm đi”

40. Chương 41

Nhâm Niệm và Chu Gia Trạch vẫn sống chung với nhau không nóng không lạnh. Buổi sáng mỗi ngày, anh sẽ đưa Nhâm Niệm đi làm, đến giờ sẽ rước cô tan tầm, cuộc sống nhìn qua rất bình thản, không có bất kì khác thường nào. Nhưng mà, thời gian buổi chiều, không khí lại bắt đầu trở nên quỷ dị, loại kì lạ này, bắt nguồn từ điện thoại của Chu Gia Trạch liên tục vang lên không ngừng

Ban đầu, Chu Gia Trạch nhận điện thoại, vẻ anh rất nghiêm túc, sau đó trong lòng không yên. Bảo anh đi lấy một ly nước nóng, anh lại đi lấy ly nước lạnh. Nhâm Niệm lạnh lùng nhìn anh, cũng không hỏi, chỉ nhìn anh mặc quần áo, sau đó rời đi, hơn nữa một đêm không về

Loại chuyện này sau khi đã xảy ra nhiều lần, khi Chu Gia Trạch nghe điện thoại, hôm nay tựa như cũng do dự như vậy

Nhâm Niệm tìm một bộ tiểu thuyết xem, vai nam chủ yếu đuối, nữ chính cường. vì thế mỗi ngày nam chủ đều bị nữ chính đánh, còn phải dối lòng nói, nữ chính đối với hắn rất tốt, điểm mấu chốt là, cuối cùng người đàn ông này lại trở thành hoàng đế. Nhâm Niệm nhìn, lại không nhận được nở nụ cười, cuộc sống vốn chính là như thế, chuyện không như ý, rõ ràng nhiều hơn chuyện như ý. Bản thân mình chỉ có thể tìm kiếm vui vẻ trong đó, làm cho trái tim không cảm thấy nặng nề, nhưng mà chính cô cũng quên mất từ lúc nào mình bắt đầu thích tiểu thuyết khôi hài như thế này

Cô để điện thoại xuống, thở dài nói: “Nhận đi”

Anh do dự như vậy, cô hiểu, không phải vì cô có mặt ở đây. Mà vì những thủ đoạn bịp bợm của Thẩm Tâm Dịch rất đa dạng, cách vài ngày lại làm một lần, trong lòng anh cũng hiểu rõ, người phụ nữ ấy cố ý gọi điện thoại cho anh. Để kéo anh đi, nhưng suy cho cùng, anh không phải là một người đàn ông có lòng dạ độc ác, cho dù trong lòng biết, miệng cô ta nói muốn chết là nói dối, nhưng đó là mạng người. dù là chỉ có một phần vạn cơ hội tự sát thành công cũng làm người ta lưỡng lự

Chu Gia Trạch liếc nhìn cô một cái, nhìn chằm chằm di động của mình hồi lâu, cũng lựa chọn tiếp điện thoại, sau khi nghe xong, anh không nhận được lên nhìn Nhâm Niệm một chút, Nhâm Niệm lại cười như không cười nhìn anh

Khi ngoài phòng khách vang lên tiếng đóng cửa, Nhâm Niệm mới híp mắt. Vừa rồi, cô còn nhiều lần tưởng tượng, mình sẽ túm lấy điện thoại trong tay anh, sau đó đập mạnh vào tường. Hình ảnh đó giống như thước phim, chiếu đi chiếu lại nhiều lần trong đầu cô. Cô có thể cảm nhận được sự thoải mái trong đó, nhưng cô lại hiểu được, mình làm như vậy thì có ích gì?

Bây giờ, Thẩm Tâm Dịch muốn gây ầm ĩ với anh, thái độ của anh từ ngày đầu tiên đến bây giờ, cũng có thay đổi rất nhỏ, lúc đầu là thật tâm lo lắng, nhưng hôm nay là do chủ nghĩa nhân đạo, phải vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện

Bên kia đã làm cho anh cảm thấy buồn phiền, nếu cô lại làm ầm ĩ chỉ càng làm anh thêm phiền mà thôi, khiến anh cảm thấy không có người hiểu anh, cũng không có người quan tâm anh. Làm anh chạy trốn xa

hơn mà thôi. Cho dù mình đứng ở phía có lợi, cũng không thể đi tranh cãi, bằng không, người khác không chỉ cảm thấy áy náy, ngược lại càng cảm thấy phiền với hành động của bạn

Nhâm Niệm từ từ thở dài, không muốn nghĩ quá nhiều, nên nằm xuống ngủ

Cô mơ thấy một giấc mộng không tốt cũng không xấu, cô về với năm 17 tuổi, vô ưu vô lo, năm tuổi thanh xuân rực rỡ nhất

Sắc mặt Chu Gia Trạch càng ngày càng khó coi, Thẩm Tâm Dịch luôn phiên buộc anh đến bệnh viện, sau đó thì cảm xúc của cô thay đổi, mắng anh là kẻ bạc tình, còn ném các thứ trước mặt anh, nếu như không đi, cha mẹ cô lại gọi điện khổ sở van xin. Kể lại khoảng thời gian tốt đẹp mà 2 người họ từng gắn bó, thuật lại như một cái máy

Nhâm Niệm cũng nhìn ra vẻ buồn bực không vui của anh, thậm chí anh trực tiếp tắt điện thoại, không tiếp bất kì cuộc gọi nào. Cô cảm thấy buồn cười, trên thế gian này thật sự có lời hẹn ước một đời một kiếp sao?. Kỳ thật không có, từ trước đến nay, tình yêu không có vĩ đại như vậy, những người có thể trọn đời trọn kiếp bên nhau, dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa, còn dựa vào điều kiện, hoàn cảnh của bọn họ, dựa vào tính cách, môi trường xung quanh... Trước giờ, tình yêu không vì bản thân mình

Cho dù tình cảm có sâu, cũng sẽ từ từ bị mọi thứ mài mòn không còn sót lại, có lẽ có một ngày, ngay cả những thứ tốt đẹp nhất, họ cũng không nguyện ý nhớ lại

Nhâm Niệm cũng không nhắc lại việc này, chỉ im lặng ăn cơm chiều ở ngoài với anh, sau đó thì đi tản bộ

Cô thích đứng ở bờ sông gió thổi, thói quen này anh cũng biết

“Chúng ta nói chuyện đi” Gió thổi tóc cô bay tán loạn, thậm chí che khuất nửa khuôn mặt của cô, không hề có hơi thở suy sụp, ngược lại càng tăng thêm vài phần đáng yêu, và hoạt bát. Bởi vì từ đầu đến cuối, cô đều đang cười

Chu Gia Trạch hơi gật đầu

“Trong khoảng thời gian này, anh rất phiền phải không?. Nói ra đi” Giọng nói của cô hết sức tùy ý, dường như không phải đang hỏi chuyện của bạn trai mình với bạn gái trước

Chu Gia Trạch hơi chần chờ một lát, nhưng vẫn nói, anh nói về suy nghĩ của mình trong thời gian gần đây, nói anh không thể nào tin được cũng không thể nào hiểu được Thẩm Tâm Dịch, anh vẫn cho rằng Thẩm Tâm Dịch là một người tự tin, kiên cường. Cho tới bây giờ, dù không có anh, cô vẫn có thể xoay người đi tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình. Sự thật, cô càng ngày càng trở nên xa lạ, làm anh hoài nghi, Thẩm Tâm Dịch trước đây anh quen biết và Thẩm Tâm Dịch hiện tại là 2 người

Anh đối mặt với Thẩm Tâm Dịch đã tình bi lực tận* rồi

(*): sức cùng lực tận

“Đọc nhiều tiểu thuyết sẽ giúp hiểu được phụ nữ” Giọng điệu của Nhâm Niệm vẫn thoải mái, bình thường

Nhâm Niệm lật một cuốn tiểu thuyết cho anh xem, Chu Gia Trạch lùi phía sau 2 bước, rõ ràng cảm thấy bài xích, nhưng Nhâm Niệm cũng rất kiên trì, bộ tiểu thuyết ngắn đến không thể ngắn hơn. Một cô nữ sinh yêu nam chính, dù đủ mọi cách để phá hoại tình cảm của nam nữ chính, nam chính cảm thấy áy náy với cô nữ sinh đó, còn nữ chính lại cảm thấy chán ghét tình cảm của bọn họ. Cho rằng nam chủ phản bội mình. Nam chính nói, anh không có bất kì tình cảm gì với cô nữ sinh đó, nhưng vẫn không ngừng gặp mặt, Nhâm Niệm vừa xem mở đầu thì biết kết cục của loại chuyện xưa này rồi, thậm chí còn quy nó về loại tiểu thuyết hạng 3 lót ở dưới đáy

Chu Gia Trạch không hiểu ra sao cả nhìn cô

Nhâm Niệm tiếp tục nhìn ngọn hải đăng ở trung tâm dòng sông, không ngừng phập phồng lên xuống ở trong nước

“Chờ cô ấy mài hết sự áy náy của anh, sẽ khôi phục lại như bình thường thôi” Nhâm Niệm nhẹ nhàng nói

Lòng Chu Gia Trạch lại hung hăng nhói lên, anh đối với Thẩm Tâm Dịch, quả thực có chút áy náy, cảm xúc nhỏ bé này cứ hết lần này đến lần khác tra tấn anh, làm cho anh không nhìn được cảm thấy đau xót

Càng đau, giống như Nhâm Niệm nói, càng bào mòn sự áy náy của anh, chứ không phải bào mòn tình yêu của anh

Nhâm Niệm nhìn di động của mình: “Em cho anh thời gian, không có nghĩa là em tán đồng với việc làm của anh, bây giờ em chính là nữ chính trong bộ tiểu thuyết này, anh cảm thấy điều em muốn là gì?”

Điều cô muốn, không phải, ngoài mặt người đàn ông nói không còn tình cảm với cô ta, còn tồn tại áy náy hay là cái gì khác, cô muốn chính là, bất luận phụ nữ bên ngoài có viện lý do gì, thì người đàn ông đó sẽ chủ động rời xa cô ấy, không lặp đi lặp lại giải thích vấn đề yêu hay không yêu

Chu Gia Trạch á khẩu, chỉ có thể nói: “Thật xin lỗi”

Trong khoảng thời gian này, chắc chắn cô cũng rất khó chịu, chỉ có điều cô không nói ra thôi. Anh ôm chặt lấy cô nói: “Thật xin lỗi, Nhâm Niệm”

Đó là lý do sao?. Cô không có mở miệng

Áy náy của đàn ông, cũng sẽ mài mòn tình yêu của phụ nữ, cuối cùng không còn sót lại gì cả

Nhâm Niệm luôn luôn hiểu, có nhiều khi cuộc sống, sẽ không như làm cho người ta được như mong muốn. sau khi cô và Chu Gia Trạch nói chuyện với nhau, cuộc sống của bọn họ khôi phục lại bình thường, cũng thân mật hơn so với lúc trước. Đúng lúc này, Chu Gia Trạch bị người của Thẩm gia ngăn cản, lần này Thẩm Tâm Dịch tự sát là thật, không phải hù dọa anh như trước nữa

Sau đó, có vài đêm Chu Gia Trạch không có về nhà, Nhâm Niệm đành phải cười khổ, có lẽ anh còn có thể oán trách mình đi, oán trách những lời nói của mình, làm cho anh vài ngày nay không quan tâm đến Thẩm Tâm Dịch, dẫn tới cô ta thực sự tự sát, cũng có thể nói là lần thứ hai tự sát, như vậy, Nhâm Niệm có thể xem là một nửa hung thủ rồi

Lúc Chu Gia Trạch trở về, sắc mặt đã trở nên không tốt, thật không tốt rồi

Nhâm Niệm nhìn bộ dạng này của anh, mấy ngày nay cố gắng bình tĩnh, tựa hồ cũng không che giấu được nữa rồi. Cô cũng muốn gào to, hét lớn với anh, cho dù có hậu quả nghiêm trọng như thế nào, ít nhất bản thân cũng có thể hả giận

Khi cô chuẩn bị áp dụng bản lĩnh người đàn bà chanh chua của mình, Chu Gia Trạch lại nằm thật mạnh ở trên giường, sau khi cô đi qua, anh chỉ lôi kéo tay cô nói: “Anh mệt mỏi, mệt mỏi quá...”

Tiếng thở dài còn lớn hơn so với giọng nói

Nhâm Niệm ngồi ở bên giường, cong lên nụ cười khổ, sau đó lại chẳng nói câu nào

Mấy ngày nay, ở công ty, Nhâm Niệm cũng không khá gì cho lắm, có người phao tin, nói cô cướp đoạt bạn trai của người khác, vì thế bạn gái chính thức của người ta phải tự sát vào bệnh viện. Tuy rằng các đồng nghiệp không dám nói gì trước mặt cô, nhưng ở sau lưng tin tức lại truyền đi rất nhanh, lần tụ họp đó, bọn họ có gặp qua Chu Gia Trạch, bây giờ mới biết được hóa ra cô cướp bạn trai của người khác

Nhâm Niệm ở trong toilet không nói một lời, nghe vài đồng nghiệp nữ cười vui sướng khi người khác gặp họa

“Vừa nhìn là biết người đàn ông ấy là người có tiền, chiếc xe anh ta chạy, tớ đã nhìn thấy trên tạp chí, khoảng số này...” Nói xong còn giơ ngón tay lên

“Thật không nhìn ra, không ngờ trợ lý Nhâm lại có bản lĩnh như vậy...”

“Chỉ có điều cũng quá không có phúc hậu, buộc bạn gái người ta phải tự sát, không biết sau lưng còn làm ra những chuyện gì nữa”

“Tôi dám chắc là sau lưng còn giấu những thủ đoạn bịp bợm, nghe nói cô gái trong bệnh viện với người đàn ông đó đã quen nhau nhiều năm, tình yêu từ thời học sinh đấy”

....

Nhâm Niệm nhin xuống xúc động muốn đá tung cửa ra ngoài, mãi đến khi bên ngoài không còn chút tiếng động

Chân tướng cũng không quan trọng, người ta chỉ quan tâm đến cái gì bọn họ nghe được, nghĩ tới cái gì, trong lòng có cảm thấy hài lòng, khi khuếch trương chuyện này hay không?

Cô dùng sức nắm chặt tay mình

Nhâm Niệm ở lại công ty rất trễ, máy tính của cô vẫn luôn luôn mở, bây giờ cô không thể không thừa nhận, cuộc đời của mình rất thất bại, chỉ có điều, vẫn còn chút an ủi, vài đồng nghiệp có giao tình tốt, sẽ đến an ủi cô, bảo cô đừng để ý đến những tin đồn đó, những người đó đều không thuận mắt khi người khác tốt số hơn mình

Cô ra về rất muộn, vừa mới ra khỏi công ty, lại nhìn thấy Dương tổng cũng vừa đi ra

Dương tổng nhìn thấy cô, không khỏi sững sốt một chút, lập tức chào hỏi. Cô cũng cười cười với Dương tổng, sau khi anh ta đi được vài bước, mới quay đầu lại hỏi:

“Cô ăn cơm chưa?. Cùng nhau ăn đi”

Ấn tượng của Nhâm Niệm với Dương tổng cũng không tệ

Nghe nói gần đây, Dương tổng hình như bị thất tình, người bạn gái ở nước ngoài nhào vào lòng của người đàn ông khác

“Cô không sợ chuyện chúng ta cùng nhau ăn cơm, ngày mai sẽ trở thành đề tài câu chuyện của người khác à?” Nhâm Niệm nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn: “Đừng quên bây giờ tôi đã là nữ hoàng scandal rồi”

Dương tổng không nhin được nở nụ cười, câu nói này có phần tự giễu, làm anh cũng cảm thấy thoải mái hơn: “Nếu như là thế, vậy là vinh hạnh của tôi”

Nhâm Niệm cũng cười

Dương tổng uống một chút rượu, có lẽ do tác dụng của rượu, nên anh nói rất nhiều chuyện của anh với bạn gái mình, cuối cùng hỏi Nhâm Niệm: “Cô nói xem, rốt cuộc là tại sao?”

Nhâm Niệm cũng uống một ngụm nhỏ: “Kỳ thật chính anh cũng biết, chỉ là anh khôn muốn suy nghĩ sâu xa mà thôi, không muốn thừa nhận mà thôi”

Xa cách như thế, khoảng cách 2 bên càng xa thì tiếng nói chung càng ít, phạm vi bạn bè bên cạnh cũng thay đổi, không còn chung đề tài, không còn hứng thú nói chuyện với nhau. Chẳng qua là không muốn chấp nhận, trong lòng cho rằng tình yêu còn quan trọng hơn tất cả, nhưng lại bị hiện thực thiêu cháy đến không còn gì

“Cô thật sự rất thú vị”

“Nói, nói ngược lòng mình sao?” Nhâm Niệm cười cười: “Thật ra, người sống một ngày thì qua một ngày, suy nghĩ nhiều làm cái gì?”

“Cô làm được sao?”

Nhâm Niệm lắc đầu: “Nếu người khác tổn thương tôi, tôi sẽ đâm họ một kiếm, sau đó sẽ trải qua cuộc sống khác”

Dương tổng hí hóp mắt nhìn cô: “Người đàn ông đó có phần nguy hiểm”

Nhâm Niệm cười mà không nói

Lúc trở về, cũng đã rất khuya, là Dương tổng đưa cô về

Nhâm Niệm xuống xe, nhìn thấy Chu Gia Trạch đứng chờ ở bên kia, cô cười cười chào tạm biệt Dương tổng mới chậm rãi đi về phía anh

Sắc mặt anh không tốt lắm, nhìn cô thật lâu mới nói: “Không nên về trễ như vậy”

Nhâm Niệm cười lên tiếng: “Anh không chỉ về trễ, mà còn ra ngoài muộn hơn lúc này, bây giờ trong lòng anh cảm thấy như thế nào?. Thì trong lòng em cảm thấy gấp bội lần như thế”

41. Chương 42: Kết Thúc (thượng)

Nhâm Niệm không biết Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch đã nói gì đó, bởi vì Thẩm Tâm Dịch thật sự không gọi điện đến tìm anh nữa, mỗi ngày sẽ không gọi điện cho anh, sẽ không làm phiền anh. Nhâm Niệm mỉm cười, cô cũng không để ý đến chuyện này, cô cũng không tự mình đa tình, cho rằng nguyên nhân chuyện này là vì cô. Cô thà rằng tin Chu Gia Trạch đã hết kiên nhẫn với Thẩm Tâm Dịch, rốt cuộc làm anh cảm thấy vô cùng phiền chán. Nhẫn nại của anh, luôn ko được tốt cho lắm

Điều đó chứng tỏ mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đây, bây giờ anh cảm thấy phiền chán với Thẩm Tâm Dịch, lòng cảm thấy mệt mỏi, nếu như có một ngày Thẩm Tâm Dịch khôi phục lại dáng vẻ tự tin, xinh đẹp sẽ khơi dậy lên phần tình cảm ngày xưa của anh

Trong lòng cô nghĩ vậy, nhưng cũng không nói thêm gì, chăm sóc anh như bình thường, thậm chí quan tâm nhiều hơn, cũng không trách móc anh cái gì, chẳng qua là không lấy anh làm trọng nữa. Cho dù 2 người ở cùng nhau, phần lớn thời gian cô đều cầm di động xem tiểu thuyết, loại tiểu thuyết này sẽ âm thầm nói cho phụ nữ biết có được tình yêu ngắn ngủi, không bằng có được quyền lực, càng đối xử tốt với hần, hần càng không xem trọng bạn, lúc này cô mới cảm thấy trước đây mình ngốc cỡ nào, phạm một sai lầm không thể tha thứ được

Là cô đã tự hạ thấp bản thân mình, cho nên người khác mới không xem trọng cô

Nhâm Niệm do dự thật lâu, mới đi vào chỗ hẹn trước với Thẩm Tâm Dịch, thay vì đi suy đoán mục đích của Thẩm Tâm Dịch, không bằng vui vẻ tiến về phía trước Huống hồ, giữa các cô, không ai chịu thua đối phương, cũng không thể không nhận ra lý do của người kia

Lúc Nhâm Niệm đến, Thẩm Tâm Dịch đã ngồi ở chỗ đó. Thẩm Tâm Dịch không có trang điểm, cho dù như thế, cũng là một người đẹp hiếm thấy, còn xinh đẹp hơn so với những minh tinh điện ảnh trên TV hằng ngày hận không thể dùng bột mì trát lên mặt để che đi khuyết điểm, làm cho người xem càng vui tai vui mắt hơn một chút. Chỉ là sắc mặt của cô ta hết sức tái nhợt, thiếu đi vài phần linh động, vì thế vẻ đẹp này thiếu vài rung động lòng người, nhưng lại thu hút ánh mắt người xem

Thẩm Tâm Dịch ngơ ngác nhìn Nhâm Niệm, trong mắt không còn vẻ tức giận và phẫn nộ giống như trong quá khứ, chỉ nhìn, tựa hồ như trên người Nhâm Niệm có chất lỏng trong suốt, cô muốn thông qua chất lỏng này để nhìn thấu bản chất của Nhâm Niệm, thật đáng tiếc, có lẽ cô không nhìn ra được gì, vì thế không thể làm gì khác hơn đành phải thở dài một hơi

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Nhâm Niệm đặt tay ở trên bàn gỗ vài cái, các cô mãi mãi không có khả năng trở thành bạn bè, điều này vĩnh viễn không thay đổi, vì thế nhất định sẽ không ngồi xuống nói chuyện giống như bạn bè

Thẩm Tâm Dịch thêm đường vào ly của mình sau đó khuấy đều, hết lần này đến lần khác

“Tôi không cam lòng, dù là cho tới bây giờ”

Thẩm Tâm Dịch ngậm miệng, Chu Gia Trạch cuối cùng cũng nói cho cô biết, anh dự định sẽ sống suốt đời với Nhâm Niệm, anh sợ nhìn thấy vẻ mặt im lặng, không vui của Nhâm Niệm, sợ cô nhìn anh bằng ánh mắt thất vọng, anh rốt cuộc mới hiểu được, hóa ra anh đã yêu cô. Có lẽ tình yêu này không rực rỡ, nồng nhiệt giống như pháo hoa, nhưng lại giống như dòng nước liên tục chảy dài

Vào lúc ấy, Thẩm Tâm Dịch dường như tin tưởng mình đã mất đi người đàn ông đó, chưa từng trải qua cảm giác đau đớn chân thực như vậy, ngực của cô đau quá, đau quá

Nhâm Niệm cong môi: “Cho nên?”

Thẩm Tâm Dịch nhú mày, nếu như là lúc trước, cô tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế này, nhưng bây giờ cô không còn lựa chọn nào khác, hai người họ ở bên nhau, chưa chắc vì tình yêu, hơn nữa, cô

không ngại dùng mọi cách để đoạt lại anh, tình cảm, có thể bồi đắp lại sau này, nhưng quan trọng là cô có cơ hội mang anh về bên mình nữa hay không?

“Tôi muốn đánh cuộc một ván với cô, tôi tin dù cho cô với anh ấy sống chung, nhưng trong lòng cô cũng không cảm thấy an tâm, dấu sao chúng tôi cũng yêu nhau nhiều năm, chẳng lẽ cô không thêm để ý sao?”

Hồ hấp của cô càng tăng thêm: “Thay vì chúng ta cùng không yên ổn, không bằng đánh cuộc một ván, người nào thua thì mãi mãi biến mất khỏi thế giới của anh ấy, không được quấy rầy cuộc sống của đối phương nữa, cho đối phương được yên tĩnh”

Con mắt của Nhâm Niệm xoay xoay, cô không muốn thừa nhận, nhưng Thẩm Tâm Dịch hời hợt nói mấy câu, đã nói trúng những rối rắm tồn tại trong lòng cô, Thẩm Tâm Dịch và Chu Gia Trạch đã yêu nhau nhiều năm như vậy, ngoại trừ tình yêu, anh còn có tình cảm khác với cô ta, nói cho cùng, cô ta mới là người đã chiếm giữ hơn phân nửa thời gian thanh xuân của anh, thậm chí tiêu hao hơn phân nửa tình cảm của anh, đối với anh mà nói, Thẩm Tâm Dịch mãi mãi đặc biệt nhất

Người con gái đặc biệt nhất a

Nhất là hiện tại, hoài niệm giống như một loại virus, có tính chất lây bệnh cao, hết lần này đến lần khác mở rộng. Hội bạn học, bạn bè nói chuyện, thời thời khắc khắc đều có cơ hội suy nghĩ đến những kỉ niệm đã qua

Phụ nữ luôn luôn ích kỉ, muốn trở thành người phụ nữ đặc biệt nhất, quan trọng nhất trong lòng đàn ông, thời gian càng lâu, ham muốn ấy càng nhiều

Nhâm Niệm ngẩng đầu lên: “Cô định đánh cuộc như thế nào?”

Thẩm Tâm Dịch nói xong, Nhâm Niệm liền nở nụ cười, bản thân mình quá mức thiệt thòi, nhưng cô cười, gật đầu

Nửa tháng sau....

Nhâm Niệm rõ ràng cảm thấy Chu Gia Trạch đang nôn nóng, nhưng cô vẫn trầm mặc không nói, ở trước mặt anh, cô vẫn bày ra thái độ im lặng, ngoan ngoãn như trước

Chuyện náo nhiệt nhất trong thành phố lúc này là tin Thẩm Tâm Dịch muốn đính hôn, vì chuyện này bà nội Chu và Nghê Vân đã gọi điện cho cô, đều nhắc nhở cô, trong khoảng thời gian này nên thông cảm cho tâm tình của Chu Gia Trạch, nghe bọn họ nói như vậy, cô chỉ cảm thấy buồn cười, cũng không phản bác lời nói của người khác

Thẩm Tâm Dịch nói với Nhâm Niệm, cô ta sẽ đính hôn, nếu như Chu Gia Trạch không chạy đến ngăn cản, như vậy cô ta sẽ chính thức buông tha cho anh, nếu anh chạy đến ngăn cản, thì Nhâm Niệm phải rời khỏi, Nhâm Niệm đồng ý với ván cược của Thẩm Tâm Dịch

Đương nhiên Nhâm Niệm biết, trong chuyện này, cô là người chịu thiệt thòi nhiều nhất, với tính cách của Chu Gia Trạch, khả năng anh sẽ chạy đi ngăn cản bữa tiệc đính hôn là rất lớn. nguyên nhân là, trong thời gian ngắn như vậy, Thẩm Tâm Dịch lại muốn đính hôn với người đàn ông khác, cho dù loại trừ ham muốn chiếm hữu của đàn ông, Chu Gia Trạch cũng sẽ cảm thấy bữa tiệc đính hôn này không ổn, nếu như bình thường, hai người yêu nhau rồi đính hôn, dĩ nhiên sẽ nhận được lời chúc phúc của nhiều người. nhưng Thẩm Tâm Dịch đột ngột đính hôn như thế, trong mắt Chu Gia Trạch, có lẽ Thẩm Tâm Dịch bị anh đã kích quá nặng cho nên mới chọn đại một người thay thế

Có lẽ, Chu Gia Trạch cũng không cần phải chịu toàn bộ trách nhiệm trong chuyện này, nhưng giữa anh và Thẩm Tâm Dịch, còn tồn tại một đoạn hồi ức không thể xóa nhòa, chắc là anh sẽ hy vọng Thẩm Tâm Dịch có một tương lai hạnh phúc, nhưng điều kiện tiên quyết hiện tại anh sẽ ngăn cản, xúc động nhất thời của cô, đi khuyên cô đừng làm chuyện tổn hại đến hạnh phúc của bản thân mình

Di động của Chu Gia Trạch vang lên, Nhâm Niệm nghe reo một hồi lâu, lúc này mới nâng cằm hỏi anh: “Anh không tiếp?”

Chu Gia Trạch liếc mắt nhìn di động một cái, không hề động. Nhâm Niệm nở nụ cười, thoáng cái bắt lấy di động trong tay anh, tên trên màn hình thực xa lạ, chắc là bạn của anh. Anh vẫn không động, bộ dạng giống như một sắp chết, nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ bù

Nhâm Niệm nhìn anh nửa ngày: “Anh định ngủ sao?. Em giúp anh tắt điện thoại”

Nghe cô nói như vậy, ánh mắt anh đột nhiên mở to, nhìn cô chăm chăm một lát, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì

Nhâm Niệm cũng không cho rằng, tắt di động của anh, có thể ngăn cản anh không đến bữa tiệc đính hôn của Thẩm Tâm Dịch, chỉ là thử thăm dò thái độ của anh một chút mà thôi

Lòng của Chu Gia Trạch quả thực rất loạn, lúc này anh cầm lấy tay cô, nhắm mắt lại, dường như muốn ngủ một giấc. Anh biết Thẩm Tâm Dịch làm như vậy, là muốn bức anh đến. Nếu cô thật sự không hạnh phúc, vậy anh cũng có trách nhiệm. Nhưng nếu như anh đi?. Cô chỉ biết hết lần này đến lần khác dùng mọi cách để thăm dò giới hạn của anh, mà Nhâm Niệm, cho dù cô không nói, nhưng cũng rất để ý đi?

Trước đây, anh từng nghe người ta nói, lời nói của phụ nữ thật ra là giả, các cô nói không có gì, nhưng thật chất không phải không có gì, cô nói không sao, không có nghĩa là không sao....

Trong khoảng thời gian này, anh biết, hành động của anh không được dứt khoát, mới làm cho Thẩm Tâm Dịch cảm thấy cô có sức ảnh hưởng lớn với anh, hết lần này đến lần khác ép buộc anh. Mà Nhâm Niệm cũng không cãi nhau với anh, nhưng cô dùng cách của cô để nói cho anh biết, cô không thích anh như vậy, hoặc muốn nói kì thật không có người phụ nữ nào hy vọng người đàn ông của mình bên ba vì một người phụ nữ khác, bất luận là trên danh nghĩa gì đi nữa

Cũng được, cứ như vậy đi

Thẩm Tâm Dịch chờ anh không được, dĩ nhiên sẽ biết được thái độ của anh, chắc chắn sau này, cũng không xuất hiện trường hợp tương tự. Giữa người với người, quá khứ càng tốt đẹp bao nhiêu, càng không thể quay lại bấy nhiêu, rốt cuộc cũng không tìm được cảm giác tốt đẹp của ngày xưa nữa

Anh nghĩ, rồi thật sự từ từ ngủ thiếp đi

Nhâm Niệm nhìn dung mạo của anh khi ngủ, khẳng định anh thật sự đã ngủ thiếp đi. Cô rút tay mình ra, cẩn thận vuốt mặt anh, ánh mắt, mũi, làn môi...Thậm chí là mái tóc đen mượt

Đây là anh toàn bộ

Cô nhìn anh, bỗng nhiên rơi nước mắt

Tổn thương người khác, rồi tự làm tổn thương mình, có lẽ cô chính là người như vậy!

Bóng đêm dày đặc, trong phòng không có mở đèn, lòng Nhâm Niệm càng ngày càng lạnh, lễ đính hôn bên kia chắc chắn đã kết thúc từ lâu, ai cũng không rõ, kết cục cuối cùng là gì. Người đàn ông bên người cô, tựa hồ giết mình, cô lấy tay mở đèn bàn nhỏ bên cạnh, ánh sáng cũng không sáng rõ, ánh mắt thích ứng nhanh hơn

Chu Gia Trạch nheo mắt một chút: “Mấy giờ rồi?”

Nhâm Niệm nhìn anh, trong ánh mắt ẩn dấu rất nhiều cảm xúc: “Bữa tiệc đính hôn....đã kết thúc rồi”

Thân thể Chu Gia Trạch hơi cứng đờ: “Ừ....Anh đói bụng, chúng ta đi nấu cơm đi”

Nhâm Niệm nhìn anh, nhưng không động đậy: “Chẳng qua là đính hôn mà thôi, cũng không phải kết hôn”

Anh nhú mày, dường như không biết ý cô là gì

“Bây giờ anh đuổi theo vẫn còn kịp” Cô đã nghĩ thông suốt rồi, thật ra cho dù kết hôn thì như thế nào, kết hôn rồi còn có thể ly hôn, không có gì có thể ngăn cản hai người ở bên nhau...Nhưng ít ra, vấn đề này, cô thắng rồi

“Em có ý gì?” Anh nhìn cô hồi lâu mới chậm rãi nói

Nhâm Niệm bò xuống từ trên giường, dùng thái độ nghiêm túc chưa từng có nhìn anh: “Còn không hiểu sao. Em cho anh đi tìm Thẩm Tâm Dịch, em tác thành cho 2 người, em đã suy nghĩ suốt một ngày, cũng nghĩ thông suốt rồi. em không tin có thể thắng được tình yêu của 2 người, cũng không thể thay thế vị trí của cô ấy trong lòng anh, cả 3 cùng đau khổ, không bằng em rộng rãi một chút, tác thành cho 2 người...”

“Em có ý gì?” Sắc mặt Chu Gia Trạch âm trầm, anh cố gắng làm ình bình tĩnh trở lại: “Em đừng nói như vậy, trước đây là do anh khốn nạn, nhưng anh có thể cam đoan với em...”

Nhâm Niệm lắc đầu: “Kỳ thật anh không cần giải thích...Ừm, mà anh cũng không cần cảm thấy áy náy với em, sở dĩ anh kiên định ở lại bên cạnh em như vậy là vì mất đi đứa bé phải không?. Anh không cần áy náy, một chút cũng vô dụng. Bởi vì lúc ấy là em cố ý ngã xuống...”

Cô nhìn sắc mặt Chu Gia Trạch càng ngày càng khó coi, nhưng vẫn tiếp tục: “Lúc đó em nhìn thấy 2 người ở chung sao hòa hợp như vậy, em nghĩ muốn anh trả giá mới chút cho nên mới cố ý...Anh xem đi, em chính là một người phụ nữ như thế, giống như Thẩm Tâm Dịch miêu tả trước mặt anh, một người phụ nữ thủ đoạn và hư hỏng” Cô thật hết chỗ chê, cô không biết mình mang thai, thật sự không biết

Phải ngốc bao nhiêu, mới dùng cách thức ngốc nghếch như vậy, để tự hạ thấp mình như vậy

Chu Gia Trạch gắt gao trừng mắt nhìn cô: “Em gạt anh, phải không?”

“Em hiếm khi thành thật một lần, anh vẫn nên nể mặt mà tin tưởng là tốt hơn. Trước đây em vì anh mà làm nhiều như thế, Thẩm Tâm Dịch vừa trở về, là có thể xem những chuyện em từng làm như mây trôi nước chảy, em đương nhiên không chịu đựng....Kỳ thật em còn làm rất nhiều chuyện anh không biết, ví dụ như ở trước mặt anh biểu hiện bị Thẩm Tâm Dịch tổn thương...Đều là giả, tất cả đều vì muốn anh thương hại em nhiều hơn mà thôi”

Cô nhìn ra được, vẻ mặt của anh càng ngày càng dữ tợn, nhưng anh cố gắng khống chế được mình: “Vậy vì sao em lại nói với anh những thứ này...”

“Người xấu cũng có thể làm việc tốt một lần, lương tâm em đột nhiên trời dậy, cảm thấy phá hoại tình cảm 2 người yêu nhau như vậy thật là đáng tiếc” Cô nói xong, thể nhưng lại nở nụ cười: “Hơn nữa, của anh là của anh, không phải của anh thì không thuộc về anh...”

Tay anh gắt gao nắm thành nắm đấm, nhưng trên mặt chỉ toàn là bi thương thất vọng: “Em nói những điều này, muốn làm gì?”

“Còn chưa hiểu sao?. Rõ ràng, dễ hiểu như vậy mà, em không cần anh...Là em không cần anh” Cô nói xong, thì chuẩn bị rời đi, ừm, đây là chuyện đúng cảm nhất mà cô làm, thà đắm chìm trong mơ bồng bong này, không bằng tự mình thoát khỏi những rắc rối này, biết đâu sẽ viết được một hồi kết khác

Cô muốn đi, anh tiến lên một bước kéo cô lại, không chịu để cho cô rời đi. Tay anh nắm cổ tay cô, dùng lực rất mạnh, giống như muốn bóp nát tay cô vậy

“Nhâm Niệm....” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh là người em nói muốn thì muốn, nói đuổi thì đuổi sao?”

Anh vẫn gắt gao trừng mắt nhìn cô: “Chia tay trong vui vẻ sao?...Em được lắm, ban nãy em nói, em phá hỏng tình cảm của anh với bạn gái trước của anh?. Vậy bỏ đi cho xong việc sao?. Đây không phải quá có lợi cho em rồi sao?” Anh tức giận đến mức nói xằng nói bậy

Cô muốn thoát khỏi tay anh, nhưng cô không giãy ra được

“Chu Gia Trạch, chia tay trong vui vẻ có được không, em biết tất cả đều là lỗi của em, giống như anh, cho tới bây giờ cũng không yêu em, cũng như em, cho tới bây giờ cũng không yêu anh, nếu không phải vì anh giống người ấy như vậy...”

Toàn bộ thế giới, dường như vì câu nói của cô mà hoàn toàn yên tĩnh trở lại

“Cùng ai?” Anh thả tay cô ra, ánh mắt dừng lại trên mặt cô

Cô tự biết mình nói lỡ lời, nên trầm mặc không nói

Anh nhìn cô, chậm rãi nói ra cái tên: “Chu Gia Minh?”

Nước mắt anh đột nhiên rơi xuống. Cô làm tất cả, nhưng chỉ có một câu này, có thể làm tổn thương đến anh. Sự tồn tại của anh chỉ là một trò cười, tình yêu của cô dành cho anh, cô đối xử tốt với anh, tất cả đều vì một người đàn ông khác, đây hoàn toàn là một trò lừa bịp

Ngực của anh tựa hồ như một cái động lớn, gió lạnh ào ào thổi, anh bị thổi đến đau như vậy, nổi đau như thế, rõ ràng anh biết, mình sẽ không bao giờ phục hồi như cũ được nữa

“Xem tôi như đồ ngọc, có phải chơi đùa rất vui hay không? Em thắng, em hoàn toàn thắng rồi” Anh xoay người chạy đi, cánh cửa vang lên tiếng rầm một cái, đóng lại, giống như có vật gì đó, hoàn toàn rơi xuống đất

Nhâm Niệm ngã trên mặt đất, nước mắt rơi xuống

Chu Gia Trạch chạy ra ngoài, bằng tốc độ nhanh nhất ngồi vào trong xe của mình. Hiện tại anh mới hiểu được, những lời cô nói đêm hôm đó, giống như thật mà giả, thì ra là vì ở dưới ánh trăng, đường nét ngũ quan của anh càng thêm giống Chu Gia Minh, tất cả những gì cô làm, đều là vì anh có khuôn mặt giống Chu Gia Minh

Anh nhớ tới ánh mắt mờ mịt khi cô nhắc đến Chu Gia Minh, hóa ra tất cả đều có nguyên nhân, thì ra hết thấy đều là như vậy.....

42. Chương 43: Kết Thúc (Hạ)

Nhâm Niệm ôm đầu gối của mình, cúi đầu khóc lên, thanh âm của cô rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng cảm giác đau khổ lại bao phủ khắp toàn thân, cô cảm thấy mệt mỏi quá, đau quá. Cô thấy dường như mình đóng vai kẻ lừa đảo, rất lâu, rất lâu, nhưng không lừa được người khác, chỉ lừa chính bản thân mình, cô thấy mệt mỏi quá

Giả vờ lạnh nhạt, giả vờ kiên cường, làm bộ như không hề sợ hãi...Làm người, thật sự quá khó

Ánh mắt cô càng trở nên mờ mịt, khi đó, cô với Mộc Lân Tây cùng nhau trao đổi bí mật của mình, Mộc Lân Tây nói, cô ấy yêu một người đàn ông, đơn giản vì người đó đã công cô đi qua rừng rậm

Mà cô thì sao?

Cô nhớ mãi không quên một người, vì người đó đã công cô băng qua núi tuyết?. Cô đã làm một chuyện điên cuồng nhất, là gạt bố mẹ, tham gia một nhóm đi leo núi, cô cảm thấy đầu óc của mình bị quỷ mê rồi, nhưng chỉ hy vọng mình nhất gan, có thể làm nhiều chuyện điên cuồng một chút, khiến mình dừng cảm hơn một chút

Nhưng trên thực tế, cô vẫn chưa phải là một cô gái dũng cảm, cô chỉ nhớ, sau khi mình té xỉu, đã có người vội vàng chạy đến đỡ cô, lúc cô còn có chút ý thức, thấy được khuôn mặt mờ mờ ảo ảo của người đó, đường nét ngũ quan từ từ trở nên rõ ràng, sau đó người kia đã công cô trên lưng

Cô biết anh ta họ Chu, không thuộc bất kì đội ngũ nào, tự mình đến đây, nhưng nhân duyên của anh ta không tệ, có thể nói chuyện với rất nhiều người. Cô chú ý, khi anh nói chuyện phiếm với người khác, ánh mắt lúc nào cũng mang theo ý cười, ý cười không sâu, nhưng mang lại cảm giác thoải mái như vậy, giống như tuyết dưới chân cũng không lạnh giá như thế

Cô ở trên lưng anh, cảm thấy thật là ấm áp, thật là ấm áp, bước chân của anh vững vàng như vậy, tựa hồ có thể đưa cô đi rất xa. Lòng của cô ấm áp, nhưng đầu óc lại mờ mịt

“Anh có bạn gái chưa?” Cô hỏi anh

Cô không biết anh ta có trả lời hay không, hay là anh trả lời mà cô không nghe thấy, có lẽ anh vẫn luôn im lặng nên cô tự chủ trương: “Em làm bạn gái của anh được không?”

Nếu như không phải ở trong tình huống như thế này, e rằng cô mãi mãi không thể nói ra những lời mặt dày mày dạn như vậy, nhưng cô vẫn không có nghe anh trả lời, ý thức càng lúc càng mơ hồ

Lúc cô tỉnh lại, thì đã ở bệnh viện, ngồi ở bên cạnh là cha mẹ cô, khi đó quan hệ của bọn họ còn tốt lắm, ở trong phòng bệnh giáo huấn cô một trận thật lâu, thật lâu. Bọn họ nói, lá gan cô thật lớn, một mình dám đi xa như vậy...Nói xong mẹ cô lại khóc, bà rất lo lắng cho cô

Lòng của Nhâm Niệm càng xót xa, cô nhìn thấy một tờ giấy nhỏ, còn chưa đợi cô kịp lấy, thì bố cô đã giấu đi, cô chỉ nhìn thấy trên giấy viết anh muốn đi tham quan một danh lam thắng cảnh nào đấy....Cô không biết anh có ý gì, bởi vì cô còn chưa kịp hỏi thăm tất cả về anh, thì đã bị bố mẹ cô mang về

Một năm đó, cô 16 tuổi, cô không còn gặp lại người con trai – cô muốn làm bạn gái anh ấy nữa, anh anh tuấn như vậy, giống như ánh mặt trời, tựa hồ như ánh sáng cư ngụ ở trong lòng của cô

Mộc Lân Tây nói, đàn ông không tùy tiện công phụ nữ trên lưng, lòng của phụ nữ thì nhỏ, thích ầm áp, muốn người đàn ông đã ầm áp trên lưng, có thể che mưa, che nắng ầm suốt đời

Sau này, cô gặp Chu Gia Trạch, cô cho rằng mình đã tìm được người con trai ấy, thật ra cô biết anh không phải là người từng công cô, nhưng cô giả vờ như không biết, an ổn giả vờ suốt kiếp này

Có lẽ cô là một người diên, lừa gạt người khác, cũng lừa gạt chính bản thân mình. Năm đó lúc cha mẹ cô gặp chuyện không may, mỗi khi tỉnh mộng lúc nửa đêm, cô hy vọng người đó có thể chỉ dẫn tương lai cho cô, có thể mang đến ao ước cho cô

Cô không khóc, nhưng nước mắt vẫn không tiếng động rơi xuống, vì sao lại biến thành cục diện như ngày hôm nay?. Cô mệt mỏi, chú ý một người mệt mỏi như vậy, sống mệt mỏi như vậy, giống như một khắc sau đó sẽ sụp đổ mất

Khi Nhâm Niệm nhận được điện thoại của Chu Gia Dục, ngay lập tức chạy đến bệnh viện, bên ngoài phòng cấp cứu có rất nhiều người đang chờ, Nhâm Niệm ngơ ngác nhìn bọn họ, có lẽ ánh mắt của cô quá mức rõ ràng, có người lôi kéo tay cô an ủi, bảo cô yên tâm đừng buồn, Chu Gia Trạch nhất định sẽ không sao

Trong đám đông có một cô gái có khuôn mặt xa lạ, cô ta nhìn chằm chằm vào Nhâm Niệm

Khi Nhâm Niệm và mọi người cùng nhau yên tĩnh chờ đợi kết quả ngoài phòng phẫu thuật, thì cô gái đó đã đi đến trước mặt Nhâm Niệm, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tôi là Hạ An An, rất vui được làm quen với cô”

Nhâm Niệm nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, nhưng có phần không rõ nguyên do. Hạ An An cũng không để ý đến thái độ của cô, cô là bạn gái trên danh nghĩa của Gia Minh, kì thực cũng chỉ là bạn gái trên danh nghĩa. Hạ An An nghĩ, lúc trước cô thích Chu Gia Minh như vậy, dùng một cuốn nhật kí để yêu anh. Anh không sợ phiền phức giống những nam sinh khác, đối mặt với bạn nữ bị ức hiếp, anh luôn dũng cảm đứng ra bênh vực...Một người đàn ông tốt như vậy, chính là người trong lòng của cô

Hạ An An nhìn nhật kí của mình bị người ta lấy cắp, người khác đều biết cô thích Chu Gia Minh, nhưng anh chỉ cười, không nói, trên thực tế anh không muốn làm cô mất mặt mà thôi. Không phủ nhận quan hệ trước mặt người khác, nhưng ở nơi riêng tư, anh lại nói cho cô biết: Anh chỉ xem em như em gái của anh, giống như Gia Dao vậy

Trong khoảnh khắc đó, cô đã hiểu, tình cảm của cô đối với anh, chỉ có thể giống như chiếc laptop kia, vĩnh viễn trở thành tùy tùng thầm mến mà thôi

Cho đến có một ngày, Chu Gia Minh nói với cô: Anh có bạn gái rồi

Hạ An An nghe câu nói ấy, mà nước mắt cô cứ rơi xuống

Chu Gia Minh cho cô xem tấm ảnh chụp, đó là một dáng vẻ một cô gái đang ngủ trong phòng bệnh, cô gái đó rất xinh, cô ngủ rất say, có thể nhìn ra được tấm ảnh này chụp bằng di động, hơn nữa còn chụp rất vội vàng

Ở trên QQ, cô giả vờ bình tĩnh hỏi, khi nào anh sẽ mang cô ấy về cho cô xem mặt, Chu Gia Minh cười, anh nói, anh muốn đến một nơi du lịch cuối cùng, sau đó sẽ đi tìm cô gái ấy, và không đi du lịch khắp nơi nữa. nhưng anh không thực hiện được lời hứa của mình. Trong chuyến đi cuối cùng, anh gặp phải một cơn địa chấn đã cướp đi sinh mệnh của anh, anh không thể đi tìm gặp cô bé ấy nữa

Nhâm Niệm nghe Hạ An An nói, nước mắt lại rơi lần nữa, ngược mơ hồ đau đớn nhưng không biết vì sao

Hạ An An ôm cô một cái, trên thế gian này, không có gì có thể gắn kết hai người lại với nhau, nếu họ không có duyên phận, nhưng cũng có những duyên phận không nói thành lời, đến sớm, hay muộn, lướt qua nhau, hay dừng lại bên nhau, cũng là một hạnh phúc

Hạ An An nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn đang phát sáng: “Trước khi Gia Trạch xảy ra tai nạn đã gọi điện thoại cho tôi...(Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Cậu ấy hỏi tôi về chuyện anh 2 của cậu ấy, hẳn là cậu ấy đã biết chuyện của cô và Gia Minh”

Tay của Nhâm Niệm hơi run rẩy

Cảnh tượng trước đó, cô vẫn không quên được, cô nghĩ có lẽ đầu của mình bị hỏng rồi, nên mới có thể nói ra những lời như vậy, mình đau đớn như thế, nên mới muốn anh cũng đau khổ như thế. Khi cô nhìn thấy Chu Gia Trạch cười với Thẩm Tâm Dịch, cô lại nhớ đến bộ dáng của anh năm đó, khi đó trong mắt Chu Gia Trạch chỉ có Thẩm Tâm Dịch, trong mắt Thẩm Tâm Dịch chỉ có Chu Gia Trạch, dường như người khác đều không có quan hệ gì với bọn họ

Thì ra, nhiều năm như vậy, trong lòng cô, Chu Gia Trạch và Thẩm Tâm Dịch vẫn là một đôi làm cho người ta hâm mộ. Người không nên xuất hiện, chính là cô

Một giây trước, cô còn nghĩ, Chu Gia Trạch nổi giận bỏ đi như vậy, phải đi tìm Thẩm Tâm Dịch, phải đi cứu vẫn là đoạn tình cảm kia...

Cô không tin anh, cô không muốn tin....

Nước mắt của cô, lần thứ hai rơi xuống

Chu Gia Trạch được đẩy ra ngoài, ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ nói rất nhiều đại khái là không nguy hiểm đến tính mạng, bảo mọi người không cần lo lắng, phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian rất dài

Mà trong lúc này, mọi người chăm sóc Chu Gia Trạch rất tốt, mỗi ngày Nhâm Niệm đều chạy đến bệnh viện, nhưng cô ít nói chuyện, mà Chu Gia Trạch cũng trực tiếp không đếm xỉa đến cô

Từ từ, mọi người đều biết giữa bọn họ có vấn đề, Nghê Vân cũng thử nói chuyện với Chu Gia Trạch một lần, nhưng cũng không thu được bất kì tin tức hữu dụng nào. Mà Nhâm Niệm cũng không nói cho người khác biết giữa họ đã xảy ra vấn đề gì

Nghê Vân hỏi không được nguyên nhân, đành phải để Chu Gia Dao đi trò chuyện với Nhâm Niệm

Nhâm Niệm biết nguyên nhân vì sao Chu Gia Dao lại tìm đến mình, nhưng cũng phải đối diện với câu hỏi của cô ấy

“Hôm qua, chị Tâm Dịch có đến thăm anh 3”

Chu Gia Dao lựa chọn bắt đầu vấn đề từ chỗ này: “Anh 3 của tớ nói chuyện với chị ấy rất khách sáo...Khách sáo giữa bạn bè với nhau mà thôi”

Chỉ một câu này, làm lòng cô run rẩy lần nữa. Cô không có cảm giác an toàn, cho nên mặc dù cô có tin tưởng anh, thuyết phục mình tin anh, nhưng cô vẫn tự giam mình trong vòng tròn của mình, không thể nào thoát ra được

Cô theo đuổi Chu Gia Trạch, nhưng cô lại dùng sai phương pháp, cô không nên đem tình cảm của bọn họ ra đánh cược.

Cho dù cuối cùng, cô quyết định rời xa Chu Gia Trạch, còn muốn tổn thương anh một lần để bảo tồn lòng tự tôn của cô, nói là cô không cần anh

Thấy Nhâm Niệm không nói lời nào, Chu Gia Dao hít sâu một cái rồi nói: “Chị Tâm Dịch bảo tôi nói lại với cậu một câu: cậu thắng rồi”

Chu Gia Dao nhớ đến nụ cười thản nhiên trên mặt Thẩm Tâm Dịch, cười đến mức tự nhiên như vậy, Thẩm Tâm Dịch xinh đẹp, tự tin khiến người ta rung động, cuối cùng cũng trở về

Nhâm Niệm khẽ gật đầu

“Tôi không biết giữa cậu và anh tôi đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết, cậu không cần hoài nghi tình cảm của anh tôi, anh ấy không phải là người vì áy náy, mà ủy khuất cả đời của mình”

Nghĩ đến đây, cô nở nụ cười: “Dùng cách nói của anh tôi, thì anh ấy không phải là một người vĩ đại như vậy”

Trước giờ sẽ không sẵn lòng vì người khác mà ủy khuất bản thân mình

Nhâm Niệm hung hăng gạt đầu, nước mắt lại rơi xuống lần nữa

Dường như cô trở nên thích khóc, mấy ngày nay vẫn luôn khóc

Nhâm Niệm đi vào trong phòng bệnh của Chu Gia Trạch, cô biết anh đã tỉnh, bởi vì anh hơi nghiêng đầu, rõ ràng biểu hiện anh không muốn nhìn thấy cô. Nhâm Niệm nghĩ lúc anh ở bệnh viện cũng hay khó chịu như vậy, ngực hơi hơi đau nhói

Cô ngồi cách giường không xa, cũng không quan tâm anh có nghe mình nói hay không, cô nói cô với Chu Gia Minh quen biết như thế nào, khi đó cô cũng không biết người đó tên là Chu Gia Minh, cho đến khi Chu Gia Trạch xuất hiện trong thế giới của cô, từ ánh mắt đầu tiên cô đã nhận ra anh, người đại diện cho ánh sáng trong cuộc đời cô

Cô nghĩ tất cả biện pháp để tiếp cận anh, từ từ bắt đầu hoài nghi anh không phải là “Anh ấy” rồi lại tự mình phủ nhận

Người đàn ông trên giường bệnh hơi hơi giật mình, nhưng vẫn không nói gì, Nhâm Niệm cắn môi, anh đang nghe cô nói, chỉ cần đang nghe là được rồi

“Lúc đầu, em quả thực xem anh là Chu Gia Minh, đau khổ vì anh, tức giận vì anh, khóc vì anh....Cho đến cuối cùng, lại khẳng định hóa ra anh không phải là anh ấy. em không muốn phủ nhận cái gì, chỉ muốn nói cho anh biết, nhiều năm qua, người làm em vui, người làm em khóc, chính là anh Chu Gia Trạch”

Ngay từ đầu, quả thực cô xem anh là Chu Gia Minh, sau đó vì hỉ nộ ái ố của anh mà cô vui, buồn, đau, khóc. Thậm chí muốn rời xa anh cũng không làm được, hình như, lần gặp mặt đó đã trói buộc bọn họ lại với nhau

Nhâm Niệm chờ phản ứng của anh, nhưng không nghe anh nói gì, cô vô cùng thất vọng, chậm rãi đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài, nếu như anh không có cách nào tiếp nhận...Cô cũng không thể nói gì hơn

Chu Gia Trạch từ trên giường bệnh, chậm rãi quay đầu lại: “Em...”

Nhâm Niệm dừng bước, quay đầu nhìn anh

“Nói đến là đến, nói đi là đi, mãi mãi là em” Anh cười, người khác đều nói cô đối tốt với anh, cô yêu anh rất nhiều, nhưng trên thực tế, anh mới là một người bị trói ở lại: “Em tự do hơn anh rất nhiều, còn anh, chỉ có thể cam nguyện bị trói mà thôi”

Nhâm Niệm cảm thấy ánh mắt của mình cay cay

Anh còn muốn nói gì, muốn nói với cô, anh cũng sai, có rất nhiều, rất nhiều lỗi, giữa bọn họ đều có sai, ko bằng tha thứ cho đối phương

Quả thật, anh không muốn tiếp nhận sự thật như vậy, nhưng chuyện cần xảy ra cũng xảy ra rồi, có muốn hay không, còn quan trọng nữa sao?.

Anh hít thở nói: “Em có muốn chăm sóc anh giống như lúc trước không?”

Lệ trong mắt cô đã tràn ra ngoài, cô gạt gạt đầu với anh

Từ đầu đến cuối, cô biết, người cô yêu, người làm cô đau, người làm cô cười, người có thể làm cô hạnh phúc, chỉ có mình anh- Chu Gia Trạch.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-ngung-yeu-luc-xu>